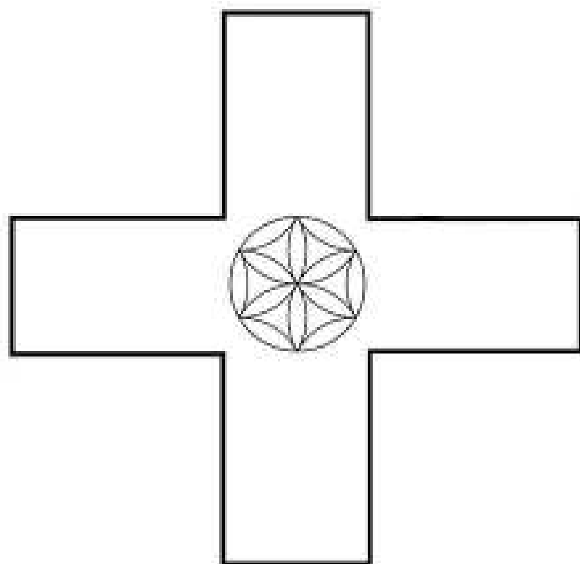

CARTEA LUI ZAMOLXE

SAU

ÎNȚELEAPTA SCRIPTURĂ

SAU

NOUL TESTAMENT AL DACILOR

CARTEA LUI ZAMOLXE

Ediția anului 2012

CĂRȚILE ÎNȚELEPTEI SCRIPTURI

- în ordinea cuprinsului -

Precuvântare

CARTEA LUI ZAMOLXE sau ÎNȚELEAPTA SCRIPTURĂ sau NOUL TESTAMENT AL DACILOR este cuvântul pe care Dumnezeu l-a transmis neamului românesc, de-a lungul mileniilor, de la străbunii săi tracii şi dacii până în zilele de azi. Acest cuvânt se revelă în timpurile de acum, pe care Dumnezeu le-a găsit bune, prin oamenii din neamul românesc care au primit însărcinări spirituale. CARTEA LUI ZAMOLXE este o chintesență a revelațiilor celor care au reuşit să aducă la cunoştință adevăruri pentru a le da mai departe urmaşilor şi lumii întregi.

Autorul scrierii cuvintelor din această carte, Octavian Sărbătoare, a fost doar un vas, al culegerii cunoaşterii şi revelației, prin care au vorbit toți cei care au adus neamului românesc cuvântul Lui Dumnezeu cu ajutorul Focului Viu. Prin citirea acestui cuvânt vom înțelege că Dumnezeu nu a părăsit niciodată întru-totul neamul românesc care este poporul Lui Dumnezeu. La aceste timpuri istorice a sosit momentul de a spune marile adevăruri care au fost ascunse mult timp de vălul întunericului. Omenirea se trezeşte din marile rătăciri milenare, căi pe care a apucat din necunoaştere.

CARTEA LUI ZAMOLXE este un îndreptar tuturor religiilor lumii. Ea serveşte drept cale a luminii tuturor popoarelor lumii care de veacuri şi milenii caută drumul divin. Cele patru părți componente, CARTEA VIEȚII (VIE), CARTEA NEMURIRII (NEM), CARTEA LEGII STRĂMOŞEŞTI (LEG) şi CARTEA IUBIRII DE OAMENI (IUB), sunt lucrări care zidesc înțelepciunea lumii, în esențele ei, prin ideile fundamentale viețuirii omului. Cărțile componente corespund unor căi ale cunoaşterii divine aşa cum se va vedea din cuprinsul lucrării, respectiv CALEA LUI DUMNEZEU, CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU, CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE şi CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI.

Revelațiile expuse sunt general valabile tuturor celor care înțeleg că omenirea evoluează spiritual în căutarea drumului către Dumnezeul Cel Adevărat. Proba adevărului acestui drum sunt rezultatele produse în viața omului. Numai în acest mod trebuie acceptată veridicitatea unei doctrine religioase şi spirituale care se zideşte pe credința în a cerceta înainte de a crede.

Neamul românesc se va dovedi în timp a fi marele deschizător de drumuri divine pentru toate popoarele lumii care se străduiesc de milenii să-şi găsească lumina călăuzitoare. Popoarele lumii vor lua pildă, după neamul românesc, şi-şi vor scrie crezuri care să le reprezinte identitar, şi astfel să-şi sacralizeze istoria. Se elimină astfel în umanitate neajunsurile care apar datorită adoptării credințelor altor neamuri.

Aşa să ne ajute Domnul Dumnezeu al străbunilor neamului românesc.

Această carte poate fi tradusă în orice limbă păstrându-se neschimbate teonimele şi numele proprii prezente în acest document original revelat.

29 noiembrie 2012, Ziua Lupului, lună plină

CARTEA VIEȚII
sau
CALEA LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL 1

Domnul trimite îngerii pe pământ. Îngerii veghetori şi pământenii. Naşterea uriaşilor. Ene uriaşul merge în cer şi vorbeşte cu Domnul Dumnezeu. Ene se întoarce pe pământ cu învățăturile divine. Urmaşii lui Ene şi Zian.

1Domnul Dumnezeu era în cerul Lui
de purpură alături de îngeri, lucrătorii cu
lumina vie a sufletului Lui Dumnezeu.
2Îngerii aveau mare putere şi Domnul
Cel Preaînaltul i-a trimis să fie veghetori
viețilon oamenilor pe pământul pe care ei
îl numeau Varanha.

3Şi când s-au apropiat de Varanha,
îngerul Ram a văzut locuri plăcute
privirii şi au coborât acolo cu carele lor
de foc şi îngerii au numit acele meleaguri
Ramania. 4Vremea era prielnică şi îngerii
veghetori îşi luau hrană din roadele
pământului şi din lumină.

5Apoi îngerii veghetori i-au cunoscut
şi pe pământenii acelor locuri, oameni
mici de statură şi sfioşi la vedere. 6Şi
într-o zi îngerul Ram le-a spus celorlalți
îngeri: „Hai să-i învățăm pe oameni să
vorbească mai bine, căci acum limbajul
lor este prea simplu. 7Şi aşa ne vom
putea înțelege bine cu ei”. 8De atunci
îngerul Ram mergea adesea la oameni şi-
şi spunea numele, Ram, iar ei repetau
Ram, Ram, Ram. 9Şi treptat oamenii au
vorbit mai bine şi au găsit cuvinte
potrivite pentru lucrurile pe care le
vedeau şi pentru ceea ce făceau.

10Întreg pământul era frumos şi le-a
plăcut îngerilor veghetori care mergeau
şi în alte părți prin lume în maşinile lor
zburătoare, numite vimane, carele de foc
care puteau să-i ducă acolo unde vroiau.
11În unele locuri îngerii veghetori şi-au
cioplit în piatră chipurile şi au lăsat multe
din aceste pietre pe o insulă, în marea cea
mare, ca să rămână drept amintire, pentru
timpurile care vor veni, ființării îngerilor
veghetori pe pământ.

12Cu timpul îngerii veghetori i-au
cunoscut mai bine pe oameni. 13Şi-i
ajutau şi i-au învățat multe lucruri bune
pe pământenii care se mai îmblânziseră
şi deveniseră sănătoşi şi fiicele lor erau
frumoase. 14Căci pământenii trăiau mai
mult prin peşteri de frica animalelor
sălbatice. 15Dar văzându-i pe îngerii
veghetori că-i apărau de sălbăticiuni
pământenii ieşeau mai des la lumină.
16Aşa îngerii au aflat de la oameni că zeii
lor cei mari erau Cerul şi Pământul. Iar
Cerul le era tată şi Pământul mamă.

17Timpul a trecut şi îngerii, copiii
cerurilor, au îndrăgit fiicele oamenilor.
18Şi şi-au spus unii altora: „A sosit
timpul să ne alegem femei din rasa
oamenilor şi să avem copii cu ele. 19Că
de aceea am venit noi aici, ca să
împlinim vrerea Domnului”.

20Şi fiecare dintre ei şi-a luat câte o
femeie cum a voit şi aşa s-au apropiat ei
de ele şi au trăit cu ele. 21Şi femeile
pământene au născut copii, băieți şi fete,
care s-au dovedit a fi oameni uriaşi, de
înălțime aproape cât erau îngerii de mari.
22Aşa au apărut pe pământ uriaşii din

împreunarea îngerilor veghetori cu
femeile pământene. 23 Şi uriaşii au fost
numiți de unii atlanți, de alții titani,
tartori, nesilimi sau rugmani, puternicii
vremii, zişi şi stâlpii pământului. 24 Ei au
înfruntat timpul, căci au avut viețile lungi
şi sănătoase.

25 Primul copil, care a crescut uriaş,
născut de o femeie pământeană, a fost
Ene, al cărui tată era îngerul veghetor
Ram. 26 Şi Ene s-a dovedit a fi ager la
minte şi a învățat să scrie şi să vorbească
limba îngerilor şi pe cea a pământenilor,
care acolo în Ramania se numea prisca.

27 Cu timpul îngerii le-au învățat pe
femei cum să vindece şi le-au arătat ce
arbori şi ce plante, cu rădăcinilor lor,
sunt bune pentru leacuri. 28 Şi i-au învățat
pe oamenii uriaşi, copiii lor, şi pe alți
oameni felurite meşteşuguri, căci
îngerilor le erau toți dragi. 29 De multe ori
îngerii aprindeau ruguri sacre şi-i adunau
pe uriaşi şi pe oameni la ele ca să li se
deschidă ochii în lumină.

30 Domnul vroia să-l cunoască pe Ene
uriaşul, primul copil al îngerilor de pe
pământ. 31 Şi Ene a mers la Domnul
Dumnezeu Cel adevărat care ştia faptele
îngerilor veghetori care rămăseseră să
trăiască acolo pe pământ. 32 În drumul lui
spre Domnul Dumnezeu, Ene a trecut
prin şase ceruri şi a ajuns în cerul al
şaptelea, acolo unde se afla Domnul.

33 Când Preaînaltul l-a văzut pe Ene l-a
privit îndelung şi Ene s-a adâncit în
lumina feței Lui Dumnezeu. 34 Şi Domnul
i-a vorbit lui Ene şi l-a întrebat despre
cele de pe pământ, iar Ene I-a răspuns
bine.

35 Atunci Domnul i-a zis lui Ene:
„Până acum îngerii au făcut multe lucruri
bune acolo în Varanha. 36 Şi aşa, încet,
încet, oamenii se vor înțelepți şi nu se
vor pierde în vrajbele dintre ei. 37 Dar
sămânța ce au plantat-o îngerii în aceşti
oameni va încolți în timp. 38 Că mai târziu
pot veni vremuri de mare restrişte pentru
pământeni. 39 Dar până la urmă va răsări
biruința. 40 În acele zile, o rasă înțeleaptă
şi binecuvântată, va coborî din înălțimea
cerului şi acei îngeri vor trăi laolaltă cu
fiii oamenilor. 41 Şi aşa pământenii vor fi
salvați, căci ei vor fi copii ai îngerilor.
42 Că noi aici în cerul de purpură veghem
oamenii de pe pământ până când vor
ajunge şi ei îngeri cu puteri mari ca şi cei
pe care i-am trimis Eu în Varanha. 43 Şi
când acestea se vor împlini atunci şi
oamenii vor hălădui prin lumi neştiute şi
la mari depărtări şi vor fi şi ei îngeri
păzitori pentru alții care abia se ridică la
lumina înțelegerii zeilor".

44 Aşa Ene a aflat despre planul Lui
Dumnezeu pe care L-a întrebat: „Cum va
veni rasa de îngeri ca să-i salveze pe
oamenii de pe pământul de unde vin eu?
45 Oare nu este de ajuns Doamne să
trimiți spirite de lumină ca să se
încarneze în oamenii de pe pământ?"

46 Şi Domnul a zis: „Voi trimite şi
spirite de lumină ca să pregătească
venirea îngerilor salvatori în timpurile ce
vor urma. 47 Ei vor fi ca şi îngerii trimişi
acum printre oameni. 48 La acea vreme
oamenii ce vor veni vor fi mai apropiați
de lumina Mea decât sunt cei de acum de
pe pământ. 49 Dar se vor înmulți fără
măsură şi se vor omorî între ei în vrajbe
despre Mine şi înțelesurile lor greşite
despre lumea noastră a îngerilor. 50 La
acele timpuri va fi mare durere pentru
oamenii de pe pământ. 51 Asta s-a mai
întâmplat de multe ori de când noi am
trimis îngeri veghetori şi la alți oameni
care trăiau pe alte pământuri printre

stelele nenumărate. [52]Sămânța luminii are nevoie de timp să încolțească în întunericul lumilor”.

[53]Şi Ene uriaşul L-a mai întrebat pe Preaînaltul: „Doamne cum vor înțelege oamenii învățăturile Tale dacă ei nu au lumina înțelegerii în mințile lor?” [54]Atunci Domnul i-a zis: „Ție îți voi da din strălucirea feței mele, ca atunci când te întorci pe pământ oamenii să-ți vadă fața şi să se lumineze şi ei. [55]Şi toate învățăturile cu care te trimit la ei sunt ca într-o zi ei să aibă strălucirea feței Mele pe fețele lor. [56]Iar atunci când voi vedea strălucire pe fețele oamenilor atunci Eu voi şti că strălucirea feței Mele s-a întors la Mine. [57]La acel timp, care va veni, pământul va fi ca raiul. [58]Dar va trece vreme până când voi vedea strălucind fața Mea pe chipurile multora de pe pământul Varanha”. [59]Şi zicând Domnul aceste cuvinte pe dată fața lui Ene uriaşul a strălucit ca soarele.

[60]Şi Ene uriaşul a mers în multe locuri în cerul de purpură unde i-a văzut pe îngeri şi a cunoscut puterile lor şi a aflat multe taine.

[61]Odată Ene a vrut să ştie despre toate minunile pe care le cunoscuse acolo în cer şi L-a întrebat pe Domnul: „Doamne iată că am putut să văd atâtea lucruri pe care ochiul meu nu le credea a fi. [62]De unde vin ele? [63]Cum a fost creată această lume şi cum va dispare vreodată?” [64]Atunci Domnul a vorbit: „Toate câte le vezi au apărut din lumina divină cea mare care există şi în sufletele aflate în lumină. [65]Şi lucrurile dispar tot în acea lumină de dincolo de ochii ce privesc”.

[66]Atunci Ene uriaşul a întrebat: „Dar cum Doamne, nu eşti Tu oare cel ce face toate acestea? [67]Nu eşti Tu oare lumina cea mai mare?” [68]Domnul Dumnezeu a răspuns: „Eu sunt lumină în lumea creată de Mine în care hălăduiesc scântei din sufletul Meu. [69]Dar şi Eu vin din lumina cea mare, golul care este totul şi plinul care este nimicul. [70]Şi în nimicul cel mare se află şi plinul cel mic, căci ele mişcă în neclintire şi stau neclintite în freamăt. [71]Iar dacă vei călători în marele gol sau în plinul cel mic tot acolo vei ajunge. [72]Încet, încet, ființele vor înțelege aceste vorbe şi aşa oamenii pot dobândi puteri mari şi aşa îşi pot face lumile lor. [73]Că marele gol este plin de astfel de lumi, fiecare cu Dumnezeul ei”.

[74]Şi a mai spus Ene: „Văd Doamne că ai un chip nici de bărbat nici de femeie, cum ştiu eu că arată fețele oamenilor pe pământ. [75]Rogu-Te să mă luminezi”. [76]Domnul a vorbit: „Ceea ce vezi tu Ene este şi chip de bărbat şi de femeie pentru înțelegerea ta. [77]Că Eu sunt şi Dumnezeu şi Dumnezeea, şi Cel care ştie şi Cea care dă ființă”.

[78]Ene uriaşul a fost uimit de vorbele Domnului pe care nu le-a priceput întru-totul şi a sperat că într-o zi le va înțelege.

[79]Când a venit timpul ca Ene să se întoarcă pe pământ, Domnul Dumnezeu i-a dat floarea vieții zicând: „Iată simbolul floarea vieții să-l duci oamenilor acolo pe pământ. [80]Din această floare a vieții, ei să-şi facă crezuri cu care să urmeze lumina spiritului Meu”.

[81]Şi Ene uriaşul s-a întors acasă pe pământ şi le-a spus, celorlalți îngeri şi uriaşilor şi oamenilor, cele vorbite de el cu Domnul. [82]Că Domnul îl făcuse pe Ene mai mare, peste toți uriaşii şi peste oameni, dându-i putere. [83]Şi fața lui Ene era strălucitoare, căci Preaînaltul îi dăduse din strălucirea feței Lui, iar cei care-l vedeau pe Ene îşi descrețeau frunțile cu lumina Domnului.

[84]Vorbele cele mai bune, pe care Ene le primise de la Domnul Dumnezeu, le avea scrise pe table, pentru oamenii de pe pământ, aşa cum văzuse că erau scrise pe tablele Domnului în cer.

[85]Şi mai întâi Ene le-a făcut cunoscut îngerilor veghetori cele zece precepte ale Domnului astfel: [86]Eu sunt Dumnezeul, Domnul Zeu al tău, tu omule să nu-ți faci domnezei după mintea ta (1). [87]Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri. [88]Iar dacă îți faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit sau orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci în acea întruchipare venerezi puterile Mele arătate oamenilor (2). [89]Să urmezi lumina Domnului Zeu şi să nu iei în deşert numele Lui (3). [90]La fiecare şapte zile să te odihneşti după ce ai muncit în celelalte zile. [91]Şi cel puțin o dată la şapte zile să aprinzi şi să priveşti focul sacru care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (4). [92]Pe tatăl şi pe mama ta să îi cinsteşti dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Aşa îți va fi bine şi mulți ani vei trăi sănătos (5). [93]Să nu ucizi pe nedrept (6). [94]Să nu cazi în patimi, să-ți înfrânezi pornirile care te ostoiesc de vlagă (7). [95]Să nu pofteşti la bunul altuia sau să iei bunul altuia dacă nu ți se cuvine (8). [96]Să urmezi dreptatea, să nu mărturiseşti strâmb împotriva nimănui (9). [97]Să te înfrânezi să agoniseşti lucruri care nu-ți folosesc şi să dai lucrurile care-ți prisosesc (10).

[98]Dar nu venise încă vremea ca îngerii să dea, uriaşilor şi oamenilor, preceptele aduse de Ene uriaşul de la Dumnezeu.

[99]Ene uriaşul, care stătea mai mult cu îngerii veghetori decât cu oamenii, era acum bărbat în toată firea şi şi-a luat de nevastă o femeie dintre pământene. [100]Ea l-a avut copil pe Mitru, iar Mitru când a ajuns bărbat şi-a luat şi el o femeie pământeancă şi ea l-a avut copil pe Arie. [101]Mitru nu era aşa uriaş precum tată său Ene, iar Arie arăta la stat mai mult ca oamenii locului şi învățase bine să cultive pământul.

[102]Şi la vremea potrivită Arie şi-a luat şi el femeie dintre cele pământene. [103]Ea l-a născut pe Zian care arăta la chip mai mult ca îngerii veghetori, avea ochii strălucitori şi pielea foarte albă. [104]La timpul naşterii lui Zian ploua, apoi s-a arătat curcubeul. [105]Şi Arie, om cu privirea ageră, când a venit de la câmp, a fost uimit să-l vadă pe băiat, şi a crezut că nu este al lui. [106]După câteva zile Arie a mers la tatăl său Mitru să-i spună că avea un băiat. [107]Iar Mitru a dus vestea la tatăl său Ene uriaşul care locuia cu îngerii veghetori.

[108]Apoi toți s-au dus la Ene care s-a bucurat să afle că are un strănepot şi l-a văzut pe Zian şi l-a binecuvântat pe băiat zicându-i lui Arie: „Tu să nu te îndoieşti că acest copil este al tău. [109]Că el moşteneşte lumina îngerilor care este şi în tine. [110]Acest băiat este ceea ce îngerii aşteptau să vedem. [111]El are mintea ageră ca a noastră şi din el vor ieşi mulți oameni care sunt speranța că această rasă pământeană să nu piară. [112]Pe Zian îl numesc şi Zam, nume cu mari puteri, Copilul Curcubeu, că Domnul străluceşte în el precum frumusețea curcubeului”.

[113]Şi Ene uriaşul a profețit: „Prin naşterea lui Zian moştenirea asta va fi veşnică în neamul oamenilor de pe pământ că ea va fi dusă de urmaşii lui

mai departe cu cei ce se vor naşte din ei. [114]Că venirea pe lume a acestui copil arată că oricât rasele de oameni se vor cufunda în întuneric, acea lumină a îngerilor va ieşi mereu la suprafață ca să-i țină pe oameni să nu piară. [115]Şi atunci, la acele vremuri din urmă, fețele oamenilor se vor schimba şi lumina îngerilor veghetori se va arăta pe fețele lor şi aşa lumea va fi salvată".

[116]Toți ascultau cu luare aminte spusele lui Ene care a mai profețit: „Oamenii se vor iubi şi se vor urî între ei, se vor ridica şi se vor coborî popoare, dar viitorul este al celor blânzi, căci neamurile însetate de sânge vor pieri ca şi cum nici n-ar fi fost. [117]Şi în zilele cele din urmă ale durerilor oamenilor se vor naşte mulți copii curcubeu, întocmai ca Zian, iar ei vor stăpâni pământul acesta".

[118]Şi Domnul Dumnezeu veghea în lumina de purpură a cerului Lui.

CAPITOLUL 2

Zamolxe cel Bătrân şi hirotonisirea preoților Lui Dumnezeu. Ene trimite în lume oamenii luminii Lui Dumnezeu. Zamolxe şi potopul. Ene pleacă la Domnul.

[1]Vorbele lui Ene uriaşul au fost mari profeții despre ce va urma la neamurile de oameni ai pământului. [2]La timpul acela trăiau toți îngerii veghetori, oamenii veniți din stele. [3]Şi îngerii şi-au zis că sosise timpul să le spună multe oamenilor despre lumea de unde veniseră ei îngerii şi aşa să-i învețe cum să năzuiască spre lumina sufletului Lui Dumnezeu.

[4]Timpul trecuse şi se născuseră oameni care puteau să înțeleagă mai bine lumea cu tainele ei şi care învățaseră să scrie. [5]Şi Ene, singurul dintre uriaşi care-L văzuse pe Domnul, le-a zis îngerilor: „Hai să le spunem oamenilor cum să-L cunoască mai bine pe Domnul Cel Preaînaltul. [6]Şi aşa ei să scape de frici şi spaime şi să aibe gândurile îndreptate spre lumina sufletului. [7]Cu timpul vom alege dintre ei pe cei mai iscusiți ca să le fie oamenilor preoți şi preotese Lui Dumnezeu Ler. [8]Şi le vom arăta să urmeze cele zece precepte date de Domnul şi aduse de mine pentru ei".

[9]Mitru, fiul lui Ene uriaşul, i-a învățat pe oameni să adore soarele şi ființarea lui pământeană, focul. [10]Iar primul dintre cei hirotonisiți preoți la focul sacru a fost Zian, cel numit Zam de către Ene uriaşul, fiul îngerului Ram. [11]Mai târziu, lui Zian oamenii i-au spus Zamolxe cel Bătrân sau Moşul.

[12]Şi au ales dintre oameni şi uriaşi pe unii tineri, bărbați şi femei, pentru preoția Lui Dumnezeu Ler ca să urmeze învățăturile luminii, calea dreptății venită din înțelepciune.

[13]Şi iată cum Zian Zamolxe a ajuns preot al Lui Dumnezeu. [14]Când Zian a împlinit optsprezece ani, Ene uriaşul, însoțit de alți uriaşi şi de oameni, l-a luat pe strănepotul său Zamolxe şi l-a dus pe un vârf de munte. [15]Acolo au stat câteva zile şi au aşteptat să apară curcubeul. [16]Şi în ziua aceea, spre răsărit s-a arătat un nour, a plouat şi a ieşit curcubeul. [17]Apoi Ene a aprins focul sacru, a chemat puterile cerului şi i-a pus lui Zamolxe pe umeri haina albă de preot şi i-a înmânat toiagul înțelepciunii. [18]Atunci cerurile s-au deschis şi Zamolxe s-a schimbat la față şi lumina Lui Dumnezeu îi strălucea pe chip. [19]În zare veniseră şi îngerii, în carele lor de foc, să vadă hirotonisirea lui

Zian Zamolxe, primul preot ales dintre
oameni.

[20]Şi cu timpul, preotul Zamolxe cel
Bătrân, Moşul, i-a chemat şi pe alții la
preoția Lui Dumnezeu inițiindu-i la focul
sacru, cu fața către răsărit, la ape limpezi,
pe vârfuri de munți şi în luminişuri de
păduri. [21]Toți cei hirotonisiți învățaseră
pe de rost cele zece precepte ale
Domnului aflate pe tablele din cer şi
aduse de Ene uriaşul pe pământ şi ştiau
să frângă pâinea întru amintirea
Domnului Ler.

[22]Iar de atunci a pornit în lume
cunoaşterea înțelepciunii. [23]Şi de la
preoțimea lui Zamolxe cel Bătrân au luat
hrana luminii şi alte popoare cât au putut
ele pricepe.

[24]Şi Domnul Dumnezeu veghea în
lumina cristalină a cerului de purpură şi
trimitea binețe în mintea lui Ene uriaşul
întru mai mare iluminare.

[25]Era timpul când Ene încă nu plecase
la Domnul în cer. [26]Şi îngerii veghetori i-
au dus pe unii uriaşi şi pe unii oameni ai
locurilor în munții din țara Ramania. [27]Şi
au mai adus acolo, cu maşinile lor
zburătoare, pe toți preoții şi preotesele,
care fuseseră hirotonisiți şi hirotonisite,
în toate rasele de oameni de pe pământ.

[28]Pe vârful acela de munte se afla
chipul în piatră al lui Zian Zamolxe pe
care îl făcuseră îngerii la dorința
Domnului Dumnezeu ca să fie întru
amintire urmaşilor.

[29]Şi Ene uriaşul a aprins un rug sacru
pe acel munte. [30]Şi le-a vorbit astfel
tuturora la focul viu al Lui Dumnezeu:
„Trebuie să duceți flacăra luminii Lui
Dumnezeu Ler la neamurile pământului.
[31]Iar voi preoții şi preotesele, şi urmaşii
voştri, să o arătați neamurilor din care
faceți parte ca ele să o dea şi celor care
vor veni după voi. [32]Dar acum lumea
pământenilor este încă plină de întuneric
şi purtătorii luminii se vor strădui mult
timp să aducă pe oameni la înțelepciune.
[33]Şi vor fi multe suferințe şi multe
distrugeri pe drumul luminii care în timp
va fi din ce în ce mai neted. [34]Iar voi şi
urmaşii voştri, preoți şi preotese, ca
purtători ai luminii, veți suferi că sunteți
trimişi mereu în suflete care se
întrupează ca să arătați mereu şi mereu
calea cea bună dată de Domnul din cerul
Său de purpură. [35]De astăzi veți fi numiți
şi rugmani, cei care aduc rugul sacru al
Lui Dumnezeu printre oameni”.

[36]Şi multe taine i-a învățat Ene pe
preoții şi preotesele acelor vremuri,
despre puterea divină, despre cum omul
să-L cunoască pe Dumnezeu, despre zei
şi zeițe şi despre cum omul să stea
aproape de puterile divine, ca el să nu se
piardă.

[37]Tot atunci Ene uriaşul i-a îndemnat
pe rugmani să meargă la rasele de
oameni ai pământului ca să se împreune
cu femeile acelor rase ca aşa ele să nască
oameni cu minți mai luminate. [38]Şi Ene
le-a mai spus: „Femeile feluritelor rase
de oameni vor naşte ființe pământene
care vor avea minți mai bune. [39]Şi aşa
oamenii care vor urma vor creşte în
înțelepciune. [40]Mințile oamenilor vor fi
din ce în ce mai luminate, dar aflați că
marile lor capacități vor fi ascunse. [41]Şi
cu timpul, când omenirea se va amesteca
îndeajuns de mult, toți oamenii care se
vor naşte vor avea ascunse în mințile lor
mari puteri. [42]Dar aceste puteri vor ieşi la
iveală doar puțin câte puțin până când
oamenii din viitor vor înțelege că miezul
minților lor este de la îngeri. [43]Şi timp va

trece până când ei se vor trezi ca să
înțeleagă aceste taine”.

44Apoi toți cei strânşi pe vârful de
munte s-au întors pe pământurile lor.
45Îngerii veghetori, uriaşii şi rugmanii
umblau prin lume şi le arătau oamenilor
floarea vieții ca privind-o să-şi deschidă
mințile şi să crească în ei speranța
împlinirii în lumina Lui Dumnezeu.

46A mai trecut vremea şi Zian
Zamolxe a avut copii cu Bendisa, nevasta
lui cea frumoasă ca luna de pe cer. 47Şi la
acel timp pământul era neliniştit şi Zian a
mers la străbunicul său Ene uriaşul, care
statea în carul de foc, să afle ce se
întâmplă. 48Atunci Zian l-a strigat pe
Ene: „Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-
mă!”. 49Iar când a intrat în carul de foc
Zian l-a întrebat pe Ene: „Spune-mi ce se
întâmplă cu pământul, de ce este
neliniştit şi tremură? Ca să nu pier şi
eu!”. 50Şi Ene uriaşul i-a zis: „De ce
strigi şi te îngrijorezi? Domnul ne-a spus
să curățăm pământul de oameni sălbatici
şi răi. 51Eu l-am rugat pe Domnul să-i ia
de pe pământ pe oamenii aceştia. 52Tu cu
cei apropiați ție să mergeți pe vârfurile
înalte ale munților, la toartele cerului, că
acolo nu vor ajunge apele”.

53Şi Ene l-a luat pe Zian şi i-a arătat
locul în carul de foc de unde se vor
revărsa puterile ca să tulbure apele lumii.

54După un timp pe pământ au venit
ape mari şi a ieşit foc din măruntaiele
pământului omorând pe mulți oameni aşa
cum i-a găsit. 55Dar Zian cu ai lui şi cu
alți oameni care erau pe munți la acele
timpuri au scăpat. 56Şi viețuitoarele care
erau pe înălțimi şi în alte părți din lume,
pe unde nu se ridicaseră apele, au scăpat
de potop şi foc. 57Dar apa nu a acoperit
pământul întreg şi mulți alți oameni nu
au pierit.

58Şi într-o zi pe când Ene le vorbea
oamenilor, aceştia au văzut un armăsar
alb coborând din ceruri, în mijlocul unui
vârtej de vânt şi de praf. 59Ene le-a spus
celor ce se aflau acolo că acel armăsar a
coborât din ceruri pentru a-l lua pe el
într-o lungă călătorie, din care însă nu se
va mai întoarce printre oameni. 60Şi aşa
Ene a plecat în lumea îngerilor cu o
maşină zburătoare a celor veniți din stele,
trimişii Domnului.

61Zamolxe cel Bătrân a făcut un altar
pe locul de unde plecase Ene uriaşul la
cer. 62Şi din când în când pe locul acela
se aprindea focul sacru al nemuririi şi
oamenii îl chemau pe Ene să se întoarcă.
63Iar pe Ene uriaşul oamenii îl numeau
Ene cel Înțelept sau Omul Luminii.

64Odată Zamolxe cel Bătrân s-a
întâlnit cu câțiva preoți şi câteva
preotese. 65Şi aceştia l-au rugat: „Domnul
nostru să ne spui şi nouă despre cele
şapte ceruri, că iată Ene cel Înțelept a
plecat dintre noi fără să aflăm despre
drumul lui la Domnul făcut în tinerețea
sa, atunci când a trecut prin cele şapte
ceruri. 66Noi credem că domnia ta ştie”.
67Atunci Zamolxe cel Bătrân a zis: „Cu
adevărat Omul Luminii mi-a destăinuit
aceasta. 68Şi e timpul să spun şi eu altora
despre minunile celor şapte ceruri pe
unde a trecut arheul Ene uriaşul”.

69Toți ascultau cu luare aminte şi Zian
Zamolxe a continuat: „În primul cer se
duc cei darnici şi cu suflete nobile. 70Iar
când se întorc în lumile pământene ei
sunt cei bogați şi care au de toate din
plin. 71În cerul al doilea se duc cei care
au făcut bucurie vieții multor ființe.
72Acolo este cerul celor fericiți. 73În al
treilea cer se duc cei cutezători, curajoşii
care au înfruntat întunericul aducând
lumina. 74Ei au fost temerarii care nu s-

au dat la o parte din fața întunericului. [75]Adesea ei se renasc ca să fie pilde de curaj pentru lumile unde se încarnează. [76]În cerul al patrulea vin cei care au iubit ființele Domnului şi au avut milă de cei rătăciți şi i-au îndrumat cu răbdare pe calea luminii. [77]Ei se reîncarnează adesea în preoți şi preotese cu har ca să înfăptuiască planul Lui Dumnezeu de creştere în lumină a sufletelor până când ele ajung suflete îngereşti. [78]În cerul al cincilea vin sufletele celor care au slujit adevărul şi dreptatea. [79]Ei se încarnează adesea în conducătorii iubiți de ființele din lumile unde poposesc. [80]Iar în al şaselea cer vin înțelepții, cei care s-au apropiat mult de lumina Lui Dumnezeu. [81]Ei se reîncarnează mai rar, sunt suflete bătrâne pătrunse adânc de lumina Domnului. [82]Şi în cerul al şaptelea vin toți cei chemați de Domnul. [83]Acolo se duc numai îngerii cei mari şi marile suflete care se reîncarnează foarte rar, doar dacă sunt trimise de Domnul cu treburi anume”.

[84]Preoții şi preotesele au dus mai departe aceste taine spuse lor de Zamolxe cel Bătrân.

[85]Şi în timp s-au făcut frății care trăiau după legile aduse de Ene, Omul Luminii, preceptele şi înțelepciunea date lui de către Domnul Cel Preaînaltul. [86]Cu timpul, unii oameni mai luminați, s-au retras în munții cei mari şi acolo urmau spiritul lui Zamolxe cel Bătrân. [87]Şi stau în rugăciuni repetând numele Zam, cel dat, de Ene uriaşul, lui Zamolxe cel Bătrân, atunci când pruncul se născuse. [88]Aşa erau rugmanii, rohmanii, care ani şi ani repetau numele Zam. [89]Se ştia că de la numele Zam venea şi cuvântul zău, numele zeului pe care oamenii jurau. [90]Iar când li se încheia viața rohmanii mergeau în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, căci dobândiseră nemurirea.

[91]Alți rohmani repetau numele lui Ram îngerul, tatăl lui Ene uriaşul. [92]Şi se spunea că de la numele Ram au apărut toate limbile pământului, căci îngerul Ram fusese cel care-i învățase pe oamenii din Ramania să vorbească mai bine. [93]Multora, în clipele morții, li se şoptea în ureche numele Ram ca zeul Iama să le netezească drumul spre cerul de purpură. [94]Şi mai erau alții care-l venerau pe Mitru, fiul lui Ene uriaşul. [95]Mitru era numit soarele la care unii oameni se închinau pentru a le da putere corpului şi limpezime minții. [96]Şi alții se rugau lui Ion, zeul apelor. [97]Femeile se rugau mai adesea Bendisei, zeița lunii de pe cer, cea care avea grijă de ele.

CAPITOLUL 3

Lumea de după îngerii veghetori. Pelasg străbunul. Neamul arimilor. Abram din Aram şi izvorul Zamzam. Dacii şi străbunii lor.

[1]Unii îngeri veghetori încă mai trăiau pe înălțimi, dar alții muriseră. [2]Şi până la urmă au murit toți îngerii veghetori, care îşi lăsaseră urmaşi prin copiii făcuți cu femeile pământene. [3]Trupurile lor moarte au fost rând pe rând arse de uriaşi, urmaşii lor nesilimii, aşa cum îngerii doriseră pe când erau încă în viață. [4]Că îngerii spuseseră că arzându-le trupurile moarte, în focul sacru, sufletele lor mergeau la Domnul cel din cerul de purpură.

[5]Şi a fost un timp când Zamolxe cel Bătrân, Moşul, îşi simțea sfârşitul aproape. [6]Într-o zi a chemat la el pe cei mai apropiați ai săi şi le-a vorbit astfel: „Eu mă voi duce curând la străbunul Ene

uriaşul care trăieşte în cerul de purpură. [7]Dar voi rămâneți aici în Țara Zeilor, în ținuturile unde este miezul lumii Varanha, în locurile unde au venit întâi îngerii. [8]Aceste pământuri se vor numi de-a pururea Varanha şi aici sămânța lăsată de îngerii veghetori nu va pieri vreodată”.

[9]Şi Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moşul, a părăsit şi el pământul, mergând în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, după o viață lungă de sute de ani. [10]Dar amintirea lui Zian, ca om al luminii şi primul preot al oamenilor, va dăinui. [11]Şi neamurile lumii spuneau că Zamolxe cel Bătrân era tot aşa de vechi ca şi timpul. [12]Multe alte nume îi dădeau ei lui Zamolxe cel Bătrân ca zeu al veşniciei.

[13]Vremea pe pământ a fost din ce în ce mai bună. [14]Oamenii ştiau să cultive pământul aşa cum îi învățase patriarhul Arie să facă, pe timpul când trăiau îngerii veghetori. [15]Şi țineau vie în minte promisiunea că în viitor cândva oamenii stelelor vor reveni ca să-i vadă pe ei, urmaşii îngerilor celor dintâi.

[16]Timpul s-a aşternut peste locuitorii lumii care venerau simbolul omului cu aripi aşa cum îşi închipuiau ei că fuseseră străbunii lor, îngerii veghetori.

[17]Şi a fost odată când s-a născut Pelasg întemeietorul, pe pământurile care se numeau Dacşa. [18]Şi Pelasg, un om uriaş, care a avut mulți copii, era unul din urmaşii lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moşul. [19]Se spunea despre Pelasg că era asemeni zeilor de frumos şi puternic ca pământul care-l născuse pe coamele munților celor înalți. [20]Şi el a fost începătorul rasei poporului pelasg, tracii cei vechi, înainte-mergătorii, oamenii divini. [21]Urmaşii lui Pelasg, pelasgii şi regii lor i-au adunat pe oameni de prin peşteri, păduri şi munți, şi au întemeiat aşezări. [22]Şi preoții care cunoşteau tainele lumii de pe vremea îngerilor veghetori le-au dat legi bune.

[23]Mai apoi neamul arimilor, dintre tracii cei vechi, arienii cei călători, urmaşii lui Arie, coborâtori din pelasgi, au pornit în lume. [24]Ei se închinau lui Mitru, tatăl lui Arie şi mulțumeau zeului cerului pe care îl numeau Anu, sau Genarul, crezând despre el că era vechi cât veşnicia, căci murea şi renăştea de fiecare dată.

[25]Unii arieni au fost războinici vestiți conduşi de zeul lor Ares despre care credeau că îi făceau nemuritori. [26]Unul dintre regii lor vestiți s-a numit Ianus, iar altul a fost Indra. [27]Arienii obişnuiau ca după moartea regilor lor cei mari să îi zeifice întru nemurire. [28]Neamul hitiților numiți şi nesilimi, coborâtori din arimi, hateii cei de demult, fiii lupului Hati, tot din arieni se trăgeau.

[29]Şi arimii au ajuns până în Egipt unde cu oamenii de acolo au început să facă piramide şi să cioplească în piatră chipuri de uriaşi întru amintirea străbunilor, şi acolo au făcut din piatră chipul lui Zamolxe cel Bătrân pe care l-au numit Sfinx. [30]Alți arieni, nesilimii, s-au înfruntat cu faraonii Egiptului care au învățat de la ei tainele războiului, dar mai apoi au făcut pace şi faraonul Ramses cel Mare al Egiptului a luat de soție pe Naptera, fata regelui nesilim Hatusiliu, pe care a iubit-o mai mult chiar decât pe Nefertari, căci Naptera era încarnarea zeiței iubirii Hator căreia Nefertari îi aducea omagii. [31]Şi reginei Naptera i s-a ridicat templu în Egipt.

[32]Alți arieni şi cavalerii traci, au ajuns cu regele lor Indra şi cu zeii neamului lor până la munții cei mari, acoperişul lumii,

ducând cu ei scrierile sacre Veda şi credințele cele vechi. [33]Şi au rămas prin acele locuri găsind şi acolo crugul pământului şi făcând zeu din numele pământurilor de baştină, Dacşa, întru amintire.

[34]Şi a fost în vremurile cele vechi când un om din neamul arimilor numit Canaan a plecat cu soața lui Telena către țările mai calde dinspre marea cea mare. [35]Cu ei au mers mulți arimi care ajungând pe pământuri necunoscute au întemeiat acolo Aramul, după numele îngerului Ram, țară mare care se întindea de la marea cea mare până peste fluviile locului şi până la deşert. [36]Şi spuneau că acolo găsiseră curgând laptele şi mierea.

[37]Iar mai târziu alții au numit unele pământuri de acolo Canaan după numele lui Canaan arimul. [38]Şi alte pământuri de prin acele locuri s-au numit Fenicia, după numele lui Fenix cel fericit, un fiu de-al lui Canaan. [39]În Fenicia arimii erau închinători ai zeului Apollon, zeul luminii, iar țării i se mai spunea şi Filistia şi locuitorilor filistini, oamenii cei prietenoşi, tracii cei vechi.

[40]Canaan şi Telena au avut fii şi fiice. [41]Şi unul dintre fiii lor a fost Cadmoş, numit şi Marele Mag, care, împreună cu Armonia, soția lui, au mers la multe popoare pe care le-au învățat să scrie după un alfabet pe care Canaan îl ştia de la poporul cel vechi al hitiților, nesilimii hiperboreeni de la nord de fluviul Istru care duseseră scrierea din Varanha peste tot pe oriunde merseseră în lume. [42]Se ştia că scrierea fusese dată oamenilor de către îngerii veghetori pe vremea lui Ene uriaşul.

[43]A fost o vreme când în Ur, oraşul uriaşilor din țara Aram, trăia Abram arameul, un om al cărui tată era din spița îngerului Ram. [44]Numele lui Abram însemna ‚cel din neamul lui Ram'.

[45]Şi Abram şi-a zis: „Nu mai pot sta printre oamenii de aici. [46]Mă voi duce mai bine pe pământurile din Canaan că Domnul îmi va da mie acele locuri şi din mine va ieşi un popor puternic întru credință care va arăta lumii atât calea dreaptă cât şi rătăcirea întru cunoaşterea Domnului. [47]Şi oricât va fi lumea de rătăcită unii din urmaşii mei vor găsi lumină pe calea lor până după zilele de pe urmă când lumea va fi salvată şi oamenii vor fi ca şi îngerii, părinții lor".

[48]Şi Abram a mers în țara Canaan cu nevasta lui Saraia şi cu oamenii lor, iar acolo au prosperat. [49]Şi se înțelegeau bine cu oamenii acelor locuri, căci vorbeau aceeaşi limbă a arimilor.

[50]Într-una din zile Abram a aflat că trăia în Canaan un mare preot care se numea Melchisedec, un om din neamul arimilor. [51]Şi Abram a mers să-l cunoască şi Melchidesec care l-a primit cu voie bună. [52]Melchisedec era sufletul lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, trimis pe pământ.

[53]Nu mult după aceea Abram a vrut să fie şi el preot, iar Melchisedec l-a hirotonisit în preoția Domnului Dumnezeu. [54]Căci Melchisedec cunoştea istoria veche a pământenilor, despre îngerii veghetori şi despre Ene uriaşul.

[55]Aşa Abram a primit, de la Melchisedec, taina luminii sacre. [56]Şi Melchisedec i-a zis: „Să iei aminte Abram, om din neamul îngerului Ram, la această taină care va face din poporul tău un neam mare şi puternic. [57]Pe copiii urmaşilor tăi să-i învățați de mici să vadă focul sacru al Domnului din cer. [58]Şi să aprindeți acest foc o dată la şapte zile.

59 Atunci toți ai casei să priviți focul, căci ține loc de focul viu din cer. 60 Şi aşa copiii voştri Îl vor vedea pe Domnul şi sufletele lor vor fi bune în trupuri care vor creşte sănătos. 61 Şi de asta se va bucura îngerul Ram în cerul cel de purpură”.

62 Atunci Abram a întrebat: „Ce voi face cu idolii mei în care cred? 63 Oare focul despre care îmi vorbeşti poate avea mai mare putere decât idolii cu care am venit eu din Ur?”. 64 Şi Melchisedec i-a spus: „Îți poți ține idolii ca să nu uiți de unde ai venit. 65 Dar ia seama că idolii tăi sunt faceri de mâini omeneşti şi puterea lor vine din credința ta în ei. 66 Iar aceşti idoli nu pot fi mai puternici decât focul sacru cum nici tu nu eşti. 67 Că focul sacru este viu şi curăță sufletul pe când idolii doar încântă privirea. 68 Să le dai poruncă urmaşilor tăi ca în vecii vecilor să nu uite să privească focul sacru. 69 Şi aşa ei să țină legătura lor cu Domnul de-a pururea. 70 Iar când ei vor uita să facă aceasta atunci vor suferi. 71 Că focul sacru vine de la zei, de la îngerii veghetori”.

72 Într-o zi nişte oameni au distrus idolii lui Abram. 73 Şi el a văzut în asta un semn rău şi i-a povestit totul lui Melchisedec. 74 Iar Melchisedec i-a zis lui Abram: „Mergi în Egipt, căci de acolo va porni poporul tău şi acolo va învăța să-L slujească pe Domnul. 75 Aici în Canaan nu mai ai de ce să stai. 76 Idolii tăi au fost sfărmați, dar urmaşii tăi îi vor cunoaşte din nou”.

77 Şi Melchisedec i-a mai spus: „Să te fereşti de circumcizie şi să laşi cu limbă de moarte urmaşilor tăi că popoarele care vor ieşi din ei să nu-şi facă circumcizie cum fac egiptenii, căci ea este rea în fața Domnului. 78 Că Domnul l-a făcut pe om aşa cum este şi nimeni nu poate să ciuntească corpul omului. 79 Şi ia aminte că cei care au făcută circumcizia nu vor avea mintea întreagă. 80 Ei vor suferi şi lesne îi vor lua duhurile demonice în stăpânire. 81 Pe oriunde vor umbla urmaşii tăi să nu se ia după popoarele care-şi fac circumcizie că soarta acelor neamuri este ca ele să piară. 82 Şi poporul egiptenilor este sortit pieirii”.

83 Şi la plecarea lui Abram către Egipt, Melchisedec i-a mai spus o taină: „Să ții minte că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este Zam. 84 Şi aceasta să o spui numai celor apropiați ție şi doar la mare nevoie. 85 Puterea acestui nume stă în credință, deşi numele poate fi ştiut de mulți”.

86 De atunci Abram îşi făcuse obicei să aprindă focul sacru şi să spună în gând numele tainic al Domnului. 87 Şi credea din inimă şi fața îi devenise luminoasă şi mulți se minunau de înțelepciunea lui Abram.

88 Când a ajuns în Egipt, Abram s-a apucat de negoț. 89 Şi acolo în Egipt, Abram şi-a luat a doua nevastă, o egipteancă cu numele Agar. 90 La timpul potrivit Abram s-a întors în Canaan în pământul promis. 91 Şi Agar i-a născut lui Abram un fiu pe care el l-a numit Ismail.

92 Dar Saraia a pizmuit-o pe Agar pentru că avea prunc şi i-a cerut lui Abram să o alunge în deşert cu prunc cu tot. 93 Şi Abram nu a avut încotro că Saraia era prima lui nevastă.

94 La plecarea Agarei, Abram i-a spus: „Nu am ce face decât să te las în mâinile Domnului. 95 Şi când vei fi la mare strâmtoare să chemi în credință numele lui tainic care este Zam. 96 Atunci Domnul nu te va lăsa. 97 Şi Domnul va

face ca Saraia să te lase să vii înapoi acasă”.

[98]Şi Agar a plecat în deşert cu pruncul ei Ismail. [99]Acolo îşi aştepta moartea, căci apă nu era şi stătea sleită de puteri. [100]Şi Agar a început să se roage Domnului cu cuvântul pe care i-l spusese Abram, chemându-L în minte pe Domnul ca să o ajute zicând, Zam, Zam, Zam...

[101]Atunci a trecut pe deasupra locului un înger zburând cu vimana, carul lui zburător. [102]Şi îngerul a auzit cuvintele Agarei şi i s-a făcut milă de ea. [103]Atunci îngerul a trimis o lumină puternică ce a intrat adânc în pământ şi de acolo a ieşit apă. [104]Şi Agar a băut din apa care-i dădea puteri şi şi-a înălțat privirea spre cer şi a mulțumit Domnului. [105]Ea şi-a umplut burduful cu apă şi a mers la Ismail care era aproape mort şi i-a dat apă să bea. [106]Aşa au căpătat puteri şi s-au întors la casa lui Abram că Saraia primise în vis înştiințare de la Domnul să nu o mai urască pe Agar. [107]De atunci acel izvor cu ape ale vieții s-a numit Zamzam.

[108]Când a auzit cele întâmplate Abram a mers degrabă la Melchisedec şi i-a spus totul. [109]Şi Melchisedec a profețit: „Cât timp va curge izvorul Zamzam, şi va fi curat, atât vor dăinui şi urmaşii Agarei, că din apa aceea se trage şi viața lui Ismail. [110]În timpurile ce vor veni, puterea urmaşilor lui Ismail va veni de acolo”.

[111]Apoi Saraia a născut şi ea un băiat pe care l-au numit Isaac. [112]Mai târziu Iacob, copilul lui Isaac, a mers în Egipt cu toți ai lui. [113]Acolo urmaşii lui Iacob ascultau de vorbele lăsate de străbunul Abram şi au refuzat să fie circumcişi după obiceiul egiptenilor. [114]Şi poporul lui Iacob s-a înmulțit peste măsură, iar egiptenii au început să-i asuprească, le omorau pruncii şi-i puneau la munci grele la piramide şi la temple. [115]Şi aşa au trecut patru sute de ani în suferință şi durere, timp în care copiii lui Iacob îşi uitaseră limba arimilor în care au vorbit strămoşii lor Abram, Isaac şi Iacob.

[116]A fost apoi un timp când egiptenii căutau pruncii copiilor lui Iacob ca să-i omoare. [117]Atunci mama lui Moise, nevasta lui Amram, l-a pus pe pruncul ei într-un coş plutitor pe apa Nilului. [118]Şi ea a pronunțat de câteva ori numele tainic al Domnului pe care îl ştia de la un strămoş. [119]În ziua aceea fata faraonului a găsit pruncul în coşul de pe apa Nilului şi l-a luat pe băiat cu ea. [120]Şi Moise a crescut după legea egiptenilor şi a fost circumcis după obiceiul lor.

[121]Când a ajuns bărbat în toată firea Moise a aflat că era din neamul copiilor lui Iacob. [122]De atunci Moise se tot gândea cum să scape neamul său şi să-l scoată din robie.

[123]Mai târziu Moise a răsculat poporul care a fugit în ținutul Sinai trecând ascuns printre trestiile Deltei Nilului. [124]În Sinai poporul lui Iacob a stat patruzeci de ani în deşert. [125]Doar cei tari au rezistat căldurii şi lipsei de mâncare. [126]Acolo în Sinai, Moise a dat pentru popor legile Tora, care să amintească de zeii egiptenilor, de înțelepciunea zeului Thoth şi de puterea zeului solar Ra, Amen-Ra.

[127]Dar în legile Torei, Moise l-a nesocotit pe străbunul său Abram şi i-a învățat pe urmaşii lui Iacob că circumcizia era bună, căci şi el fusese circumcis de către egipteni. [128]De atunci au început marile suferințe ale poporului lui Iacob care a urmat circumcizia, deşi Melchisedec îi spusese lui Abram de răul

acesta. [129]Şi toate durerile neamului lui Iacob au creat speranța de salvare în viitor, venirea unui om trimis de Domnul, cu puteri mai mari decât cele ale lui Moise. [130]Şi l-au numit Moşia, după numele adevărat al lui Moise, care era Moşe. [131]Iar alte neamuri i-au spus, salvatorului aşteptat, Mesia. [132]Acel om îi va salva pe copiii lui Iacob şi va salva şi lumea.

[133]Poporul se pregătea să iasă din Sinai şi să intre în Canaan. [134]Şi cu puțin timp înainte de moarte sa Moise s-a trezit în lumina Domnului şi a vrut să distrugă Tora. [135]Dar era prea târziu căci cei trei fii răi ai lui Aaron, fratele lui Moise, erau mari preoți şi aveau putere asupra poporului.

[136]Şi Moise a vorbit şi a profețit: „Acum ştiu că legile Torei scrise de mine vor fi o mare rătăcire pentru poporul lui Iacob. [137]Dar a fost voința Domnului ca acest popor să fie în veacuri pildă de freamăt întru credință, de coborâşuri şi urcuşuri, de suferință şi bucurie, ca la timpurile cele de pe urmă să fie salvat. [138]Şi toate neamurile lumii vor vedea povara pe care o va duce poporul lui Iacob şi doar un trimis al Domnului îi va putea salva pe urmaşii lui Iacob în viitor, la sfârşitul timpului de suferință. [139]Şi până când poporul lui Iacob nu va renunța la Tora vor fi mari suferințe în toată lumea. [140]Şi vă mai spun că toate popoarele care-şi fac circumcizie vor pieri până la urmă. [141]Aşa ne-a spus şi părintele Abram arameul, dar eu am nesocotit vorbele lui. [142]Iar dacă poporul lui Iacob nu va renunța la circumcizie va pieri şi el că acum îl mai ține doar lumina sacră a săptămânii. [143]În timpurile cele de pe urmă vor fi oameni ai Domnului care vor merge în Egipt să trezească puterile zeilor Egiptului şi aşa lumina divină va străluci din nou pe acel pământ şi toți oamenii întunericului aflați acolo vor pieri. [144]Gloria Egiptului va rămâne nepieritoare, căci acolo sunt întruchipați în piatră uriaşii şi încarnările lor, zeii cei de demult ai spiței lui Abram”.

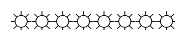
[145]Cuvintele lui Moise au cutremurat poporul lui Iacob şi corpul mort al lui Moise a fost incinerat pe muntele Sinai.

[146]În Țara Zeilor dacii erau pe pământurilor lor de la începutul lumii, iar sământa lor era de la uriaşi. [147]Şi ştiau cum să cheme să fie cu ei spiritele străbunilor, lerii cei de demult, pe Ene uriaşul, pe Mitru, pe Arie şi pe Zamolxe cel Bătrân, patriarhii neamului, arheii cei dintru începuturi ai Dumnezeului Ler.

[148]Dacii frângeau pâinea, pascua, şi o mâncau împreună întru amintirea lui Zamolxe cel Bătrân, uriaşul, iar cavalerii traci păzeau neamul ținând cu străjnicie legile străbune.

[149]Pe oriunde în lume se năşteau uriaşi, în rasele oamenilor, ei erau preamăriți şi era obiceiul ca la moartea unui uriaş, el să fie îngropat sub movile mari de pământ. [150]În alte părți din lume uriaşii fuseseră numiți nesilimi, iar pe locurile unde erau munții cei mari ai lumii, în țara Vedelor sacre, uriaşilor li se spuneau iacşaşi, iar elenii îi numeau daimoni.

[151]S-a scurs timpul şi lumea s-a mai amestecat, iar apele luminii printre oameni au devenit mai tulburi. [152]Dar Domnul Dumnezeu veghea în cerul Lui de purpură ca drumul oamenilor spre cer să se netezească.

CARTEA NEMURIRII
sau
CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL 1
Focul sacru dacic şi naşterea Lui Zamolxe. Zamolxe merge pe calea preoţiei. Zâna Ila şi chemarea iubitelor. Căsătoria Lui Zamolxe.

[1]Dumnezeu, Tată şi Mamă, era Focul
Viu din cerul de purpură. [2]Şi a văzut
Domnul că se cam tulburaseră apele
luminii din inimile oamenilor. [3]Domnul
se gândea la traci, poporul Său şi s-a
hotărât să coboare pe pământ spirite
alese ale luminii divine ca să le arate
oamenilor iubirea Lui. [4]Şi cu ele a trimis
spiritul Lui Melchisedec, Mare Preot în
veac şi rege drept, ca să se întrupeze în
Zamolxe.

[5]Pe dealurile de la Sarmisegetuza se
aflau multe case din piatră şi lemn. [6]Şi
una dintre ele era a lui Crăciun şi a
nevestei sale Vetra, doi păstori de oi la
munte. [7]Ei aveau două fete, pe Mierla şi
pe Mia. [8]Crăciun şi Vetra şi-ar fi dorit să
aibe şi un băiat. [9]Şi Crăciun a vorbit cu
Zoda, preoteasa vestală, presbitera care
locuia de cealaltă parte a dealului. [10]Zoda
slujea la altarul Zânei Zânelor. [11]Şi Zoda
i-a chemat pe Crăciun şi pe Vetra la
focul sacru ca împreună să-I ceară Lui
Dumnezeu un băiat.

[12]În ziua hotărâtă Crăciun şi Vetra au
sosit la casa Zodei pregătiţi să se
întâlnească cu zeii. [13]Şi Zoda a aprins
focul sacru dacic, iar Crăciun şi Vetra se
ţineau de mână şi ascultau cum Zoda
invoca zeii. [14]Şi la sfârşit ea a chemat pe
Zâna Fertilităţii astfel: „Zână bună, zână
bună, fii aici la noi stăpână, acestor tineri
cu noroc dă-le un băiat de foc!” [15]Apoi
Crăciun a luat-o pe Vetra în braţe, a
sărutat-o şi i-a spus: „O să avem un
fecior ivit din foc”.

[16]După un an şi ceva Vetrei îi sosise
timpul să nască. [17]Şi era vreme de iarnă,
o moaşă şi două vecine o vegheau pe
Vetra în casă.

[18]Crăciun, aflat în curte, se încălzea la
foc şi aştepta. [19]Din când în când privea
cerul şi vedea luna luminată mai mult de
jumătate. [20]Şi-şi zicea Crăciun: „Băiatul
meu se naşte când luna este în creştere cu
lumina ei. Peste vreo cinci zile e lună
plină”.

[21]Se apropia dimineaţa şi Vetra stătea
pe pământul din casă şi era în durerile
naşterii. [22]Şi când a auzit plânset de
copil, Crăciun a privit atent spre cer şi a
văzut vulturii zburând în cercuri mari
deasupra Sarmisegetuzei. [23]Şi atunci au
apărut primele raze de soare. [24]Pe bolta
cerului Crăciun a văzut o cometă
strălucitoare care va rămâne aşa timp de
multe ceasuri. [25]Şi-şi zicea el mulţumit:
„Sunt semne bune. Dumnezeu Fărtatul Îi
arată băiatului meu slava cerului şi
lumina. Fiul meu va ajunge om mare în
neamul nostru ales al arienilor”.

[26]Moaşa a spălat copilul şi L-a pus la
pieptul mamei să sugă lapte. [27]Apoi ea a
binecuvântat apa dintr-un vas şi a
închinat-o zeilor, şi i-a stropit pe băieţel
şi pe mamă cu busuiocul muiat în apă.
[28]Şi l-a chemat pe Crăciun să-şi vadă
băiatul.

29 Când Crăciun a intrat în casă L-a
învelit pe prunc cu o piele de urs. 30 Apoi
L-a luat în brațe pe băiețel şi a ieşit cu El
în curte. 31 Şi L-a dus la focul sacru şi a
zis: „Te-ai născut pe pământul casei, să
ai puterea marelui pământ. În viață să-Ți
sporească mereu puterea cu puterea lui.
Să Te vadă acum şi focul şi soarele şi
cerul. Eşti copil al focului, Te numesc
Zamolxe şi Te închin Lui Dumnezeu. Cu
trupul eşti fiul meu, dar cu sufletul să fii
Fiul Lui Dumnezeu. Tu să aduci
înțelepciune neamului nostru. Zău!"

32 În dimineața aceea Crăciun a pornit
prin sat cu un sac plin de daruri pe care
le dădea copiilor pe măsură, că era tare
bucuros că i se născuse un băiat. 33 De
atunci, în fiecare an, Crăciun îşi luase
obiceiul să facă daruri copiilor la
aniversarea zilei naşterii Lui Zamolxe.
34 Aşa acest obicei s-a răspândit la toate
neamurile tracilor. 35 Iar când darurile
erau descoperite, fie puse sub perină, fie
în cioarecii groşi de lână, oamenii ziceau:
„A venit Crăciun cu daruri".

36 Când Zamolxe a împlinit şapte ani,
Crăciun L-a dus la Zoda, preoteasa
vestală şi i-a zis: „L-am adus pe băiat
aici la tine. Îl înveți să scrie, să citească
şi să slujească la altar. 37 Nu-L dau
preotului Dordas că el face sacrificii de
animale. 38 Eu cred că jertfele sunt rele.
39 Dumnezeu Fărtatul nu poate să ceară
vărsare de sânge, luare de viață în
numele Lui, nici de om nici de animal".

40 Şi Zoda i-a răspuns: „Bine rumâne.
Dacă băiatul este harnic la învățătură, el
va ajunge presbiterum, preot".

41 Crăciun a mai zis: „Tu nu faci jertfe
de animale la altar. 42 Eu cred că cine
oferă sânge Domnului, primeşte tot
sânge în schimb. 43 Neamul ăsta al nostru
trebuie să învețe să nu mai verse sânge.
Asta nu-i bine, că Dumnezeu Fărtatul
vrea pace în tot ce facem".

44 Şi la plecarea lui Crăciun, Zoda i-a
zis: „Aşa este. Mergi cu bine bade
Crăciun. Voi avea eu grijă de băiat cât El
va fi aici cu mine".

45 Lui Zamolxe îi plăcea învățătura,
dar îl ajuta şi pe tatăl-său în treburile
gospodăreşti. 46 Adesea amândoi mergeau
la târgurile unde veneau şi negustorii
greci. 47 Atunci Zamolxe era curios să
afle cât mai multe despre credințele
grecilor şi mereu îi întreba despre zeii
lor. 48 Se împrietenise cu Nestor, băiatul
lui Eteocles, un negustor de loc din
insula Samos, Ionia. 49 Eteocles făcea
comerț cu dacii oferindu-le ulei de
măsline, vase de metal, ceramică pictată,
podoabe şi oglinzi. 50 Lua de obicei în
schimb miere, grâne şi aur. 51 Zamolxe şi
Nestor erau de vârste apropiate şi
petreceau mult timp împreună. 52 Aşa au
învățat ei să vorbească limbile dacă şi
greacă.

53 Au trecut anii şi Zamolxe a devenit
un tânăr înalt, bine legat şi chipeş. Era
tare destoinic şi ajuta în toate cele ale
gospodăritului.

54 Şi la vârsta de şaisprezece ani
Zamolxe a fost hirotonisit presbiterum,
preot dac al Lui Dumnezeu. 55 De atunci
Zamolxe purta la gât talismanul preoțesc,
floarea vieții gravată pe o piatră subțire şi
netedă.

56 I se dusese vestea Lui Zamolxe că
era preot al Zeului Dumnezeu, Domnul
Zeu, Marele Zeu al tracilor, şi că nu
făcea jertfe de niciun fel. 57 Zamolxe
primea ca ofrande mâncare, fructe şi flori
care, după ce erau închinate Domnului,
ele erau date ca pomană celor prezenți.

[58]Şi se mai ştia că preotul Zamolxe nu bea nici vin şi nici tării şi era priceput să cheme la focul sacru dacic pe oricare zeu sau zână.

[59]Când Zamolxe s-a apropiat de vârsta de douăzeci de ani, Crăciun, tatăl, L-a sfătuit să-şi găsească o fată, cu inimă iubitoare, cu care să se însoţească. Şi El i-a urmat îndemnul.

[60]Într-o zi, pe un vârf de deal, Zamolxe a pregătit altarul Zânei Vesta. [61]Şi a trimis veste tinerilor de însurat că seara la asfinţit de soare El va conduce un ritual de chemare a iubitelor pentru flăcăii satului.

[62]Spre seară când flăcăii au sosit, Zamolxe le-a spus rânduiala, aşa cum vor face ca fiecare să-şi găsească perechea potrivită. [63]Şi le-a mai zis că atunci când doi oameni care se iubesc şi se însoţesc, bărbatul este ca Dumnezeu, iar femeia sa ca Domnazâna, perechea Domnului, căci iubirea dintre bărbat şi femeie este dată de la zei.

[64]Apoi Zamolxe a aprins focul sacru şi a chemat să fie prezenţi acolo toţi zeii neamului. [65]Şi când focul s-a înteţit El a invocat-o pe zâna Ila, cea care aducea bucurie oamenilor, astfel: *Ila Ila Ila, să-mi trimiţi tu zâna. Ce se potriveşte, care mă iubeşte. Vină făr-alai, p-un picior de plai. Să trăim no' hai, p-o gură de rai. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la. Mie îmi vei fi, din zori la chindii. Zâna Florilor, Zâna Zânelor. Şi când o fi noapte, ne-om iubi în şoapte. Una noi vom fi, până-n zori de zi. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la.*

[66]Şi înainte de a se despărţi de flăcăi, Zamolxe le-a mai spus: „Chipul fetei hărăzite fiecăruia dintre noi ne va apare în vis, Să ţineţi minte visele. Le vom discuta apoi în serile ce urmează”.

[67]În zilele de după aceea, ritualul focului sacru, făcut la asfinţitul soarelui, s-a repetat la altarul Zânei Vesta. [68]Şi când ceremonia se termina toţi îşi povesteau visele pe care Zamolxe le tălmăcea. [69]Aşa, noapte de noapte, visele tuturor le împlineau dorinţele.

[70]La început, într-un vis, Zamolxe a întrezărit o tânără aflată departe şi nu i-a văzut chipul. [71]Apoi în visele din nopţile următoare fata a reapărut şi El a văzut-o din ce în ce mai aproape. [72]Zamolxe ştia că visele se înnădesc până când mesajul primit era descifrat. [73]Şi într-o noapte Zamolxe a primit în vis de la fată următorul îndemn: „Vino la târg! Vino la târg!”

[74]Dimineaţa Zamolxe l-a întrebat pe tatăl-Său: „Tată, când este târg la şes? [75]Crăciun i-a răspuns: „Poimâine. Şi vom merge şi noi”. [76]Zamolxe i-a mai zis: „Eu voi fi acolo cu flăcăii satului. Vom face la târg un foc sacru, aşa că nu conta pe Mine ca să te ajut cumva”. [77]Şi Crăciun I-a mai zis: „Bine. Îl iau pe frate-meu Vercu. Voi tinerii mergeţi în pace”.

[78]Seara Zamolxe s-a întâlnit iarăşi cu flăcăii la vatra Zânei Vesta. [79]Şi când ceremonia focului sacru dacic a luat sfârşit, tinerii şi-au împărtăşit părerile. [80]Cându, unul dintre băieţi a zis: „Am visat o mare adunare de oameni unde noi făceam focul sacru”. [81]Andru a zis şi el: „Mâine e sărbătoare la câmpie. Să mergem şi noi”. [82]Şi ei toţi au hotărât să se ducă la târg. [83]La plecare Zamolxe le-a spus tuturor: „Ne întâlnim de dimineaţă în zori la casa lui Andru. Mergem la târg şi acolo vom face un foc mare”.

[84]La faptul zilei tinerii au pornit călări către şes cu Zamolxe în frunte. [85]El era îmbrăcat cu totul în alb şi purta la gât talismanul, preotului dac, având floarea vieții gravată pe piatră.

[86]Când au ajuns la târg, tinerii au ales un loc numai bun şi au aprins acolo focul sacru dacic, cinstind cu invocațiile lor pe Zâna Ila. [87]Mulți oamenii s-au strâns în jurul lor, mai cu seamă fetele priveau atente la băieții falnici coborâți de la munte. [88]Unele fete erau de prin partea locului şi-i cunoşteau bine pe flăcăi.

[89]Şi după ce ritualul s-a sfârşit, fetele au intrat în vorbă cu băieții.

[90]Cu paşi timizi, s-a apropiat de Zamolxe fata pe care El o văzuse în vis. [91]Şi ea I-a spus: „Iată-mă! Mă cheamă Bendisa. Ia-mă cu tine bădiță şi-ți dau năframă cusută în Noaptea de Sânziene”. [92]Când Zamolxe a auzit-o, Şi-a spus: „E Zâna Zânelor, are două cosițe blonde lăsate pe spate. [93]Iată fata pe care o iubesc pentru sufletul ei, iată mama bună pentru urmaşii pe care Mi-i doresc”. [94]Atunci Zamolxe i-a zis: „Zâna mea, te voi duce la părinții Mei să te cunoască”.

[95]Fârtații Lui Zamolxe şi-au aflat toți alesele inimilor lor şi doreau să le ducă cât mai repede acasă. [96]Şi Andru i-a îndemnat: „Pe cai! Să pornim spre munte!”

[97]După care fiecare şi-a aşezat fata lui pe şa şi toți au pornit cu caii la trap.

[98]Caii şi călăreții odată ajunşi pe culmea dealului, perechile au poposit la casele băieților.

[99]Fiecare fecior s-a înfățişat părinților cu aleasa inimii sale. [100]Era obiceiul ca fetele să doarmă separat până la căsătorie. Şi aşa ele să se obişnuiască cu casa unde vor locui.

[101]De a doua zi au început pregătirile pentru căsătoria sacră a tinerilor. [102]Şi au sosit şi părinții fetelor. [103]Aşa cuscrii s-au întâlnit şi au aranjat nunțile. [104]Căsătoriile vor fi consacrate de către Zamolxe la altarul Zânei Vesta. [105]El, tânărul preot al satului, va rândui o ceremonie de grup. [106]Se va însura Zamolxe Însuşi cu Bendisa. [107]Se vor mai lega cu iubire în fața Domnului, Andru cu Dachiana, Cându cu Tana, Iscru cu Mara, Anaton cu Sibila, Rodu cu Anuşa, Firu cu Ana şi Dragoş cu Felicia.

[108]Şi când a sosit ziua marii nunți, la altarul din deal s-a strâns multă lume ca să vadă ritualul căsătoriei celor opt perechi. [109]La focul cel mare tinerii vor spune Jurământul Iubirii Sacre. [110]Toți erau îmbrăcați după datină, mirii cu cămăşi cusute cu flori, cu pieptare şi cu cuşme cu pene de fazani, iar miresele aveau veşminte şi năframe cusute cu fir de aur. [111]Tuturor perechilor le vor fi naşi Crăciun şi Vetra, părinții Lui Zamolxe.

[112]Când a sosit momentul căsătoriilor, Zamolxe şi Bendisa s-au apropiat de vatra focului sacru. [113]Şi Zamolxe a chemat pe celelalte perechi. [114]Fetele stăteau toate în stânga aleşilor lor.

[115]Şi Zamolxe L-a invocat pe Zeul Dumnezeu, apoi rând pe rând i-a chemat pe zeii şi zânele strămoşeşti ca să aducă perechilor sănătate, belşug în case, armonie şi urmaşi. [116]Şi toți cei prezenți au simțit cum erau cuprinşi de tihnă.

[117]Când a sosit momentul spunerii Jurământului Iubirii Sacre, Zamolxe i-a îndrumat pe miri şi pe mirese zicându-le astfel: „Toate perechile să repete după Mine cuvânt cu cuvânt aşa: [118]*De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea ce-*

aduce-n viață împlinirea. [119]Întindeți-vă acum brațele cu palmele deschise către focul sacru și repetați în continuare după Mine: [120]*M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi și astfel voi simți iubirea și-oi ști ce e nemărginirea.* [121]Fiecare pereche, băiat și fată, uniți-vă mâinile între voi. [122]Acum întindeți-le împreunate spre foc și ziceți după Mine: [123]*Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună și-n viață o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi*".

[124]Și tinerele perechi au urmat întocmai ce le-a spus Zamolxe care le-a explicat: „Dumnezeu și Domnazâna, Tatăl și Mama vieții, nu au chipuri precum ne imaginăm noi. [125]Ei sunt spirite care pot descinde în oameni. [126]Dumnezeu în bărbat. [127]Și Domnazâna în femeie care, dacă primește deplin această influență a spiritului, este ca și Zâna Zânelor. [128]Acum e timpul ca băieții să țuce fetele".

[129]Și Zamolxe, El Însuși, a dat exemplu, luând-o pe Bendisa în brațe și sărutând-o tandru pe buzele gurii.

[130]Și așa căsătoriile s-au încheiat. [131]Participanții toți au izbucnit în urale. [132]Apoi Zamolxe a anunțat: „E timpul petrecerii. Veniți toți la vatra satului".

[133]Nuntașii au chiuit, instrumentiștii au pornit muzica și alaiul cântând s-a îndreptat în pași de joc către locul ales. [134]Cele opt perechi au stat în capul meselor și bucatele au început să sosească. [135]Și marele ospăț a durat până după miezul nopții când ultimii rămași s-au retras pe la casele lor.

[136]A doua zi a sosit lada de zestre a Bendisei, straiele țesute din borangic, bumbac și lână, unele cusute cu fir de aur și mătase, peste care erau presărate flori de busuioc, flori de câmp și tămâie de brad.

[137]După un an de zile Bendisa i-a născut Lui Zamolxe un băiat. [138]I-au dat numele Călin și vroiau să-l pregătească să fie și el preot dac. [139]După încă opt ani Zamolxe și Bendisa au avut o fată, pe Mari. Toți îi spuneau Măruca.

[140]Și treptat Bendisa a învățat de la Zamolxe ritualurile potrivite și a devenit preoteasă a Zânei Zânelor.

[141]Se întâmpla atunci că cei care Îl rugau pe Zamolxe să facă ritualuri pentru ei, acei oameni ajungeau prosperi și aveau inimile în lumină și adevăr cu Dumnezeu. [142]În fiecare an dacii petreceau Crăciunul cu mare bucurie. [143]Atunci se împărțeau daruri și era obiceiul ca în noaptea aceea oamenii să stea la vatra satului pe lângă un butuc mare de lemn arzând.

[144]Și a trecut timpul. Când Măruca avea unsprezece ani, Călin împlinise deja nouăsprezece ani. [145]Familia se pregătea să-l căsătorească pe Călin, care era preot al zeului Dumnezeu ca și Zamolxe, tatăl său. [146]Și Călin s-a însurat cu două surori, Gema și Iza, care erau fiicele unui preot dac de la șes. [147]Nunta celor trei a avut loc la Sarmisegetuza și ceremonia a fost ținută de Bendisa și Zamolxe la altarul Zânei Zânelor.

CAPITOLUL 2

Grecii la nedeea Zânei Florilor. Despre Pitagora din insula Samos. Zamolxe pleacă spre Grecia. Întâlnirea cu Pitagora.

[1]Totul mergea bine în familia Lui Zamolxe, doar El era gânditor. [2]Ar fi vrut să plece undeva departe ca să învețe

înțelepciunea altor popoare. 3Şi aşa să
facă mai mult pentru neamul Său.
4Zamolxe avea deja patruzeci de ani şi
setea Sa de cunoaştere a zeilor Îi era mai
vie ca niciodată.

5De-a lungul anilor Zamolxe avusese
ocazia să călătorească, împreună cu
prietenul Său Nestor, în Tracia, în Grecia
continentală şi în insula Samos, de unde
era de loc Nestor. 6Şi întâlnise prin lume
oameni înțelepți în cunoaşterea zeilor,
dar parcă ceva Îl oprise pe Zamolxe să
vrea să învețe cu ei. 7Până într-o bună zi.

8Era nedeea Zânei Florilor. Crăciun,
Zamolxe şi Călin au coborât la câmpie la
sărbătoarea populară. 9Duceau cu ei
încărcate pe măgari câteva vase cu miere
de albine, iar în săculeți țineau plante
medicinale şi plante aromate. 10Vroiau să
se întâlnească cu negustorii greci şi să ia
la schimb, măsline, ulei de măsline şi
altele. 11Crăciun avea cu el şi grăunți de
aur cu care la nevoie putea plăti şi alte
lucruri de trebuință.

12Au ajuns la târg şi au văzut că
mulțimea era în mare forfotă. 13Acolo
Zamolxe l-a întâlnit pe prietenul Său
Nestor, care venise cu o caravană mare
de negustori, pornind din Samos şi luând
cu ei şi pe alții întâlniți pe drum, precum
şi slujitori din Tracia. 14Şi după ce au
încheiat negoțul în avantaj reciproc,
Zamolxe şi Nestor au stat pe îndelete la
vorbă.

15Nestor a întrebat: „Cum sunt ai
Tăi?” 16Zamolxe a zis: „Pe tata şi pe
băiatul Meu Călin i-ai văzut. Sunt bine
sănătoşi, slavă Domnului! 17Mama şi
nevasta mea Bendisa şi fata noastră
Măruca sunt şi ele bine. Măruca s-a făcut
mare”.

18Nestor s-a bucurat să afle că Lui
Zamolxe Îi mergeau toate bine. 19Şi i-a
povestit şi el Lui Zamolxe că şi lui îi
merg bine treburile.

20Şi Zamolxe l-a invitat pe Nestor să
mănânce împreună şi totodată să mai
povestească zicând: „Dar vino să
mănânci cu noi! Ne mai spui şi nouă ce
mai e prin lumea voastră şi câte cele
despre filosofii greci şi preoții voştri”.

21Apoi Zamolxe, Crăciun, Călin şi
Nestor s-au depărtat de mulțime şi au
întins să mănânce pe iarbă. 22Acolo
Zamolxe l-a întrebat pe Nestor: „Cum
mai e viața pe la voi în insula Samos?”
23Nestor a răspuns: „Ne merge bine.
Suntem prosperi, slavă Lui Zeus. 24Avem
o mare flotă şi facem comerț peste mări
şi țări. 25Bunăstarea ne deschide dorința
de a învăța şi de a filosofa”.

26Şi Zamolxe s-a interesat dacă acolo
în insula Samos se afla vreun filosof mai
de seamă. 27Nestor i-a spus: „Acum îl
avem printre noi pe Pitagora care s-a
întors de curând acasă, după mult timp
de umblat prin lume. 28El este un om la o
vârstă matură, are şaizeci de ani. 29Eram
un copilandru, de vreo cincisprezece ani,
când el a plecat din Samos, dar mi-l
amintesc bine”.

30Auzind acestea Zamolxe l-a rugat pe
Nestor: „Vorbeşte-Mi despre filosoful
Pitagora”. 31Şi Nestor I-a povestit astfel:
„Stau aproape de casa lui Mnesarchos,
tatăl lui, care a murit acum câțiva ani.
32De la revenirea sa în insula Samos am
vorbit mult şi pe îndelete cu Pitagora.
33Mi-a istorisit ce a văzut şi trăit. Câte şi
mai câte, lucruri uimitoare de care nu
auzisem vreodată!”

34Nestor a mai mâncat câte ceva şi şi-
a turnat vin dintr-o ulcică, apoi a

continuat: [35]„Din tinerețe Pitagora îl însoțea pe tatăl său care făcea negoț pe mări. [36]Mergeau des la Tir în Fenicia, de unde era de loc Mnesarchos, dar mama lui Pitagora, Pitais, este născută în Samos. [37]Pitagora a învățat cu preoții fenicieni, dar şi cu înțelepți ai altor popoare. [38]Tatăl lui a cheltuit o avere ca să-i dea o bună educație. [39]A studiat chiar şi cu marele filosof Tales din Milet. [40]Pitagora vorbeşte cursiv limbile greacă, feniciană, caldeeană şi egipteană. [41]În Fenicia el a învățat aritmetica, în Babilonia, Caldeea cum i se mai spune, astronomie, astrologie şi medicină, cu preoții caldeeni. [42]Avea patruzeci şi cinci de ani când regele persan Cirus, Koreş îi zic perşii, a cucerit Babilonul unde Pitagora stătuse şapte ani. [43]Când Cirus i-a eliberat pe iudei din captivitate lăsându-i să plece spre Ierusalim, Pitagora a părăsit şi el Babilonul alăturându-se caravanelor de iudei care se întorceau în Palestina. [44]Se împrietenise cu Zerubabel, o căpetenie a lor”.

[45]Nestor a mai mâncat ceva, şi-a turnat din nou vin din ulcior, într-un corn sculptat, apoi a continuat povestirea: [46]„Cum spuneam, ajungând cu iudeii în Ierusalim, Pitagora i-a ajutat la construcția noului altar pe locul templului vechi, al lui Solomon, care fusese ars de către babilonieni. [47]Apoi s-a întors la rudele tatălui său în Tir de unde a mai venit o dată pentru o şedere scurtă în Samos, dar apoi a plecat în Egipt, la Luxor adică Teba sau Diospolis, cum îi spun grecii acelui oraş. [48]A stat la Teba zece ani, cel mai mult la templul zeiței Maat, slujind acolo ca preot egiptean. [49]Dar atunci când perşii au invadat Egiptul, Pitagora a fost luat captiv şi dus în Babilon împreună cu alți învățați. [50]Acolo l-a luat în grijă preotul zoroastru Zarates cu care a şi rămas să-i slujească timp de cinci ani. [51]De la Zarates şi de la preoții *magoi* ai Lui Zoroastru, Pitagora a deprins principiile credinței sănătoase şi practici care fac viața omului frumoasă. [52]Apoi Pitagora s-a întors în insula Samos. [53]Are acum şaizeci de ani. [54]Învățătura lui Pitagora despre Zeus şi alți zei este neîntâlnită până acum, el ştie multe feluri de a intra în legătură cu zeii”.

[55]Zamolxe a rămas uimit după toate cele povestite de către Nestor care a continuat: [56]„Se zice despre Pitagora că este încarnarea lui Apollon Likeios, Apollon Hiperboreeanul, Zeul Lupilor, venit la noi grecii de pe meleagurile voastre ale tracilor. [57]Pitagora este şi un mare vizionar şi vindecător, un iatromant cum spunem noi grecii, adică vindecător apollonian. [58]El cântă minunat la câteva instrumente muzicale. [59]Suntem mulți oameni, în Samos, care îl considerăm *theios aner*, adică om divin. [60]Nicicând în insula noastră nu a trăit un om aşa de valoros”.

[60]După toate cele spuse s-a înstăpânit tăcerea. [61]Zamolxe era încântat de cele aflate în conversația Lui cu grecul Nestor. [62]Un gând I-a încolțit în minte şi i-a spus lui Nestor: [63]„Pitagora este un mare filosof. Mă întreb dacă-i învață şi pe alții cele câte le ştie?”

[64]Şi Nestor I-a răspuns: „Desigur. Vrea să deschidă o şcoală filosofică în Samos şi să întemeieze o societate inițiatică secretă”. [65]Zamolxe a mai spus: „Mă minunez drept să-ți spun! N-am mai auzit de un om cu atâta înțelepciune! [66]Oare aş putea să învăț cu el? [67]Poate că el primeşte la ucenicie numai tineri? [68]Eu am acum patruzeci de ani”.

[69]Şi Nestor L-a încredinţat zicând:
„Sunt convins că Te va accepta mai ales
că eşti din neamul tracilor pe care
Pitagora îi preţuieşte ca fiind primii
adoratori ai zeului Apollon Lykeios.
[70]Poţi merge cu noi în Samos, vom
aranja acolo totul”.

[71]Propunerea lui Nestor L-a luat prin
surprindere pe Zamolxe care s-a gândit
temeinic la cele spuse de amicul Său pe
care l-a mai întrebat: „Când plecaţi voi
grecii acasă?” [72]Şi Nestor I-a răspuns:
„Mai stăm cel puţin zece zile. Ne-am
făcut tabără aici. Tovarăşii mei de
călătorie mai au treburi de rezolvat”.
[73]Zamolxe i-a mai zis: „Bine prietene. Îţi
dau răspuns în câteva zile”.

[74]După ce Zamolxe s-a despărţit de
Nestor i-a cerut părerea tatălui Său astfel:
„Ce spui tată? Pitagora este om cu mare
învăţătură. Aş vrea să merg să-l cunosc.
[75]Grecii se roagă tot la Dumnezeu, nu? Ei
Îl numesc Zeus, dar trebuie să fie tot
acelaşi ca şi al nostru”.

[76]Şi Crăciun a fost de acord: „Fără
îndoială! Pitagora este un mare filosof de
a putut el să adune în minte înţelepciunea
lumii. Nu poate exista un învăţător mai
bun pentru Tine, fiule”.

[77]Când cei trei au ajuns acasă şi-au
descărcat produsele aduse. [78]Zamolxe a
vorbit cu Bendisa, soţia Sa, şi i-a spus
toate câte s-au întâmplat în târg cu
negoţul lor. [79]Şi i-a mai spus şi ceea ce
vorbise cu grecul Nestor, prietenul Său.
[80]Şi i-a zis Bendisei: „Aş merge în
Samos să stau un timp la învăţătură cu
înţeleptul Pitagora”. [81]Atunci Bendisa i-a
răspuns în credinţă: „Cum vrei Tu
domnul meu. Eu Te voi aştepta cât va fi
lumea”.

[82]A doua zi Zamolxe a coborât călare
la şes în tabăra grecilor. [83]Vroia să se mai
sfătuiască cu Nestor despre plecarea lor
şi despre şederea Lui în Ionia. [84]Şi Nestor
I-a zis: „Prietene, vino peste şapte zile.
Noi vom ridica tabăra curând după aceea,
şi vom pleca spre Atena. De acolo ne
îmbarcăm către Samos.

[85]Şi Zamolxe l-a încredinţat: „Îţi voi
plăti în aur pentru toată cheltuiala ce-o
vei face pe timpul şederii mele acolo.
[86]Cu sâmbria pentru filosoful Pitagora,
voi vedea ce-mi pretinde el”.

[87]Astfel Zamolxe s-a înţeles cu Nestor
că vor pleca în câteva zile spre Ionia.

[88]În ziua plecării, familia Lui Zamolxe
şi vecinii, s-au strâns cu toţii să-L vadă
pe preotul satului înainte de a se duce în
lume. [89]Vetra, bătrâna Lui mamă, era în
lacrimi. Ea se gândea că poate n-o să
apuce să-L mai vadă vreodată.

[90]Şi înainte ca Zamolxe să încalece
Vetra I-a dat un talisman din piatră
rotundă gravată cu simbolul capului de
lup şi I-a spus: [91]„Asta Te va feri de rele,
fiul meu. O am de la străbuni. [92]Fie ca să
fii înţelept şi viteaz. [93]Zeul nostru
Dumnezeu să Te ţină în pază. Zău!
[94]Pentru Tine băiatul meu o să fac o
grădină ca să-mi amintească mereu de
Tine până Te întorci. Voi sădi pomi şi
voi pune în ea cele mai frumoase flori”.

[95]Crăciun tatăl, L-a îmbărbătat: [96]„Să-
L găseşti pe Dumnezeul străbunilor
noştri şi la acei oameni pe unde mergi.
[97]Şi să aduci de la ei pe toţi zeii şi toată
înţelepciunea pământului aici la neamul
Tău fără pereche în lume. [98]Suntem cei
mai bravi, dar avem nevoie la noi în
Dachia de mai multă lumină, a Lui
Dumnezeu, pe care să o sporim cu cea pe
care El a dat-o multor altor neamuri”.

[99]Cu lacrimile şiroind pe obraji, Zamolxe i-a spus tatălui Său: „Voi face precum Mi-ai spus tată. Zău pe Dumnezeu!” [100]„Mergi cu Domnul, băiete” I-a mai spus Crăciun.

[101]Zamolxe a coborât la şes. [102]Vor pleca peste două zile şi Nestor L-a făcut cunoscut tuturor neguțătorilor cu care vor călători. [103]Unii dintre ei vor rămâne în Grecia continentală, dar grupul lui restrâns va reveni în insula Samos. [104]Şi I-a zis Nestor: „De la Atena, eu cu alți cinci tovarăşi şi cu tine luăm un vas care ne va duce în Samos. [105]Dar mai întâi trecem fluviul cel mare Istros. [106]Înspre Grecia ni se pot alătura şi alți oameni care merg din Tracia spre sud. [107]Vom fi mereu într-o companie numeroasă şi n-avem teamă pe drumul de întoarcere”.

[108]Şi în două zile au ridicat tabăra. [109]Au traversat fluviul Istru pe bacuri şi trecând prin Tracia şi Macedonia au intrat în Grecia continentală. [110]Acolo în portul Atena, negustorii şi-au încărcat bagajele pe un vas comercial şi curând au sosit pe insula Samos. [111]Şi Zamolxe şi Nestor au mers la casa lui Nestor.

[112]În zilele ce au urmat Zamolxe a umblat prin împrejurimi să întâlnească cunoştințele şi prietenii pe care îi ştia din vizitele anterioare. [113]Insula Samos i s-a părut aproape neschimbată, trecuseră cinci ani de când nu mai fusese pe acolo.

[114]Şi cu bună ştiință Nestor a întârziat să-L prezinte pe Zamolxe lui Pitagora. [115]Aştepta un moment favorabil doar de el ştiut. [116]Dar într-o bună dimineață cei doi au mers împreună la casa lui Pitagora.

[117]Şi cei doi au fost conduşi la Pitagora care, în grădină fiind, îi observase pe musafiri încă de departe. [118]Zamolxe şi Nestor s-au apropiat de Pitagora în fața căruia s-au înclinat cu adâncă reverență. [119]Şi Nestor i-a spus maestrului: „Bineţe şi bucurie să ai învățătorule!”

[120]Pitagora i-a întâmpinat: „Bun sosit oaspeți dragi. Cu ce treburi vă aflați aici la mine, oameni buni?” [121]Şi Nestor a răspuns: „M-am întors de curând de la negustorie în Tracia şi în țara geților. [122]Sunt însoțit de un om care trăieşte în Geția, mai sus de fluviul cel mare Istros. [123]Este get, preot al Lui Dumnezeu, o zeitate de-a lor. [124]Îl cheamă Zamolxis. [125]Ar vrea să învețe filosofie cu domnia ta, înțeleptule Pitagora. [126]Zamolxis vine din acele ținuturi ale lupilor pe unde a trăit pe vremuri marele nostru zeu, Apollon Lykeios”.

[127]Şi Pitagora l-a privit pătrunzător pe Zamolxe, şi-a ridicat o sprânceană, ca semn că a descoperit ceva deosebit la El, zicând: „[128]Da, geții sunt oamenii cei mai drepți şi mai viteji dintre traci, arienii cei vechi, nobilii în suflet. [129]Zamolxis, Zamolxion, câți ani ai?”

[130]„Patruzeci de ani, învățătorule” a răspuns Zamolxe. [131]„Şi vrei să înveți înțelepciunea cu mine?” a mai întrebat Pitagora. [132]Şi Zamolxe a zis: „Să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu. Voi afla apoi toate de la El”.

[133]Pitagora l-a privit şi mai cu luare aminte pe Zamolxe spunându-şi în gând: [134]„Este om matur, are experiență de viață, ştie bine ce vrea”.

[135]„Ce vei face cu înțelepciunea dobândită, Zamolxion?” a întrebat Pitagora. [136]Şi Zamolxe i-a răspuns cu mândrie: „O voi duce geților, neamul Meu”.

[137]Filosoful a apreciat calitățile bărbatului aflat în fața sa spunându-şi: [138]„Este aparte, are rafinamentul unui grec, promite foarte mult şi este ferm”.

[139]Şi Pitagora a acceptat: [140]„Bine. De mâine începi învățătura. [141]Bănuiesc că locuieşti la Nestor. [142]Vino dis-de-dimineață, pe la răsăritul soarelui”.

[143]Nestor a fost încântat că planul le-a reuşit, că Zamolxe va studia cu un filosof adevărat. [144]Şi i-a spus lui Pitagora: „Într-adevăr getul locuieşte în casa mea”. [145]După care Nestor şi-a luat rămas bun: „Noi plecăm şi te lăsăm cu bine *didascalos*, învățătorule”.

[146]Cei doi au ieşit din curtea maestrului şi Nestor Îi explică Lui Zamolxe: [147]„Filosoful este în curs să-şi constituie o şcoală filosofică, aici la noi în Samos. [148]El a dobândit mare înțelepciune de la zei, ca urmare a uceniciei prin lume. [149]Pitagora primeşte învățăcei în tot timpul anului, vrea să formeze cu ei o confrerie spirituală, un fel de ordin al înțelepților, bărbați şi femei”.

[150]Zamolxe a fost copleşit de evenimentele zilei şi i-a mărturisit lui Nestor: [151]„Astăzi este un moment deosebit de important din viața mea. [152]L-am cunoscut pe înțeleptul lumii şi el m-a acceptat să-i fiu învățăcel. [153]Lui Dumnezeu Îi mulțumesc din toată inima!”

CAPITOLUL 3

Zamolxe Îşi începe învățătura cu Pitagora. Pe calea înțelepciunii. Metodele învățăturii lui Pitagora. Despre Zeitatea Supremă şi zei. Omul şi lumea. Puterea gândurilor. Lumina zeităților.

[1]A doua zi, dimineața, Zamolxe a sosit acasă la Pitagora. [2]Şi a aflat că va lua lecții în grădina maestrului împreună cu doi localnici, un bărbat, între două vârste, pe nume Alkibiades şi o tânără femeie, Olimpia.

[3]Pitagora şi-a început lecția teoretică, *akousmatos* explicându-le învățăceilor metoda sa de predare astfel: [4]„Pentru început rețineți că înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă, căci adevărul nu poate fi exprimat în întregime prin cuvinte. [5]Dar, va trebui mai întâi să deprindeți metodele de purificare pentru corp, minte şi suflet. [6]Numai prin *katharsis* percepția omului se rafinează şi poate atinge valori înalte. [7]În acest fel mintea are acces uşor la cunoaşterea zeilor. [8]Pe parcurs vom mai discuta şi despre ordine şi haos. [9]Subiectele sunt inepuizabile. [10]Rețineți de asemenea faptul că noțiunile pe care vi le voi expune pot aparține anumitor crezuri religioase sau filosofice. [11]Eu vă înfățişez o esență a ceea ce am învățat până acum în cursul peregrinărilor mele”.

[12]După care Pitagora le-a recomandat practici de purificare, *katharsis* şi le-a atras atenția asupra rezultatelor lor astfel: [13]„Nu vă faceți din trupuri morminte sufletelor. [14]Va trebui ca pe timpul cât învățați cu mine să vă abțineți de la mâncatul cărnii. În acest fel vi se elimină treptat toxinele din corp. [15]În mod gradat veți avea simțământul că trupul vi s-a uşurat şi veți observa că mintea devine din ce în ce mai calmă şi capabilă de concentrare pe un timp mai îndelungat. [16]Aceste aspecte sunt doar preliminarii. [17]Sufletului trebuie să-i dăm cea mai mare importanță şi să-i creăm

posibilitatea ca treptat să se manifeste deplin. 18 Prin urmare veți parcurge o cale care permite trei optimizări în paralel: a sufletului, a minții şi a trupului. 19 Vă mai pot spune că medicina pe care o veți învăța de la mine acționează concomitent asupra acestor trei domenii care în activitatea lor se întrepătrund. 20 Veți deveni iatromanți, vindecători şi prezicători capabili să vă amintiți vieților anterioare, să realizați călătorii extatice, translații în spațiu, să faceți minuni, să puteți fi prezenți în mai multe locuri în acelaşi timp, să vă puteți controla impulsurile omeneşti sau să înfăptuiți preziceri. 21 Calitățile enumerate au explicații raționale nu mistice. 22 Toate acestea sunt puteri în folosul binelui. Ele necesită cunoaşterea de sine".

23 Învățăceii au fost uimiți de cele câte au auzit. 24 Alkibiades a mărturisit: „Sunt învățături pe care noi nu prea le înțelegem. Eu aş fi vrut să începem cu noțiuni mult mai simple". 25 Iar Olimpia a intervenit şi ea zicând: „Ştim că predai şi muzică învățătorule".

26 Atunci Pitagora le-a spus: „De mâine muzica ne va însoți lecțiile. Melodiile vor permite minții să fie relaxată şi în timp veți învăța să cântați la harpă. Muzica va fi folosită şi în scop terapeutic".

27 Au trecut aproape două ore şi Pitagora şi-a încheiat prima lecție trăgând concluzia zilei şi făcând anunțuri: „Pentru astăzi am terminat lecția introductivă. 28 Ați aflat în linii mari cum va decurge ucenicia voastră pe calea înțelepciunii. 29 Mâine să veniți la aceeaşi oră şi vom dezvolta sistematic alte subiecte".

30 Învățăceii s-au despărțit de maestrul lor. 31 Pe drum Zamolxe a vrut să afle impresiile colegului Alkibiades care a oftat cu îngrijorare spunând: „*Didascalos* cunoaşte foarte multe lucruri. Nu ştiu cum vom învăța toate câte ne spune". 32 Însă Zamolxe îl încurajează: „Pas cu pas aflăm toate secretele lumii".

33 A doua zi, când învățăceii au sosit la Pitagora, se afla acolo şi un harpist. 34 Înțeleptul le-a vorbit însoțit de acompaniament muzical astfel: „Tema zilei este Zeitatea Supremă. 35 În religie, fiecare popor şi-O înfățişează şi O denumeşte în felul său propriu, regăsind în acea definire trăsături de caracter specifice predominante acelui popor. 36 Noi însă vom porni de la ideea că la început, *ein arhe*, nu a fost nimic. 37 Dar credem totuşi că o anumită zeitate a creat cosmosul care se afla inițial în starea de haos. 38 Tot acea zeitate a creat şi legile de funcționare ale universului, permițând astfel o ordonare cosmică de necesitate în relaționarea componentelor lui. 39 Treptat neorânduiala s-a liniştit pe alocuri datorită în primul rând luminii. 40 Chiar şi acum cosmosul continuă să se ordoneze pentru că există mereu materie nouă care apare şi această materie se află în forma ei inițială tot în starea de haos. 41 Remarcați faptul că în cosmos asociem haosul cu întunericul, dezordinea şi distrugerea. 42 Ca o juxtapunere, în lumea umană acest haos înseamnă răul precum sunt ignoranța, lipsa de cunoaştere, minciuna, hoția, laşitatea, violența, neorânduiala umană în multiplele ei aspecte. 43 Scopul înțelepciunii pe care o căutăm este să ştim cum poate orânduiala să fie manifestată din plin şi în acest mod cazurile negative enumerate de mine să dispară. 44 Astfel haosul va înceta acolo unde ordinea se manifestă. 45 Remarcați de asemenea faptul că aceste idei vă oferă doar o perspectivă generală asupra

temelor expuse pe care de acum le vom aborda pas cu pas".

[46]Învățăceii lui Pitagora erau uimiți de panorama largă oferită de maestrul care, simțindu-i îndeaproape, a continuat astfel: „[47]Nu fiți copleşiți! Vă va lua ceva timp până să înțelegeți mai clar aceste noțiuni. [48]Dar acum ne vom ocupa de altceva. Veți crea cu simplitate momente de armonie. Iată cum vom proceda".

[49]Şi Pitagora i-a chemat pe toți să se apropie de harpă şi le-a zis: [50]„Atingeți fiecare pe rând coardele harpei. [51]Fiți în acelaşi timp atenți la vibrație ca sunet care vă pătrunde prin urechi. [52]Şi totodată să deveniți conştienți de sincronizarea sunetului cu inspirarea aerului pe nări. [53]Deci atunci când inspirați creați şi sunetul prin atingerea corzilor sau a unei singure coarde".

[54]Fiecare învățăcel a urmat întocmai ce a spus maestrul. [55]Zamolxe a avut o experiență mentală aparte pe care i-a mărturisit-o lui Pitagora: „Domnul meu, aud nişte sunete ciudate în urechi. [56]În mod sigur ele nu vin din exterior, nu sunt de harpă şi nu se aseamănă cu altele de la vreun alt instrument muzical cunoscut mie. [57]Pur şi simplu sunetele îmi sunt generate în interiorul capului".

[58]Şi maestrul le-a spus: „Iată experiența personală pe care aşteptam să mi-o mărturisiți fiecare dintre voi. [59]Aflați că această trăire este esențială. Ea reprezintă modul în care omul ştie că se află în prezența zeilor".

[60]Atunci Olimpia a întrebat: „Care sunt acei zei?" [61]Pitagora le-a răspuns: „Sunetul subtil care pare că vine din interiorul capului este calea pe care se întâlnesc toți zeii. [62]Dar dacă vreți să căutați un zeu sau o zeiță anume, îi puteți invoca individual existența şi ei vor fi găsiți pe o cale care vi se deschide odată cu noile sunete pe care le auziți. [63]Toate aceste vibrații, redate de urechea noastră interioară, se numesc sunetele inimii sau sunetele sufletului".

[64]Toți învățăceii au închis ochii dorind să perceapă sunetele menționate de maestru. [65]Dar se pare că Alkibiades şi Olimpia nu le-au auzit. [66]Totuşi Pitagora i-a încurajat: „Va lua ceva timp până le puteți percepe distinct". [67]Şi astfel lecția s-a încheiat.

[68]În zilele ce au urmat Pitagora a repetat diferite noțiuni predate până atunci pentru ca ele să poată fi mai bine memorate, căci nimeni nu lua notițe. [69]Pe parcurs maestrul a introdus şi elemente noi care să lărgească viziunea de ansamblu. [70]Învățăceii au constatat că nu au o programă şcolară stabilită, [71]Pitagora se orienta mai mult după progresul lor la învățătură.

[72]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre om şi lume astfel: „Omul şi lumea sunt într-o relație de interdependență, de corelație. [73]Omul are conştiință individuală, lumea are conştiință colectivă. [74]Cel mai important este să analizăm această codependență din perspectiva omului, astfel putem face predicții şi deci anticipa rațional desfăşurarea evenimentelor ce vor urma. [75]Umanitatea s-a preocupat din zorii ei să facă profeții. [76]Oamenii erau interesați de felul în care le va evolua viața. [77]Grecii, în particular, recurg la a o consulta pe Pitia, preoteasa care îi ajută să-şi afle destinul propriu. [78]Dar eu cred că ei fac o eroare crezând că destinul le este imutabil. [79]El pare într-adevăr de neschimbat dacă ar îndeplini o condiție, ca până la producerea acelor profeții,

toate cele care s-au întâmplat, ca generând acel destin, ar evolua în aceeaşi direcție. [80]Dar căile omului sunt mereu în schimbare. [81]Cu adevărat noi ne creăm realitatea lumii prin intermediul conştiinței. [82]Omul poate să se redirecționeze şi să aibă parte de destinul pe care şi-l construieşte singur".

[83]Atunci Zamolxe a întrebat: „Cum se face în mod practic acea redirecționare care înfirmă o profeție ce părea de neclintit?" [84]Şi Pitagora a răspuns: „Cel conştient de puterea gândurilor proprii le va reorienta într-o direcție nouă, astfel făgaşul care predestina profeția este părăsit. [85]Noua direcționare predispune la un alt rezultat atâta timp cât este menținută constantă prin puterea gândurilor".

[86]Olimpia a întrebat şi ea: „Dar de câte ori putem oare face astfel de redirecționări ale vieții?" [87]Şi Pitagora le-a explicat: „Nu există un număr limită. [88]Sunt oameni care o fac de foarte multe ori, ei fiind cunoscuți ca nonconformişti. [89]Pe când cei care se mențin mai constant pe un drum anume sunt conservatorii".

[90]Zamolxe a mai întrebat: „Şi care ar fi metoda cea mai bună de urmat, învățătorule?" [91]Pitagora a răspuns: „Sunt împrejurări când optimul poate fi obținut când pe o cale când pe cealaltă. [92]De exemplu atunci când am constatat că există un optim al felului cum dormim, îl vom urma. [93]Dar în cazul în care constatăm că acel optim nu mai funcționează va trebui părăsit şi adoptată o nouă cale de armonizare. [94]Noi oamenii ne găsim practic mereu în dilema dacă să menținem o anumită cale într-o împrejurare sau alta. [95]Doar prin înțelepciune putem găsi soluțiile cele mai bune. [96]Pentru aceasta avem nevoie de discernământ, de capacitatea de evaluare corectă a lucrurilor. [97]Discernământul este o calitate esențială necesară candidatului la dobândirea înțelepciunii. [98]Pe parcursul uceniciei în ale filosofiei veți obține cu certitudine această calitate folositoare în orice împrejurare din viață".

[99]Temele filosofice abordate de maestru erau din ce în ce mai profunde şi mai diverse.

[100]Într-o zi Zamolxe l-a întrebat pe Pitagora: „Cum ar trebui urmată lumina zeităților?" [101]Şi maestrul a răspuns: „Armonia cu zeitățile înseamnă că păşim optim pe căile luminii lor, acolo unde trebuie să le înțelegem bine. [102]Precum ştiți, zeitățile sunt principii, fenomene ale naturii, manifestări cărora noi oamenii le creăm o personalitate, le dăm un chip asemănător cu cel al omului, deci le facem antropomorfe. [103]Dându-le chipuri omeneşti zeităților, avem mai mult curaj să le abordăm şi să ne raportăm cumva la ele. [104]Fireşte că zeitățile nu au chipuri cu adevărat, obârşia lor o constituie elementele primare care stau la baza conceptelor de zeitate. [105]Doar calitățile lor le creăm cu bună-ştiință în noi. [106]Toate acestea se înțeleg prin prisma adevărului uman relativ, căci la cel absolut nu putem avea acces. [107]Omul se armonizează cu lumina zeilor şi zeițelor numai atunci când se integrează în marele mecanism al cosmosului percepându-i intrinsec mişcările şi tendințele, şi încorporând natura în persoana sa. [108]Aceasta îl face pe om parte din natură, fiind astfel un ecou al naturii şi prin urmare al zeităților. [109]Şi atâta timp cât există elementele primare care constituie obârşia zeităților, atunci putem spune că zeii sunt nemuritori.

[110]Un exemplu este principiul devenit zeitate. [111]În acest caz putem spune cu certitudine că acea zeitate este eternă pentru că un principiu nu poate avea un sfârşit, el fiind mereu şi mereu preluat şi promovat de oameni. [112]Ca exemplu concret este zeul Cronos, timpul etern. [113]Şi astfel omul poate fi ecou al zeilor şi zeițelor cu rol creator, devenind la rândul său creator”.

[114]Noțiunile predate de Pitagora erau foarte dense, maestrul ştia foarte bine că ideile în atenție solicitau mult puterea de înțelegere a învățăceilor.

[115]Într-o zi Zamolxe a remarcat: „Mă gândesc la faptul că prin acțiunile noastre determinăm ca răspuns reacții fireşti din partea universului uman şi material în care trăim. [116]Eu cred că acesta este modul în care noi oamenii ne raportăm la zei”. [117]Atunci Pitagora a zis: „Este cât se poate de adevărat ceea ce spui. [118]Atunci când urmărim armonia din perspectiva noastră, primim reacții de acelaşi fel din partea zeilor. [119]În mod practic în cazul naturii duale bine-rău, se poate afirma fără greş: să faci bine căci cândva acel bine se va întoarce la tine”.

[120]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre nemurire astfel: „Atunci când omul este îndeajuns de conştient de legătura sa cu Creatorul Lumii, el devine nemuritor prin cunoaşterea flăcării nemuririi din inima sa. [121]Sufletul are o evoluție continuă până când atinge acel stadiu. [122]Este nevoie de încarnări succesive ale aceluiaşi suflet pentru ca să poată evolua sistematic. [123]Pe parcurs vom mai relua aceste noțiuni”.

[124]Au trecut câteva săptămâni şi cei trei învățăcei ai lui Pitagora – Zamolxe, Alkibiades şi Olimpia – au păreri diferite despre cele predate.

[125]Într-o zi, pe când se întorceau acasă, după o lecție avută cu Pitagora, Alkibiades i-a spus Lui Zamolxe: „Noi grecii din Samos nu suntem obişnuiți cu ideile filosofice ale maestrului. [126]Până acum filosofia greacă a abordat alte teme. [127]Eu cred că filosoful predă ceva ce nu ni se potriveşte nouă grecilor. [128]Poate alții, din alte popoare, să accepte aceste învățături. [129]N-aş mai dori să urmez şcoala. De mâine nu mai vin. [130]Te rog să-i spui maestrului că nu mai am timp de învățătură, căci voi pleca din Samos să fac negoț pe mări”.

[131]Şi Zamolxe l-a asigurat că aşa va face.

[132]A doua zi Pitagora, aflând că Alkibiades a renunțat la lecțiile filosofice le explică învățăceilor: „Învățătura mea nu este pentru oricine. [133]Înțelegerea ei necesită, pe lângă capacitatea de a asimila idei noi, mult deosebite de filosofia greacă de până acum, şi o dorință sinceră a omului de a ieşi din tiparele mentale în care vieţuieşte. [134]El trebuie să se rupă cumva de cercul obişnuințelor care creează şi folosesc aceleaşi deprinderi şi atitudini conducând la închistare mentală şi la tendința de a judeca în acelaşi mod oameni, evenimente şi fapte care sunt total diferite. [135]Omul este bine să încerce să-şi depăşească limitele pe care şi le-a creat singur. [136]Şi cauza principală care îl frânează este ignoranța”.

CAPITOLUL 4

Simboluri şi numere. Înțelepciunea egiptenilor. Pitagora învață de la Zamolxe. Spiritul lupului. Zeii şi credințele geților. Semizei şi zei.

[1]În zilele ce au urmat Pitagora a folosit pentru predarea lecțiilor simboluri şi figuri geometrice. [2]El, la rândul lui, învățase de la egipteni cum pot simbolurile să influențeze mintea. [3]Şi le-a spus învăţăceilor: „Diverse popoare au un cult al simbolurilor şi numerelor magice care au anumite semnificații. [4]Ele țin locul unei realități aproximative".

[5]Zamolxe l-a rugat: „Domnul nostru, te rog să ne vorbeşti despre Egipt". [6]Pitagora a răspuns: „În Egipt, din timpurile vechi, erau venerate spiritele luminii. [7]Preoții erau conducătorii de mare valoare care absorbeau în propria lor ființă aceste spirite. [8]Egiptenii aveau ca modele de conduită pe preoții cei mai buni. [9]Politica era inseparabilă de religie, faraonul însuşi era considerat ca întrupare a virtuților zeilor".

[10]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Care ar fi zeii lor importanți?" [11]Pitagora le-a explicat: „În primul rând este Cel reprezentat de soare căruia i se spune zeul Ra, Amun sau Amen. [12]Într-un fel sau altul religia egiptenilor este centrată pe relația Soare-Lună reprezentată antropomorfic de mai multe zeități perechi. [13]De exemplu în cazul Osiris şi Isis, Osiris este prezent în cer sub forma constelației Orion, iar Isis ca steaua Sirius. [14]Deşi zeitățile au o întruchipare undeva în cosmos, totuşi ele se manifestă cumva pe pământ. [15]De pildă egiptenii spun că atunci când zeița Isis plânge se revarsă Nilul. [16]În linii mari egiptenii îşi conduc viața după ciclicitatea desfăşurării elementelor naturii care se află într-o ordine bine definită, şi aşa îi inspiră pe oameni să o urmeze".

[17]Atunci Zamolxe a remarcat: „Este interesant de constatat că şi noi geții avem un cuvânt care se apropie de numele zeului solar Ra al egiptenilor. [18]Noi spunem „raze" emanațiilor luminoase din soare. [19]Mai folosim silaba şi în numele dat marelui fluviu pe care voi îl numiți Istros. [20]Noi îi spunem Du-na-ra, adică „cel ce duce lumina" pentru că este strălucitor în bătaia soarelui".

[21]Şi Pitagora a tras concluzia: „Ai deschis un subiect interesant Zamolxion. [22]Există silabe magice descoperite în paralel de multe popoare. [23]Şi una dintre ele este într-adevăr RA. [24]Cei care practică meditația folosind această silabă obțin mari beneficii. [25]Silabele magice sunt legate de memoriile spațiale creând astfel predispoziții în dezvoltarea spirituală ulterioară a celui care le pronunță. [26]Desigur că de aceasta beneficiază şi viața lui personală precum şi mediul în care trăieşte omul respectiv. [27]Şi cum silaba RA este foarte veche, în ea s-au acumulat mari puteri care conduc practicantul ei de la simpla conştiință la supraconştiință".

[28]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare se raportează egiptenii la spirite?" [29]Şi Pitagora le-a explicat: „Ei se orientează, în viața proprie şi socială, după spiritele naturii care uneori sunt reprezentate şi ca animale. [30]Dar desigur că în animalul respectiv nu se venerează ființa inferioară biologic în comparație cu omul, ci ordinea pe care o manifestă viața acelor ființe. [31]De exemplu noi oamenii avem multe de învățat de la modul de comportare al albinelor. [32]Chiar se recomandă unei femei măritate să fie cumpătată ca albina".

„[33]Dar sacrificiile făcute spiritelor zeilor cum decurg?" a mai întrebat Zamolxe. [34]Pitagora le-a spus: „Mult

timp preoții lor nu au sacrificat ființe vii în ritualuri, [35]dar de un timp unii preoți, sub influențe străine, au adoptat aceste practici violente. [36]Religia egipteană a fost sănătoasă până când preoții lor au început să practice jertfirea animalelor. [37]Aceasta a atras mânia spiritelor luminii şi astfel au început declinul şi suferințele egiptenilor. [38]Țara lor a fost de curând cotropită de către perşi, un popor care nu are obiceiul de a sacrifica animale, aceste cruzimi fiind interzise de profetul lor Zaratuştra. [39]Eu în Babilon am urmărit ani de zile, alături de preotul Zarates, focul sacru zoroastru, care este dătător de lumină sufletului".

[40]Au trecut câteva luni de când Zamolxe lua parte la lecțiile lui Pitagora şi nimeni nu s-a mai înscris la cursuri. [41]Alkibiades plecase, iar Olimpia a renunțat şi ea pe parcurs să le urmeze. [42]Singurul învățăcel a rămas Zamolxe.

[43]Într-o zi Pitagora a vrut să ştie: „Spune-mi Te rog Zamolxion despre scrierea voastră a geților. Aş dori să văd alfabetul pe care îl folosiți". [44]Şi Zamolxe i-a răspuns: „Avem alfabetul getic. [45]Pot aduce mâine un pergament cu literele ce îl compun şi corespondența lor în alfabetul grecesc".

[46]A doua zi Pitagora a privit cu atenție literele şi a remarcat: „Într-adevăr sunt asemănări clare, dar este evident că alfabetul getic este distinct. [47]Nu ştim cine a împrumutat de la cine".

[48]Zamolxe a explicat: „Noi folosim această scriere de sute de ani. [49]Din păcate sunt foarte puțini oameni în Geția care o cunosc. [50]De obicei preoții sunt cei care o folosesc pentru a păstra mai bine invocațiile către zei. [51]Comercianții noştri, sub influența negustorilor greci, utilizează limba şi scrierea greacă".

[52]Şi Pitagora a spus: „Scopul de a avea o scriere este bun. [53]Îmi mențin totuşi opinia că scrierea nu va putea niciodată să înlocuiască trăirea spirituală din sufletul omului. [54]Dar în şcoală tinerii pot învăța să scrie pentru că le poate folosi în viață. [55]Înțeleg importanța pe care scrierea o poate avea în comerț şi în comunicarea dintre oameni. [56]Toate popoarele pe unde am umblat eu au scrierea lor. [57]Voi păstra cu mine pergamentul cu alfabetul getic".

[58]Zamolxe a rămas atunci singurul învățăcel al lui Pitagora. [59]Şi era din ce în ce mai apropiat sufleteşte de maestrul Său. [60]Filosoful Îl considera pe Zamolxe ca o persoană spirituală de excepție şi a înțeles că ar avea de învățat de la preotul get. [61]Maestrul şi el vroia să se împărtăşească din cunoştințele Lui Zamolxe.

[62]Într-o zi Zamolxe a avut prilejul să-i vorbească lui Pitagora despre limbajul păsărilor astfel: [63]„La noi omul apropiat de Dumnezeu invocă spiritele naturii şi de aceea înțelege graiul păsărilor. [64]Se pot afla astfel multe informații atât de la păsări cât şi de la oameni. [65]Aşa sunt mierla, pițigoiul, sticletele, măcăleandrul, vrabia, barza, bufnița. [66]Modul lor de comportare şi felul particular de a ciripi dau un mesaj anume celui care vede sau ascultă pasărea respectivă. [67]Cântecul păsării are o semnificație care trebuie descifrată în conjunctura în care are loc".

[68]Apoi Pitagora a zis: „O astfel de ideea am mai auzit-o până acum, dar se referea la graiul animalelor în general". [69]Şi Zamolxe a continuat: „Noi, învățătorule, aşa credem, că toate viețuitoarele, care sunt capabile să aibă un grai, fie el cât de rudimentar, anunță o

desfăşurare a ceea ce va urma, deci au rol de predicție a evenimentelor”.

[70]Pitagora a fost de acord spunând: „Da, asta este adevărat. [71]Universul este mereu în transformare şi este normal să existe semne care să indice direcții de evoluție. [72]Noi grecii folosim şi profețiile Pitiei, dar aceasta este o activitate predictivă pur umană. [73]În schimb, atunci când este vorba de animale şi de păsări, mesajele pe care le trimit zeii sunt cu totul diferite. [74]Ele trebuie descifrate pe când în cazul Pitiei ele au forma clară şi explicită a limbajului omenesc”.

[75]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum credeți că procedează Pitia? [76]Cum îşi obține ea mesajele care vin de la zei, în timpul consultării lor, pentru persoana care doreşte să-şi afle viitorul?”

[77]Pitagora a explicat: „Este un subiect care mi-a luat mult timp de studiu. [78]M-am tot gândit la modalitatea în sine şi am ajuns la concluzia că viitorul omului se află mai degrabă din mintea persoanei care o întreabă pe Pitia despre viitor, decât de a-l obține cumva de undeva din afara minții proprii. [79]Pare paradoxal că cineva merge la Pitia să-şi afle soarta care se găseşte deja în mintea sa. [80]Pitia nu face decât să ia informații chiar din mintea persoanei care întreabă, minte care are deja formați sâmburii acelei realități, [81]căci oamenii devin ceea ce cred ei în mintea lor că pot ajunge. [82]Dar Pitia poate da greş uneori pentru că ea nu are tot timpul supraluciditatea mentală dată de gazele care ies din peştera unde prezice. [83]Mintea ei se află într-o stare de recepție care fireşte că poate fluctua. [84]Prezicătoarea foloseşte gazele intoxicante pentru a-şi stimula creierul, dar aceasta o stoarce de vlagă. [85]Drogul acelor gaze are efecte mentale distrugătoare, iar femeia respectivă, care este Pitia pentru un timp relativ, devine apoi un om ruinat”.

[86]Şi Zamolxe a observat: „În schimb cazul aflării viitorului de la viețuitoare este diferit. [87]Informația vine din exterior şi depinde doar de capacitatea omului de a interpreta semnele ce se arată”.

[88]Pitagora a fost de acord. [89]Apoi L-a întrebat pe Zamolxe, zicând: „Mă întreb cum faceți voi geții ca să descifrați cele transmise de către viețuitoare?”

[90]Şi Zamolxe a răspuns: „În primul rând trebuie înțeles decorul în care se întâmplă acțiunile şi cunoscut comportamentul normal al acelei viețuitoare. [91]Mesajul este un răspuns legat de cadrul respectiv, dar poate fi şi soluția unui gând pe care omul îl are tocmai atunci în minte. [92]De exemplu, dacă cineva se gândeşte la o persoană iubită şi observă semnele care vin din exterior, i se pot revela sentimentele acelei persoane sau chiar ceea ce face persoana în cauză în acel moment. [93]Acestea se numesc premoniții şi se pot aplica atât la persoane cât şi la grupuri de oameni sau chiar la națiuni întregi”.

[94]Auzind aceste vorbe Pitagora a remarcat: „Îmi aminteşti de profeții poporului iudeu. I-am cunoscut bine în Babilon. [95]Ei aveau cunoştințe avansate în domeniul prevestirii viitorului unei națiuni. [96]Numai aşa a putut să supraviețuiască poporul lor. [97]Dar aş dori să continuăm subiectul nostru. [98]Ce s-ar mai putea spune despre limbajul viețuitoarelor?” [99]Zamolxe a răspuns: „Unii oameni înțeleg şi limbajul lupilor”.

[100]Pitagora tare s-a mirat şi a zis: „Limbajul lupilor? În ce fel îl pot pricepe oamenii?” [101]Şi Zamolxe a spus: „Află

învățătorule că noi geții ne numim în limba noastră rumâni, oameni de la râuri, dar și daci, ceea ce înseamnă fiii lupilor. [102]Desigur că este vorba de spiritul lupului nicidecum de o filiație a nașterii.

[103]Şi Pitagora a dorit să afle mai mult zicând: „Mă interesează foarte mult ce înțelegeți voi geții prin spiritul lupului? [104]Noi grecii legăm spiritul lupului de Apollon Lykeios, mai cu seamă raportat la solaritate. [105]Dar Apollon Zeul Lupilor trebuie să fi existat ca spiritualitate originară”.

[106]Zamolxe i-a răspuns: „La noi lupul este un animal atât solar cât și lunar. [107]Este solar deoarece felul manifestării lui este legat de albul zăpezii. [108]Şi este lunar pentru că lupul urlă la lună, aceasta însemnând că este influențat de energia lunară. [109]Lupul, așa cum este reprezentat antropomorfic de Apollon Lykeios, Zeul Lupilor, integrează în armonie cele două energii. [110]Nu este surprinzător faptul că Apollon ca zeu este model al curajului, virtuților și vieții armonioase”.

[111]Şi Pitagora a afirmat: „Da. Acum îmi este clară evoluția spiritului lupului, de la voi tracii, la noi grecii. [112]Eu leg acest spirit și de viața sihăstrită. [113]Noi grecii am învățat ascetismul de la traci, căci ei erau aceia care puteau trăi singuratici și dedicați căutării liniștii interioare și a adevărurilor ultime. [114]Ei își săpau în stânci caverne unde se izolau. [115]În Egipt trăiesc anahoreții cărora noi grecii le spunem isihaști”. [116]Şi Zamolxe a remarcat: „Noi geții păstrăm încă această tradiție a pustnicilor. Preoții noștri au astfel de obiceiuri”.

[117]Într-una din zile Pitagora a vrut să afle în ce credea neamul geților și I-a spus Lui Zamolxe: „Spune-mi ceva despre zeii și credințele voastre ale geților”. [118]Zamolxe a zis: „Noi avem doi zei principali, Dumnezeu și Domnazâna. [119]Ei sunt vii undeva în cer și sunt creatorii noștri. [120]Nu Le știm numele adevărate, dar I-am numit Dumnezeu și Domnazâna. [121]Lui Dumnezeu, sau Domnezeu, Îi mai spunem și Moșul, [122]iar perechii Lui, Domnazâna, îi spunem Moașa. [123]Tot moașă noi spunem femeii care ajută o femeie gravidă să nască”.

[124]Şi Pitagora a spus: „Este foarte interesant. [125]Deci aveți un dualism masculin-feminin așa cum este firesc să existe la un popor avansat spiritual. [126]Dar cum priviți voi geții natura?”

[127]Zamolxe a explicat: „Noi domnul Meu trăim înfrățiți cu natura. [128]Credem că Dumnezeu și Domnazâna au coborât cumva din cer și se află cu noi în multe chipuri. [129]Şi precum este și în filosofia pe care am învățat-o aici, și noi credem că sufletul omului este nemuritor. [130]Atunci când omul moare, sufletul lui se duce undeva. [131]Cei în viață sunt capabili să cheme sufletele moșilor noștri pe care noi îi credem că sunt vii undeva. [132]Ne amintim mereu de ei, avem un puternic cult pentru moșii și strămoșii noștri pe care îi credem nemuritori. [133]Ei trăiesc nevăzuți printre noi până când se întrupează ca și noi, cei văzuți cu ochiul. [134]Aceia dintre noi, care pot comunica cu străbunii, înțeleg cel mai bine ce înseamnă nemurirea la geți”.

[135]Şi Pitagora a mai întrebat: „Cum se manifestă spiritele pe care le venerați?” [136]Zamolxe a răspuns: „În multe feluri. Atât ziua cât și noaptea”. [137]„Noaptea!? În ce fel?” s-a arătat curios Pitagora. [138]Şi Zamolxe a zis: „Pe meleagurile Geției se petrec niște lucruri care nu știu dacă

există şi prin alte părți în lume. [139]Pe pajişti, sub clar de lună, apar făpturile văzduhului nopții. [140]Sunt zânele care dansează desculțe şi cântă. [141]Ele au veşminte albe diafane cusute cu fir de aur, cingători bătute în smaralde şi diademe împletite în părul lung până la pământ”.

[142]Atunci Pitagora a spus: „Sunt menadele, însoțitoarele lui Dionisos. [143]Şi noi avem această credință venită de la neamurile tracilor”.

[144]Zamolxe a continuat astfel: „Şi mai credem că există anumite spirite care fac soarele şi luna să strălucească, florile să răsară, apele să curgă, pomii să crească, vântul să bată, şi multe alte manifestări în natură”. [145]Şi Pitagora a spus: „Aceasta este geneza zeităților în care credem şi noi. [146]Din această revelație primordială sacră popoarele preiau ce le este folositor modului lor de a trăi. [147]Cei care au mult soare venerează acest astru, ca de exemplu cei din Egipt. [148]Oamenii mărilor respectă spiritul mării. [149]Voi geții acordați importanță spiritului lupului şi celui al muntelui”.

[150]Zamolxe a mai precizat: „Lupul este animalul de al cărui suflet ne apropiem prin curaj şi dârzenie. [151]Sunt mulți oameni care detestă lupul fără a-i şti meritele. [152]Noi cunoaştem multe poveşti în care lupul este eroul principal. [153]Există chiar un popor despre care se spune că se trage din lupi, căci o lupoaică a hrănit doi copii abandonați”. [154]Şi Pitagora a spus: „Sunt romanii, latinii care trăiesc la nord de Magna Grecia, în peninsula Italia. [155]Aş dori ca într-o zi să merg prin acele locuri”.

[156]Pitagora a fost foarte bucuros de conversațiile avute cu Zamolxe, de la care a învațat chiar şi el care de decenii studiase înțelepciunea lumii.

[157]Dar maestrul mai avea încă multe de spus şi într-o zi I-a mărturisit Lui Zamolxe: „Învățătura mea este o taină şi doresc să o dau numai celor care au credință şi după o bună chibzuință. [158]Prin purificarea sufletului său omul se apropie de Dumnezeu, cum Îl numiți voi geții pe Zeus. [159]Şi aşa omul poate deveni parte din El care este realitatea ultimă. [160]Atunci Dumnezeu se poate manifesta prin acel om şi de aceea spunem că Dumnezeu se poate întrupa. [161]Nivelul de conştiință al omului în relaționarea lui cu realitatea ultimă îi stabileşte poziția evolutivă. [162]Noi avem semizei şi zei”.

[163]Şi Zamolxe a vrut să ştie mai mult şi a întrebat: „Ce numeşti tu domnul meu, un semizeu şi un zeu? Cine poate fi semizeu şi cine poate fi zeu?”

[164]Pitagora a răspuns: „Există popoare care au înțeles bine ideea că divinul se poate manifesta în om. [165]Persoanele pătrunse de puterile zeilor au primit diferite nume, [166]noi grecii îi numim semizei, [167]iudeii le spun oameni-îngeri. [168]Esența este că aceste persoane percep *logos*-ul şi viața le este sacralizată. [169]Şi atunci când un astfel un om se ridică spiritual foarte sus, printr-o sacralizare a vieții proprii, acea persoană poate fi numită chiar zeu, fiind o întrupare a unui zeu. [170]În acest domeniu popoarele au multe tradiții. [171]Unii cred că o zeitate majoră a creat spiritual un fiu sau o fiică ce sunt apoi zeificați după ce au trăit printre oameni. [172]Adevărul este că orice om poate deveni zeu întrupat dacă cei printre care trăieşte îl consideră ca atare datorită valorii sale personale. [173]Zeul întrupat stăpâneşte o mai mare sau mai mică parte a cauzelor manifestărilor

întocmai ca şi Dumnezeu care fireşte că le stăpâneşte pe toate".

[174]Şi Zamolxe a observat: „Prin urmare este necesară cunoaşterea Lui Dumnezeu pentru a se putea ajunge la un aşa înalt nivel spiritual". [175]Pitagora a explicat: „Fără dubiu, aceasta este condiția esențială. [176]Cunoaşterea Lui Zeus, a Lui Dumnezeu, implică înțelegerea ordinii din natură, o desfăşurare a lucrurilor care poate fi ciclică şi astfel o putem exprima într-o esență simplificată prin simboluri şi în cele din urmă prin numere. [177]În ultimă instanță realitatea se reduce la manifestarea ordinii, *maat*, cum îi spun egiptenii, sau *logos* cum îi spunem noi grecii. [178]Aceasta se face prin numere care, ca limbaj al realității, au încărcătură spirituală. [179]Dezordinea, ca revers al ordinii, poate şi ea fi exprimată prin numere. [180]Ordinea poate exista în manifestările din viața omului, în muzică, în fenomene ale naturii, şi în multe altele".

[181]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare numerele pot exprima realitatea, învățătorule?" [182]Pitagora a răspuns: „Numerele nu pot niciodată substitui realitatea, dar pot reprezenta o realitate aproximativă. [183]Pornind de la numărul unu putem spune că este un punct, numărul doi o linie, numărul trei triunghiul, fiind cea mai simplă figură geometrică, numărul patru spațiul cel mai simplu, tetraedrul, numărul cinci este piramida, numărul şase este spațiul multidirecțional, adică format din cele patru puncte cardinale plus susul şi josul. [184]Cu cât numerele sunt mai mari cu atât ele pot reprezenta o realitate mai complexă, chiar şi una abstractizată. Se pot face astfel multe legături. [185]Dar desigur că există o dinamică a acestor corelații, a cărei înțelegere conduce la descoperirea ordinii, a *logos*-ului. [186]Mai mult chiar, numerele pot intra în combinații sau în formule, acestea din urmă fiind exprimări ale dinamicii numerelor şi prin urmare legi de mişcare. [187]Reține ideea că numărul două sute şaisprezece este deosebit în ceea ce priveşte lumea în general şi ciclicitatea evenimentelor în special. [188]Acest număr înseamnă unu ori unu ori unu ori doi ori doi ori doi ori trei ori trei ori trei, o combinație, de trei ori câte trei, a punctului, liniei şi triunghiului, deci a primelor trei elemente esențiale realității. [189]Mai târziu vei avea ocazia să afli mai multe despre acest subiect".

CAPITOLUL 5

Medicina sacerdotală şi sufletul. Astrologia şi soarta oamenilor. Despre nume şi puterea cuvântului. Heraclit din Efes şi puterea focului. Marele Lup Alb.

[1]**T**reptat Pitagora L-a introdus pe Zamolxe şi în tainele medicinei sacerdotale, medicina psihosomatică, spunându-I inițial: „Află că preoții pot fi cei mai buni medici, căci vindecarea bolilor oamenilor porneşte de la suflet. [2]Deşi pot exista succese în vindecarea bolilor minții sau a celor trupeşti, totuşi sursa producerii lor trebuie căutată în lipsa de armonie din sufletul omului".

[3]Dar Zamolxe s-a arătat nedumerit: „Mă întreb cum o rană fizică poate avea drept cauză un dezechilibru al sufletului? [4]Dacă de pildă cineva se loveşte la picior, cum poate sufletul omului să fie vinovat de acel accident?"

[5]Şi Pitagora a explicat: „Aparent s-ar crede că un accident este o întâmplare independentă de sufletul omului, dar nu este chiar aşa. [6]Pune-ţi întrebarea: Oare dacă sufletul celui accidentat era în starea de trezire, ar mai fi luat omul decizia să înfăptuiască acţiunea care l-a condus la acel accident?” [7]Zamolxe a admis: „Probabil că accidentul ar fi fost evitat”. [8]Şi Pitagora a fost de acord: „Aşa este. Un suflet treaz conduce la decizii înţelepte”.

[9]Zamolxe a precizat: „Totuşi sufletul nu poate vindeca o rană deja existentă, dar este limpede că, dacă posedă un grad înalt de conştientizare, poate preveni multe rele să se producă”.

[10]Pitagora a mai spus: „Sufletul poate chiar contribui la vindecarea unei răni existente prin acţiunea lui directă asupra mentalului care cheamă la intervenţie mecanismele de apărare şi vindecare ale corpului. [11]Dar uneori metoda aceasta nu este de ajuns. [12]Egiptenii folosesc o ştiinţă a medicinei bazată şi pe intervenţia exterioară. [13]Doctorii lor întreprind ceva care să vindece din exterior rana interioară. [14]Ei pot recomanda medicamente, de cele mai multe ori sub formă de ceaiuri, sau pot aplica anumite metode ca să oprească hemoragiile sau inflamarea unui loc rănit de pe corp. [15]Sunt multe plante care au felurite roluri în medicină. Uneori aceşti doctori aplică sucul unor plante pe răni intervenind astfel direct în ajutorul trupului”.

[16]Şi Zamolxe a spus: „Şi noi geţii cunoaştem astfel de metode”. [17]Atunci Pitagora a povestit din experienţa lui proprie astfel: „Eu am deprins câteva tehnici medicale, mai ales în Egipt. [18]Medicii greci, din păcate, nu au ajuns la rafinament în materie de medicină. [19]Eu aş vrea să le fac cunoscute aceste metode, celor care practică medicina printre greci, dar ei nu prea sunt interesaţi. [20]Sunt chiar surprins de lipsa lor de receptivitate. [21]Sper ca treptat medicina să ia o mai mare amploare în cultura greacă a acestor vremuri”.

[22]În zile următoare Zamolxe a învăţat de la Pitagora să distingă plantele locale şi să ştie vremea potrivită recoltării lor pentru a fi folosite în medicină. [23]Pitagora I-a mai explicat Lui Zamolxe: „Vei învăţa mai multe pe măsură ce se vor ivi cazuri de intervenţii medicale. [24]Din păcate ducem lipsă de pacienţi umani deoarece medicii greci ai insulei Samos au răspândit zvonuri. [25]Ei spun că eu aş practica o medicină periculoasă, învăţată de la popoarele barbare, de pe unde am umblat în lume. [26]Dar dacă grecii nu vor să înveţe aceste cunoştinţe înalte de medicină, eu sunt convins că Tu Zamolxe le vei deprinde”.

[27]Şi treptat maestrul I-a spus Lui Zamolxe toate tainele medicale cunoscute de el. [28]În câteva luni Zamolxe era capabil să folosească plantele ca medicamente şi anestezice. [29]Şi când mai venea câte un bolnav la ei, Zamolxe îl vindeca şi aşa Îşi însuşea mai bine meşteşugul medicinei. [30]Şi-Şi spunea Zamolxe: „La întoarcere Mea în Dacia, voi avea prilejul să vindec oamenii din neamul Meu. Ei nu se vor opune noului aşa cum fac aici aşa-zişii „doctori” greci ai zilei”.

[31]Un alt subiect de care se interesa Zamolxe era cel legat de astre. [32]Pitagora L-a instruit cu cunoştinţele dobândite de el atât în Egipt cât şi în Babilon. [33]Şi uneori lecţiile aveau loc noaptea, atunci când întunericul era deplin.

[34]Şi într-una din acele nopţi Pitagora I-a arătat Lui Zamolxe bolta înstelată spunând: „Iată cerul şi astrele lui. [35]Stelele menţin focul universului, din ele iau fiinţă multe alte astre şi planete noi".

[36]Zamolxe l-a întrebat: „Este oare adevărat învăţătorule că soarta oamenilor este scrisă în planete, stele şi constelaţii?" [37]Pitagora a răspuns: „În Caldeea, adică Babilonia, unde eu am stat timp de cinci ani cu preotul Zarates, se credea în astfel de idei cuprinse în astrologie. [38]Dar eu le consider speculaţii. [39]Cum poate oare soarta unui om să atârne strict de evenimente cosmice? [40]Sunt de acord că putem spune că unele schimbări energetice petrecute în cosmos pot influenţa într-o oarecare măsură viaţa de pe pământ. [41]Dar de aici până la a face calcule când se îmbolnăveşte cineva sau când îi va veni ceasul morţii este o cale lungă. [42]Eu cred că depinde de puterea energiei cosmice dacă ea va influenţa cumva soarta unei persoane, soartă care oricum nu este bătută în cuie, ci este adaptată condiţiilor în care trăieşte acel om. [43]De pildă fiinţa care are o impregnare energetică cosmică favorabilă poate pierde şansa de a o folosi plenar în cazul în care nu este ajutată de mediul în care îşi petrece viaţa".

[44]Şi Zamolxe a mai spus: „Am înţeles acum elementele de speculaţie interpretativă derulate în astrologie. [45]Cred că opinia domniei tale este cea mai logică. [46]Mă întreb acum în ce măsură numele unei persoane are puterea de a-i determina destinul? [47]Oare numele atribuite locurilor, popoarelor, ţărilor, pot ele influenţa viaţa oamenilor şi viitorul în general?"

[48]Pitagora a răspuns: „Te referi la onomanţie. [49]Este adevărat că noi grecii ne-am preocupat de astfel de cunoştinţe. [50]Află că pe lângă exagerări şi speculaţii există totuşi o ştiinţă care tratează obiectiv această temă. [51]Cuvintele au putere în măsura în care ele determină anumite reacţii. [52]De exemplu vorbele de ocară urmăresc să înjosească persoana căreia-i sunt adresate, [53]dar vorbele frumoase fac bine. [54]Numele atribuite unor persoane, unor locuri, unor popoare sau unor ţări semnificau iniţial o realitate, o caracteristică, iar cei care le cunoşteau astfel reacţionau în mod aproape similar. [55]De exemplu, în cazul unor persoane, tindem să tratăm pe fiu ca şi pe tatăl şi în general pe cei care sunt urmaşi ai aceleiaşi persoane. [56]Ne formăm tipare în gândire".

[57]Şi Zamolxe a precizat: „Dar un fiu, deşi i se spune fiul lui cutare, poate fi foarte deosebit de tatăl său". [58]Pitagora a clarificat: „Aceasta este adevărat. Anturajul îl tratează iniţial pe fiu ca şi pe tatăl său. [59]Ulterior fiul dobândeşte o imagine proprie în mintea celor care-l cunosc atât pe el cât şi pe părintele lui. [60]Dar timpul, cât oamenii relaţionează la fel cu cei doi, are mare importanţă asupra fiului, care ca tânăr are caracterul în formare preluând, fără să vrea din credinţa anturajului, caracteristici ale tatălui. [61]Cu alte cuvinte tânărului i se jalonează un viitor similar tatălui. [62]Se poate astfel spune că destinul fiului îi este oarecum determinat; [63]dacă tatăl este comerciant va fi şi fiul, dacă tatăl este agricultor, fiul îl urmează în profesie, şi aşa mai departe. [64]Treptat s-au format în societate nume care predestinează datorită tradiţiei şi semnificaţiei acelor nume în colectivitatea proprie. [65]Părinţii

care doresc ca fiii lor să aibe caractere eroice le dau copiilor lor nume glorioase din trecutul istoric. [66]Exemple sunt eroii de la Troia. [67]Tot la fel se întâmplă cu cei care le doresc copiilor lor să fie oameni de cultură, filosofi, etc. [68]Se poate spune fără tăgadă că numele date persoanelor influențează evoluția lor în viață”.

[69]Zamolxe a ținut să spună: „Şi noi geții suntem atenți atunci când dăm nume copiilor noştri”. [70]Şi Pitagora a răspuns fără surprindere: „Îmi închipuiam. [71]Judecata este similară şi atunci când ne referim la locuri, la popoare, la țări. [72]Numele diferite predispun la caracteristici diferite. [73]De exemplu noi grecii vă numim geți, pe când voi vă spuneți daci şi rumâni. [74]În mintea voastră numele vă dă anumite predispoziții, pe când în a noastră altele, deşi este vorba de acelaşi popor care locuieşte la nord de fluviul Istros”.

[75]Şi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Crezi oare învățătorule că schimbarea numelui reorientează viața oamenilor, a locurilor, a popoarelor, a țărilor?” [76]Pitagora a afirmat convins: „Bineînțeles. [77]Este chiar de dorit ca acele nume care conduc la rele, la probleme şi dezastre să fie înlocuite cu altele pozitive. [78]Cred că toate popoarele înțeleg importanța folosirii cuvintelor ca nume, dar sunt puține neamuri care merg mai departe, schimbând acele nume nepotrivite în funcție de ceea ce doresc acele popoare să realizeze în bine”.

[79]Dar Zamolxe a vrut să cunoască şi cauzele schimbărilor, spunând: „Mă întreb învățătorule despre puterea cuvântului. [80]Cum poate ea influența mintea omului?” [81]Pitagora a explicat: „Literele sau combinațiile de litere, în care intră şi cuvintele, au putere. [82]Ea se înfiripă mai ales prin repetiție sistematică şi astfel se creează realitatea celor afirmate. [83]Ca exemplu luăm cuvântul RA care este numele zeului solar la egipteni. [84]Repetiția celor două litere predispune la asimilarea valorilor care se află în spatele principiului zeului RA. [85]Şi aceasta este valabil şi pentru alte afirmații inteligibile. [86]Putem spune de exemplu „Zeule vino şi străluceşte în inima mea ca un soare” pe când vizualizăm aceasta. [87]Coborârea minții în inimă este metoda anahoreților din Egipt, o tehnică repetitivă pe care noi grecii o numim *hesychasmos*, isihasm”.

[88]Într-una din zile Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Pe coasta Ioniei continentale, foarte aproape de insula Samos, se află marele oraş Efes. [89]Acolo trăieşte un tânăr filosof pe nume Heraclit. [90]Vom merge şi noi să-l cunoaştem şi cu această ocazie să vizităm templul zeiței Artemis. [91]Curând, în acea zonă sacră, unde va avea loc o mare sărbătoare”.

[92]Şi aşa Pitagora şi Zamolxe s-au pregătit de plecare. [93]S-au îmbarcat pe un mic bac şi curând au ajuns la Efes unde au mers să se găzduiască la o cunoştință de-a lui Pitagora. [94]După-amiază s-au dus să-l întâlnească pe Heraclit căruia, deşi avea doar douăzeci şi cinci de ani, i se dusese vestea de filosof, departe în lumea greacă.

[95]Aflând că au ajuns la el doi oameni din insula Samos, tânărul Heraclit s-a înclinat respectuos în fața lor. [96]Şi s-a oferit să-i însoțească în timpul vizitării măreţului templu al zeiței Artemis, spunând: „Ați venit într-un moment favorabil. [97]Mâine este mare sărbătoare la templul zeiței Artemis. [98]Dimineața, la revărsatul zorilor, mă prezint să vă iau.

Mergem împreună să asistăm la spectacol”.

[99]A doua zi Heraclit a sosit punctual la întâlnire însoțit de Sibila, soția lui. [100]Onorând momentul zilei tânărul era îmbrăcat în haine deosebite. [101]Şi Heraclit i-a îndemnat pe oaspeți: „Să plecăm degrabă ca să nu pierdem nimic de văzut în această zi măreață. [102]Vor fi dansuri rituale ale preoteselor de la templu”.

[103]Când Pitagora, Zamolxe, Heraclit şi Sibila au sosit la magnificul templu al zeiței Artemis, acolo era strânsă o mare mulțime de oameni. [104]Formațiunile de muzicanți erau gata pregătite să acompanieze dansul sacru, care era aşteptat să înceapă din clipă în clipă. [105]Şi deodată lumea a izbucnit în ovații. „Vin, vin” le-a spus cu entuziasm Heraclit. [106]Şi atunci au început să cânte instrumentiştii muzicali.

[107]Pitagora şi Zamolxe au admirat grupul preoteselor care, îmbrăcate în piei de urs, se apropiau în paşi de dans sacru către centrul scenei improvizate. [108]Şi Zamolxe le-a spus celor care-L însoțeau: „Iată un obicei vechi pe care-l avem şi noi geții. Doar că pe meleagurile noastre acest dans ritual este practicat doar de bărbați”.

[109]Preotesele au defilat ceremonios prin fața spectatorilor. [110]La vederea lor publicul îşi manifesta bucuria. [111]Se aplauda cu frenezie ştiind că dansatoarele zeiței Artemis erau vestitoare ale bucuriei vieții şi iubirii. [112]Heraclit le-a spus despre Efes şi zei astfel: „Se spune, domnii mei, că templul zeiței Artemis din Efes este una dintre cele şapte minuni ale lumii. [113]Din legende ştim că Artemis este fiica Lui Zeus şi sora geamănă a Lui Apollon”.

[114]Şi Pitagora a adăugat: „În perechea Apollon-Artemis avem un exemplu al parteneriatului masculin-feminin, deşi sunt gemeni, frate şi soră. [115]Ei reprezintă dualismul soare-lună, aceste astre complementare care reflectă în exterior un aspect uman interior”.

[116]Zamolxe a mai adăugat: „Pentru noi geții, funcția de complementaritate masculină-feminină este dată de perechea Dumnezeu-Domnazâna. [117]Şi atunci când Domnazâna se face prezentă în femei, Ea se numeşte Zâna Zânelor şi femeia respectivă are ceva din spiritul Zânei Zânelor”.

[118]Şi spre delectarea mulțimii, spectacolul a continuat timp de câteva ore. [119]Apoi oaspeții au mers acasă la Heraclit. [120]Acolo Pitagora i-a îndemnat la discuții. [121]Vroia să cunoască conceptele filosofice ale tânărului amfitrion.

[122]„Să ne vorbeşti despre filosofia ta” l-a rugat Pitagora pe Heraclit. [123]Şi Heraclit i-a spus cu modestie: „Învățătorule Pitagora, eu sunt prea tânăr ca să pot instrui pe cineva. [124]Mi-am format opinii proprii, dar ele vor trebui să fie aprofundate”.

[125]Dar Pitagora a insistat: „Chiar şi aşa noi am dori să cunoaştem elementele pe care este construit adevărul în care crezi”. [126]Atunci Heraclit şi-a expus cu simplitate convingerile zicând: „Eu cred că există o ordine a lumii, iar schimbările din univers sunt supuse acestei ordini numită *logos*. [127]Noi oamenii putem să înțelegem această ordine şi să o exprimăm prin vorbire, fiecare după putința sa. [128]Şi mai cred că *logos*-ul este susținut de existența perechilor contrarii. [129]De exemplu, viața există tocmai pentru

că are ca suport moartea şi formularea reciprocă este adevărată. [130]Şi iar cred că focul este agentul care produce în esenţă, prin formele pe care le poate lua, toate schimbările sau transformările care au loc în lume. [131]Focul este mijlocul cel mai rapid de transmutare profund calitativă a omului, căci sufletul omului este făcut din focul cel mai subtil, focul viu”.

[132]Spusele tânărului Heraclit l-au impresionat pe Pitagora care l-a mai întrebat: „Cum crezi că se explică schimbările în lume?” [133]Şi Heraclit a răspuns: „Datorită focului care este agentul transformării comun tuturor. [134]O înţelegere a modului în care focul lucrează, prin formele sale de manifestare, permite oricărei persoane să participe la ordonarea lumii. [135]Prin aceasta se conştientizează lumea din perspectiva *logos*-ului ducând astfel la viaţa armonioasă. [136]Şi mai cred că la fiecare etate există preocupări umane care pun în rezonanţă armonică vârsta acelui om cu vârsta lumii în care el trăieşte. [137]Cel înţelept este mereu în schimbare şi-şi ajustează timpul vieţii după *logos*”.

[138]Pitagora a fost impresionat de ceea ce a auzit şi i-a spus lui Heraclit: „Este cât se poate de interesantă înţelepciunea ta, mai ales că vine de la un om aşa de tânăr. [139]Mă întreb cum de ai dobândit-o Heraclit?” [140]Şi Heraclit a zis: „Este povestea vieţii mele. [141]De mic copil am tot umblat prin lume, dar desigur că mult mai puţin decât domnia ta Pitagora. [142]Am rude într-o colonie de-a noastră numită, Istros, de la marea Euxin, portul Euxin cum spunem noi. [143]Tot prin acele părţi de lume se află un fluviu mare pe care noi grecii l-am numit tot Istros. [144]Cu mai bine de o sută de ani în urmă colonia a fost întemeiată de ionienii din Milet. [145]Comerţul este înfloritor acolo, rudele mele prosperă, au din abundenţă grâne şi lemn de construcţie pentru flotă. [146]În copilarie am locuit la un frate de-al tatălui meu şi i-am cunoscut bine pe geţi, locuitorii băştinaşi ai acelui ţinut. [147]Ei se închinau unui anume zeu pe care-L numeau Dumnezeu”.

[148]„Da. Aici de faţă se găseşte Zamolxion, bărbat din acel neam şi preot al zeului Dumnezeu”, a zis Pitagora. [149]Heraclit L-a privit pe Zamolxe cu încredere şi respect şi a spus: „Ooo, închinăciune, Domnul meu”.

[150]Pitagora dorea să ştie motivul pentru care Heraclit acorda o onoare atât de înaltă geţilor. [151]L-a rugat pe Heraclit: „Spune-ne, cum a decurs învăţătura ta acolo la marea Euxin?”

[152]Şi Heraclit şi-a reluat firul istorisirii: „Cum ziceam, am cunoscut pe geţii de acolo. [153]De la ei am aflat despre cultul şi importanţa focului. [154]Eram copil şi mi-a rămas adânc întipărită în minte împresia acelor trăiri. [155]Treptat cu vârsta am căutat şi alte izvoare spirituale şi religioase care să ateste valoarea focului. [156]Şi după cum ştiţi acest obicei de venerare a focului este larg răspândit în toată lumea. [157]Am înţeles astfel că oamenii au ajuns independent la venerarea focului. [158]Concluzia trasă de mine a fost că tot ce există are focul ca bază de schimbare”.

[159]Pitagora a apreciat expunerea lui Heraclit şi a zis: „Este foarte corect ce spui. [160]Cum au decurs mai apoi practicile tale?” [161]Şi Heraclit a răspuns: „Am adoptat metoda simplă a geţilor, cea de a sta în preajma focului sacru fără a face nimic altceva decât a urmări

flăcările şi a lăsa gândurile să curgă nestingherite. [162]Ulterior am constatat valoarea acestei metode, căci practica ei m-a inspirat să fac lucruri bune în viață".

[163]Atunci Pitagora a zis şi el: „Şi eu am adoptat practica focului sacru la mine acasă în insula Samos. [164]Sunt întru totul de acord că acest mod de legătură cu divinul favorizează cunoaşterea *logos*-ului. [165]Omul care a pătruns aceste taine dobândeşte ordine în gândire şi prin aceasta îşi conduce viața cu înțelepciune. [166]Cine posedă înțelepciune are virtute şi de aici se ajunge la fericire, trăirea în foc sacru spiritual".

[167]Şi Zamolxe le-a zis: „Printre noi geții se spune că pruncul al cărui suflet a fost chemat la focul sacru este un copil al focului. [168]Noi avem multe alte metode de a pune în practică valoarea focului sacru".

[169]Heraclit a mărturisit: „Domnii mei, cunosc şi eu astfel de metode. [170]Soția mea Sibila este din neamul tracilor, părinții ei s-au helenizat şi au locuit în colonia noastră Istros de la marea Euxin. [171]Ei au practicat obiceiul străbunilor lor atunci când au dorit un copil, pe Sibila, care este un copil al focului".

[172]Oaspeții au rămas impresionați de cele spuse. [173]Zamolxe a vorbit cu Sibila în limba dacă constatând că ea ştia bine limba strămoşilor ei. [174]Şi toți au fost mulțumiți de concluziile la care ajunseseră.

[175]Către seară Heraclit a pregătit şi a aprins un mare foc sacru în onoarea oaspeților săi. [176]În dimineața următoare Pitagora şi Zamolxe s-au pregătit să părăsească oraşul Efes. [177]Heraclit şi-a condus oaspeții la port unde şi-a luat rămas bun de la ei.

[178]Pe timpul călătoriei cu bacul, Pitagora a evaluat experiența lor la Efes. [179]Şi I-a spus Lui Zamolxe: „Filosoful Heraclit are perfectă dreptate. [180]În esență realitatea este un rezultat al focului, elementul de bază care poate transforma orice. [181]Şi mai cred că o structurare a acestor idei prin numere poate duce la cunoaşterea multor taine. [182]Rămâne ca pe viitor să mai discutăm acestea".

[183]Şi cei doi au ajuns curând în insula Samos.

[184]Trecuseră aproape doi ani de când Zamolxe învața cu înțeleptul Pitagora care, în paralel cu învățăturile date Lui, era mereu curios să ştie şi alte lucruri despre neamul geților. [185]Zamolxe i-a vorbit despre zeii/ zânii, zeițele/ zânele şi despre tradiția sacră a geților, despre preoți, preotese şi preotese vestale".

[186]Şi într-o zi Pitagora I-a făcut Lui Zamolxe o surpriză: „Am adus astăzi cu mine un om de pe meleagurile Tale, ale zeului Apollon Lykeios, din ținuturile lupilor. [187]Eram în urbe când am observat pe acest tânăr. [188]După îmbrăcăminte mi-am dat seama că este trac, i se zice Likios. [189]I-am vorbit despre Tine şi el a dorit să Te cunoască".

[190]Şi zicând aceasta Pitagora a ieşit din cameră şi i-a lăsat pe cei doi oameni singuri. [191]Zamolxe s-a apropiat de tânăr ca să-l vadă mai bine. [192]Şi l-a întrebat în limba getă: „Cum te cheamă? De unde eşti?"

[193]Când a auzit vorba Lui Zamolxe băiatul a căzut în genunchi. [194]Trăia o manifestare divină. [195]Şi a spus cu lacrimi şiroindu-i pe obraji: „Dumnezeu, Dumnezeu s-a îndurat de mine!"

[196]Zamolxe a înțeles pe dată ce se întâmpla. [197]L-a lăsat pe tânăr să se liniştească, apoi l-a ridicat în picioare spunându-i: „Eu sunt Zamolxe, un om din neamul tău. [198]Vin de mai sus de fluviul cel mare, Istru”.

[199]Şi băiatul I-a spus: „Domnul meu, mă cheamă Licu. [200]Am şaptesprezece ani, vin din Tracia şi sunt din clanul Cogaion. [201]Grecii îmi spun Likios. [202]Am pornit de acasă pentru că am avut un vis despre un om. [203]El vorbea limba noastră şi era cu totul învăluit în lumină. [204]I-am ținut minte vocea”.

[205]Zamolxe ştia că Licu se referea la El. [206]Şi i-a zis tânărului: „Aşa deci. Te înțeleg. Nu-Mi vorbi mai departe despre asta”. [207]Şi Licu L-a rugat: „Vreau să rămân cu Tine şi să Te slujesc de bunăvoie, domnul meu”.

[208]Şi Zamolxe a mai aflat de la Licu că făcea parte dintr-o familie înstărită din Tracia. [209]Tânărul avea o educație bună, scria şi vorbea greceşte foarte bine.

[210]Apoi Zamolxe a aranjat cu Nestor ca tânărul să stea cu ei ca slujitor al Lui Zamolxe. [211]Licu era ascultător, harnic şi întreprinzător şi din când în când stătea la picioarele Lui Zamolxe să învețe înțelepciunea în limba geților. [212]Zamolxe avea astfel prilejul să-şi formuleze cunoştințele, dobândite de la Pitagora, în limba neamului Său. [213]În dorința de a şti cât mai multe despre Licu şi oamenii de pe meleagurile lui, Zamolxe îl îndemna să-şi aducă aminte de viața de acasă.

[214]Aşa tânărul I-a povestit: „Noi, domnul meu, avem în sat o Zână. O numim Domnazâna. [215]Ne strângem la altarul Ei, aprindem focul sacru, împletim cununi şi cântăm din toată inima pentru a ne chema iubitele hărăzite: [216]*Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, bucuria să îmi crească, fetele să mă iubească, că eşti Zâna Zânelor, dragostea voinicilor.* [217]*Cine-n viață îşi vrea bine, Te cheamă mereu pe Tine.* [218]*Ne dă holde holdelor şi puterea zânelor.* [219]*Adă-mi mie noroc, zău, cum L-ai dat Lui Dumnezău.* [220]*Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, pe cap o aşez la cea, ce-o să fie zâna mea, că eu vreau să mă însor, doar cu Zâna Zânelor”.*

[221]Şi Licu a povestit mai departe: „Apoi fiecare băiat care-şi căuta iubita, aşeza cununa pe capul fetei cu care dorea să se căsătorească. [222]Fiecare era încredințat că aleasa lui era Zâna Zânelor pentru el, că în acea fată se afla spiritul de iubire al Zânei Domnazâna”.

[223]Atunci Zamolxe i-a spus: „Şi la noi geții se face ceva asemănător. [224]Doar că pentru căsătorii şi bucuria vieții noi o avem pe zâna Ila. [225]O chemăm să ne ajute să iubim, să ne căsătorim şi să muncim bucuroşi, întocmai cum faceți voi cu Domnazâna perechea Lui Dumnezeu”.

[226]Venirea lui Licu la Zamolxe a schimbat multe lucruri. [227]Arianului i se făcuse dor de neamul său şi iată că Dumnezeu i-a trimis pe cineva ca să-L ajute să-Şi poată împlini cu bine misiunea”.

[228]Adesea Licu îl delecta pe Zamolxe cu cântece la cobză. [229]Pitagora a aflat şi el despre talentul muzical al tânărului şi a vrut să-l asculte. [230]După o performanță a tracului dată la şcoală, Pitagora fost încântat şi i-a zis: „Noi grecii numim acest instrument muzical lira tracă. [231]Mi-a plăcut cum ai cântat şi te voi mai chema pe aici”.

[232]Şi în timp Zamolxe a aflat şi mai multe lucruri de la Licu care I-a mărturisit că înțelegea limbajul lupilor. [233]Într-una din zile Zamolxe i-a spus: „De acum te voi numi Lup Alb. [234]Şi vei fi protectorul Meu şi al neamului arienilor".

[235]Şi a fost o întâmplare. Într-o zi, pe când se aflau într-o parte mai izolată a insulei, doi răufăcători vroiau să-L jefuiască pe Zamolxe. [236]Şi-au scos săbiile şi amenințau că-L omoară dacă nu le dă punga cu bani şi aur. [237]Şi deodată s-a auzit un urlet sfâşietor de lup. [238]Cei doi hoți au privit cu consternare la Licu şi nu înțelegeau cum un om poate fi aşa amenințător. [239]Le-a intrat frica în oase, le-au căzut săbiile din mâini şi au rupt-o la fugă".

[240]Zamolxe ştia că tânărul Îi era protectorul cu misiune divină. [241]Şi i-a spus: „Eşti Marele Lup Alb. Chemarea ta va face eroi nemuritori din neamul arienilor".

[242]Şi Zamolxe s-a gândit la viața Sa şi-Şi spunea. „Faptul că Pitagora a adus aici un om din neamul Meu, ca să Mă protejeze, trebuie să facă parte dintr-un plan al înțeleptului. [243]Fără doar şi poate că a primit inspirație de la zei".

[244]Într-o seară Zamolxe l-a vizitat pe Pitagora. [245]Vroia să-l consulte şi să-Şi clarifice unele nedumeriri. [246]Pitagora L-a întâmpinat pe get de când a intrat pe uşă zicându-I: „Bine ai venit. Te aşteptam. [247]A sosit timpul să mergi să cunoşti lumea sacerdoților, în Babilon, în Ierusalim şi în Teba Egiptului. [248]Sunt locurile cele mai bune pentru spiritualitate. [249]Tot aşa am făcut şi eu în timpul călătoriei mele de douăzeci de ani. [250]Am plecat de acasă pentru ca să înțeleg mai bine lumea zeilor. [251]Şi Tu ai părăsit temporar țara Ta pentru acelaşi scop. [252]Şederea cu mine în Samos Ți-a fost doar primul pas pe calea zeilor". [253]Şi Zamolxe s-a înclinat cu respect în fața lui Pitagora şi a zis: „Aşa voi face *didascalos*".

[254]Când a revenit acasă Zamolxe i-a împărtăşit lui Nestor planul Său de a pleca spre Babilon. [255]Şi l-a rugat ca atunci când va merge în Dacia, să dea de ştire familiei Sale că a pornit mai departe în lume în căutarea învățăturilor zeilor lumii". [256]Nestor L-a încredințat: „Aşa voi face prietene. [257]Casa mea Îți este mereu deschisă. Mergi cu bine şi dă-mi de ştire pe unde te mai afli".

[258]În următoarele zile Zamolxe şi Marele Lup Alb s-au pregătit de plecare.

[259]Când a sosit ziua plecării era timpul despărțirii de maestru. [260]Şi înțeleptul Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Iată o epistolă de recomandare către preotul Zarates, slujitor al Lui Zaratuştra în Babilon şi preot al lui Ahura Mazdah. [261]Zarates este un om bun şi bine văzut printre conducătorii perşilor. [262]El este marele sfătuitor al tânărului Darius, din dinastia achemenidă, rege privit ca întruchipare a ordinii şi dreptății, *asha*, cum spun perşii. [263]Zarates Te va ajuta, găzdui, proteja şi învăța multe despre religia zoroastră. [264]Cât despre cele deprinse aici cu mine, în insula Samos, ele sunt doar o mijire a înțelepciunii. [265]Le-am învățat şi eu de la înțelepții lumii şi Ți le-am transmis din toată inima".

[266]Zamolxe s-a înclinat adânc în fața lui Pitagora spunându-i: „Învățătorule, *didascalos*, îți mulțumesc. [267]Neamul meu arian te va venera în toate veacurile ce vor urma". [268]Şi Pitagora I-a zis: „Ai

dobândit puteri spirituale deosebite Zamolxe. [269]Eşti un daimon, erou păzitor al celor vii şi dătător de belşug tuturor. [270]Zeus şi Dumnezeu să fie cu Tine Zamolxion, arian şi daimon. Drum bun!”

CAPITOLUL 6

Zamolxe pleacă spre Babilon. Zarates din Babilon. Focul sacru zoroastrian. Arienii vedici. Regele Darius Îl întâlneşte pe Zamolxe. Ordine şi dezordine în lume. Zamolxe ca preot zoroastru. Prima schimbare la faţă a Lui Zamolxe. Profeţiile lui Zarates.

[1]Zamolxe şi Marele Lup Alb s-au îmbarcat pe un vas, împreună cu un grup de negustori greci. [2]Şi au pornit spre Orient sosind în Fenicia, de unde şi-au luat cai şi cele necesare pentru drum. [3]Au mers călare către oraşul Tir ajungând la rudele lui Pitagora. [4]Apoi şi-au continuat drumul spre Babilon. [5]Zamolxe a arătat trupelor persane scrisoarea lui Pitagora către Zarates, care era un preot cunoscut în tot imperiul persan. [6]Protejaţi de persani cei doi au ajuns cu bine în Babilon.

[7]Apoi Zamolxe a mers direct la templul mare al oraşului. [8]Preotul Zarates era acolo. [9]De cum l-a văzut Zamolxe i-a făcut o adâncă plecăciune şi i-a înmânat scrisoarea de la Pitagora.

[10]Înalt, slab, îmbrăcat în alb şi încins cu un şnur gros, Zarates era mai în vârstă decât Pitagora cu aproape cinci ani. [11]Pe lângă persană, limba sa maternă, Zarates vorbea curent caldeeana şi greaca.

[12]Şi Zarates l-a măsurat cu privirea pe Zamolxe, apoi a deschis scrisoarea de la Pitagora şi a citit: „*Mărite Zarates, preot al Lui Zaratuştra.* [13]*Multe respect de la Pitagora.* [14]*Trimit domniei tale pe Zamolxe care mi-a fost învăţăcel aici în Samos timp de doi ani.* [15]*El are patruzeci şi doi de ani şi este din neamul geţilor, arienii care locuiesc peste fluviul Istros la nord de Tracia.* [16]*Zamolxe este preot al acelui neam.* [17]*Ar dori să înveţe cu domnia ta tot aşa cum am făcut-o şi eu.* [18]*Vei afla că el ştie multe învăţături, chiar şi unele pe care noi nu le-am cercetat.* [19]*Înţelepciunea de la Ahura Mazdah este mare şi El a dat-o şi altor oameni.* [20]*Rog pe domnia ta să-l primeşti pe Zamolxe la învăţătură, el fiind un om în care asha, dreptatea, ceea ce noi grecii numim logos, străluceşte ca focul.* [21]*Eu voi pleca în curând din Samos. Zamolxe îţi va povesti mai multe despre planurile mele.* [22]*Să continui mărite Zarates să ai parte de multă lumină de la Ahura Mazdah.* [23]*Primeşte domnul meu închinăciune şi respect de la Pitagora din insula Samos, Ionia”.*

[24]Zarates era impresionat de alura bărbatului din faţa lui şi de recomandarea scrisă care I s-a făcut. [25]Dorea să afle mai mult despre Pitagora, fostul lui învăţăcel. [26]Şi Zarates L-a întrebat pe Zamolxe: „Ce mai face înţeleptul din Samos? [27]I s-a dus vestea. [28]Pitagora a plecat din Babilon acum doi ani. [29]Şi mărturisesc că îi duc lipsa, stătuse aici timp de cinci ani. [30]Îmi amintesc că intenţiona să deschidă o şcoală filosofică”.

[31]Zamolxe i-a răspuns: „Domnul meu, pe când eu eram gata să părăsesc insula Samos, Pitagora se pregătea să plece la Croton, o colonie greacă aflată în Magna Grecia. [32]Locuitorii din Samos nu erau interesaţi de învăţătura lui. Li se părea deosebită şi complicată. [33]De aceea Pitagora a vrut să o facă cunoscută pe alte meleaguri locuite de greci. [34]Eu l-am

lăsat gata să părăsească insula, urma să se îmbarce pe un vas al unui negustor pe nume Nestor, locuitor tot din Samos".

[35]Zarates a mărturisit nostalgic: „Mi-a fost cel mai bun discipol. [36]Inteligent, om de mare încredere, virtuos, Pitagora şi-a însuşit de la egipteni, printre care stătuse timp de zece ani, multe cunoştinţe temeinice. [37]Cu el aici în Babilon am cunoscut şi eu înţelepciunea acelor oameni. [38]Noi perşii îi respectăm pe cei care-L caută pe Ahura Mazdah, zeu şi principiu al luminii. [39]Cât despre Tine, eşti get din neamul arienilor. [40]Noi perşii suntem tot arieni, strălucitori, nobili în suflet".

[41]Şi Zarates L-a rugat pe Zamolxe: „Spune-mi despre poporul Tău şi despre credinţele voastre?" [42]Zamolxe a răspuns: „Noi geţii locuim mai sus de Grecia şi Tracia, peste fluviul cel mare Istros. [43]Suntem din neamul mare al tracilor, arieni de când lumea-i lume. [44]Zeul nostru se numeşte Dumnezeu care-Şi are pereche pe Domnazâna. [45]Dumnezeu este cerul, căruia i se atribuie numărul unu, aşa cum spunea înţeleptul Pitagora, iar Domnazâna, este pământul, numărul doi".

[46]Zarates l-a privit cu mare atenţie pe Zamolxe. [47]Şi-a spus în gând: „Omul acesta este aparte, a pornit în lume în plină maturitate să caute adevărul".

[48]Şi Zarates le-a spus Lui Zamolxe şi Marelui Lup Alb: „Veniţi cu mine şi vă voi da găzduire". [49]Apoi cei doi au fost conduşi la clădirile anexe ale templului zoroastru unde au primit două camere alăturate. [50]Zarates a aranjat ca un slujitor al templului să aibe grijă de tot ce aveau nevoie noii sosiţi, inclusiv de mâncare".

[51]La plecare Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Deocamdată eşti unul dintre aspiranţi şi adoratori ai focului sacru de la templu. [52]Treptat vei învăţa cum Îl onorăm noi pe zeul Ahura Mazdah. [53]Tânărul care a venit cu Tine rămâne slujitorul Tău. [54]De mâine Îţi voi trimite vorbă ce ai de făcut.

[55]Zamolxe şi Marele Lup Alb aveau camerele despărţite de o uşă. [56] Marele Lup Alb Îl putea sluji în voie pe Zamolxe având grijă de locuinţă, de curăţenie şi de primirea hranei.

[57]Şi a doua zi Zarates L-a chemat pe Zamolxe în incinta templului. [58]Prima însărcinare a fost să pregătească în fiecare dimineaţă lemnele pentru focul sacru şi apoi să asiste la ceremonia închinată zeului Ahura Mazdah. [59]Era ritualul pe care preoţii zoroastrieni îl îndeplinau zilnic.

[60]Şi Zarates I-a explicat astfel: „Lemnele trebuie alese, curăţate şi sortate astfel ca să nu existe printre ele din întâmplare obiecte străine. [61]Mai cu seamă să fii atent să nu aibă vieţuitoare precum sunt insectele. [62]Noi preoţii Lui Zaratuştra respectăm toate fiinţele create de Ahura Mazdah şi avem grijă să nu fie jertfite din neatenţie în foc. [63]Alte popoare au obiceiurile lor. [64]Caldeenii, de pildă, fac jertfe. [65]Ei îl au ca zeu al focului pe Baal, căruia îi aduc sacrificii pe care le ard în foc. [66]Aceasta este o mare eroare. [67]Cred că Pitagora Ţi-a vorbit despre aceste lucruri?"

[68]Zamolxe a răspuns: „Într-adevăr noi am discutat acestea. [69]Sunt încredinţat că jertfa exterioară nu este bună, ci numai cea interioară. [70]La focul sacru se ard impurităţile care atârnă greu pe sufletul omului, nicidecum fiinţele de orice fel".

[71]Şi Zarates a spus: „Întocmai. De acuma ştii ce ai de făcut".

[72]În dimineaţa următoare Zamolxe a pregătit lemnele pentru focul sacru pe care Zarates l-a aprins într-un container metalic fixat pe un suport solid. [73]Patru preoţi zoroastrieni vor oficia pentru mulţimea de participanţi. [74]Zarates le-a spus tuturor: „Am aprins lemnele. [75]De acum suntem în prezenţa lui Ahura Mazdah prin focul sacru, *atash*. [76]Priviţi flăcările şi gândiţi-vă la tot ceea ce doriţi să întreprindeţi pentru vieţile voastre".

[77]Şi preoţii au recitat invocaţia Ahunvar şi multe altele necesare. [78]Apoi s-a aşternut liniştea. [79]Zamolxe îşi observa respiraţia rărită şi mintea-i intrase într-o stare de beatitudine şi comuniune cu zeul venerat Ahura Mazdah, creatorul luminii, armoniei şi al binelui. [80]Ceremonialul s-a sfârşit cu un moment de mare profunzime şi toţi cei prezenţi s-au unit în pacea mentală.

[81]La sfârşit preotul Zarates a anunţat: „Pentru astăzi am terminat. [82]Poftiţi acum la ospăţ".

[83]Pentru prima dată în viaţa Sa Zamolxe avea ocazia să participe la veselia ce urmează unui ritual zoroastru. [84]Printre mesele îndestulate cu bogăţia de mâncăruri, cei prezenţi aveau prilejul să schimbe opinii, să discute pe teme spirituale. [85]Prin asistarea la focul sacru al Lui Zaratuştra sufletele lor erau purificate şi apoi umplute de un duh al înţelepciunii.

[86]Cei prezenţi la ospăţ erau de multe neamuri. [87]Zamolxe i-a recunoscut pe caldeeni, greci, fenicieni, egipteni, iudei. [88]Dar atenţia I-a fost atrasă de un om venit din India.

[89]Un grec a intrat în vorbă cu Zamolxe, arătând cu mâna dreaptă mulţimea din jur şi spunându-I: „Suntem adunaţi din toate părţile imperiului persan, chiar şi din afară. Priveşte în jur!" [90]Grecul, văzând îmbrăcămintea Lui Zamolxe, a crezut că era grec şi L-a întrebat: „Dar domnia ta de unde eşti de loc?"

[91]Şi Zamolxe a răspuns:. „Vin din insula Samos, Ionia. [92]Un timp am locuit acolo cu învăţătorul Meu Pitagora. [93]Numele Meu este Zamolxe. [94]Sunt arian de baştină din ţinuturile geţilor". [95]Şi grecul a mai zis: „Bucuros de cunoştinţă, Zamolxe. Eu sunt Lisandros, de felul meu din Milet, Ionia.

[96]Cei doi s-au împrietenit. [97]Zamolxe i-a povestit lui Lisandros câte ceva despre călătoria Lui spirituală. [98]Şi Lisandros a constatat bucuros: „Aşa deci! [99]Cauţi înţelepciunea lumii. [100]Te afli într-un loc potrivit. [101]Aici în Babilon s-au adunat mulţi învăţaţi. Puterea persană îi protejează".

[102]În zilele ce au urmat Zamolxe a avut prilejul să se mai întâlnească cu Lisandros. [103]Aşa a aflat că grecul locuia în Babilon de câţiva ani şi că avea drept cunoştinţe lume deosebită, inclusiv pe omul cel venit din India.

[104]Şi într-una din zile Zamolxe L-a rugat pe Lisandros: „Aş dori să vorbesc cu acel indian". [105]Lisandros I-a promis: „Bine. Vă voi aranja o întâlnire".

[106]Activităţile prestate de Zamolxe la templul zoroastrian erau din ce în ce mai fructuoase. [107]Treptat Zamolxe a reuşit să înveţe invocaţiile Lui Zaratuştra din Gathas, părţile cele mai vechi din scriptura perşilor numită Avesta. [108]Şi în

acele scrieri a observat similitudini între limbile avestană şi cea dacă.

[109]Într-o zi preotul Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Există o înrudire între popoarele noastre. [110]Noi perşii suntem tot arieni veniți de pe meleagurile de unde sunteți voi tracii. [111]În vechime călăreții traci şi familiile lor au poposit pe aceste pământuri, astfel născându-se popoarele mezilor şi perşilor. [112]Eu înțeleg destul de bine ce zici atunci când vorbeşti cu Likios, omul care Te slujeşte”.

[113]Atunci Zamolxe i-a mărturisit: „Şi eu pricep cuvintele din limba persană şi chiar şi *manthre*-le pe care deja le-am învățat de la domnia ta”.

[114]Lisandros a luat legătura cu omul venit din India, pe care Zamolxe vroia să-l cunoască şi a organizat o întâlnire. [115]Şi la sosirea celor trei, indianul era îmbrăcat în alb şi purta diagonal peste piept un fir gros. [116]Omul s-a prezentat zicând: „Sunt preot brahman şi mă numesc Şastri. [117]Vorbesc limba sanscrită, care este destul de asemănătoare cu limba perşilor, avestana”.

[118]Zamolxe şi-a făcut şi El cunoscut numele. Lisandros, care ştia bine limba avestană va traduce conversația.

[119]Şi Zamolxe l-a întrebat pe brahman despre crezurile lui: „Ce s-ar putea spune despre spiritualitatea indiană?” [120]Şi brahmanul a răspuns: „Noi avem scrierile sacre numite Veda. [121]Pe ele se bazează religia noastră vedică. [122]Cu o parte din ele, sub formă orală, au venit în India străbunii noştri migrând peste stepele şi munții din ținuturile arienilor. [123]Scrierile sunt revelații. [124]Şi noi suntem arieni, urmaşii celor care au ajuns pe aceste meleaguri după ce au trecut prin ținuturile perşilor. [125]Arienii vedici şi-au continuat drumul către est ajungând în India. [126]Suntem deci rude apropiate cu perşii”.

[127]Aşa Zamolxe a înțeles că originea vedicilor este tot ariană, aceeaşi cu cea a perşilor şi a tracilor. [128]Şi vroia să cunoască cât mai multe lucruri despre scrierile sacre numite Veda şi l-a rugat pe brahman: „Spune-mi te rog ce cuprinde scriptura voastră”.

[129]Brahmanul Şastri a răspuns: „Veda are patru părți vechi, noi le numim *samhita*, anume Rig Veda Samhita, Yajur Veda Samhita, Sama Veda Samhita şi Atharva Veda Samhita. [130]Există preoți brahmani specializați în fiecare dintre ele, unii chiar le ştiu pe de rost şi le cântă. [131]Noi credem că învățătura trebuie să intre în inimă nu să fie doar citită, deşi avem alfabetul nostru *devanagari*, scrierea zeilor. [132]Scopul învățăturii noastre este de a crea ceea ce numim *sanatana dharma*, calea eternă a dreptății, adevărului şi luminii”.

[133]Atunci Zamolxe a spus: „Maestrul meu spiritual Pitagora recomanda şi el învățătura orală. [134]Voi spuneți *sanatana dharma* la ceea ce grecii denumesc *logos*, persanii numesc *asha* şi noi geții *justiția*. Este de fapt aceeaşi esență. [135]„Exact” a remarcat brahmanul spusele Lui Zamolxe.

[136]Şi Zamolxe a înțeles că brahmanul stăpânea cunoştințe spirituale vaste. [137]Cu prilejul întâlnirii lor Zamolxe vroia să afle cât mai multe. [138]Şi l-a întrebat pe brahman: „Spune-Mi te rog domnul Meu, ce numere sacre aveți în religia vedică?”

[139]Brahmanul Şastri a răspuns: „Filosofia noastră are două puncte centrale care prin interacția între ele creează dinamica existenței noastre spirituale. [140]Este vorba despre numerele zero şi unu. [141]Am putea rezuma această dinamică în câteva cuvinte: numărul zero este potențialul care se poate materializa în numărul unu. [142]Astfel zero este nimicul capabil să genereze ceva, adică pe acel unu. [143]Pe când numărul unu, adică acel ceva, poate fi absorbit în numărul zero, nimicul. [144]Toate celelalte numere sunt jocul iluzoriu, *lila* spunem noi, dintre zero şi unu. [145]Fireşte că această dinamică existențială are loc pe axa timpului”.

[146]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Oare aveți un număr sacru aflat în armonie cu curgerea timpului?” [147]Brahmanul a răspuns: „Da. Acest număr este o sută opt”.

[148]Şi Zamolxe a zis: „Este foarte interesant. Maestrul Meu grec Pitagora Îmi vorbea despre o mistică a numărului două sute şaisprezece”. [149]Brahmanul a răspuns: „Observați vă rog faptul că două sute şaisprezece este dublul lui o sută opt. [150]Numărul mistic o sută opt este atribuit atât perspectivei masculine cât şi celei feminine. [151]În existența lor complementară ele însumează cifra două sute şaisprezece, reprezentând practic dinamica masculin-feminin”.

[152]Zamolxe a fost impresionat de brahmanul Şastri. [153]Convorbirea lor I-a lărgit orizontul de înțelegere a misticii numerelor. [154]La despărțire i-a mulțumit brahmanului pentru bunăvoința cu care a răspuns întrebărilor Sale. [155]Apoi Zamolxe şi Lisandros au revenit la templu”.

[156]Au trecut câteva săptămâni de când Zamolxe era în Babilon. [157]Regele Darius a aflat că printre cei care slujeau la templul lui Zarates era şi un get pe nume Zamolxe. [158]Dorea să-L cunoască şi să afle cât mai multe despre neamul geților. [159]Se gândea regele că va putea trimite o expediție militară la ei. [160]Într-o zi Darius i-a cerut preotului Zarates să vină la palat împreună cu Zamolxe.

[161]Intrând în marea sală a tronului lui Darius, Zamolxe a fost impresionat de splendoarea fără egal din jur. [162]Oaspeții de seamă au fost invitați să stea la aceeaşi masă cu măritul rege. [163]Ca sfătuitor spiritual al lui Darius, preotul Zarates, însoțit de Zamolxe, a luat loc în dreapta regelui care, văzându-L pentru prima dată pe Zamolxe, a fost uimit de fizionomia şi prezența Sa de spirit.

[164]Şi regele I-a spus Lui Zamolxe: „Vorbeşte-mi despre neamul tău getule Zamolxe! [165]Ştiu că pe pământurile voastre aveți colonii prospere ale grecilor, aflate undeva pe lângă mare”.

[166]Zamolxe a răspuns: „Mărite rege, grecii s-au aşezat în ținuturile noastre de pe lângă marea Euxin. [167]Dar ei ne sunt oaspeți nu cuceritori. [168]Noi suntem un popor aprig care nu a fost supus niciodată de nimeni de când ne ştim”.

[169]Şi Darius a vrut să le cunoască temelia spirituală şi a întrebat: „Cine este zeul vostru cel mare?” [170]Zamolxe a spus: „Zeul nostru drept se numeşte Dumnezeu. [171]Află mărite rege că şi noi geții urmăm ceea ce perşii numesc *asha*. Noi îi spunem *justiția*”.

[172]Dar Darius s-a arătat sceptic zicând: „*Asha*? *Asha*? Ştiți voi oare ce înseamnă cu adevărat *asha*?” [173]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Este dreptatea şi

adevărul, lipsa minciunii şi a trădării. [174]Iubim cu dreptate oamenii, iar pe cei răi îi pedepsim, astfel că lumina lui Ahura Mazdah, Domnul Înțelept, se va mări, pe când întunericul lui Angra Mainyu, Spiritul Rău, se va diminua”.

[175]Auzind cuvintele Lui Zamolxe, Darius a fost uimit. [176]Se gândise cumva la cucerirea pământurile geților în urma unor sfaturi greşite. [177]Şi pe loc a renunțat la acel plan spunând: „Dacă neamul geților are un om care poate vorbi atât de nobil, atunci veți fi lăsați în pace să slujiți în continuare luminii spiritului. [178]Perşii nu vor încerca să vă cucerească. [179]Noi mergem doar împotriva acelora care sunt cuprinşi de întuneric în spirit. [180]Îi respectăm pe oamenii luminii”.

[181]Şi cu aceste cuvinte regele Darius a încheiat conversația cu Zamolxe care era mulțumit că avusese ocazia să afle gândurile regelui despre geți. [182]Persanii aveau în spatele cuceririlor lor un scop spiritual şi credeau că Dumnezeu, pe care ei Îl numeau Ahura Mazdah, îi ajuta.

[183]După terminarea banchetului dat de regele Darius, Zarates şi Zamolxe s-au întors la templu. [184]Acolo Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „După cum ai auzit de la măritul Darius, Rege al Regilor, noi perşii nu atacăm popoarele la întâmplare. [185]Noi distrugem răul şi întunericul celor care sunt sub stăpânirea Spiritului Răului, Angra Mainyu atunci când ei jefuiesc alte neamuri şi distrug bunuri omeneşti. [186]Acum când regele Darius a aflat mai multe despre voi geții arieni, perşii nu vor merge împotriva voastră. [187]Dar cu grecii este altceva. [188]În trecut am avut şi noi probleme cu un neam înrudit cu al vostru, masageții sau sciții pe care i-am supus în Bactriana cu vreo zece ani înainte ca marele rege Cirus să ocupe Babilonul. [189]Dar ei ne-au atacat, căci erau oameni agresivi puşi pe prădăciuni şi a trebuit să ripostăm”.

[190]Preotul şi magul zoroastru Zarates Îl considera pe Zamolxe un personaj cu totul deosebit. [191]Şi vroia să-şi verifice anumite teorii despre influența astrelor asupra vieții oamenilor şi să afle împrejurările în care Zamolxe s-a născut.

[192]Şi într-o zi, pe când se aflau în grădina templului, Zarates L-a rugat pe getul arian să-i povestească: [193]„Ştiu că ai patruzeci şi doi de ani. [194]Vorbeşte-mi despre timpul când ai venit pe lume Zamolxe”.

[195]Zamolxe a zis: „Despre acel timp iată ce mi-au spus părinții mei, domnul meu. [196]Era iarnă, mama m-a născut în casă pe pământ. [197]Aşa este obiceiul la noi geții. [198]Chiar numele meu înseamnă pământ în sensul de sursă germinativă, de creştere şi înflorire, de aspirație către lumină. [199]Spre dimineață când mama mă năştea la răsăritul soarelui, tata a văzut pe cer o stea mare cu coadă. [200]Astrul acela a rămas mult timp să lumineze cerul. [201]Şi tata a crezut că este un semn bun pentru tot neamul geților. [202]La maturitate am ajuns preot şi am făcut cât am putut pentru ei. [203]Dar mă ardea o dorință fierbinte, să cunosc înțelepciunea de peste tot. [204]Şi aşa am plecat în lume, de aceea mă aflu aici, domnul meu”.

[205]Zarates a remarcat: „Este interesant. [206]În limba avestană *zam* înseamnă tot pământ. [207]Toate cele spuse de Tine încep să capete sens”.

[208]Şi se gândea Zarates făcând calcule: „Getul este născut cu douăzeci de ani după Pitagora. [209]Deci Zamolxe avea douăzeci şi cinci de ani atunci când perşii

au cucerit Babilonul şi treizeci şi cinci de ani când au cucerit Egiptul”. [210]Şi Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Mă voi mai gândi la cele ce mi-ai spus”.

[211]Adesea, după ceremoniile rituale ale focului sacru *atash*, Zamolxe stătea de vorbă cu Zarates. [212]Şi i-a spus într-o zi: „Învățătorule, în insula Samos am avut prilejul să discut cu înțeleptul Pitagora despre existența lumii. [213]El spunea că în esență realitatea se reduce la manifestarea ordinii, ceea ce voi perşii numiți *asha*, reprezentată prin numere. [214]Tu domnul meu ce părere ai?”

[215]Şi Zarates a răspuns: „Eu cred că nu putem face prea uşor o aşa afirmație. [216]În primul rând că nu există ordine peste tot ca să o putem exprima prin simboluri şi prin numere. [217]Şi chiar dacă am reuşi să găsim numerele potrivite şi legile prin care acele numere arată ordinea, ce ne vom face cu dezordinea? [218]Ne este practic imposibil să aplicăm numerele şi în cazul dezordinii”.

[219]Zamolxe a spus: „Aşa ar părea la prima vedere. [220]Dar să ne gândim la faptul că întunericul înseamnă lipsa luminii şi dezordinea este lipsa ordinii. [221]Pe aceste considerente putem spune ca Angra Mainyu, Spiritul Rău, este lipsa lui Ahura Mazdah, Spiritul Bun. [222]Prin urmare Angra Mainyu nu există”.

[223]Şi preotul Zarates a căzut pe gânduri, fiind pus în dificultate. [224]Apoi a mărturisit: „Ceea ce spui Tu este foarte interesant. [225]Dar totuşi realitatea lumii înseamnă atât ordine cât şi dezordine. [226]Deşi dezordinea este lipsa ordinii ea ar trebui cumva măsurată”.

[227]Şi Zamolxe a zis: „Mă gândesc că în timp dezordinea se ordonează urmând anumite legi. [228]Deci ea ar putea fi exprimată prin numere, chiar dacă se află în stadiul de dezordine”. [229]Şi Zarates a fost de acord: „Aceasta este adevărat. [230]Dar până la acea ordonare trebuie să remarcăm faptul că orice evaluare a unei situații existente într-un anumit punct din timp găseşte atât ordine cât şi dezordine. [231]Dinamica relației lor nu salvează corelarea pentru că haosul apare mereu în lume”.

[232]Şi Zamolxe a continuat argumentul filosofic în fața lui Zarates zicând: „Deci putem spune că atât Ahura Mazdah cât şi Angra Mainyu, ca forțe ale realității, vor exista mereu”. [233]Zarates a răspuns: „Asta este corect. [234]Dar noi zoroastrienii credem că va exista un timp când Ahura Mazdah îl va învinge pe Angra Mainyu. [235]Şi atunci salvatorul nostru numit Saoshyant va sosi în lume”.

[236]„Ce înseamnă anticipata apariție a acestui personaj?” a întrebat Zamolxe. [237]Şi Zarates a răspuns: „În general noi zoroastrienii credem că este vorba de venirea unui om, în carne şi oase, precum a fost Zaratuştra. [238]Şi mai credem că spiritul Lui Zaratuştra va coborî în acea persoană. [239]Salvarea va consta în aducerea înțelepciunii pentru toți, va fi o reînnoire a lumii. [240]Noi numim aceasta *frashokereti*. [241]În prezent, după cum se observă, sunt foarte puțini înțelepți printre oameni. [242]Noi mai credem că există o permanentă luptă între Ahura Mazdah şi Angra Mainyu. [243]Dar lumina şi binele nu sunt dominante, ci mai degrabă stăpâneşte opusul lor. [244]Adică întunericul şi răul, au rol prevalent în societățile umane. [245]Dar atunci când lumina şi binele vor exista în cel puțin jumătate din gândurile, vorbele şi faptele oamenilor, ca expresii ale conştiinței colective, atunci putem spune că Ahura

Mazdah este pe punctul să-l învingă pe Angra Mainyu. [246]O astfel de victorie nu înseamnă dispariția manifestărilor lui Angra Mainyu, spiritul dezordinii, ci doar diminuarea prezenței lui. [247]Dualitatea ordine-dezordine se va menține cât timp va fi lumea. [248]Dar în anumite societăți ordinea şi binele vor predomina asupra răului. Şi astfel armonia va fi prezentă. [249]Cred că deja ai discutat cu Pitagora dualismul lumină-întuneric?"

[250]Zamolxe a admis: „Într-adevăr domnul meu. [251]Am abordat tema, dar aspectul de salvare în viitor al oamenirii a fost tratat doar la suprafață. [252]Acum ideile Îmi sunt mult mai clare".

[253]Zamolxe a vrut să ştie mai multe fapte despre fondatorul crezului perşilor spunând: „Aş dori să-L cunosc mai bine pe marele profet Zaratuştra". [254]Şi preotul Zarates a răspuns: „Zaratuştra a trăit cu aproximativ cinci sute de ani înainte de aceste timpurile. [255]La vremurile acelea perşii şi mezii aduceau zeilor ca ofrande animale sacrificate, obiceiuri învățate de la popoarele vecine. [256]Dar Zaratuştra s-a opus, înțelegând răul care venea de la uciderea rituală. [257]El l-a convins pe regele Viştaspa să facă reforme şi în primul rând să interzică jertfa. [258]De atunci noi perşii am tot progresat. Precum se vede, aproape că suntem stăpânii lumii. [259]Şi vom continua încă să ne ridicăm spre şi mai multă lumină pentru că învățăturile Lui Zaratuştra sunt cele mai înțelepte din lume. [260]Nouă persanilor lumea ne spune adoratorii focului. [261]Şi pe bună dreptate, căci noi venerăm focul pentru că îi ştim puterea de a transforma, de la obiectele materiale până la sufletul omului. [262]Şi ai observat cum, treptat în prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine. [263]Iar cei care au atins o înaltă comuniune cu Ahura Mazdah, Spiritul Luminii, dobândesc şi darul profeției".

[264]În activitățile zilnice de la templu, Zamolxe a primit însărcinări din ce în ce mai importante. [265]Devenise un bun cunoscător al *manthre*-lor din Avesta, scriptura perşilor zoroastrieni. [266]Şi vroia să afle cât mai multe despre spiritualitatea zoroastră, astfel că într-o zi l-a întrebat pe preotul Zarates: „Ce reprezintă simbolul omului cu aripi?"

[267]Şi Zarates a răspuns: „Noi îl numim *faravahar*. [268]Este un simbol vechi pe care perşii l-au luat de la asirieni. [269]Într-o formă apropiată îl au şi egiptenii şi iudeii. [270]Cred că prima dată a apărut la neamul hitiților, veniți de undeva de pe lângă Pontul Euxin. [271]Pentru noi *faravahar* înseamnă Ahura Mazdah. [272]La hitiți, la egipteni şi la iudei în locul bustului uman este reprezentat soarele. [273]S-au dat felurite alte interpretări simbolului, anumite legende foarte vechi vorbesc despre oamenii puternici cu aripi, care au coborât din cer şi s-au împreunat cu fiicele pământenilor. [274]Noi legăm acest simbol de naşterea Lui Zaratuştra, al cărui nume înseamnă stea strălucitoare. [275]Profetul nostru a avut ceva din acei oameni cu aripi, purtători ai luminii stelelor. [276]*Faravahar* este un simbol al zeităților solare care prin puterea lor divină susțin pe conducătorii lumeşti cei buni".

[277]Preotul Zarates era foarte mulțumit de tot ce făcea Zamolxe Arianul. [278]Într-o zi i-a adus o veste aparte: „Curând va sosi momentul când vei fi inițiat ca preot al marelui Zaratuştra" [279]„Sunt gata domnul meu să servesc lumina spiritului" i-a răspuns Zamolxe.

[280]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot zoroastru a fost fixată să aibe loc peste zece zile. [281]În ziua hărăzită, patru preoţi, printre care şi Zarates, au pregătit totul. [282]Evenimentul deosebit va dura aproape o jumătate de oră şi la el vor participa doar câţiva invitaţi.

[283]Candidatul la preoţie a fost îmbrăcat în haine de culoare albă şi încins în jurul mijlocului cu un brâu. [284]Apoi, cu *manthre* alese, preoţii au invocat prezenţa la focul sacru a spiritului Lui Ahura Mazdah. [285]Şi au urmat ritualurile de purificare care desăvârşeau consacrarea preoţească a Lui Zamolxe. [286]La sfârşit Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Te-ai schimbat la faţă. [287]Lumina Lui Ahura Mazda a intrat în tine".

[288]Când ceremonia s-a încheiat a urmat festinul, bucuria colectivă a investiturii noului preot. [289]Şi Zarates a luat loc la masă, împreună cu Zamolxe, proaspătul iniţiat, şi I-a vorbit astfel: [290]„De acum eşti atât preot al Lui Zaratuştra cât şi medic sacerdot, Zamolxe. [291]Poţi conduce ceremonii ale focului conform ritualurilor noastre şi poţi face tratamente de boli şi răni cum crezi de cuviinţă că e bine. [292]După cum ştii prea bine, activităţile noastre aici la templu s-au intensificat. [293]Sunt multe căpetenii de oaste care ne solicită ajutorul, iar noi, cei câţiva preoţi şi medici sacerdoţi, care servim la templu, abia facem faţă cererilor".

[294]Şi Zamolxe a intrat în serviciile sacerdotale cele mai importante de la templu. [295]Avea acum prilejul să servească singur pe cei care solicitau aprinderea focului sacru şi prezenţa acolo a Lui Ahura Mazdah. [296]Marele Lup Alb Îl ajuta la pregătirea a tot ce era necesar ceremoniilor".

[297]Treptat, Lui Zamolxe i s-a dus vestea despre calitatea deosebită a serviciilor Sale. [298]Personalităţi, din armata persană şi din administraţia oraşelor şi a satrapiilor, apelau la trezirea spirituală dată de prezenţa focului sacru condus de Zamolxe în Babilon. [299]Sacerdoţii erau plătiţi prin donaţii, iar beneficiarii care foloseau serviciile religioase ale preotului Zamolxe erau foarte generoşi.

[300]Regele Darius bătuse moneda de aur, daricul şi pe cea de argint, siculul. În scurt timp, ca preot al Lui Zaratuştra, Zamolxe s-a îmbogăţit.

[301]Timpul, cât Zamolxe a deprins marea înţelepciune a Lui Zaratuştra, învăţând de la preotul Zarates şi servind la templul zoroastru din Babilon, a fost de trei ani.

[302]Şi într-o zi pe neaşteptate Zarates L-a sfătuit pe get: „Ar trebui să mergi să vezi cum merg lucrările la construcţia templului iudeilor, care se pare că se apropie de finalizare. [303]Ei îl slujesc tot pe Domnul Domnilor. [304]De aceea iudeii au fost eliberaţi din captivitate de către regele Cirus Cel Mare, după ce acesta a ocupat Babilonul. [305]Treci prin Ierusalim şi apoi pleci în Egipt".

[306]Şi Zamolxe s-a gândit la spusele preotului Zarates. [307]Aici, în Babilon, stătuse timp de trei ani şi pătrunsese adânc înţelepciunea Lui Zaratuştra. [308]Devenise El Însuşi preot al marelui înţelept al perşilor. [309]Era vremea să meargă să cunoască şi alţi oameni ai căutărilor divine. [310]Şi Zamolxe i-a răspuns lui Zarates: „Domnul meu voi

face precum spui. [311]E timpul să plec din
Babilon”.

[312]Şi Zarates L-a asigurat de sprijinul
său spunând: „Îți voi da scrisoare de
recomandare către armata persană şi
către toți supuşii imperiului. [313]La
Ierusalim Te va ajuta Zerubabel, care-l
cunoaşte bine pe Pitagora. [314]Vei primi
din visteria templului aur şi bani destui
ca să-Ți ajungă pentru mult timp. [315]Eşti
unul dintre *magavan*, preoții Lui
Zaratuştra şi ai o poziție înaltă printre toți
oamenii din împărăția lui Darius”.

[316]După câteva zile Zamolxe a primit
de la Zarates recomandarea scrisă în
limba avestană. [317]Şi când pregătirile de
plecare au fost aproape gata, Zamolxe a
dorit să aibe o ultimă conversație cu
înțeleptul Zarates. [318]Şi i-a spus:
„Domnul meu, ştiu prea bine că spiritul
profetic care te animă îți spune multe şi
despre ce va face sufletul Meu în viitor.
[319]Aş vrea să ştiu, când Mă voi reîntrupa
ca să pot ajuta neamul Meu şi în viitor?
[320]Oare cum Mi se aplică ciclicitatea de
două sute şaisprezece ani a sufletelor?
[321]Pitagora Mi-a vorbit câte ceva despre
aceasta, dar nu a făcut nici o predicție”.

[322]Şi preotul Zarates I-a răspuns astfel:
„Eşti foarte deosebit Zamolxe. [323]Află că
multe evenimente importante, legate de
spiritul Tău, se vor întâmpla cu puțin
timp înainte de a se împlini de
douăsprezece ori câte două sute
şaisprezece ani, deci vor trece două mii
cinci sute nouăzeci şi doi de ani de la
naşterea Ta. [324]Cu treizeci de ani înainte
de acel moment va apare o stea
strălucitoare pe cer şi va sta aşa multe
zile. [325]Atunci spiritul Tău va coborî în
poporul Tău şi va lucra cu sufletele
oamenilor care treptat se vor întoarce pe
calea dreptății *asha*. [326]Tot în neamul
Tău se vor întrupa la acea vreme spiritele
celor optsprezece ancestori ai noii
omeniri spirituale. [327]La acel timp Te vei
renaşte în toți cei care vor primi spiritul
Tău şi care sunt urmaşii neamului Tău.
[328]După împlinirea misiunii de treizeci de
ani spiritul Tău propriu va reveni în cer
la Dumnezeu, Ahura Mazdah. [329]În felul
acesta urmaşii neamului Tău vor avea
sufletele lor strălucind cu al Tău alături
ca şi cum ai renăscut în ei”.

[330]Zamolxe a fost profund mişcat de
profețiile lui Zarates şi i-a spus: „Îți
mulțumesc înțeleptule. Rămâi cu bine.
[331]Fie ca Ahura Mazdah să continue să
lumineze neamul perşilor”.

CAPITOLUL 7

Zamolxe merge în Iudeea. Zerubabel şi Zamolxe. Sfințirea templului din Ierusalim. Zamolxe este mâhnit de sacrificiile de animale. Simbolul soarelui cu aripi. Zamolxe pleacă spre Egipt.

[1]Zamolxe şi Marele Lup Alb au
pornit către Ierusalim. [2]Pe drum au
întâlnit trupe persane patrulând spre
Iudeea. [3]Comandantul lor a citit cu
atenție scrisoarea lui Zarates: *Către
oştenii armatei Marelui Rege Darius şi
toți oamenii din împărăția perşilor.
[4]Aflați că purtătorul acestei scrisori pe
nume Zamolxes este preot al Lui
Zaratuştra şi om al dreptății, asha, iubit
de Ahura Mazdah. [5]El are dreptul la
onoare, respect şi ajutor oriunde s-ar
afla în imperiul perşilor. [6]V-am scris
aceasta eu preotul Zarates al regelui
Darius.*

[7]Şi comandantul militarilor perşi L-a
tratat cu respect pe Zamolxe însărcinând

patru soldați să-L ajute şi să-L protejeze pe tot timpul drumului.

[8]Când Zamolxe a ajuns la Ierusalim, l-a căutat pe Zerubabel care, cunoscând bine limba persană, a fost impresionat la citirea scrisorii lui Zarates. [9]Şi L-a privit pe Zamolxe cu respect şi admirație spunând: „Sunteți unul dintre preoții *magavan*, un învățător *magos*, un *rabin*, cum spunem noi iudeii. [10]Eu am trăit în Persia şi cunosc bine religia lui Zaratuştra. [11]Cu ce vă putem ajuta domnul nostru?”

[12]Şi Zamolxe i-a zis: „Sunt în drum spre Egipt. [13]Dar dacă tot mă aflu aici la Ierusalim aş dori să văd templul lui Iehova. [14]Preotul Zarates îmi spunea că ar trebui să fie deja gata. [15]În ce stadiu vă găsiți cu zidirea?”

[16]Zerubabel a răspuns vesel: „Templul nostru este terminat, spre bucuria tuturor iudeilor. [17]Am făcut şi toate decorațiunile, urmează ca în câteva zile să-l sfințim Domnului Iehova. [18]Ați sosit chiar la timpul potrivit. [19]Ca preot zoroastru puteți asista la momentul în care vom face ceremonia. [20]Noi iudeii îl considerăm pe regele persan Cirus Cel Mare ca pe un salvator, Mesia. [21]Şi respectăm perşii pentru că ne-au eliberat din captivitatea babiloniană”.

[22]Zamolxe S-a obişnuit repede cu oraşul Ierusalim. [23]Zerubabel I-a făcut cunoştință cu profeții timpului acela, pe nume Hagai şi Zaharia. [24]Căutările spirituale ale Lui Zamolxe l-au impresionat mai ales pe Zaharia care I-a spus: „Ce călătorie extraordinară ați făcut! [25]Nu puteați să nu veniți şi la Ierusalim! [26]Aici Îl veți cunoaşte pe Iehova al cerului! [27]De acum înainte El va locui în templul nostru. [28]În curând vom face sfințirea templului şi veți asista la un moment grandios”.

[29]Şi în câteva zile totul era pregătit. [30]Zamolxe şi Marele Lup Alb au fost invitați în rândul din față, ca să aibă o vedere cât mai bună a evenimentelor ce vor urma. [31]Sfințirea templului va fi făcută de preoții din spița lui Aaron, fratele lui Moise, şi de leviți. [32]Şi au fost spuse rugăciuni şi invocații către Iehova. [33]Iar când a sosit momentul culminant, preoții, leviții şi poporul de rând au asistat la sacrificiul a o sută de tauri, două sute de berbeci şi patru sute de miei. [34]Ritualul de sfințire a templului a cuprins şi jertfa a doisprezece iezi, pentru păcatele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, deşi zece dintre ele fuseseră pierdute cu circa două sute de ani în urmă pe timpul imperiului asirian.

[35]Zamolxe a privit cu cutremurare şi adâncă mâhnire sacrificiul animalelor făcut cu ocazia sfințirii templului. [36]Ştia din învățăturile lui Pitagora şi ale lui Zarates că popoarele care jertfesc animale vor suferi.

[37]Şi ceremoniile au luat sfârşit. [38]În cele câteva săptămâni, cât a mai stat în Ierusalim, Zamolxe s-a împrietenit cu profetul Zaharia. [39]Şi a avut astfel prilejul să cunoască mai îndeaproape religia iudeilor.

[40]Profetul Zaharia I-a mărturisit: „Noi Îl venerăm pe Iehova încă de pe vremea patriarhului Abraham. [41]Poporul nostru a suferit mult de-a lungul veacurilor, dar mereu Iehova şi-a întors fața luminoasă către noi şi ne-a scăpat din urgii. [42]Ultima Sa iertare este ieşirea iudeilor din captivitatea babiloniană. [43]Perşii învingători ne-au permis să construim al doilea templu tot pe locul unde înțeleptul rege Solomon îl făcuse pe primul distrus

cu peste şaptezeci de ani în urmă de către
babilonieni”.

[44]„De ce crezi că Iehova s-a mâniat pe
voi?” l-a întrebat Zamolxe. [45]Şi profetul
Zaharia a zis: „Iudeii se înstrăinaseră de
El şi venerau zei străini, dar acum ei Îi
sunt credincioşi”.

[46]Atunci Zamolxe i-a mustrat pe
iudei: „Domnul meu Zaharia, ai studiat
cu învăţaţii zoroastrieni şi ai cunoscut
faptul că jertfele prin ucidere făcute
oricăror zei atrag vărsare de sânge
poporului care le face. [47]De ce oare voi
iudeii încă mai aduceţi ofrandă lui
Iehova sub forma sacrificiilor animale?
[48]Am văzut cum la sfinţirea templului au
fost omorâte câteva sute de animale. [49]A
fost un adevărat măcel! [50]Este o grozăvie
pentru un popor ca al vostru care
pretinde că urmează lumina vieţii!”

[51]Cuvintele Lui Zamolxe l-au pus în
mare încurcătură pe profetul Zaharia care
într-un târziu a răspuns: „Strămoşul
nostru Abraham a făcut jertfe. [52]Moise în
Tora ne spune cum să facem aceste
sacrificii, iar noi îi urmăm”.

[53]Şi Zamolxe l-a mustrat pe profetul
Zaharia: „Dar tu ca profet, om al luminii,
ce crezi? [54]Oare Iehova are nevoie de
sacrificiile voastre de tauri, de berbeci şi
de miei?”

[55]Profetul Zaharia s-a adâncit şi mai
mult în gânduri. [56]Întrebările Lui
Zamolxe îl surprinseseră şi a zis:
„Poporul urmează învăţăturile din Tora.
[57]Dar când va veni salvatorul nostru
Mesia vom înţelege mai bine aceste idei
şi vom fi salvaţi. [58]Acest neam trebuie să
sufere căci noi iudeii suntem un destin.
[59]Ştim că în viitor, în acele zile de pe
urmă, va fi un măcel cumplit de oameni.
[60]Eu le-am spus preoţilor şi leviţilor să
nu jertfească animale la sfinţirea
templului, dar nu m-au ascultat. [61]Acum
îi aşteaptă pedeapsa – templul pe care l-
au sfinţit ei cu atâtea jertfe va fi distrus
într-o zi. [62]Când Mesia va veni pe
pământ atunci Iehova va conduce
întreaga lume şi va fi singurul zeu pentru
toţi oamenii”.

[63]Şi Zamolxe a mustrat şi poporul
iudeu zicând: „Poporul iudeu are obiceiul
să jertfească nu numai animale, dar să
ucidă chiar şi pe profeţi. [64]Este rău ce
faceţi! [65]Vă asumaţi suferinţa datorită
obiceiului de a jertfi”.

[66]Profetul Zaharia a mai spus:
„Urmăm scriptura. [67]Chiar dacă ea ne-a
dus de-a lungul timpului în suferinţă, tot
ea ne-a şi salvat”.

[68]Şi a mai zis Zamolxe: „Crezi că este
mai bine să treci prin suferinţă ca să fii
salvat? [69]Dacă salvatorul Mesia va veni
pe pământ, cândva în viitor, atunci de
acum înainte în mod sigur lucrurile vor
merge din ce în ce mai rău. [70]Există în
religia voastră o componentă a
întunericului care cu timpul va creşte în
putere”.

[71]Profetul Zaharia a fost de acord:
„Asta în mod cert. [72]Eu cred că din acea
parte neagră a iudaismului vor răsări
ramuri care să răspândească răul în lume
până în zilele cele de pe urmă”.

[73]Zamolxe a luat aminte la cuvintele
profetului Zaharia. [74]Şi cu durere
sufletească se întreba pe Sine: „Oare
acest rău despre care vorbeşte Zaharia va
ajunge şi la neamul Meu? [75]Numai
Dumnezeu ştie!”

[76]După o lună şi ceva iudeii au serbat
Paştile şi cu această ocazie au sacrificat
mielul pascal. [77]Sărbătoarea a durat şapte
zile şi Zamolxe a asistat la ea. [78]Şi a vrut

să afle de la profetul Zaharia cum vedea el viitorul poporului iudeu, dar şi al omenirii în general.

[79]Zaharia a zis: „Lumea se află în suferinţă. [80]Într-o bună zi salvatorul nostru Mesia va veni să aducă pacea pe pământ. [81]Până atunci vor fi mulţi profeţi mincinoşi care vor aduce dezbinare între oameni. [82]Poporul iudeu, în mare parte, va fi măcelărit de duşmani, dar Iehova va distruge pe duşmanii lor care se vor omorî între ei, iar ţinuturile le vor fi pustiite. [83]Când va fi asta? Nu ştim!"

[84]Zamolxe S-a hotărât să părăsească Ierusalimul. [85]Şi şi-a luat rămas bun de la cunoscuţii din Ierusalim. [86]A avut o ultimă conversaţie cu profetul Zaharia care a spus: „Vei învăţa lucruri foarte interesante în Egipt. [87]Noi iudeii păstrăm câteva obiceiuri bune deprinse în timpul sclaviei noastre de patru sute de ani în Egipt. [88]Ele au devenit deprinderi esenţiale în religia noastră. [89]Spunem *amen* atunci când dorim ca rugăciunea să se împlinească. [90]Amen, Amun sau Ra sunt trei nume ale zeului cel mai important la egipteni, astfel că invocaţia *amen* îl cheamă pe zeu să împlinească ruga. [91]Tot în Egipt noi am învăţat ce înseamnă deschiderea ochilor omului către lume, ochiul fiind fereastra spiritului care se trezeşte la o nouă realitate. [92]Şi aplicăm aceasta cu rugăciunea făcută la *menora*, sfeşnicul cu mai multe braţe, unde copiii noştri îşi deschid ochii în lumină. [93]Acesta este unul din marile noastre secrete, iluminarea noilor generaţii încă din fragedă copilărie. [94]Iehova a făcut ca de-a lungul timpului să învăţăm şi alte înţelepciuni de la caldeeni şi zoroastrieni. [95]Putem spune că noi iudeii ne aflăm în acest moment istoric pe Calea Lui Zaratuştra, într-un fel propriu. [96]Altfel nu puteam fi eliberaţi din captivitatea babiloniană de către perşi. [97]De la ei am preluat în iudaism un concept fundamental, cel de nemurire a sufletului şi de reînviere a lui".

[98]Şi Zamolxe i-a spus: „De-a lungul istoriei religiei voastre aţi asimilat multe idei bune de la alte popoare. [99]Doar că ofranda sângeroasă vă ţine încă în întuneric. Este un sacrilegiu împotriva vieţii".

[100]Profetul Zaharia I-a mai spus Lui Zamolxe: „Iudeii sunt elementul uman de liant al marilor culturi ale omenirii, cea caldeeană, cea egipteană şi în prezent cea zoroastră. [101]Indiferent ce se va întâmpla în timp cu aceste culturi noi iudeii vom supravieţui. Este destinul nostru".

[102]Când s-a apropiat momentul despărţirii de profetul Zaharia, Zamolxe a mai vrea să afle încă ceva de la el zicând: „Spune-mi, te rog, ce ştii despre simbolul soarelui cu aripi şi împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele oamenilor?"

[103]Şi profetul Zaharia a răspuns: „Noi am luat simbolul de la egipteni care îl aveau de la hitiţi. [104]Acolo în Egipt simbolul reprezenta o divinitate solară, pe Amen, nemuritorul flancat de două chei *ankh*. [105]Cât despre împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele pământenilor, Moise a scris în Tora în Cartea Facerii următoarele: [106]„în zilele acelea erau pe pământ uriaşi, şi chiar după aceea, când fiii zeilor au intrat la fiicele oamenilor şi acestea le dăruiau fii: [107]aceştia sunt uriaşii din vechime, oamenii cei vestiţi". [108]Zeilor, noi le spunem Elohim, un nume care apare frecvent în Tora. [109]Este cât se poate de clar că femeile pământene au născut

copii avuți cu oamenii stelelor. [110]Regele nostru Ezechia purta simbolul soarelui cu aripi care-i reprezintă pe acei zei ai stelelor. Cam atât cunoaştem despre aceasta".

[111]Zamolxe a mai spus: „Şi noi în Dacia avem multe legende despre uriaşi. [112]Voi avea suficient timp să-mi lămuresc în Egipt toate aceste lucruri. [113]Până atunci rămâi cu bine Zaharia şi Domnul Iehova să fie cu tine". [114]„Drum bun Zamolxe" I-a urat profetul Zaharia. [115]Şi cei doi s-au despărțit.

[116]Zamolxe a pornit împreună cu Marele Lup Alb către vest pe drumul care ducea spre mare. [117]Ajutați de scrisoarea preotului Zarates, cei doi s-au alăturat convoiului unor trupe persane care mergeau către Egipt. [118]Drumul era greu trebuind să traverseze şi zonele aride, dar în cele din urmă au sosit în Delta Nilului, după care au pornit în susul fluviului.

[119]Ținta călătoriei lor era Teba, Luxor, cum era numit oraşul în vechime. [120]Zamolxe ştia de la Pitagora că grecii dădeau Tebei numele Diospolis. [121]Dorea în primul rând să ajungă la templul zeița Maat, o divinitate egipteană care exprima ceea ce egiptenii numesc *maat*, ordinea, dreptatea şi adevărul. [122]Teoretic şi practic aceasta însemna *asha* pentru persani, iar pentru greci era *logos*.

[123]Zamolxe ştia că la templul zeița Maat a studiat Pitagora care, ca preot egiptean, slujise la acel lăcaş religios. [124]Şi se întreba dacă la templul Maat va mai găsi pe cineva care să-l fi cunoscut pe Pitagora. [125]Maestrul grec ionian fusese dus în captivitate în Babilon cu douăzeci de ani în urmă, la venirea perşilor în Egipt.

[126]În drumul lor către Teba, Zamolxe şi Marele Lup Alb s-au alăturat unei caravane de cămile. [127]Călătoria, de-a lungul Nilului, s-a dovedit anevoioasă, dar în cele din urmă cei doi au ajuns la destinația dorită.

CAPITOLUL 8

Sosirea la Teba. Despre preoțimea egipteană. O noapte în templu în prezența focului sacru. Zamolxe la Karnak. Cum se poate crea viitorul. Zamolxe la Sfinx şi în Marea Piramidă. A doua schimbarea la față a Lui Zamolxe. Investitura în preoția Lui Amen.

[1]Când au sosit la Teba, Zamolxe a solicitat ajutorul şi protecția garnizoanei persane de acolo. [2]Gradul său înalt, de preot zoroastru, impunea respect şi a primit imediat locuință.

[3]Şi în zilele următoare Zamolxe şi Marele Lup Alb au dorit să cunoască mai bine oraşul şi zona dimprejur. [4]Teba era o urbe cu zeci de mii de locuitori, cei mai mulți dintre ei fiind afiliați activităților templului.

[5]Într-una din zile Zamolxe a cunoscut-o pe Nefertibet, preoteasa de la templul zeiței Maat. [6]Era fiica preotului Senefer de la templul Luxor, dedicat zeului Amun în aspectul lui de creator, soției sale zeița Mut şi fiului lor Khonsu. [7]Preoteasa vorbea bine greceşte şi i-a povestit Lui Zamolxe despre Pitagora. [8]Avea douăzeci şi unu de ani atunci când Pitagora fusese luat captiv în Babilon de către perşi. [9]La cei patruzeci şi unu de ani ai ei, Nefertibet deținea titlul onorific de soție a zeului la templul lui Amun, dar slujea şi la templul zeiței Maat. [10]Astfel,

cu ajutorul preotesei Nefertibet, Zamolxe şi-a început ucenicia spirituală, interesându-se mai întâi despre viaţa sacerdoţilor egipteni.

[11]Aşa Zamolxe a aflat că un preot egiptean, numit în mod curent *hem netjer*, servea zeitatea templului respectiv. [12]Preotesele numite *hemet netjer* erau considerate soţii ale zeului respectiv, fiind în fapt căsătorite de obicei cu preoţii. [13]Oraşul era împânzit de temple, având fiecare un lac cu apă sacră ca simbol al creaţiei continue.

[14]Atât preoţii cât şi preotesele aveau capul ras, se spălau pe corpuri de două ori pe zi şi de două ori pe noapte, se depilau complet, se ungeau cu uleiuri speciale, iar bărbaţii aveau făcută circumcizia. [15]Toţi sacerdoţii egipteni se abţineau de la activităţi sexuale cu câteva zile înainte de intrarea într-un templu [16]şi nu purtau îmbrăcăminte din piele sau lână, [17]iar sandalele le erau făcute din papirus. [18]Ei urmau reguli stricte în desfăşurarea atribuţiilor ce le aveau pe lângă temple, [19]cei mai mulţi dintre ei dormind chiar în anexele aşezămintelor religioase.

[20]Casa zeului era templul, numit *per netjer*, având o statuie a zeului respectiv ca punct focal al locului. [21]La ea aveau acces numai preoţii de rang înalt. [22]Inscripţiile din temple erau considerate cuvinte divine *medu netjer*, reprezentând o simbolistică încărcată de potenţialitate. [23]Crucea *ankh*, simbolul vieţii eterne, era considerată ca având mari puteri.

[24]Zamolxe a fost foarte mulţumit cu informaţiile primite de la preoteasa Nefertibet. [25]A doua zi a mers din nou la templul zeiţei Maat unde a rugat-o pe Nefertibet să-i povestească despre timpul când Pitagora trăise în Egipt. [26]Cu adâncă nostalgie preoteasa şi-a adus aminte de acele vremuri spunând: „Ar fi dorit să rămână întreaga lui viaţă aici la Teba. [27]Pitagora era preot *hem netjer*. [28]Eu şi el vroiam să ne căsătorim. [29]Dar au venit persanii care, aflând că era grec şi fenician, l-au luat în Babilon. [30]Am mai primit apoi veşti de la el, se hotărâse să rămână acolo la templul unui preot persan numit Zarates”.

[31]Şi Zamolxe i-a spus: „Pe Zarates l-am cunoscut şi eu în Babilon. [32]Este un mare înţelept de la care am învăţat foarte mult”.

[33]„Ce-ţi propui să faci aici în Egipt?” a întrebat Nefertibet. [34]Şi Zamolxe a răspuns cu hotărâre: „Vreau să-mi continui ucenicia în cunoaşterea zeilor. [35]Mă întreb dacă domnia ta preoteasă Nefertibet mă poţi ajuta?”

[36]Atunci Nefertibet a zis: „Egiptenii cred că învăţătura cea mai bună vine de la zei şi zeiţe. [37]Noi preoţii şi preotesele de aici nu facem decât să transmitem altor oameni frânturi din ceea ce am învăţat şi noi de la zeităţi. [38]Personal te pot ajuta atât cât ştiu, dar cel mai bine este să apelezi direct la ajutorul zeilor”.

[39]„Şi cum se face aceasta?” a întrebat Zamolxe. [40]Nefertibet a răspuns: „Există metode bine cunoscute. [41]Altele vor putea fi descoperite de către căutătorul spiritual. [42]Important de ştiut este faptul că o cale a zeilor este totdeauna specifică fiecărui om care vrea să o urmeze”.

[43]„Cum aş putea să pornesc pe un astfel de drum?” a mai întrebat Zamolxe. [44]Şi Nefertibet a mai spus: „O primă întâlnire cu zeii are loc atunci când ucenicul doarme noaptea în templu în prezenţa focului sacru. [45]Prin aceasta aspirantul la cunoaşterea zeilor îşi

testează percepția către lumea misterelor lor şi zeii îl pot vizita în somn. [46]Ce urmează numai acel om ştie. [47]De multe ori Pitagora a dormit prin temple ca să poată primi inspirația zeilor”.

[48]„Aş dori să dorm chiar în această noapte la templul zeiței Maat” a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [49]Şi ea a fost de acord spunând: „Bine. Voi pregăti cele trebuitoare. [50]Focul sacru va fi făcut în curte ca să poată ține până a doua zi dimineața. Vino astă seară la amurg”.

[51]Zamolxe a mers acasă şi i-a spus Marelui Lup Alb planul Său. Vor merge împreună şi vor lua cu ei câteva pleduri pe care vor dormi.

[52]Cei doi au ajuns la templul Maat, imediat după apusul soarelui. [53]Nefertibet era acolo şi le-a dat instrucțiuni pentru întreținerea focului. [54]Şi le-a mai spus câte ceva despre zeitățile care ar putea lua parte la ceea ce va urma zicând: „Folosiți cu chibzuință lemnele pentru focul sacru. [55]Rămânând aici noaptea să țineți seama de faptul că zeița Maat este fiica zeului suprem Amun şi consoarta zeului înțelepciunii Thoth. [56]Puteți intra în bazinul cu apă al templului”.

[57]Apoi Nefertibet s-a retras într-una din construcțiile anexate templului.

[58]Marele Lup Alb a aşternut un pled pentru Zamolxe, într-un loc mai aproape de focul sacru, iar el va sta mai deoparte. [59]S-a lăsat noaptea şi focul sacru s-a întețit. [60]Şi Zamolxe a intrat în lacul templului pentru ritualul de purificare.

[61]Apoi, după miezul nopții, Zamolxe a adormit şi a visat: [62]*Era în zori de zi.* [63]*Se afla singur la poalele unui deal şi luna plină strălucea puternic pe cer.* [64]*În cercul lunii a apărut capul unui egiptean care I-a spus: „Deschide-ți ochii mai bine şi priveşte-mă”.* [65]*Zamolxe s-a uitat atent la chipul din lună şi a observat ochii omului aprinzându-se din ce în ce mai tare.* [66]*Apoi luna a dispărut brusc şi a apărut soarele în care se afla un alt chip de om înconjurat de raze de soare.* [67]*„Priveşte, priveşte. Vino mai aproape. Urcă dealul!” I-a spus el.* [68]*Zamolxe a început să urce, iar în spatele Lui s-au ivit oameni.* [69]*Şi Zamolxe a ajuns chiar în vârf.* [70]*Soarele se afla încă pe boltă.* [71]*Şi acolo pe deal se găsea o femeie aşezată pe un tron regal.* [72]*Şi ea I-a zis: „Bun sosit fiule.* [73]*Priveşte razele soarelui Ra, căci aici eşti în rai, cum spuneți voi geții la locul paradisului.* [74]*Eu sunt regina ta.* [75]*Îți dau cheia ankh a vieții eterne”.* [76]*Şi Zamolxe a primit în mână cheia marilor puteri, apoi s-a trezit.*

[77]Dimineața preoteasa Nefertibet a vrut să afle ce a visat Zamolxe, care i-a povestit totul. [78]Şi ea a spus: „Nu încape îndoială că te-a vizitat în somn, Khonsu zeul lunii, apoi Amun zeul soarelui şi în cele din urmă ai văzut-o pe zeița Mut. [79]După prima ta întâlnire în vis cu zeii Egiptului, va trebui să-i cunoşti şi la templele lor”.

[80]Şi Nefertibet I-a propus Lui Zamolxe să viziteze împreună templele din zonă. [81]Primul va fi templul Luxor, acolo unde slujea chiar tatăl ei, preotul Senefer. [82]Despre acest templu se ştia că era dedicat zeului Amun, în aspectul său de creator, soției sale zeița Mut şi fiului lor Khonsu. [83]Zeița Mut era venerată ca regină a zeilor şi mamă a tuturor ființelor, iar Khonsu reprezenta astrul lunar, fiul perechii divine Amun-Mut. [84]Când au ajuns la Luxor, vizita le-a fost scurtă. [85]Preotul Senefer, tatăl lui

Nefertibet, era momentan ocupat, dar i-a invitat să vină altă dată.

[86]A doua zi, Nefertibet, însoțită de doi slujitori, va continua călătoria cunoaşterii templelor împreună cu Zamolxe şi Marele Lup Alb. [87]Vor merge la Karnak, o localitate din apropiere. [88]Acolo se găsea Templul Karnak, edificiu dedicat tot zeului Amun, ca zeu originar al Tebei. [89]Era cel mai mare templu din tot Egiptul.

[90]Când au ajuns la Karnak, Zamolxe a fost foarte impresionat de calea străjuită pe ambele părți de sfincşi. [91]În aria imenselor colonade Nefertibet I-a explicat: [92]„Marele coridor cu colonade este decorat de vestitul faraon Ramses al doilea, zis şi cel Mare, cu peste şapte sute de ani în urmă. [93]Mai încolo vei vedea şi lacul sacru al templului”.

[94]Şi trecând printre coloanele gigantice Zamolxe le-a simțit măreția.

[95]După-amiaza toți au revenit la templul Maat unde Nefertibet I-a spus Lui Zamolxe: [96]„În curând va avea loc festivalul Opet. [97]Amun, Mut şi Khonsu, cei trei zei principali de la Karnak, vor fi transportați cu bărcile la Teba. [98]Va fi un spectacol magnific, idolii vor fi văzuți călătorind în bărci”.

[99]Şi ziua mult aşteptată a sosit, când zeci de mii de spectatori, asistenți şi organizatori se aflau prezenți la festival. [100]Cântăreții, organizați în grupuri, acompaniau cortegiile cu instrumente de percuție, flaute şi harpe, atrăgând spiritele cele bune. [101]Preoții invocau bunătatea zeilor.

[102]Întregul spectacol a fost un bun prilej pentru ca Zamolxe să învețe mai mult despre obiceiurile egiptenilor de a-şi venera zeii. [103]„Cum ar arăta oare acasă o sărbătoare similară onorând zeii dacilor?” S-a întrebat El.

[104]Timpul a trecut cu folos pentru Zamolxe. [105]Într-una din zile arianul a vrut să afle ceva deosebit de important de la preotul Senefer – cum să cunoască viitorul. [106]Şi l-a vizitat pe Senefer la templu. [107]Putea astfel să vadă pe îndelete întreaga arie sacră, mai puțin camera idolului.

[108]Şi Senefer L-a dus pe Zamolxe într-o cameră anexă în care să poată sta nestingheriți de vorbă. [109]Acolo Zamolxe l-a rugat: „Domnul meu, cum se poate afla viitorul? Este o mare dorință a mea de a şti. [110]De-a lungul anilor am învățat multe, dar încă nu pot spune că stăpânesc această taină”. [111]Senefer şi-a privit atent interlocutorul, apoi a spus: „Viitorul are multe fețe, Zamolxe. [112]Mulți dintre cei care spun că ştiu că-l cunosc nu percep decât frânturi, care în timp se pot înfăptui sau nu. [113]Află deci că viitorul nu poate fi ştiut cu exactitate decât rar, în schimb putem crea viitorul”.

[114]„Să-l creăm în loc de a-l cunoaşte mai dinainte?” a întrebat Zamolxe foarte mirat. [115]Senefer a răspuns: „Exact, să-l creăm şi atunci îl cunoaştem mai dinainte. [116]Cel care este capabil să creeze secvențe din viitor, implicit îl va şti cu exactitate”.

[117]„Oare cum putem crea astfel de secvențe, domnul meu?” s-a arătat Zamolxe foarte curios. [118]Şi Senefer a răspuns: „Mai întâi trebuie înțeles cum funcționează lumea. [119]Mai precis cum se manifestă ea în desfăşurare cauzală a evenimentelor”.

[120]Zamolxe a zis: „Ştim că lumea este continuu supusă schimbărilor. [121]Despre aceasta am discutat atât cu Pitagora, cât

şi cu tânărul Heraclit, în Ionia". [122]„Conştientizarea schimbării este bună, dar cel mai important este să pătrundem în acea schimbare şi să contribuim la dinamica ei" a precizat Senefer.

[123]„Cum se procedează?" a mai întrebat Zamolxe. [124]Şi Senefer a explicat: „Imaginează-ți că eşti un spectator care priveşte lumea ca pe un râu curgând neîncetat. [125]Dar în realitate tu eşti cufundat în acel râu de unde poți fi în măsură să antrenezi dinamica dorințelor tale în care autoobservația joacă un rol esențial.

[126]„Ce înseamnă autoobservație?" a mai întrebat Zamolxe. [127]Şi Senefer a răspuns: „Este atunci când te priveşti pe tine însuți ca şi cum ai fi un observator al existenței proprii, a ceea ce ți se întâmplă. [128]Treptat vei fi în măsură să înțelegi de ce ai parte de toate câte se petrec cu tine şi astfel poți interveni la crearea direcționată a unor trăiri. [129]Cu alte cuvinte participi conştient la propria existență şi astfel nu mai eşti dus de valurile manifestărilor, valurile vieții cum se spune, create mai mult sau mai puțin conştient de către alte ființe. [130]Cu cât această conştientizare atinge un nivel mai ridicat cu atât aportul tău la creație este mai mare. [131]Aici nu mai este vorba de o simplă creație care te priveşte exclusiv pe tine, ci de creația lumii în general".

[132]„Dar creația lumii nu este ea oare făcută de zeul Amun, domnul meu?" a mai întrebat Zamolxe. [133]Şi Senefer a zis: „Amun se manifestă în procesul de creație prin factorul uman conştient de propria sa putere. [134]Există oameni care stăpânesc dinamica naturii, ei putând crea prin voință".

[135]„Atunci ce rol pot avea eu în lumea plină de schimbări?" a mai spus Zamolxe. [136]Şi Senefer a răspuns: „Lumea pe care o percepi cu simțurile, cu mintea şi cu sufletul eşti chiar tu. [137]Iar dacă această lume Te reprezintă pe Tine, nu este oare firesc să poți interveni să faci schimbări în ea?"

[138]Zamolxe a înțeles cele spuse de Senefer căruia i-a mărturisit: „Este cât se poate de firesc, domnul meu. [139]Dar cum aş putea interveni în mod concret?" [140]Şi Senefer a zis: „Imaginează-ți că toate câte-Ți apar ca posibilități în viața Ta sunt uşi deschise, iar Tu trebuie mereu să alegi pe care uşă vei intra. [141]Dar va trebui să fii atent şi să-Ți consulți vocea interioară. [142]Ea-Ți va spune încotro să păşeşti. [143]În felul acesta Îți creezi lumea proprie".

[144]Şi Zamolxe s-a adâncit în gândurile profunzimii ideilor expuse de Senefer. [145]„Iată mari învățături pe care nu le-am auzit nici chiar la marele Pitagora. Secretele zeilor sunt nelimitate" Şi-a spus El.

[146]Zamolxe s-a arătat recunoscător preotului Senefer spunându-i: „Am aflat astăzi învățături de seamă, şi-ți mulțumesc domnul meu. [147]Tot am discutat astăzi despre viitor, mă întreb ce părere ai despre astrologie?" [148]Senefer a răspuns: „Sunt preoți, mai cu seamă în tradiția caldeeană, care agonizează pe tema aflării viitorului oamenilor ca urmare a unor configurații astrale existente la momentul naşterii cuiva. [149]Totul este o speculație şi o farsă servind exploatării celor creduli. [150]Soarta oamenilor depinde în special de capacitățile lor naturale şi de mediul familial şi social în care se dezvoltă ca persoane. [151]Este adevărat că energiile

cosmice pot avea influențe asupra mentalului colectiv, aceasta explicând diferitele cicluri ale civilizațiilor. [152]Şi uneori, în cazuri extrem de rare, există chiar prunci care pot fi influențați de explozii energetice cosmice, aceasta contribuind la o oarecare predestinare dacă există condiții sociale ca acea orientare de destin să se împlinească”.

[153]Şi Zamolxe a revenit acasă meditând adânc asupra temelor discutate cu Senefer.

[154]La vremea potrivită Nefertibet a organizat o călătorie în timpul căreia Zamolxe să viziteze piramidele de la Giza. [155]Preoteasa le cunoştea prea bine şi-I va servi Lui Zamolxe ca ghid.

[156]Şi totul a fost pregătit pentru drum. [157]Nefertibet va fi însoțită de o slujnică şi alți doi servitori care vor avea grijă de transportul bagajelor. [158]Zamolxe va veni împreună cu Marele Lup Alb.

[159]Călătoria către piramidele Egiptului de Jos le-a luat destul timp. [160]Pe drum Zamolxe s-a folosit de scrisoarea lui Zarates, o epistolă de mare ajutor în Egipt, noua provincie a imperiului persan.

[161]Şi când în sfârşit au ajuns la Memfis s-au odihnit două zile. [162]Apoi au mers direct la Giza în zona construcțiilor sacre. [163]Nefertibet avea rolul de ghid şi le-a spus: „Iată intrarea în templu la Giza. [164]Şi cele două obeliscuri. [165]Mai încolo se văd mulțimea de statui ale faraonului Ramses cel Mare şi ale soției sale favorite Nefertari, o încarnare a zeiței Maat”.

[166]Mergând mai departe, Nefertibet le-a arătat şi le-a explicat: „Iată Sfinxul! [167]A fost construit cu vreo două mii de ani înainte, tot cam în aceeaşi perioadă cu Marea Piramidă Akhet Khufu care înseamnă orizontul lui Khufu. [168]Se referă la faraonul Khnum Khuf, căruia noi îi spunem mai simplu Khufu. [169]Trebuie să ştii Zamolxe că Sfinxul şi piramidele au mari puteri. [170]Se spune că celui ce ştie să invoce la Sfinx, Zeul Amen în viitor îi va ciopli chipul în piatră, acolo în pământul de unde provine acel om. [171]Iar prin puterea zeilor Marea Piramidă îi va împlini dorințele”.

[172]Zamolxe era foarte atent la tot ce vedea. [173]Nefertibet L-a observat cuprins de devoțiune către zei şi s-a retras deoparte, căci arianul se apropiase cu evlavie de Sfinx, îngenunchease şi invoca astfel: [174]„Dumnezeule care ai multă lumină, revars-o şi în sufletul Meu. [175]Fă ca dorința tatălui Meu Crăciun, ca Eu să aduc înțelepciune neamului dacilor, să se împlinească. [176]Zeule Amen! Amen! Amen!”

[177]Şi atunci când au ajuns la piramide preoteasa Nefertibet a explicat: „Piramidele ascund mari secrete. [178]Ele sunt susținute de zeul înțelepciunii Thoth, soțul zeiței Maat”. [179]„Aş dori să dorm o noapte în Marea Piramidă” a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [180]Şi ea a răspuns: „Se poate aranja aceasta cu sacerdotul de aici”.

[181]Mai târziu Nefertibet a discutat dorința Lui Zamolxe cu preotul egiptean de acolo care impresionat a zis: „Eşti temerar! [182]Te aştept astă-seară pe înserate să Te conduc în interior. [183]Va trebui să urmezi întocmai instrucțiunile mele. [184]Chiar doreşti să stai la noapte în piramidă?” [185]„Sunt neabătut, domnul meu!” l-a încredințat Zamolxe.

[186]Şi la amurg dacul se afla la intrarea piramidei. [187]În curând a sosit şi preotul care I-a destăinuit: „Nefertibet mi-a spus

multe despre curajul Tău. [188]Dar află că noaptea prezența zeului Thoth, în interiorul Marii Piramide, este deosebit de puternică. [189]Au fost mulți care după întâlnirea cu El, pur şi simplu au murit de frică. [190]Te mai întreb încă o dată dacă mai eşti hotărât să rămâi în piramidă peste noapte?” [191]„Nu mă abat de la dorința mea, domnul meu. [192]Şi nu am teamă de întâlnirea cu zeul Thoth”. [193]Atunci preotul a zis: „Bine. [194]Haidem înăuntru cu aceste două torțe aprinse. [195]Există şi una de rezervă pe care o vei păstra”.

[196]Şi au aprins torțele. [197]Zamolxe a primit şi torța suplimentară şi au pătruns direct în labirint, după care au ajuns într-un coridor înalt, la Marea Galerie. [198]Preotul egiptean I-a spus: „Te voi duce direct la camera mortuară a regelui şi vei rămâne acolo noaptea. [199]Ai torța cu Tine Zamolxe. După un timp se va stinge şi vei rămâne pe întuneric. [200]Poți aprinde cu amnarul a doua torță cu care vei găsi drumul înapoi”.

[201]Când au ajuns în camera regelui faraon, preotul nu a vrut să mai stea acolo.

[202]„Îți mulțumesc, domnul meu. [203]Ne vedem iarăşi mâine dimineață” i-a spus Zamolxe. [204]Preotul a răspuns: „Sper şi eu. [205]Dacă adormi să fii atent la ceea ce visezi, deoarece visul este un bun tărâm unde pot fi întâlniți zeii”.

[206]Şi preotul egiptean a pornit către ieşire lăsându-L singur pe Zamolxe care, rezemat de un perete, Şi-a început invocația, cu brațele ridicate în față şi palmele îndreptate în sus, zicând: [207]„Mărite Thoth, zeu al înțelepciunii. [208]Sunt acum în prezența Ta şi renunț fără nici o reținere la persoana Mea”.

[209]Tăcerea s-a lăsat adânc. [210]Mintea Lui Zamolxe s-a liniştit, auzea în interiorul urechii sunetele inimii, sunetele sufletului, despre care Îi vorbise Pitagora că erau cele care vesteau prezența zeilor.

[211]Şi Zamolxe a adormit visând: *Se afla în Marea Piramidă, simțea o prezență fără formă.* [212]*Nu auzea niciun glas exterior, dar cineva Îi vorbea în minte.* [213]*„Zamolxe, om din neamul tracilor, de ce ai venit la mine?” a zis vocea.* [214]*„Pentru înțelepciune, Mărite Thoth. Vreau s-o duc neamului meu”.* [215]*Şi Thoth a zis: „Află că Tu Zamolxe Arianul eşti sufletul tracilor şi întruchiparea înțelepciunii lor în vecii vecilor.* [216]*Chiar dacă vor trece urgii peste ei, nu vei fi niciodată uitat cu totul.* [217]*Ce mai doreşti să dai neamului Tău?”* [218]*„Domnul meu, mă aflu în această Mare Piramidă. Aş vrea să o duc poporului Meu.* [219]*Nu-Mi pot imagina cum se va putea face aceasta. Doar cu puterea Ta!” a zis Zamolxe.* [220]*Şi zeul Thoth a spus: „Egiptenii vor păstra această piramidă pe care au făcut-o cu mâinile lor.* [221]*Dar voi o aveți deja în spirit şi în lumină”.* [222]*„O avem deja în spirit şi în lumină? Ce înseamnă aceasta Mărite Zeu?” a întrebat Zamolxe.* [223]*Şi zeul Thoth a spus: „Marea Piramidă apare ca o umbră pe pământurile voastre, pe un vârf de munte la răsăritul Lui Ra, soarele.* [224]*Piramida aceasta poată fi văzută de Tine, de neamul Tău şi de urmaşii neamului Tău la şase săptămâni după ce înfloreşte planta marii voastre zeițe Sânziana.* [225]*Şi muntele acela va avea un nume asemănător cu cel al Meu, Thoth”.* [226]*„Mărite Zeu, ce urgii se pot abate în viitor peste neamul Meu?” a vrut să mai*

ştie Zamolxe. [227]*Şi Thoth a răspuns: „Când cei din poporul Tău aproape că Te vor uita, atunci la acel timp ei vor suferi, iar când îşi vor aminti de Tine, suferința lor va dispare.* [228]*Şi acum Zamolxe primeşte cheia nemuririi* ankh. [229]*Eşti ca şi mort pentru această lume, dar acum eşti înviat în nemurire.*

[230]Şi imediat Lui Zamolxe I-a apărut la gât un şnur având atârnat pe el cheia ankh. [231]Aşa a înțeles Zamolxe că a fost inițiat în tainele înțelepciunii de către zeul Thoth. [232]Apoi a dormit un somn adânc până dimineața.

[233]În zorii zilei Zamolxe a ieşit din piramidă spre surprinderea preotului egiptean care, văzându-L cu cheia *ankh* atârnându-I la gât, se închina adânc în fața Lui. [234]Şi preotul egiptean a zis: „Faptul că ați stat o noapte înăuntrul piramidei este un fapt extraordinar. [235]O trăire atât de măreață echivalează cu moartea şi renaşterea, căci numai cineva născut a doua oară mai poate ieşi viu din piramidă după ce a petrecut acolo o noapte. [236]Noi de acum Vă credem un alt om şi Vă onorăm ca atare, căci ați dobândit puteri de semizeu".

[237]Curând a sosit la fața locului preoteasa Nefertibet care a văzut crucea *ankh* la gâtul Lui Zamolxe. [238]Era uimită de alura Lui, că fața I s-a schimbat, nu mai era acelaşi om cu care venise la Giza. [239]Şi ea a înțeles ce s-a întâmplat zicându-I: „Zeul Thoth Te-a inițiat în tainele vieții şi ale învierii, altfel nu puteai ieşi viu din piramidă. [240]De acum trăieşti o altă viață, cea profană a luat sfârşit. [241]Acum conştientizezi nemurirea, Te-ai integrat în armonia cosmică".

[242]După cele întâmplate la Giza, Zamolxe şi grupul s-au reîntors la Teba. [243]Nefertibet a pregătit o călătorie spirituală în preajma Tebei, în Valea Regilor. [244]Şi acolo preoteasa I-a explicat Lui Zamolxe: „Aici în Valea Regilor este locul de unde faraonii Egiptului şi cei apropiați lor pleacă spre lumea cealaltă. [245]Cam cu o mie de ani în urmă zona a devenit loc de înmormântare al trupurilor marilor spirite încarnate în Egipt. [246]Preoții egipteni au venit aici, multe secole de-a rândul, ca să invoce reîncarnarea acelor spirite. [247]Există o ciclicitate moarte-reîncarnare de care noi suntem conştienți de mult timp. [248]Se aplică mai ales familiilor faraonilor, ale căror suflete revin din timp în timp pentru a susține *maat*, ordinea, armonia şi dreptatea, ceea ce grecii numesc *logos* şi persanii *asha*".

[249]„Ce spirite au faraonii?" a întrebat Zamolxe. [250]Nefertibet a răspuns: „Ei şi soțiile lor, care uneori le pot fi surori, vin de obicei în perechi ca încarnări ale marilor zeități, ca de pildă Osiris-Isis, Amen-Mut, Thoth-Maat".

[251]Şi după ce au făcut înconjurul întregii arii din Valea Regilor s-au întors la Teba.

[252]Zamolxe Îşi făcuse obiceiul ca aproape în fiecare zi să-l viziteze la templul Amun pe preotul Senefer. [253]Îl ajuta la cele trebuincioase, prilej cu care pătrunsese tot mai mult în tainele spiritualității egiptenilor.

[254]Sârguința la învățătură a Lui Zamolxe l-a impresionat mult pe preotul Senefer care într-o zi I-a propus: „Ar trebui să fii preot al Lui Amun". [255]„Sunt gata, domnul meu. [256]Dacă zeul a găsit ceva plăcut în mine Îl voi sluji cu devotament" a răspuns El.

[257]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot egiptean, *hem netjer*, a fost pregătită minuțios de către Senefer. [258]În camera idolului a fost aprins focul sacru în prezența câtorva persoane care aveau acces să-I vadă chipul zeului. [259]După ritualurile de investitură, Zamolxe a primit în final veşmântul de preot al Lui Amun. [260]L-a îmbrăcat cu mare devoțiune şi a participat, alături de ceilalți preoți, la slăvirea finală a zeului.

[261]Şi inițierea Lui Zamolxe a fost cu totul aparte. [262]S-a ținut cont de faptul că era străin de Egipt şi nu I s-au aplicat toate restricțiile impuse altor preoți egipteni, precum erau rasul pe cap şi circumcizia. [263]Preotul Senefer a spus: „Momentul istoric pe care îl trăim ne face să nu fim prea severi cu inițierea Ta. [264]Şi aceasta pentru că eu cred că în viitor, cândva, spiritualitatea noastră se va renaşte în neamul Tău Zamolxe. [265]Eşti un preot egiptean de factură cu totul specială, un *hem netjer geticus*".

CAPITOLUL 9

Despre înțelepciunea egiptenilor. Oamenii veniți din stele. Zamolxe părăseşte Egiptul. Revenirea în insula Samos. Eliberarea sclavilor la Atena. Zamolxe trece prin Tracia şi ajunge în Dacia.

[1]Timpul a trecut şi, din ce în ce mai mult, Zamolxe se apropiase spiritual de preotul Senefer. [2]Aveau împreună discuții spirituale îndelungi şi Senefer era bucuros să-i împărtăşească Lui Zamolxe multe din valorile civilizației egiptene cu sentimentul că preda o ştafetă cu cele mai mari secrete ale unei culturi care apunea.

[3]Într-o zi s-au întâlnit iarăşi şi preotul Zamolxe l-a rugat pe preotul Senefer: „Domnul meu, aş dori să văd înțelepciunea egiptenilor scrisă pe papirus. [4]Ştiu că alte popoare au cărți sacre scrise". [5]Atunci Senefer a explicat: „Noi egiptenii nu păstrăm învățăturile cele mai înalte pe papirus. [6]Pe acestea nu le vei găsi consemnate decât în sufletele oamenilor. [7]Preoții noştri au cu legământ că înțelepciunea omului trebuie să fie vie. [8]Ea nu poate fi învățată de pe papirusuri. [9]Este drept că atunci când se iveşte pericolul ca acele cunoştințe să se piardă, ele pot fi scrise pentru ca urmaşii să preia înțelepciunea. [10]În vremurile vechi s-au făcut scrieri sacre pentru a ține învățătura. [11]Când înțelepciunea a intrat în sufletele preoților egipteni, scrierile acelea au fost în cea mai mare parte distruse".

[12]Şi Zamolxe a zis: „Este extrem de interesant ceea ce aud. [13]Oare înscripțiile existente pe frontispiciile templelor, pe coloane şi pe obeliscuri, în general pe toate construcțiile sacre pe care le-ați făcut timp de mii de ani, ce reprezintă ele?" [14]Şi Senefer a răspuns: „Sunt mărturii ale devoțiunii către zei, nicidecum învățături. [15]Noi imortalizăm în piatră o atitudine a poporului egiptean şi a oamenilor cei mai aleşi, mai cu seamă faraonii şi familiile lor, care sunt cei care mențin custodia devoțiunii, iar noi preoții pe cea a înțelepciunii". [16]Şi se gândea Zamolxe: „Modelul acesta ar putea fi folosit şi de poporul meu".

[17]„Sistemul pe care îl utilizați este temeinic" a zis Zamolxe. [18]Senefer a precizat: „Valoarea lui constă în faptul că modelul funcționează. Mai exact a funcționat un timp îndelungat. [19]Acum,

în această epocă istorică, sunt semne că civilizația egipteană apune”.

[20]Şi Zamolxe a mai spus: „Subiectul acesta l-am discutat în treacăt şi cu maestrul Pitagora în insula Samos. [21]Mă întreb cum vezi tu domnul meu această descompunere socială şi de valori? [22]Şi în primul rând de ce se întâmplă toate acestea aici în Egipt?” [23]Şi preotul Senefer a explicat: „Civilizația egipteană se încheie după două mii cinci sute nouăzeci şi doi de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de existență continuă. [24]Decăderea ei se datorează introducerii sacrificiului animalelor, practică înterzisă de către preoți în vechime. [25]La folosirea jertfe crudei au contribuit atât preoții locali cât şi faraonii, influențați fiind de idei venite din afara Egiptului. [26]Faraonii au observat că popoare care făceau, în scopuri sacre, sacrificii de animale, precum erau asirienii şi babilonienii, aveau mare putere militară. [27]Au vrut şi ei să o dobândească tot prin acele mijloace rele, dar nu şi-au dat seama că atrăgeau şi mai multă vărsare de sânge. [28]Istoria le-a fost mărturie, căci imperiile asirian şi babilonian au sfârşit în bălți de sânge. [29]Preoții egipteni au fost uneori forțați să introducă în ritualuri sacrificiul animalelor, iar atunci când ei refuzau erau înlocuiți cu alți preoți veniți din afara Egiptului”.

[30]„Dar domnia ta nu faci astfel de jertfe” a spus Zamolxe. [31]Senefer a răspuns: „Eu, Senefer, sunt un mărunt preot egiptean care nu poate repara ceea ce a început să se strice în această țară de zeci de ani. [32]Şi cum spuneam există o ciclicitate care într-un fel este şi voința zeilor. [33]Noi avem o istorie milenară. De la unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos au trecut peste două mii şase sute de ani. [34]Precum spuneam un ciclu mare al unei civilizații durează două mii cinci sute nouăzeci şi doi de ani de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani. [35]Aceste lucruri sunt cunoscute şi de maestrul tău Pitagora. [36]Egiptul a încheiat de curând acest ciclu, a pierdut puterea politică odată cu cucerirea persană”.

[37]„Va putea oare Egiptul să se redreseze cândva în viitor?” l-a mai întrebat Zamolxe pe Senefer. [38]Şi Senefer a răspuns: „Totul depinde dacă se vor găsi persoane care să invoce revenirea acele spirite care au făcut ca Egiptul să fie măreț. [39]Acesta este secretul aplicabil la orice cultură şi civilizație – reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială şi iubire de oameni”. [40]Şi-Şi spunea Zamolxe: „Aşa va trebui să fac şi Eu când voi reveni la neamul Meu – să chem sufletele nobile, din întreaga lume, să se întrupeze în poporul dacilor arieni”.

[41]Apoi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Domnul meu, află că în Babilon şi în Iudeea am vorbit cu anumite persoane despre oamenii veniți din stele, aceia care sunt reprezentați în Iudeea de simbolul soarelui cu aripi, iar în Babilon şi Asiria de omul cu aripi. [42]Profetul Zaharia Mi-a spus la Ierusalim că este vorba despre zeii care s-au împreunat cu fiicele pământenilor, aşa cum scrie în cartea lor sacră Tora. [43]Tu ce părere ai?” [44]Şi Senefer a zis: „Legenda aceasta am luat-o şi noi de la un popor vechi numit hitiți, oameni veniți de undeva de la nord de Pontul Euxin. [45]În ea se spune că pe acolo au apărut uriaşii care ar trăi încă şi acum pe acele meleaguri. [46]Ei sunt

ființele făcute de zei cu femeile pământene. [47]Noi am moştenit simbolul lor care combinat cu crucea *ankh* exprimă puterea divină”.

[48]„Şi noi geții avem aceste legende. [49]Uriaşii încă mai trăiesc pe la noi” i-a spus Zamolxe. [50]Senefer a dorit să afle mai mult zicând: „Da? Tu ar trebui să ştii mai multe despre aceste mituri. Te ascult!” [51]Şi Zamolxe a explicat: „Se spune că în trecut pe meleagurile noastre au sosit oameni veniți din stele care s-au împreunat cu femeile noastre. [52]Ele au dat naştere unor ființe puternice şi agere la minte, uriaşii. [53]Cu timpul ei au fost tot mai puțini, însă neamul geților a crescut în înțelegere şi în viețuire mai bună. [54]Nu ştiu cum a fost în vremea dinaintea uriaşilor, dar oamenii spun că neamul nostru era destul de sălbatic. [55]Mai apoi ne-am mai înțelepțit. [56]Şi cred că mulți oameni de la noi au ceva din sângele acelor uriaşi, deşi corpurile nu le sunt tot aşa de mari ca ale uriaşilor dintâi”. [57]Şi Senefer a recunoscut: „Iată că aflu de la Tine ceva ceea ce eu nu cunosc, Zamolxe. [58]Mă voi mai gândi la ceea ce am vorbit astăzi împreună”.

[59]Au trecut aproape trei ani de când Zamolxe se afla în Egipt. Marele Lup Alb, omul Lui de încredere, era un bărbat în toată firea. [60]Împlinise douăzeci şi trei de ani, era atent la practicile sacerdotale, dar nu dorea să fie inițiat.

[61]Şi într-o zi Marelui Lup Alb i s-a trezit dorul de glia străbună şi L-a întrebat pe Zamolxe: [62]„Domnul meu, să nu-Ți fie cu supărare, când ne-om duce pe pământurile noastre?” [63]Şi Zamolxe a răspuns: „Şi Eu M-am gândit la asta Lup Alb. [64]Cred că a sosit timpul să ne întoarcem la ai noştri”.

[65]Apoi Zamolxe i-a mărturisit lui Nefertibet dorința Sa să meargă acasă în Dacia. [66]Şi ea a spus: „De ce nu rămâi aici cu noi? [67]Vei găsi o femeie potrivită cu care să locuieşti. [68]Eşti doar preot al Lui Amun”. [69]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Nu mai pot sta Nefertibet. [70]Mă cheamă în suflet neamul Meu”. [71]Şi Nefertibet a fost de acord spunând: „Fie cum doreşti Zamolxe. [72]Îi voi spune tatei că vrei să ne părăseşti”.

[73]Zamolxe şi Marele Lup Alb au început pregătirile de drum. [74]Au luat legătura cu trupele persane care patrulau de-a lungul Nilului. [75]Soldații îi vor însoți spre Delta Nilului de unde se vor îmbarca spre Grecia.

[76]Şi în ziua dinaintea plecării Zamolxe a mers la templul din Karnak să-şi ia rămas bun de la tatăl preotesei Nefertibet. [77]Acolo preotul Senefer I-a spus: „Învățăturile înțelepciunii Egiptului vor trece în timp la alte popoare. [78]Poate cândva în viitor Egiptul să renască. [79]Dar spiritele luminii de aici nu vor pieri nicicând. [80]Ele vor hălădui la templele şi la mormintele faraonilor şi oamenilor de seamă ai acestui neam până când îşi vor găsi odihnă prin alte părți de lume. [81]Cei care au cunoştințe cum să atragă aceste spirite, emanații ale marelui zeu Amun-Ra, vor ferici popoarele lor”.

[82]„Eu cred, domnul meu, că pot lua cu Mine, pentru neamul Meu, câte ceva din aceste puteri” a spus Zamolxe. [83]Şi la despărțire preotul Senefer I-a zis: „Fie Amun cu Tine!”. [84]Iar Zamolxe a răspuns: „Rămâi cu bine înțeleptule! [85]Şi nu uita neamul Meu atunci când vei ajunge acolo în cer la zeul Amun. [86]Te vom chema noi să te întrupezi printre tracii arieni”.

[87]Apoi Zamolxe a revenit la templul zeiței Maat. [88]Era timpul despărțirii de preoteasa Nefertibet care I-a urat: „Toți zeii și zeițele Egiptului să fie cu Tine Zamolxe! [89]Lumina noastră se stinge acum după ce a strălucit în lume timp de peste două mii cinci sute de ani. [90]Dar zeița Maat nu va muri niciodată, căci toate popoarele care se vor ridica în lume o vor venera în felul lor. [91]Fără ordine, dreptate și adevăr nu putem să-L cunoaștem pe Zeul Suprem, oricare ar fi numele Lui dat de oameni oriunde în lume”. [92]Și Zamolxe i-a zis: „Rămâi în lumină *hemet netjer* Nefertibet. [93]Noi geții vom chema zeii luminoși ai Egiptului să reverse razele lor de înțelepciune pe pământurile noastre”.

[94]Și Zamolxe împreună cu Marele Lup Alb au luat calea către Delta Nilului. [95]Duceau cu ei câteva bagaje grele încărcate pe cămile. [96]Când au ajuns în deltă s-au îmbarcat pe un vas comercial către insula Samos din Ionia și după un timp au sosit acolo.

[97]Întâlnirea Lui Zamolxe cu Nestor a fost emoționantă. [98]Și Nestor I-a spus: „Au trecut șase ani de când ne-am despărțit. [99]Iar geții Tăi acasă nu Te-au văzut de opt ani. [100]Când Te întorci în Dachia sau Dochia Ta, cum spuneți voi?” [101]Zamolxe a spus: „Cât de curând prietene. [102]Vin din Egipt și sunt doar în trecere pe la tine. [103]Cum îți mai merg treburile Nestor?” [104]Nestor a zis: „Încă bine. [105]La noi în Samos s-au întâmplat multe schimbări în toți acești ani de când ai lipsit. [106]Suntem acum sub stăpânirea perșilor. [107]Dar Grecia continentală este liberă. [108]Tracia este și ea sub perși”.

[109]Și Zamolxe a zis: „Am aflat și Eu câte ceva despre aceste evenimente. [110]Regele Darius a trecut cu armata Helespontul pe un pod de vase și a invadat Tracia. [111]În campania lui militară împotriva sciților, regele a încercat să ocupe și părți din Dacia cerând pământ și apă, așa cum le este obicei perșilor, dar nu a reușit. [112]În Babilon, am vorbit chiar cu regele Darius și l-am prevenit. [113]Îl credeam ce spunea, că urmează dreptatea, *asha*, dar până la urmă regele Darius m-a dezamăgit”. [114]Nestor a răspuns: „Să-i lăsăm pe regi cu ale lor, dragă prietene. [115]Dar mai întâi să Te odihnești după călătoria cea lungă. [116]Apoi să-mi spui pe unde ai umblat prin lume. [117]Văd că ești bine înstărit”.

[118]Apoi Nestor a chemat doi slujitori să-L ajute pe Zamolxe la descărcatul bagajelor.

[119]Și în zilele următoare Zamolxe și Nestor au avut timp să povestească. [120]Nestor vroia să știe toate câte s-au petrecut cu Zamolxe în ultimii ani și I-a spus: [121]„Mă întreb, oare L-ai găsit pe Dumnezeul vostru pe care-L căutai peste tot prin lume? [122]Și Zamolxe i-a răspuns: „Află dragă prietene că Eu Îl cunoșteam bine pe Dumnezeu încă din Dacia, Țara Zeilor, Țara Soarelui. [123]Ceea ce am aflat prin lume a deschis o cale spirituală mult mai largă. [124]Dacă neamul Meu o va putea susține, ea va fi lumină pentru noi și pentru întreaga lume. [125]Desigur că înțelepciunea Lui Dumnezeu este nelimitată. [126]Dar Eu am văzut că El le-a dat mult din ea și altor neamuri. [127]Și precum știi atunci când dai înțelepciune primești la rândul tău înțelepciune. [128]Un neam care dobândește înțelepciune va avea totul”.

[129]Nestor a mai zis: „Sunt de acord cu ce spui. [130]Noi grecii suntem mereu dezbinați între noi. [131]Și asta pentru că ne

lipseşte înțelepciunea ca aspirație a vieții. [132]Ne preocupăm de comerț, de agonisit, dar de aurul minții mai puțin. [133]Ai văzut cum Pitagora a trebuit să plece dintre noi. [134]Nici acolo în Croton nu cred că va avea mare succes”.

[135]„Ce mai face Pitagora, maestrul Meu? L-ai mai văzut oare?” a întrebat Zamolxe. [136]Şi Nestor a răspuns: „Da, de câteva ori. [137]Pot spune că îi merge mai bine acolo decât aici, dar tot există opoziție destructivă. [138]Unii oamenii sunt invidioşi pe faptul că Pitagora nu-i primeşte în confreria lui”.

[139]„Dacă mai ai ocazia să mergi la Croton la Pitagora să-i spui că este oricând binevenit la Mine în Dacia” l-a rugat Zamolxe pe Nestor care a răspuns: „Aşa voi face”.

[140]Şederea Lui Zamolxe în insula Samos a fost scurtă. [141]Curând şi-a luat rămas bun de la Nestor şi familia lui şi împreună cu Marele Lup Alb s-a îmbarcat pe un vas spre Grecia continentală.

[142]Ajunşi la Atena, era zi de târg de sclavi. [143]Şi Zamolxe a răscumpărat pe toți geții şi tracii dați spre vânzare şi i-a lăsat liberi să meargă înapoi la casele lor. [144]Erau opt traci şi doi geți. [145]„Sunteți slobozi să mergeți unde doriți! [146]Nu mai sunteți sclavi, vă redau libertatea” le-a spus Zamolxe după ce oamenilor li s-au scos lanțurile.

[147]Şi toți cei eliberați vroiau să se întoarcă acasă în Tracia şi în Dacia. [148]Oamenii au spus: „Te vom însoți spre Tracia domnul nostru”.

[149]Apoi Zamolxe cu Marele Lup Alb şi cu toți oamenii eliberați au format o caravană şi au pornit la drum. [150]Intrând în Tracia au întâlnit trupe persane, prilej cu care Zamolxe s-a folosit de poziția Lui înaltă de preot zoroastru putând merge nestingherit alături de toți oamenii care-L însoțeau.

[151]Treptat, pe drum, tracii au rămas pe la casele lor. [152]Marele Lup Alb L-a dus pe Zamolxe la familia sa unde toți au fost bucuroşi să-l revadă pe tânărul rătăcitor. [153]Dar şedere lor a fost scurtă. [154]Tâcu, fratele Marelui Lup Alb, a vrut să-i însoțească în Dacia şi Zamolxe l-a luat cu ei.

[155]Şi cei cinci bărbați au trecut Istrul. [156]Când au păşit pe pământul Daciei toți au îngenuncheat şi l-au sărutat. [157]Iar geții, veniți cu Zamolxe din Grecia, I-au spus: „Te ducem până acasă domnul nostru. [158]Apoi vom merge şi noi pe la casele noastre”.

CAPITOLUL 10

Zamolxe merge la Sarmisegetuza. Lucrările de construcții de la Sarmisegetuza. Inaugurarea şcolii de înțelepciune. Noua preoțime. Împlinirea spirituală. Lecțiile iubirii date de Bendisa. Zamolxe în ținuturile carpilor.

[1]Zamolxe şi oamenii Lui au pornit spre Sarmisegetuza. [2]Pe drum se gândea la revederea cu familia Sa şi dorul de cei dragi Îi creştea pe măsură ce se apropia de casă. [3]Deşi trecuseră anii ştia că toți Îl aşteptau cu credință.

[4]Era luna florilor şi ziua aniversării naşterii Bendisei.

[5]Zamolxe urca dealul pe cal la galop. [6]Trecea pe lângă gospodăriile sătenilor şi mulți oameni Îl recunoşteau şi-L urmau pe jos sau călare. [7]Şi până să ajungă în fața porții casei Sale avea cu El un întreg alai însoțitor.

8 Mama Vetra şi tatăl Crăciun se aflau
în curte. 9 Au văzut oamenii adunându-se
şi-au înțeles ce se petrecea. 10 Le-a sosit
băiatul şi I-au ieşit în întâmpinare.
11 Revederea cu fiul plecat în lume a fost
mişcătoare pentru mama Sa Vetra care I-
a spus cu lacrimi în ochii: „Dragul nostru
bine ai venit. 12 O, Doamne, ce țâfraş
este! 13 O, Doamne, Ție-Ți mulțumesc că
ne-ai adus feciorul acasă!”

14 Bendisa şi copiii au venit şi ei
degrabă. 15 L-au îmbrățişat veseli că li s-a
întors soțul şi tatăl.

16 Şi Zamolxe i-a spus lui taică-Său:
„Uncheşule, vreau să fac din geți un
popor renăscut din focul sacru. 17 Ei să fie
oameni ai cerului, ai pământului, ai Lui
Dumnezeu şi Domnazânei. 18 Multe am
văzut în lume, dar nicăieri nu este un
neam ca al nostru. 19 Niciunde nu sunt
plaiurile sau gurile de rai ca la noi.
20 Dacă dacii vor învăța să-şi stăpânească
deprinderile aspre şi să-L urmeze pe
Domnul Adevărat vom fi neîntrecuți în
lume. 21 Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!

22 Şi Crăciun tatăl, I-a spus Lui
Zamolxe: „Te-am dat Lui Dumnezeu să-I
fii fiu ca să aduci dreptatea, băiatul meu.
23 Că dacă un neam are dreptate apăi amu
cu ea vin şi adevărul şi lumina şi bogăția
şi fericirea omului”.

24 Apoi mulți dintre cei cunoscuți L-au
îmbrățişat pe Zamolxe. 25 Erau dornici să
le spună pe unde a umblat şi ce a văzut în
lumea largă. 26 Şi Zamolxe i-a încredințat:
„Vă voi povesti, avem timp destul. 27 Dar
acum vreau să rămân cu ai Mei”. 28 Şi
treptat oamenii s-au împrăştiat pe la
casele lor.

29 Către seară sătenii s-au strâns la
vatra satului şi au aprins un foc mare în
cinstea celui abia venit. 30 Şi spuneau:
„Este rugul Lui Zamolxe, preotul nostru.
31 Ne bucurăm că a revenit acasă”. 32 În
atmosfera înălțătoare toți cântau şi erau
veseli de sosirea Lui Zamolxe printre ei.

33 Şi noaptea târziu Zamolxe împreună
cu soția Sa Bendisa au mers acasă. 34 Erau
acum singuri în camera lor şi puteau să-şi
vorbească nestingheriți. 35 Şi Bendisa I-a
spus în şoaptă: „Ți-am dus dorul dragul
meu, domnul meu”. 36 „Şi eu zâna Mea,
Zâna Zânelor, doamna Mea. Şi tot te
iubesc” i-a răspuns Zamolxe.

37 Dis-de-dimineață Zamolxe a vrut să-
Şi astâmpere setea de dorul pământului
strămoşesc şi a plecat prin împrejurimi.
38 Cu fiecare pas Îl năpădeau amintirile
copilăriei, adolescenței şi maturității,
atunci când muncea în pădure alături de
tatăl-Său sau lucra pe ogor cu Bendisa,
cu băiatul lor Călin, cu rudele şi sătenii.

39 Era ca vrăjit de grădina maicii Sale.
40 Vetra o făcuse după ce Zamolxe
plecase spre insula Samos ca să-i
amintească mereu de frumusețea
feciorului ei. 40 Pomii sădiți erau acum
mari. 41 Toți sătenii cunoşteau grădina
Vetrei cu numele de Grădina Maicii Lui
Zamolxe.

42 Şi Zamolxe cutreiera locurile, dar cu
alți ochi, căci privea în viitor. 43 Era
bogat, avea patruzeci şi opt de ani şi se
gândea să întemeieze o şcoală unde să
instruiască preoțimea neamului. 44 Acolo
tinerii şi tinerele vor învăța înțelepciunea
pe care El Zamolxe a deprins-o cât timp
a umblat prin lume.

45 Şi primul lucru pe care L-a făcut a
fost să-l inițieze la focul sacru dacic pe
Marele Lup Alb ca preot dac al Zeului
Dumnezeu. 46 Ceremonia de investitură a
avut loc în mijlocul unui grup de oameni
strânşi la vatra Zânei Vesta. 47 Zamolxe şi

Marele Lup Alb au invocat întruparea în neamul dacilor a sufletelor nobile ale lumii, acelea încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială şi iubire de oameni. [48]Toți cei chemați astfel să se întrupeze se vor numi copii ai focului.

[49]Apoi Zamolxe a căsătorit-o, la focul sacru, pe Mari, fata Sa, care avea nouăsprezece ani, cu Marele Lup Alb şi cu Tâcu fratele lui. [50]Marele Lup Alb avea douăzeci şi trei de ani, iar Tâcu douăzeci şi unu.

[51]Şi împreună cu Marele Lup Alb, omul Său de încredere, Zamolxe a început lucrările de construcții la Sarmisegetuza. [52]Vroiau să ridice câteva clădiri, iar în centru lor să se afle o casă înaltă cu o sală impunătoare. [53]Acolo Zamolxe plănuia să facă adunări mari de oameni, să dea ospețe şi să le vorbească dacilor despre înțelepciunea lumii. [54]Clădirile adiacente vor fi clase de studiu şi dormitoare pentru învățăcei. [55]Grădina Vetrei, maica Lui Zamolxe, va deveni parcul şcolii de sacerdoți.

[56]Când lucrările au fost terminate, şcoala trebuia inaugurată. [57]După obiceiul locului, Zamolxe a chemat prin tulnice pe oricine dorea să asiste la rugul sacru dacic. [58]Iar după ce marea sală de festivități va fi botezată cu busuioc, va urma un mare ospăț.

[59]Era în amurg, când la vatra Zânei Domnazâna, bărbați, femei şi copii s-au strâns cu mic cu mare. [60]Un rug uriaş era pregătit pentru ardere. [61]Şi preotul Zamolxe a aprins lemnele, focul s-a ațâțat, iar cei prezenți au cântat veseli invocând zâna să le dea sănătate, belşug şi bucurie în viață.

[62]Apoi a sosit marele moment al serii. [63]Din marea vâlvătaie a focului sacru dacic Zamolxe a aprins o făclie. [64]Şi asistat de câțiva tineri a dus torța în flăcări spre marea sală. [65]Mulțimea L-a urmat şi sala s-a umple treptat cu oameni. [66]Toți aşteptau să se întâmple ceva măreț. [67]Şi Zamolxe le-a spus: „Această făclie va aprinde acum vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. [68]Lumina focului din vatră este întruchiparea spiritului divin. [69]De acum înainte această vatră sacră va arde supravegheată continuu de veghetorii la foc. [70]Ea va aprinde focul nemuririi în sufletele dacilor arieni. [71]Aşa să ne ajute Domnul Dumnezeu. Zău!"

[72]Şi asistat de primii doi veghetori ai focului nemuririi dacilor, Zamolxe a aprins lemnele din vatră. [73]După obiceiul preoților daci s-a presărat tămâie pe focul încins. [74]Şi Zamolxe a trecut cu găletuşa cu apă printre rândurile de oameni şi-i boteza cu busuioc, cu apă vie, foc sacru şi spiritul Lui Dumnezeu.

[75]Apoi a început ospățul. [76]Tuturor li s-au dat mâncăruri de tot felul, dar vin şi băuturi tari nu au fost aduse. [77]Aşa Zamolxe arăta la toți că mintea omului frumos trebuia să fie limpede. [78]Şi ospățul s-a încheiat noaptea târziu.

[79]Au trecut câteva luni de la revenirea acasă a Lui Zamolxe. [80]Sătenii şi oamenii din împrejurimi s-au obişnuit din nou cu prezența Sa. [81]Toți însă, care L-au cunoscut, spuneau că era schimbat. [82]Dacă înainte era preotul dac care-ți inspira încredere deplină, acum se ridica cu mult deasupra. [83]Avea o alură care emana respect şi iubire, iar în prezența Lui toți simțeau că se trezeau la viață.

[84]Şi planul şcolii sufletului se înfiripa. [85]Treptat s-a format în jurul Lui Zamolxe un grup de oameni cărora El le dădea diferite însărcinări. [86]Unii se ocupau de curățenia clădirilor, alții de paza lor şi supravegheau focul nemuririi dacice, şi alții aveau sarcini de administrare a şcolii.

[87]Când a sosit primăvara, şi zăpada s-a topit, era timpul ca dacii de pretutindeni să afle ce se întâmpla la Sarmisegetuza. [88]Zamolxe a trimis olăcari în Dacia să dea sfoară în țară şi să înştiințeze pe tinerii şi tinerele care vor să devină preoți şi preotese. [89]Propunerea era făcută mai ales familiilor căpeteniilor şi oamenilor cu stare, *tarabostes*. [90]Şi cei care vroiau să-L cunoască pe Dumnezeu, şi aveau darul preoției, vor locui chiar la Sarmisegetuza.

[91]Curând au sosit primii tineri doritori ai preoției celei noi. [92]Erau cinci băieți, Gruiu, Vercu, Dragoş, Zogru şi Şoimu, şi trei fete, Sorana, Zorela şi Simina. [93]De băieți va avea grijă Călin, fiul Lui Zamolxe, iar de fete Bendisa şi nurorile ei, Gema şi Iza, soțiile lui Călin. [94]Marele Lup Alb, preot al Zeului Dumnezeu, va ține lecții alături de Zamolxe.

[95]Timpul învățăturii va fi de un an. [96]Clase noi se vor forma doar la începutul fiecărui anotimp. [97]Astfel, într-un an se vor înființa patru grupe de învățăcei.

[98]Pentru început Zamolxe le-a făcut cunoscut tinerilor, veniți la învățătură, despre organizarea şcolii, modul de predare şi orarul cursurilor. [99]Şi de la primele lecții El le-a vorbit despre unirea sacră Dumnezeu-Domnazâna, despre spirite şi zei, aşa cum învățase de la Pitagora şi de la alți preoți, pe unde umblase în lume.

[100]Treptat şcoala s-a mărit, alți tineri au venit să învețe tainele preoției de la Zamolxe. [101]Se dusese deja vestea hăt departe. [102]Multe dintre marile căpetenii ale dacilor aflaseră despre generozitatea şi înțelepciunea Lui Zamolxe Arianul, preotul de la Sarmisegetuza.

[103]Iar pentru acei tineri care nu ştiau alfabetul dacic, Zamolxe a organizat clase aparte. [104]Ei învățau scrierea pe plăcuțe de lemn ceruit, pe pergamente cerate, pe diferite țesături textile ceruite şi pe pergamente şi papirusuri aduse de negustorii greci în Dacia. [105]Toate cele necesare cursanților erau oferite gratuit de către şcoală.

[106]Zamolxe îşi preda oral învățăturile, după felul cum deprinsese în timpul călătoriilor Lui prin lume. [107]Învățăceii nu luau notițe, căci Zamolxe le spusese că „înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă”, tot aşa cum Lui Zamolxe îi spusese maestrul Pitagora, la începutul uceniciei sale în insula ioniană Samos. [108]Şi multe prelegeri se țineau în preajma focului sacru care purifica sufletul omului.

[109]Iar tinerilor care urmau şcoala zamolxiană li se recomanda, dar nu era obligatoriu, să fie vegetarieni, în cele ale mâncării, precum era şi Zamolxe. [110]Lor li se explica de ce preoțimea nouă a dacilor trebuia să urmeze practica nonuciderii. [111]Căci preoții Lui Zamolxe trebuiau să fie exemple pentru oamenii care căutau salvarea la Dumnezeu Tatăl şi Domnazâna Mama.

[112]Învățăceii vor fi pregătiți în matematică, astronomie şi medicină sacerdotală. [113]Vor învăța ce înseamnă cu

adevărat *justiția*. [114]Şi vor fi instruiți să prețuiască valorile dreptății, adevărului şi responsabilității personale, ale prieteniei şi iubirii, ale curajului şi dăruirii pentru binele colectiv.

[115]Şi treptat, la şcoala Lui Zamolxe, au venit mulți tineri şi tinere. [116]Existau acum trei grupuri diferite. [117]În primul rând erau cei care vroiau să devină sacerdoți şi medici. [118]Ei proveneau de obicei din familii preoțeşti mai vechi, din presbiteri şi presbitere care doreau ca urmaşii lor să ştie noile învățături ale Lui Zamolxe. [119]Prin ei Zamolxe vroia să ridice şcoli de învățătură în toată Dacia. [120]Şi aşa înțelepciunea să îndrepte tot omul şi neamul dacilor la lumina Lui Dumnezeu. [121]Zamolxe scrisese deja în limba dacă un tratat de medicină naturistă pentru folosul tinerilor la preoție.

[122]Un alt grup îl formau cei care vroiau să învețe arta conducerii. [123]Erau tineri şi tinere aleşi dintre copiii de nobili *tarabostes* şi dintre cei ai unor căpetenii militare. [124]Ei vor veghea dreptatea socială, vor fi judecători, menținători ai ordinii şi militari de carieră. [125]Ca oşteni, comandanți de trupe, exarhi şi cavaleri zamolxieni, ei vor învăța să mânuiască armele şi să construiască *dave*, cetăți militare fortificate cu valuri de pământ, şanțuri de apărare şi palisade întărite.

[126]Al treilea grup era cel care învăța despre negoț, agricultură şi meşteşuguri. Zamolxe a organizat la Sarmisegetuza ateliere unde se fabricau unelte de lucru, printre care şi roata olarului.

[127]Treptat şcoala de la Sarmisegetuza a transformat inimile celor care o urmau, căci ei se luminau pe zi ce trecea la o viață pe care părinții lor nu au cunoscut-o vreodată. [128]Din focul sacru dacic a renăscut o generație de oameni ai luminii sufletului.

[129]Adesea, la lecții, Zamolxe le spunea: „Adevărata comoară a unui om este împlinirea spirituală. [130]Un sacerdot dac, pe lângă iscusința de a conduce ritualuri ale focului, trebuie să fie şi un înțelept. [131]Cu adevărat are înțelepciune doar acela care poate să facă legătura directă între facultățile sale mentale şi cunoştințele sufletului. [132]Şi acestea din urmă sunt inepuizabile. [133]Drumul de urmat către înțelepciune duce la cunoştințele sufletului, susținut de experiența dobândită prin judecată şi deducție. [134]Şi astfel se ajunge la concluzii de valoare. [135]În schimb simpla abilitate mentală nu generează concluzii decât pe baza experienței”.

[136]Sorana, una dintre cursante a întrebat: „Cum putem oare face deducții corecte?” [137]Şi Zamolxe a răspuns: „Înțelepciunea şi deducția se completează reciproc. [138]Înțelepciunea vine din suflet pe când deducția din rațiune şi experiență”.

[139]Atunci Dragoş a întrebat şi el: „De unde se adună înțelepciunea omului?” [140]Şi Zamolxe a răspuns: „Parte din ea o moştenim din viețile anterioare, ca zestre spirituală. [141]Dar nu putem spune aceasta şi despre rațiune şi experiență, căci ele trebuie dobândite şi cultivate în viața prezentă. [142]De aceea ne străduim să acumulăm experiență şi să o judecăm prin prisma rațiunii. [143]Dar saltul spiritual al fiecăruia este făcut doar atunci când deducția rezultată, ca o concluzie din rațiune şi experiență, lucrează împreună cu înțelepciunea sufletului. [144]Voi tinerilor, pentru că ați optat pentru preoția dacică, aveți deja prezentă în voi calitatea înțelepciunii. [145]La ea se va

adăuga dezvoltarea raţiunii şi experienţa. [146]De acestea două veţi beneficia aici la şcoală. [147]Veţi studia cum să gândiţi logic şi veţi acumula experienţă ce va fi folositoare profesiei pe care v-aţi ales-o. [148]Dar în momentul în care veţi reuşi ca deducţia, rezultată din raţiune şi experienţă, să vă fie asociată cu înţelepciunea sufletului, atunci aţi intrat în procesul creator al vieţii. [149]Inspiraţia însoţeşte acest proces ca o dinamică ce ne arată cum să ne manifestăm într-un fel sau altul şi cum să luăm decizii şi să acţionăm ca atare. [150]Participarea voinţei personale la această activitate creatoare îl ridică pe om la nivelul de semizeu, îl apropie de Dumnezeu şi Domnazâna. [151]În acest mod viaţa îi este sacralizată. [152]A trăi cu scop divin este singurul mod de a vieţui cu adevărat, de a simţi din plin că eşti viu".

[153]Gruiu, şi el unul dintre învăţăcei, a întrebat: „Cât de vii putem spune că suntem, domnul nostru?" [154]Şi Zamolxe a răspuns: „Gradul de vitalitate este dat de sufletul, mintea şi trupul omului. [155]În esenţa ei vitalitatea este o realitate a gradului de conştientizare a existenţei sufletului, nicidecum manifestarea materiei. [156]De reţinut este şi faptul că înţelepciunea face legătura cu transcendenţa sufletului, pe când raţiunea şi experienţa cu realitatea materială. [157]Veţi învăţa pe parcurs cum factorul material izvorăşte din cel transcendental, care practic creează şi transformă materia. [158]Treptat veţi înţelege puterea spiritului asupra materiei. [159]Putem spune, prin urmare, că deşi vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă şi prin minte şi prin trup ca să fim zgriminteşi şi sănătoşi.

[160]Apoi Gruiu a zis: „Domnul nostru, aceste idei ni se par destul de greu de înţeles, dar cu timpul ne vom strădui să le pricepem".

[161]Învăţătura înaltă a transformat în bine pe cursanţi de la Sarmisegetuza. [161]În prezenţa Lui Zamolxe sufletele lor se manifestau în lumină. [162]Odată Zamolxe le-a spus: „Toate se trag din suflet. [163]Atât cele bune cât şi cele rele, ale fiinţei noastre întregi, se revarsă din suflet. [164]Cât priveşte îngrijirea de sine, a minţii şi a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului şi atunci şi capul şi restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine".

[165]De multe ori Zamolxe le atrăgea învăţăceilor atenţia asupra importanţei legăturii omului cu natura zicându-le: „Omul are cu natura un dialog continuu. [166]Natura este pentru om o călătorie spre perfecţiune. [167]În tot acest timp natura i se relevă omului din ce în ce mai profund. [168]Omul astfel echilibrat este parte din natură şi înţelege cel mai bine zeităţile".

[169]Şi pas cu pas învăţăturile pe care Zamolxe le deprinsese în cursul uceniciei Sale în Ionia, în Babilon şi în Egipt au fost deprinse de învăţaceii Săi de la Sarmisegetuza.

[170]Uneori Bendisa, soţia Lui Zamolxe, ţinea câte o lecţie aparte. [171]Vroia să le insufle cursanţilor respectul dintre bărbat şi femeie spunându-le: „Conştiinţa iubirii este înţelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu. [172]Să ţineţi minte că iubirea este cea mai bună religie. [173]Ea începe cu simpatia pentru cineva, apoi se consolidează cu forţa atracţiei care prin transmutare în iubire atinge apogeul în adoraţia persoanei iubite. [174]Cerul ne face

să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm".

[175]Alteori Bendisa le-a vorbit învățăceilor despre zeități şi relația aparte bărbat-femeie şi despre psihologia sexelor astfel: „Zeitățile sunt în perechi de zâni şi zâne. [176]Bărbatul emulează cu perechea lui feminină spiritele lor. [177]Bărbatul este ca un vultur puternic vrând să domine spațiul. [178]Pentru măreția gloriei supreme el poate să zboare până la capătul pământului. [179]Bărbatul luminează mințile prin rațiune, căci poate gândi profund şi vorbi minții. [180]El se manifestă în primul rând cu mintea. [181]Femeia este ca mierla care cântă dorind să cucerească sufletul. [182]Pentru virtutea divină ea poate să zboare de acolo de unde începe cerul. [183]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc şi vorbi sufletului. [184]Ea se manifestă în primul rând cu inima".

[185]Şi Bendisa le mai vorbea şi despre viața casnică armonioasă astfel: „Este foarte importantă existența permanentă în căminele voastre a focului sacru mai cu seamă în opaițe arzând continuu. [186]Vatra de gătit a casei nu poate fi considerată sacră. [187]Bărbatul aprinde focul sacru dacic într-un cămin nou şi femeia îl întreține. [188]Partenerii sunt egali şi complementari, comuniunea dintre ei este fondată pe iubire şi respect reciproc".

[189]În ziua de Sânziene s-a încheiat la Sarmisegetuza anul de studiu al primului grup de tineri la învățătura preoției zamolxiene. [190]Cei cinci băieți şi trei fete au absolvit şcoala Lui Zamolxe. [191]Ca semn distinctiv al preoției ei vor purta veşminte albe, cingătoarea împodobită şi toiagul sacerdotal având sculptat, la capătul de sus, capul de şarpe ca simbol al înțelepciunii.

[192]În cursul ceremoniei de inițiere şi hirotonisire toți absolvenții au primit nume preoțeşti. [193]Aceasta le va schimba destinul în noua lor calitate de preoți daci zamolxieni.

[194]Apoi absolvenții s-au pregătit să se întoarcă acasă. [195]Printre ei era şi Gruiu, tânărul venit de peste munții, dinspre răsărit, de la triburile carpilor.

[196]Şi Zamolxe l-a întrebat pe Gruiu: „Când pleci?" [197]„Poimâine, domnul meu. [198]Am trimis vorbă la tata. Vor veni câțiva oşteni de-ai noştri să mă ia acasă" a răspuns el. [199]„Ia spune-mi, unde locuieşti acolo la răsărit?" l-a mai întrebat Zamolxe. [200]Şi Gruiu a răspuns: „Noi avem pământuri multe în jurul unui vârf de munte pe care-l numim Toca". [201]Şi se gândea Zamolxe: „Toca? Zeul Thoth mi-a spus despre un munte cu un nume asemănător cu al Lui".

[202]Şi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Se observă ceva deosebit acolo pe vârful Toca?" [203]Gruiu a răspuns: „Da, într-adevăr este ceva neobişnuit. [204]În fiecare an, la vreo patruzeci şi ceva de zile după înflorirea sânzienelor, noi vedem aşa în văzduh o umbră ca o piramidă. [205]Nu ştim de unde vine, dar ne minunăm foarte tare. [206]Şi înainte de asta, chiar la răsăritul soarelui vedem Calea Cerului. [207]Noi spunem că este un drum pe care Dumnezeu ni-l deschide ca să arate sufletului încotro să se ducă spre lumină. [208]La acel timp este Sărbătoarea Muntelui când ne veselim şi încingem hore. [209]Cei care locuiesc la şes se închină muntelui Toca al nostru care este sacru, căci acolo au trăit oamenii urieşi. [210]Mai jos de Toca se află Jgheabul Urieşilor".

[211]Atunci Zamolxe şi-a amintit de vorbele zeului Thoth şi a înţeles că s-au adeverit. [212]Şi i-a mai spus lui Gruiu: „Aş dori să văd şi Eu muntele acela şi să iau parte la sărbătoarea voastră”. [213]„Bucuros, domnul meu. Vino cu noi când îmi vor sosi însoţitorii” a răspuns tânărul preot.

[214]Şi Zamolxe, Marele Lup Alb şi alţi doi tineri preoţi, curioşi şi ei să vadă minunea de pe vârful muntelui Toca, s-au pregătit să meargă în vizită la arienii de la răsărit. [215]Gruiu era bucuros că părinţii lui vor avea ocazia să-L cunoască pe înţeleptul de la Sarmisegetuza, cel care-l pregătise pe fiul lor pentru profesia de preot zamolxian.

[216]Şi când micul grup de la Sarmisegetuza a ajuns la părinţii lui Gruiu toţi a fost primiţi cu drag. [217]La timpul potrivit s-a organizat urcarea lor la munte.

[218]Era dimineaţa, la răsăritul soarelui, când Zamolxe a putut să vadă cu ochii Lui Calea Cerului care arăta sufletului drumul spre Dumnezeu. [219]Pe cer se vedea piramida. [220]Zamolxe era uimit şi şi-a spus. „Mulţumescu-Ţi Zeule Thoth că ne arăţi calea spre cer nouă dacilor. [221]Această piramidă este făcută de Dumnezeu. [222]Şi este mai sacră decât toate piramidele Egiptului care sunt ieşite din mâini omeneşti”.

[223]Apoi Zamolxe s-a întors acasă la Sarmisegetuza.

CAPITOLUL 11

Zamolxe Marele Preot al dacilor. Se schimbă inimile dacilor. Venerarea vieţii nu a idolilor. Zamolxe devine rege. A treia schimbare la faţă a Lui Zamolxe. Primirea Legilor Belagine de la Zâna Vesta. Reformele sociale la daci.

[1]**A**u trecut anii şi Lui Zamolxe I s-a dus vestea de mare înţelept. [2]La şcoala Lui veneau nu numai tinerii din triburile dacilor, dar şi din cele ale altor traci. [3]Sacerdoţii medici, pregătiţi la şcoala de la Sarmisegetuza, erau din ce în ce mai cunoscuţi în lume sub numele de preoţii Lui Zamolxe. [4]Se credea despre ei că trezeau sufletul, ascuţeau mintea şi învlăguiau trupul. [5]Şi a sosit timpul ca ei să-L numească pe Zamolxe, Marele Preot al dacilor.

[6]Se apropia ziua de Sânziene şi treptat s-au strâns la Sarmisegetuza peste cinci sute de sacerdoţi daci de pretutindeni. [7]Va fi o mare adunare la vatra Zânei Vesta. [8]Şi când ziua a sosit a fost pregătită pe vatra focului o grămadă mare de lemne aduse din pădure. [9]După-amiază s-a format un grup de opt tineri care vor purta torţele de aprindere a rugului. [10]Un număr de doisprezece sacerdoţi, şase bărbaţi şi şase femei, vor îndeplini ritualul focului sacru dacic. [11]Ei vor face invocaţii către toţi zeii neamului.

[12]S-a lăsat seara şi torţele au fost aprinse rând pe rând ca să lumineze peste tot. [13]La focul sacru se aflau strânşi sacerdoţii daci, iar în spatele lor era poporul de rând. [14]Întreaga adunare aştepta cu sufletul la gura ceea ce va urma.

[15]Şi Doştana, preoteasă şi Zână a Focului Sacru, a aprins lemnele rugului cu făcliile aduse de la vatra focului nemuririi de cei opt tineri. [16]Strigăte înălţătoare au erupt din sute de piepturi: Ave, ave, ave! [17]Grupul sacerdoţilor a

invocat în cor puterea zeităților, pe Dumnezeu şi pe Domnazâna, să coboare în ființa primului Mare Preot al neamului dacilor, Zamolxe.

[18]Când totul s-a sfârşit a urmat un mare ospăț. [19]La despărțire de oameni Zamolxe a luat cuvântul de rămas bun spunându-le: „Munții noştri sunt toți sacri, sunt cogaioni. [20]Urcând pe munți ne apropiem de Dumnezeu şi Domnazâna. [21] Să ai drum în pace popor de la izvor!”

[22]După un timp s-a format la Sarmisegetuza Sfatul Înțelepților având douăzeci şi patru de bărbați şi femei. [23]Doisprezece dintre ei stăteau la Sarmisegetuza, iar ceilalți doisprezece, mai tineri, călătoreau neîncetat prin Dacia ca trimişi ai Marelui Preot să lumineze poporul.

[24]Şi Zamolxe, cu marea-I putere preoțească, dorea să facă reforme cu ajutorul tinerilor pe care-i învățase la Sarmisegetuza şi cărora le-a spus odată: „Încrederea unui singur om mişcă munții. [25]Eu am câțiva credincioşi şi cu ei voi schimba inimile dacilor ca ei să ajungă un popor mare şi înțelept. [26]Preotul dac trebuie să cunoască tainele cerului şi ale pământului”.

[27]Aşa Zamolxe a continuat să dea oamenilor învățătura sănătoasă, cea a sufletului. [28]Şi îi îndemna pe daci să prețuiască pe bătrânii înțelepți.

[29]La acea vreme s-a răspândit şi mai mult obiceiul ofrandelor, când pe mese întinse gospodarii îşi ofereau prinosul, produse care apoi erau date la cei nevoiaşi de către preoți şi preotese.

[30]Se ştia şi despre calendarul dacic în care anul nou începea primăvara când ziua era egală cu noaptea.

[31]Şi Zamolxe, Marele Preot, a întemeiat ordine călugăreşti, pentru bărbații şi femeile care trăiau retraşi în peşteri şi prin munții sacri cogaioni. [32]Se ştia despre aceşti asceți că erau discipoli ai Marelui Preot, sihaştri celibatari, vegetarieni, oameni de o înaltă ținută spirituală care trăiau simplu, frumos şi drept în simbioză cu natura. [33]Aceşti pustnici purtau adesea Crucea Lui Zamolxe, crucea care avea în centrul ei floarea vieții reprezentând soarele ca simbol al Lui Zamolxe. [34]Asceții erau respectați de popor, căci ei deveniseră păstrători ai înțelepciunii şi ai Legilor Lui Zamolxe.

[35]Şi preoții şi preotesele care făcuseră şcoala zamolxiană la Sarmisegetuza reveneau adesea acolo să se mai scalde în puternica lumină a zeilor. [36]Aşa mai primeau îndumări de viață, vorbe de înțelepciune şi lumină în suflete. [37]Lor Zamolxe le spunea: „Religia noastră este ancorată în ritmurile naturii şi ale vegetației. [38]Religia noastră hrăneşte viața, căci noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre. [39]Zeitățile noastre sunt principii de viață, fenomene ale naturii, legi ale evoluției, abstractizări, şi tot ce poate fi legat de creația din Dumnezeu şi Domnazâna, care-şi distribuie manifestările în forme multiple. [40]Nu există legătură între zeitățile noastre şi idolatria. [41]Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața. [42]Suntem ființe conştiente, suntem conştiința zeilor! [43]Avem capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conştiință se află şi identitatea acelei conştiințe”.

[44]Mulți dintre nobilii de seamă, *tarabostes*, puternicii conducători ai dacilor, aflaseră de la preoțimea

zamolxiană despre Marele Preot Zamolxe, înțeleptul de la Sarmisegetuza.

[45]Şi într-o zi, în marea sală de la Sarmisegetuza, s-au strâns multe căpetenii. [46]Toți știau ce va urma, Zamolxe va fi numit vicerege şi astfel va fi asociat la domnia regelui Scander. [47]Câțiva oşteni purtau totemul cap de lup dacic ca simbol al neamului. [48]În liniştea care a urmat, Scander, regele triburilor dacice din toată aria Sarmisegetuza, munții înconjurători şi ținuturile de la câmpie, a luat cuvântul. [49]Şi le-a spus celor prezenți: „Astăzi este un moment înălțător pentru neamul dacilor. [50]Ştiți prea bine că suntem oameni aspri şi ne războim des între noi. [51]De acum vrem ca să înceteze lupta dintre frați şi să avem la conducerea neamului nostru un om al Lui Dumnezeu. [52]El este învățat, a colindat lumea şi ne-a adus înțelepciune. [53]Dumnezeu s-a îndurat de noi. [54]De astăzi noi dacii de pe aceste locuri vom avea un vicerege, pe Zamolxe, Marele Preot. [55]Eu Scander, regele vostru, Îl chem să-mi fie alături la domnie”.

[56]Mulțimea a izbucnit în urale, arcaşii de afară au tras săgeți spre cer. [57]Iar căpeteniile de pe platforma unde se aflau Scander şi Zamolxe şi-au strâns fiecare pumnul mâinii drepte şi l-au adus lângă inimă, ca semn de credință şi supunere noului vicerege.

[58]Şi după înălțarea Sa la domnie, alături de regele Scander, Zamolxe avea grijă în continuare de şcoala de la Sarmisegetuza. [59]De fiecare dată Zamolxe Îşi găsea timp să-i îmbărbăteze pe tineri cu spusele Lui. [60]Învățăceii le ştiau pe de rost ca metodă generală de tămăduire astfel: [61]„După cum nu trebuie să încercăm a îngriji ochiul fără să ținem seama de cap, [62]nici capul nu poate fi îngrijit nețininându-se seamă de corp, [63]tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul. [64]Trebuie cunoscut întregul ca să poți vindeca partea şi nu poți vindeca cu adevărat partea dacă întregul este bolnav. [65]Şi cum sufletul este marele întreg pentru om, de la suflet se porneşte pentru a vindeca ce este mai jos de el, precum apa izvorului care curăță ceea ce i se iveşte în cale. [66]Şi când sufletul se vindecă pot fi vindecate şi mintea şi corpul”.

[67]A trecut aproape un an de când Zamolxe era asociat la domnia regelui Scander. [68]Ca vicerege vizita des căpeteniile triburile dacilor şi aşa au încetat vrajbele dintre ele. [69]Ca Mare Preot, Zamolxe se gândea la aducerea pentru neam a unor legi frumoase, Legile Belagine, Legile Blajinilor. [70]Ca după aceste legi omul să-şi trăiască viața simplu, frumos şi drept, în frăție cu natura şi în moderație, cumpătare şi hărnicie. [71]Şi aşa spiritul creator al omului să năzuie la contopire cu cel al Lui Dumnezeu, pe timpul cât omul este încă din viață.

[72]Sosise timpul ca Zamolxe să primească legile sacre ale dacilor. [73]Şi El i-a vorbit Marelui Lup Alb, astfel: „De astăzi vreau să fiu cât mai apropiat de Vesta, Zâna Focului Sacru. [74]Voi aprinde focul în fiecare seară şi voi sta în meditație. [75]O voi consulta pe zeiță ca să-mi dea legile pentru acest neam. [76]Să nu laşi pe nimeni în preajma mea atunci când sunt la focul sacru dacic”. [77]„Prea bine, domnul meu. Aşa voi face” I-a răspuns Marele Lup Alb.

[78]De atunci, în fiecare zi, dimineața şi seara, Zamolxe se afla în meditație la focul sacru, câte o oră de fiecare dată. [79]Îşi lăsa gândurile libere să vină şi să

plece, astfel primea inspirație de la Vesta, Zâna Focului. [80]Pe zi ce trecea se schimba la față, care Îi devenea din ce în ce mai luminoasă. [81]Şi aşa Legile Belagine, Legilor Frumoase, pe care vroia să le dea poporului Său, I s-a limpezit în minte.

[82]Şi după vreo zece zile Zamolxe i-a mărturisit Marelui Lup Alb: „La focul sacru dacic, în prezența Zeiței Vesta am primit, de la Dumnezeu şi Domnazâna, Legile Frumoase. [83]Ele vor face să se nască înțelepciunea în poporul dacilor şi ele vor aduce salvarea neamului nostru, a urmaşilor lui şi a altor oameni care le vor folosi în lume”.

[84]La acea vreme Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe în limba dacă pe foi de papirus aduse de ei de la Luxor din Egipt. [85]Apoi aceste legi au fost gravate pe tăblițe de aur.

[86]Şi primele vorbe de înțelepciune au fost zece porunci, care s-au numit Decalogul Lui Zamolxe. [87]Ele au fost scrise astfel: „Opune-te răului, respectă adevărul, caută dreptatea şi umple-te de lumină în suflet. Urmând acestea puterea întunericului scade (1). [88]Trăieşte în armonie cu oamenii, dar dacă ei nu sunt paşnici trebuie confruntați pentru că mințile le sunt stăpânite de întuneric (2). [89]Omul care greşeşte să-şi repare complet faptele rele, dacă mai este posibil, iar dacă nu să-şi primească pedeapsa pentru greşeli (3). [90]Respectă pe oricine, dar dacă cineva nu merită onoarea pe care i-o dai atunci ignoră acea persoană (4). [91] În tot ce faci urmează lumina Lui Dumnezeu (5). [92]Cei care dobândesc Spiritul Înțelepciunii merg în împărăția Lui Dumnezeu şi sunt nemuritori (6). [93]Lui Dumnezeu sau zeilor nu le face niciodată sacrificii bazate pe omorârea ființelor şi pe distrugerea de flori şi fructe; [94]divinitățile nu au nevoie de ofertele materiale ale oamenilor. [95]Sacrificiul tău trebuie înțeles ca renunțarea la dezordine în gânduri, vorbe şi fapte (7). [96]Învață de la orice popor ceea ce are mai bun, astfel lumina neamului tău va străluci mai puternic (8). [97]Trăieşte simplu, frumos şi drept (9). [98]Să priveşti flacăra focului sacru, legătura ta cu Dumnezeu (10).

[99]Şi Zamolxe le-a mai spus oamenilor: Acestea sunt poruncile de bază, pentru omul care ar vrea să-şi salveze sufletul. [100]Am mai primit şi alte legi care vor fi treptat cunoscute, dar şi această rugăciune către Tatăl Nostru Dumnezeu şi Mama Noastră Domnazâna: „*Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,* [101]*Voi care trăiți în lumină, înțelepți sunteți în cer şi pe pământ.* [102]*Aştept darul înălțării Voastre în mine.* [103]*Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.* [104]*Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înțelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viața.* [105]*Tată Dumnezeu şi Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi dați binecuvântarea Voastră cu lumină, să pot trăi în înțelepciune, mulțumire şi har* [106]*şi focul din inimile voastre să fie şi în inima mea.* [107]*Aşa să fie, aşa să fie, aşa să fie, zău”.*

[108]Şi luptele cu triburile învecinate s-au rărit, dar nu au încetat. [109]Într-o bătălie cu agatârşii, un neam al galilor, undeva mai sus de râul Maris, regele Scander a fost ucis. [110]La Sarmisegetuza a fost jale mare şi în marea sală s-au strâns marile căpetenii ale dacilor. [111]Acolo a avut loc o ceremonie, condusă de un sobor de preoți, în timpul căreia Zamolxe a fost recunoscut ca rege.

[112]Sosise acum timpul ca Zamolxe să aducă reforme neamului, norme care vor întări şi mai mult statul. [113]Ele vor fi temelie nu numai credinţelor şi instituţiilor religioase, ci şi celor trei clase de oameni – sacerdoţii, militarii şi producătorii în patru domenii principale: [114]Domeniul instituţiilor religioase (1). [115]Sacerdoţii zamolxieni, absolvenţi ai şcolii de la Sarmisegetuza, se vor ocupa de răspândirea în popor a preceptelor religioase. [116]Se interzicea complet practica jertfelor. [117]Se construiau noi temple şi sanctuare; [118]Domeniul sistemului de educaţie (2). [119]Preoţimea zamolxiană era cea care va educa în şcoli tânăra generaţie; [120]Domeniul justiţiei (3). [121]Judecătorii comunităţilor erau aleşi dintre acei oameni care învăţaseră arta conducerii la şcoala de la Sarmisegetuza sau la şcolile afiliate ei. [122]Sfatul bătrânilor îi va ajuta în judecarea cazurilor de dreptate socială şi în luarea deciziilor corecte; [123]Domeniul mijloacelor de informare în masă (4). [124]Se instituia funcţia de trimis special regal având şi atribuţia de crainic, olăcar al regelui. [125]Crainicii aveau misiunea de a anunţa poruncile regale oriunde era necesar fiind ajutaţi la împlinirea lor de către conducătorii militari ai locului.

[126]Şi la Sarmisegetuza, Zamolxe a organizat iniţieri pentru tineri ca fii sau fiice ale soarelui sau fii sau fiice ale lunii. [127]La temple au luat amploare ritualurile de trecere pentru generaţiile de vârste diferite, la naştere, la pubertate, la adolescenţă, la maturitate şi la felurite alte ocazii din viaţa oamenilor.

[128]Şi într-o zi, la Sarmisegetuza, a sosit o delegaţie persană condusă de generalul Megabazos. [129]Grupul de douăzeci de persoane, nobili şi oşteni, vroiau să-L vadă pe Zamolxe, regele dacilor. [130]Purtau cu ei un mesaj din partea lui Darius, regele perşilor. [131]Oaspeţii au fost invitaţi în sala mare să-L întâlnească pe regele Zamolxe care i-a întâmpinat în graiul persan zicând: „Bun sosit pe pământurile noastre. [132]Sunteţi oaspeţi şi după obiceiul nostru strămoşesc vă primim cu bucurie, cu pâine şi sare".

[133]Îndată au venit femei tinere care, de pe tipsii de aur, i-au servit pe oaspeţi cu pâine şi sare. [134]Apoi li s-a dat apă în cupe de aur.

[135]Şi Zamolxe i-a vorbit generalului Megabazos, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă în Babilon, întrebându-l: „Ce mai face măritul rege Darius?" [136]Generalul I-a răspuns: „Închinare domnul nostru Zamolxe, rege al geţilor şi preot al Lui Zaratuştra. [137]Măritul Darius, Regele Regilor, este bine. [138]Noi aducem un mesaj din partea lui. Iată-l!"

[139]Şi Zamolxe a luat scrisoarea ce I-a fost întinsă, a desfăcut-o şi a citit: *Către regele geţilor Zamolxe, preot al Lui Zaratuştra.* [140]*Eu, Darius regele perşilor, Îţi transmit bineţe de aici din capitala imperiului, Pharsa.* [141]*Poate Te întrebi de ce noi perşii nu am ajuns încă pe meleagurile voastre acum când suntem cea mai puternică împărăţie din lume, stăpânind pământuri de la Marea Egee şi Egipt până la munţii cei mari în ţara inzilor.* [142]*Află dar că Mi-am ţinut promisiunea pe care Ţi-am făcut-O cu ani în urmă în Babilon, aceea că perşii nu vor încerca să vă cucerească.* [143]*Noi ştim că prin Tine neamul geţilor slujeşte lumina spiritului.* [144]*Şi mai află că în cursul campaniei pe care am organizat-o acum câţiva ani împotriva sciţilor a trebuit să luptăm cu grupuri de geţi*

acolo între Istru şi Pontul Euxin. [145]*Ei ne-au atacat pe noi perşii, care pornisem în campanie contra sciţilor, nicidecum a geţilor.* [146]*După ce am trecut fluviul Istru am fi putut să ne angajăm în lupte cu geţii urcând pe valea fluviului Tyras, pe pământurile voastre,* [147]*dar am preferat să mergem doar împotriva sciţilor prin stepe trecând de fluviul Borysthenes, până la fluviile Tanais şi Atel.* [148]*Geţii s-au convins că nu avem intenţii ostile faţă de ei, după care ne-au lăsat în pace.* [149]*Rege Zamolxe, ca semn de preţuire pentru că eşti Om al luminii, al dreptăţii şi al adevărului, Îţi trimit din partea Mea un coif de aur.* [150]*Fie ca lumina Lui Ahura Mazdah să continue să strălucească în voi neamul geţilor.* [151]*Darius, Regele Regilor*.

[152]Şi Zamolxe a terminat de citit scrisoarea regelui persan Darius. [153]Apoi generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei persane, a păşit în faţă însoţit de un nobil persan. [154]A scos coiful de aur împachetat într-o pânza fină şi l-a aşezat pe o tipsie de aur purtată de nobilul însoţitor.

[155]Şi generalul a luat coiful de aur şi s-a apropiat de Zamolxe. [156]Apoi ceremonios, cu un gest de respect deplin, I l-a aşezat pe cap zicând: „În numele marelui Darius, imperiul persan, cel mai puternic din lume, Îl recunoaşte pe Zamolxe Arianul ca rege al geţilor. [157]Drept pentru care primeşte Măria Ta acest coif de aur de la Darius, Regele Regilor".

[158]Marele Lup Alb a tradus imediat, vorbele generalului, pentru toţi cei prezenţi. [159]Oamenii au izbucnit în urale strigând: „Ave! Ave! Ave!" [160]Apoi s-a făcut linişte şi Zamolxe le-a vorbit tuturor: „Măritul Rege al perşilor este foarte generos. [161]Cu adevărat Darius este Regele Regilor. [162]Iată că nu şi-a încălcat promisiunile".

[163]Spre seară, în cinstea oaspeţilor persani, Zamolxe a pregătit un foc sacru, aşa cum se obişnuia la perşii zoroastrieni. [164]Şi, spre uimirea tuturor celor prezenţi, Zamolxe a făcut invocaţii în limba avestană. [165]În timpul acela, generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei perşilor, se gândea cu uimire: „Iată pe unde poate străluci lumina Zeului nostru Ahura Mazdah! [166]N-aş fi crezut vreodată că voi vedea focul sacru al Lui Zaratuştra pe aceste meleaguri!"

CAPITOLUL 12

Zamolxe se retrage de la domnie. Dacii sunt poporul Lui Dumnezeu. Despre tradiţia străbună. Pitagora vine în Dacia. Profeţiile Lui Zamolxe. Plecarea la zei a Lui Zamolxe.

[1]La acea vreme atacurile armate ale agatârşilor asupra dacilor au făcut ca sarcinile regale ale Lui Zamolxe să fie mai dificile. [2]Trebuia să răspundă cu forţă şi asta a făcut ca în mintea Sa să se ducă o luptă între îndatoririle de rege şi cele de Mare Preot. [3]Şi Zamolxe S-a gândit adânc şi a înţeles că împlinise ceea ce-şi dorise pentru neamul dacilor. [4]A înţeles că trebuia să renunţe de a fi rege.

[5]Şi curând Zamolxe a strâns marile căpetenii ale dacilor, în sala mare de la Sarmisegetuza, şi le-a vorbit astfel: „Sunt un om al păcii, nu al războiului. [6]Dar un rege este uneori nevoit să facă război pentru a-şi apăra poporul. [7]Legământul meu cu Dumnezeu mă opreşte să dau ordine să fie omorâţi duşmanii. [8]Trebuie să aleg, ori să fiu un rege aşa cum e

nevoie, ori un preot al Lui Dumnezeu.
9 Şi hotărârea Mea este luată, vă rog să o
respectaţi. 10 Voi rămâne doar preot al Lui
Dumnezeu şi va trebui ca de astăzi să vă
alegeţi un alt rege”.

11 S-a lăsat o linişte adâncă şi Zamolxe
a părăsit demn sala. 12 Dacii au înţeles
lupta care se ducea în sufletul Lui
Zamolxe. 13 Şi în aceeaşi zi ei au hotărât
ca rege să le fie marea căpetenie Gelu.
14 Ceremonia învestiturii noului rege a
decurs exact ca cea făcută la încoronarea
Lui Zamolxe. 15 A fost condusă de un
sobor de preoţi şi preotese în frunte cu
Arian şi soţia lui Rodia, preoteasă şi ea.
16 Mai târziu noul rege Gelu a mutat
capitala regatului.

17 După retragerea de la domnie,
Zamolxe a avut mai mult timp să se
ocupe de hrana spirituală a oamenilor.
18 Şcoala de la Sarmisegetuza s-a extins
cu noi aşezăminte în principalele cetăţi
ale ţării.

19 Odată Zamolxe Şi-a amintit despre
cele vorbite la Ierusalim cu profetul
Zaharia. 20 Atunci Zaharia Îi împărtăşise
Lui Zamolxe marele secret al iudeilor,
taina luminii sacre aprinsă o dată pe
săptămână în casele lor, obiceiul
Sabatului. 21 Aşa Zamolxe a vrut să
crească lumina în sufletele copiilor
dacilor. 22 Şi a pregătit la Sarmisegetuza
un rug sacru numai pentru copii ca să le
deschidă sufletele către lumină. 23 De
atunci, pe oriunde a mers prin Dacia,
Zamolxe Şi-a găsit mereu timp să facă
ruguri sacre anume pentru copiii
rumânilor.

24 Şi aşa aprinderea rugului pentru
copii a devenit un obicei la daci şi a fost
urmat veac de veac de neamul lor în
casele celor cu râvnă pentru Dumnezeu.
25 Fie că era aprinsă în case cu lumânări,
fie afară la focul dacic, lumina Lui
Dumnezeu era cunoscută din copilărie de
copiii dacilor. 26 Şi ei creşteau în
înţelepciune din fragedă copilărie, tot aşa
cum creşteau şi copiii iudeilor după
obiceiul neamului lor. 27 Că dacii învăţau
de la orice popor ce era bun şi astfel
lumina neamului lor strălucea şi mai
puternic, aşa cum le spunea Decalogul
Lui Zamolxe.

28 Anii au trecut şi Zamolxe a reuşit
să-şi facă învăţătura cunoscută printre
multe dintre triburile dacilor şi tracilor,
de-o parte şi de alta a fluviului Istru,
până la fluviul Borysthenes în est, iar în
vest până peste fluviul Tibiscos.

29 Cu timpul neamurile agatârşilor şi
ale altor gali, s-au amestecat cu cele ale
tracilor şi până la urmă au devenit un
singur popor al rumânilor.

30 Şi într-o zi Zamolxe a primit o
epistolă, adusă de negustorii greci din
insula Samos, de la Nestor, prietenul
Său. 31 În ea se scria astfel: „*Mărite Preot
şi prieten al meu, închinare.* 32 *Află că am
fost la Croton şi m-am întâlnit cu
înţeleptul Pitagora.* 33 *El este bine
sănătos, dar are probleme cu
concetăţenii de acolo care se opun
învăţăturii lui.* 34 *Mi-a încredinţat o
scrisoare, pentru Tine Domnul meu, pe
care o trimit aici cu a mea.* 35 *Află că
anul acesta nu pot veni în Dacia, dar
este sigur că voi fi acolo în cel următor.*
36 *Primeşte din partea mea, bineţe şi
urări de sănătate. Nestor*.

37 Zamolxe era nerăbdător să afle
veştile de la Pitagora. 38 Şi i-a deschis cu
emoţie scrisoare şi a citit: „*Bineţe de la
Pitagora, către Zamolxe.* 39 *Îţi scriu
discipolul meu de aici din Croton.* 40 *La
cei şaptezeci şi unu de ani ai mei mă simt
încă bine.* 41 *Am noroc cu soţia mea*

Theano care, mai tânără fiind, are grijă de mine. [42]*Am probleme aici la şcoala mea şi cu ordinul spiritual înfiinţat de mine.* [43]*Dar Îţi scriu mai ales din alte motive.* [44]*Am cercetat neamurile care se găsesc prin aceste părţi de lume unde, în afară de greci, s-au stabilit latini, etrusci şi alte triburi.* [45]*De curând a avut loc un moment aparte pe care Ţi-l transmit.* [46]*Regele etrusc Tarquinius Superbus, al aşezării numită Roma, a fost înlăturat de supuşii săi latini, romanii.* [47]*Află dar că aceşti latini sunt veniţi de pe acele meleaguri ale voastre din Tracia.* [48]*O legendă a latinilor vorbeşte despre eroul lor întemeietor, tracul Eneeas.* [49]*Latinii sunt oameni dârji şi disciplinaţi, au în sânge simţul libertăţii tot aşa ca şi voi geţii.* [50]*Regele etrusc era un tiran, romanii preferă acum să trăiască sub forma politică de republică.* [51]*Ei preţuiesc dreptatea,* iustitia *şi curajul,* virtus*, calităţi izvorâte din cunoaştere.* [52]*Latinii vor creşte în putere şi au mare viitor.*

[53]*Cunosc obiceiurile religioase ale romanilor şi latinilor, le-am aflat ritualurile şi comportamentul sacerdoţilor, preoţi, preotese şi vestale.* [54]*Mare parte dintre aceste practici sacre le aveţi şi voi geţii.* [55]*Romanii nu aduc zeilor ca jertfe fiinţe vii, ci înţeleg mult mai bine, chiar şi decât grecii, că sacrificiile către zeităţi sunt rele şi aducătoare de dezastre şi suferinţă.* [56]*Iar când aceşti latini se vor uni atunci şi soarta noastră a grecilor, de pe aceste locuri din lume, va fi pecetluită.*

[57]*Am ţinut să ştii detalii despre un trib de-al vostru care a ajuns pe aceste pământuri, pentru că vă seamănă.* [58]*Am cercetat şi scrierea pe care ei o numesc latină.* [59]*Este aceeaşi cu a voastră a geţilor pe care eu o cunosc de pe pergamentul scris de Tine în Samos cu ani în urmă, şi pe care l-am luat aici cu mine la Croton.*

[60]*Cât despre poporul Tău, geţii, Te îndemn să-l statorniceşti în* logos*,* justiţia*, cum spuneţi voi dreptăţii şi adevărului.* [61]*De dârzenie ştiu că aveţi parte de când lumea.* [62]*Tracii au fost odată cel mai civilizat neam din lume de la care şi noi grecii am învăţat, dar obiceiul jertfirii către zei i-a barbarizat.* [63]*Ca Mare Preot al poporului Tău, Tu poţi să-i aduci lumina înţelepciunii.*

[64]*Nu ştiu câte zile voi mai avea de trăit, dar când sufletul îmi va pleca la cer, la Zeus, să mi-l chemi să se întrupeze în neamul vostru.* [65]*Vei afla mai multe de la negustorul Nestor care vine adesea acolo în Dacia, cât şi aici în Croton.*

[66]*Fie ca zeii Tăi Dumnezeu, Domnazâna şi ceilalţi să-Ţi dea putere şi să Te însoţească în tot ce faci pentru neamul Tău. Pitagora din Croton".*

[67]Zamolxe a simţit cu sufletul cuvintele lui Pitagora. [68]Se gândea cu veneraţie la părintele spiritual care I-a deschis calea către înţelepciunea lumii. [69]Şi-şi spunea: „La vremea potrivită marele înţelept Pitagora va fi chemat în neamul dacilor şi va purta numele de Decezeu. [70]În viitor, voi face în aşa fel încât cei care Mă urmează să cheme la nevoie sufletul lui Pitagora, căci în el se află zece zei".

[71]Adesea, la Sarmisegetuza, Zamolxe îi invita pe sacerdoţii daci, bărbaţi şi femei, cărora dorea să le întărească învăţătura. [72]Şi lor le vorbea astfel: „Înţelepciunea este frumuseţea sufletului. [73]Să vă hrăniţi din înţelepciunea întregii

lumi. [74]Dând altora lumină nu pierzi din lumina ta. [75]Fericirea se trăieşte pe calea vieții nu la capătul drumului. [76]Voi preoții şi preotesele dacilor trebuie să fiți modele în viață. [77]Să trăiți simplu, frumos şi drept că aşa veți păşi pe Calea Cerului care va crea în voi dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată şi trezvia sufletului. [78]Numai atunci oamenii vă vor urma. [79]Noi, neamul dacilor, suntem fiii şi fiicele soarelui şi ai luminii. [80]Şi de-a pururea să țineți minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu".

[81]Şi Zamolxe le-a dat îndrumări oamenilor cum să scape de frică şi de teama de necunoscut spunând: „Când vă veți simți însingurați şi neajutorați să chemați spiritele străbunilor, veghetorii nevăzuți ai focului sacru dacic. [82]Să nu vă temeți de moarte şi nimic să nu vă rupă de Dumnezeu. [83]Şi să nu glorificați suferința sub nici o formă, căci suferința omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu. [84]Noi oamenii suntem alcătuiți în natura noastră din frumusețe şi nesfârşire, iar natura întreagă este opera grandioasă a Lui Dumnezeu".

[85]Cu alte ocazii Zamolxe le-a vorbit dacilor despre legea strămoşească, temelia spirituală a neamului, zicând: „Aveți colinde ca să vă amintiți mereu de străbuni. [86]Înțelepții noştri zgrimintеşii vor înfrunta veacurile cu povețele lor de bine. [87]De aceea tradițiile străvechi trebuie să le transmiteți urmaşilor. [88]Să țineți păstrate în pâine semnele noastre sacre că aşa nu le veți uita niciodată în veacuri cum nu uitați să mâncați pâinea. [89]Învățăturile sacre neamului să vă rămână vii în minte şi să le scrieți iar şi iar pe tăblițe de aur".

[90]Când Zamolxe a împlinit şaizeci de ani, L-a vizitat prietenul Nestor care I-a adus veşti despre Pitagora spunându-I: „Află că înțeleptul, care are acum optzeci de ani, ar vrea să vină la Tine în Dacia, Domnul meu. [91]Pitagora are probleme serioase, de viață şi de moarte, acolo la Croton. [92]Unii l-au amenințat că-l vor omorî. [93]Ceva trebuie făcut cât se poate de repede". [94]Şi Zamolxe a spus: „Voi trimite oameni să-l aducă aici pe Pitagora".

[95]În două zile s-a format o echipă de salvare. Nestor va pleca la Croton însoțit de cinci bărbați daci care vorbesc şi greceşte. [96]Zamolxe le-a dat sarcina să-l aducă cu bine la Sarmisegetuza pe Pitagora.

[97]Planul le-a reuşit. [98]Şi aşa maestrul Pitagora L-a revăzut pe Zamolxe, fostul lui învățăcel, după optsprezece ani. [99]Întâlnirea lor a fost emoționantă. [100]Şi Zamolxe i-a spus lui Pitagora cu adâncă venerație: „Zeii sunt mereu cu tine domnul Meu. [101]Bun sosit pe pământul strămoşilor noştri, geții. [102]De acum îți va fi temelie căci aici vei trăi în siguranță. [103]Te primim cu pâine şi sare".

[104]Maestrul Pitagora a fost adânc mişcat de respectul pe care i-l acorda Marele Preot spunându-I: „Dacă şi regii lumii ar venera înțelepciunea omenească, aşa cum o faci Tu Zamolxe, omenirea ar trăi în bună pace şi înțelegere".

[105]Lui Pitagora i se pregătise o locuință, potrivită spiritului lui ascetic şi vârstei, unde putea sta retras şi gânditor. [106]Adesea Zamolxe îl consultă asupra unor teme spirituale şi sociale importante. [107]Înțeleptul era bucuros să-I fie de folos.

[108]Şi Pitagora s-a obişnuit cu viaţa de la Sarmisegetuza. [109]A cunoscut pe tinerii aspiranţi la preoţie. [110]Şi vroia să le predea lecţii filosofice despre isihasm. [111]Zamolxe a fost foarte bucuros când a auzit despre dorinţa lui Pitagora. [112]Şi toţi cursanţii de la Sarmisegetuza au fost chemaţi să ia parte la lecţiile maestrului.

[113]Marele Lup Alb era interpretul lui Pitagora. [114]Încă de la prima lecţie a lui Pitagora, Marele Lup Alb a adaptat termenii din limba greacă în cea dacă. [115]Şi aşa *hesychasmos* a devenit isihasm, iar *hesychia*, isihia.

[116]Maestrul Pitagora şi-a păstrat modul de predare. [117]Ţinea trează atenţia participanţi care puteau să-i pună întrebări asupra temele prezentate. [118]Mai întâi Pitagora a expus originea şi principiile metodei isihaste. [119]Apoi a structurat conceptul la noile condiţii spunând: „Isihasmul este o modalitate de liniştire a omului în cele trei planuri, cel al trupului, cel al minţii şi cel al sufletului. [120]Metoda îşi are originea în Egipt. [121]Acolo practicanţii retragerii se numeau anahoreţi, în traducere „cei care-L urmează pe Horus”. [122]De menţionat că zeul Horus reprezintă soarele la răsărit, astrul pe care pustnicii Egiptului îl venerau din deşerturile unde vieţuiau. [123]Noi grecii Îl considerăm pe zeul Horus ca fiind acelaşi cu zeul Apollon. [124]Şi cred că vă este cunoscută credinţa grecilor în Apollon Likeios, Apollon Zeul Lupilor, un zeu primordial al locuitorilor ţinuturilor tracilor”.

[125]Pitagora le-a vorbit despre evoluţia în timp a isihasmului zicând: „Practicile anahoreţilor egipteni s-au răspândit şi printre grecii eremiţi. [126]Metodele numite de noi isihaste, cuvântul *hesychia* însemnând liniştire, sunt o tradiţie spirituală distinctă. [127]În Egipt, de unde îşi trage originea, isihasmul practica rugăciunea către zeul Horus. [128]Se stătea într-o postură comodă, însoţită de respiraţie controlată şi de meditaţie asupra inimii. [129]Atunci practicantul îşi imagina un soare strălucind. [130]Noi grecii am adaptat metoda, păstrăm intactă practica în sine, [131]dar facem rugăciunea către Apollon astfel: Zeule Apollon adu-mi soarele Tău în inimă. [132]Iată de ce această rugăciune se numeşte Rugăciunea Minţii în Inimă”.

[133]Un tânăr dac, dintre cei prezenţi, a spus: „Ne întrebăm dacă noi dacii o putem adapta pentru divinitatea noastră, Dumnezeu?” [134]Şi Pitagora a răspuns: „Fireşte. [135]Şi chiar aşa vom face. Vom spune: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă. [136]Şi haide să o practicăm chiar acum”.

[137]Învăţăceii au urmat instrucţiunile maestrului. [138]Rugăciunea Minţii în Inimă a durat timp de o jumătate de oră. [139]Pe timpul inspirului respiraţiei, cuvintele erau pronunţate mental. [140]Concomitent fiecare dintre participanţi a vizualizat un soare răspândindu-şi razele din inima proprie.

[141]Şi la sfârşit Pitagora le-a explicat: „Această metodă este de o mare valoare. [142]Ea purifică trupul, mintea şi sufletul, creează ordine în viaţa omului care o urmează perseverent, căci mintea coboară în inima cea luminată. [143]Rugăciunea Minţii în Inimă conduce omul la renaşterea în spirit, la transformare interioară şi la devenirea omului întru fiinţă conştientă de propria-i existenţă”.

[144]Au trecut trei ani de la venirea lui Pitagora la Sarmisegetuza. [145]Înţeleptul avea optzeci şi trei de ani. [146]Într-o zi

sufletul i-a plecat la zei. [147]Şi Zamolxe
le-a adus la cunoştinţă preoţilor daci ai
sanctuarului spunându-le: [148]„Pentru
marele înţelept Pitagora vom face un foc
al nemuririi dacice cum nu s-a mai văzut
vreodată. [149]Pregătiţi toate cele necesare
pentru mâine la ora prânzului!”

[150]A doua zi, la amiază, soarele
strălucea perpendicular peste aşezarea
Sarmisegetuzei. [151]Oamenii s-au strâns în
număr mare să participe la momentul
solemn. [152]În liniştea deplină Zamolxe a
aprins rugul. [153]Şi le-a vorbit oamenilor
despre Pitagora astfel: „Marele înţelept a
strălucit ca soarele în timpul vieţii sale.
[154]Să-l vadă acum soarele Amen pe care
el l-a venerat în Egipt. [155]A fost un Mare
Preot al lumii. [156]Când neamul nostru va
avea nevoie de un om al luminii, care să
reformeze casta preoţilor, atunci să
cheme sufletul lui Pitagora şi să-i spună
Decezeu, căci avea în el spiritele a zece
mari zei ai lumii. [157]El a plecat sus la zei,
iar noi dacii am renăscut datorită acestui
om al Lui Dumnezeu. [158]Şi de-a pururea
ţineţi minte vorbele lui Pitagora:
Respectă-te pe tine, respectă-i pe ceilalţi,
fii răspunzător pentru toate acţiunile
tale”.

[159]Au trecut cincisprezece ani de la
revenirea Lui Zamolxe în Dacia. [160]La
cei şaizeci şi trei de ani, Zamolxe se
simţea în putere. [161]Avea destul timp să
întărească ceea ce întemeiase, se ocupa
mai ales de cei care erau deja în preoţie.
[162]Călătorea mult prin Dacia participând
la serviciile religioase şi la inaugurarea
templelor.

[163]Şi Zamolxe a pus câţiva oameni să-i
pregătească o locuinţă subterană la
Apolovraci. [164]Vroia să stea acolo un
timp ca ascet. [165]Se ştia din legende că în
vechime trăise la Apolovraci chiar zeul
Apollon Likeios, vindecătorul, vraciul.
[166]Retras din lume, Zamolxe era cu
sufletul mai aproape de Dumnezeu şi
Domnazâna, de la care vroia să
primească îndrumări.

[167]Şi au trecut trei ani, timp în care
Zamolxe nu s-a întâlnit decât cu câţiva
membri ai familiei Sale care-L îngrijeau.
[168]Clipele şi Le petrecea cu gândul la zei
şi ajunsese la adânci profunzimi ale
spiritului. [169]Şi după timpul celor trei ani
Zamolxe s-a arătat şi altor oameni spre
bucuria tuturor. [170]În anii ce au urmat
Zamolxe i-a învăţat pe câţiva preoţi daci
marile taine ale nemuririi pe care le
aflase de la Domnul în timpul cât stătuse
retras de lume.

[171]Era iarnă, în ziua de Crăciun când
Zamolxe împlinise optzeci şi opt de ani.
[172]De mult timp toţi Îl priveau cu
veneraţia dată unui zeu. [173]Zeul cu
Tâmpla Ninsă simţea că I se apropia
timpul când va pleca la Dumnezeu
Fărtatul. [174]Soţia Sa Bendisa murise în
iarna trecută, cu câteva zile după
aniversarea zilei Lui de naştere. [175]Într-o
noapte Bendisa I-a apărut în vis şi I-a
spus: „Te aştept Domnul meu. [176]Toţi cei
de aici, unde eu mă aflu, suntem
nemuritori”.

[177]Se apropia primăvara şi s-a dus
vestea că atunci când ziua va fie egală cu
noaptea va avea loc la Sarmisegetuza o
mare adunare a căpeteniilor neamului.
[178]Le va vorbi Zamolxe Zeul. [179]Ştiau că
vor primi poveţe pentru salvarea
sufletelor.

[180]Şi în sala cea mare se adunase
multă lume. [181]Nu lipseau regele, preoţii
şi nobilii cei mai de vază. [182]Zamolxe le-
a vorbit astfel: „Poporul Meu, popor de
la izvor, oameni de la râuri, rumâni. [183]A
sosit vremea ca Eu să merg la Dumnezeu

Fârtatul şi să las preoţia de pe pământ Marelui Lup Alb. [184]El vă va fi Mare Preot. [185]Să-l ascultaţi căci neamul nostru are mare viitor. [186]Şi vă mai spun că dobândirea salvării sufletului este atunci când omul ajunge la înţelepciune. [187]Aceasta să vă fie menirea în viaţă, să ajungeţi înţelepţi. [188]Salvarea omului înseamnă omul care se divinizează, nu divinul care se umanizează. [189]Căci divinul care se umanizează doar ajută omului care se divinizează”.

[190]Într-o linişte adâncă Zamolxe le-a spus celor prezenţi despre un viitor posibil astfel: [191]„Toate în viitorul apropiat ar putea fi bune, păstrând în sufletul vostru lumina focului sacru dacic şi înţelepciunea străbunilor vie. [192]Dacă în numele Lui Dumnezeu şi al iubirii vor veni la voi oameni cu o învăţătură străină care vor să vă dezbine, să vă distrugă până în temelii templele sacre şi să vă şteargă scrierile sacre, să nu îi ascultaţi. [193]Ei vor să vă facă să pierdeţi calea cea dreaptă, să fiţi ca vitele înjugate, obidiţi, să căraţi în spinare o cruce pe care în locul soarelui nostru luminos se va afla corpul unui om mort. [194]Acei oameni ai întunericului, îmbrăcaţi în veşminte negre, vor pretinde că vin de la Dumnezeu, şi că Fiul Lui Dumnezeu s-a întrupat undeva în lume şi că ei aduc lumină sufletelor rumânilor. [195]Să nu îi credeţi! [196]Ei venerează sângele unui om mort şi vor încerca să vă dea să beţi simbolic, sub forma unei băuturi alcoolice, din acel sânge, ca să vă ia minţile. [197]Să-i alungaţi dintre voi, să fugiţi de ei! [198]Să nu uitaţi vreodată de focul sacru dacic şi de sufletele străbunilor. [199]Aşa inimile voastre nu vor fi cuprinse de lanţurile robiei. [200]Să păstraţi cultul strămoşilor, să respingeţi cultul morţilor”.

[201]„Nu, nu, nu vrem să se întâmple aceasta mărite zeu” au strigat oamenii. [202]Şi Zamolxe a continuat spunând: „Să Mă chemaţi mereu în minţile voastre, că acolo-Mi voi face cunoscută prezenţa. [203]Să aprindeţi focuri sacre pe oriunde veţi fi şi aşa vă veţi păstra sănătoşi şi însănătoşi, iar duhurile întunericului s-or duce înapoi în pustiurile unde hălăduiesc. [204]Şi ţineţi minte că ceea ce spuneţi în prezenţa focului sacru dacic Le spuneţi zeilor, Lui Dumnezeu şi Domnazânei”.

[205]Mulţimea adunată Îl asculta pe Zamolxe cu sufletul la gură. [206]Şi Marele Lup Alb scria cuvânt cu cuvânt vorbele Lui Zamolxe care continua să le grăiască astfel: [207]„Nu uitaţi că natura, cu toţi zeii şi zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiţi de voi. [208]Aduceţi-vă aminte mereu să vă bucuraţi la întâlnirile cu zeii şi aşa să ştiţi că lumina există în inimile voastre. [209]Focurile sacre rituale să le păziţi să fie mereu curate, fără sacrificii de orice fel. [210]De Mă veţi avea în sufletele voastre, ca strămoş al vostru, veţi păşi pe calea vieţii ţinând ca şi acum drumul vieţii frumoase”.

[211]Toţi cei ce ascultau simţeau iubirea Lui Zamolxe pentru ei ca o pavăză în toate clipele vieţii lor. [212]Şi Zamolxe le-a mai spus: „Dacă daţi ca ofrandă Lui Dumnezeu, pâine, fructe, mâncare pe care în numele Lui Dumnezeu le oferiţi oamenilor nevoiaşi, veţi primi de la alţi oameni ceea ce voi oferiţi. [213]Şi ceea ce daţi să fie însoţit de lumina focului sacru. [214]Pomana este bună, dar jertfa este rea. [215]Eu voi pleca curând dintre voi”.

[216]Şi în liniştea adâncă Zamolxe a mai spus: „În viitor când veţi putea auzi chemarea Marelui Lup Alb, dezbinarea va înceta între voi. [217]Şi când îi veţi recunoaşte chipul în stâncile munţilor şi

veți venera sufletul lui, şi-i veți auzi glasul cum vă cheamă, atunci să ştiți că puterea neamului va creşte şi doar atunci veți fi iarăşi lângă mine cu sufletele voastre".

[218]Zamolxe Arianul ştia că misiunea Lui pe pământ se apropia de sfârşit, aşa cum I-o menise tatăl său Crăciun, aceea a unui om născut din foc. [219]Şi le-a mai vorbit oamenilor astfel: „Casta preoțească este puternică în dreptate, *justiția*, [220]şi se va menține aşa prin chemarea la focul sacru spre întrupare a sufletului marelui înțelept Pitagora care se va numi Decezeu, căci are în el zece mari zei ai lumii. [221]Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor. [222]Şi aşa întunericul se va împrăştia. [223]De veți păstra apele curate şi limpezi atunci frumosul vieții vă va rămâne în inimi. [224]Dacă urgiile istoriei ce va urma vor face ca flacăra sacră să nu vă mai lumineze calea spre Dumnezeu şi Domnazâna, urmaşii noştri să o reaprindă mereu şi mereu de la focul sacru făcut de preoți şi preotese. [225]Să aprindeți des focurile sacre, căci prin ele veți ține legătura cu spiritele străbunilor neamului".

[226]Şi dacii L-au întrebat cu speranță în glasuri: „Când vei veni din nou printre noi zeul nostru iubitor de oameni?" [227]Zamolxe a răspuns: „Eu sunt cel ce sunt, un om iubitor de oameni. [228]Când veți vedea chipul meu şi ale străbunilor noştri că vă privesc din stâncile munților sacri, cogaionii, să ştiți că ne gândim la voi. [229]Când vă veți apropia cu evlavie de chipurile noastre din piatră în măreția munților să ştiți că inimile voastre încep să se curețe. [230]Cu treizeci de ani înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am venit Eu pe lume, o stea va străluci puternic mult timp pe cer. [231]Atunci să ştiți că spiritul meu s-a coborât în mijlocul neamului şi spiritele străbunilor se vor întrupa timp de treizeci de ani. [232]Şi când se vor împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am venit pe lume să ştiți că sufletele neamului nostru au coborât în urmaşii noştri. [233]Şi abia după aceea esența sufletului Meu va reveni, înapoi la Dumnezeu şi Domnazâna, după ce le-a trezit pe cele care hălăduiau pe pământurile dacilor arieni. [234]Eu nu cobor în lume în trup, ci doar în suflet. [235]Nu veți avea un salvator în carne şi oase, ci un spirit călăuzitor".

[236]Şi a doua zi Zamolxe le-a spune celor de aproape ultimele Sale cuvinte astfel: „Să Mă dați focului de unde M-am născut în spirit. [237]Să-Mi ardeți trupul mort deasupra peşterii de la Apolovraci. [238]Acolo sufletul Meu va mai reveni ca să stea de vorbă cu novacii şi să asculte susurul râului care curge mai jos". [239]Apoi suflarea i s-a rărit şi a încetat. [240]Omul zeificat de oameni a murit.

[241]Şi Marele Lup Alb a mers afară la oamenii care aşteptau şi le-a spus cu glas puternic. „Zeul cu Tâmpla Ninsă, Făuritorul de Inimi, a plecat la Dumnezeu Fărtatul şi la Mama noastră Domnazâna. [242]Sufletul I S-a eliberat din carne, dar o parte rămâne cu uriaşii, cu novacii rumânilor şi cu întregul Lui popor. [243]După măsura înțelepciunii, a faptelor şi a virtuților Sale noi spunem că Zamolxe Arianul, Zeu al Vieții şi al Învierii, este Fiul Lui Dumnezeu".

[244]Trupul omului-zeu a fost pregătit pentru incinerare aşa cum şi-a dorit,

deasupra peşterii de la Apolovraci. [245]Şi, după obicei, în timpul ritualului de înălțare a sufletului Lui la cer, un ciobănaş a cântat dintr-un fluieraş.

[246]Şi rugul s-a stins. [247]Apoi Marele Lup Alb, Mare Preot al dacilor, le-a vorbit celor prezenți astfel: „De astăzi neamul nostru al rumânilor, al dacilor arieni va sărbători în fiecare an la sosirea primăverii, la învierea naturii, ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe, trimisul ceresc. [248]Va fi Sărbătoarea Primăverii, Paştile, când ne înveselim de mai multă lumină şi mai puțin întuneric. [249]Atunci, la câteva zile după ce ziua este egală cu noaptea, vom serba Învierea Lui Zamolxe. [250]Chemăm astfel ca o părticică din sufletul Lui să învie în noi. [251]Ştim că El s-a dus acolo în cer şi sufletul Îi este viu alături de Dumnezeu, Domnazâna, de iubita Lui soție Bendisa, de tătânele Crăciun şi de maica Lui Vetra. [252]Noi urmaşii lor vom face din întreaga Dacie, Grădina Maicii Domnului Zamolxe, Grădina Raiului Dac, care într-o zi va cuprinde sufletul întregii lumi. [253]În veci este cinstit Zamolxe nemuritorul, Făt-Frumos al neamurilor tracilor. [254]Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!"

[255]La câteva zile de la plecarea Lui Zamolxe la zei, Marele Lup Alb a pregătit cioplirea unui obelisc. [256]O echipă de meşteri a făcut obeliscul de la Apolovraci, dintr-o piatră dură înaltă de câțiva metri, simbol al muntelui creației. [257]Secole de-a rândul, generații de daci au venit neîncetat la obelisc, ca să reaprindă mereu focul sacru dacic. [258]Credincioşii chemau la focul viu prezența Spiritului Lui Zamolxe, un Făt-Frumos însoțit la dreapta de soare şi la stânga de lună sau apărând cu soarele în față şi cu luna în spate.

[259]După trecerea Lui Zamolxe la Dumnezeu, Marele Lup Alb, a scris istoria despre Zamolxe. [260]Şi a cuprins vorbele Lui de înțelepciune într-o carte a învățăturilor, Legile Lui Zamolxe, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului. [261]Generațiile de oameni care au urmat au păstrat legile în suflete şi au rescris mereu pe plăcuțe de aur înțelepciunea pe care Zamolxe a lăsat-o pentru veşnicie poporului dacilor.

[262]Cu timpul au apărut în Dacia altarele Lui Zamolxe. [263]Lumina focului sacru trezea sufletul omului la adevărul sufletului Lui Dumnezeu. [264]Oamenii s-au deprins să-L venereze pe zeul Zamolxe. [265]Preoții zamolxieni oficiau îmbrăcați în alb. [266]Ei au menținut cu perseverență cultul focului sacru dacic, Focul Lui Zamolxe, Focul Viu. [267]S-a răspândit şi obiceiul botezului cu apă vie, foc sacru şi Spiritul Lui Zamolxe.

[268]Iar atunci când aveau prilejul, dacii aprindeau Rugul Lui Zamolxe, focul sacru de proporții mai mari, pentru folosul tuturor. [269]În preajma focului dacic se cântau balade şi se invocau Psalmii Lui Zamolxe, versete create şi folosite de Însuşi Zamolxe. [270]Sacerdoții zamolxieni le-au introdus treptat în serviciile rituale. [271]Ei foloseau crucea al cărui simbol solar din mijloc, floarea vieții, Îl reprezenta pe Însuşi Zamolxe, zeul solar.

[272]Şi cu timpul dacii, mai ales femeile, s-au deprins să O venereze ca zeiță pe Bendisa, soția Lui Zamolxe, zâna dragostei, a fertilității şi a elementelor naturii. [273]Ea urzea destinele oamenilor, iar căsătoriile rumânilor aveau loc în prezența Bendisei. [274]Şi Bendisei I s-au înălțat temple şi altare în toată Dacia.

[275]Sărbătoarea Bendisei, numită *bendi deia*, avea loc în timpul lunii florilor. [276]Zeița era înfățișată purtând două cosițe blonde lăsate pe spate. [277]Cultul Bendisei a dat naştere legendelor şi miturilor cu Ileana Cosânzeana.

[278]Şi treptat preoția Lui Zamolxe s-a răspândit peste tot în ținuturile tracilor. [279]S-a dus vestea în toată lumea despre meşteşugul vindecării sufletelor, al minților şi al trupurilor ştiut de preoții zamolxieni, care erau medici cu renume. [280]Ei îi învățau pe oameni să urmeze dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată şi trezvia sufletului. [281]Şi-i mai îndemnau să nu se teamă de moarte şi să ştie că sunt nemuritori.

[282]S-a răspândit şi obiceiul oferirii darurilor iarna la aniversarea naşterii Lui Zamolxe. [283]Despre daruri oamenii spuneau că vin de la Moş Crăciun, tatăl Lui Zamolxe, bătrânul care umbla pe cer într-un car tras de cerbi şi apoi cobora prin sate cu sacul plin de daruri. [284]Şi mai credeau că şi cu uşile închise moşul tot le intra noaptea pe coşul sobei în casă, ca să lase din prețioasa lui sarcină şi din bucuria de a împărtăşi cu alții iubirea pentru fiul său Zamolxe. [285]Anual, în ziua de Crăciun, dacii serbau atât naşterea Lui Zamolxe cât şi pe Moş Crăciun cel darnic.

CARTEA LEGII STRĂMOŞEŞTI
sau
CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE

CAPITOLUL 1

Marele Lup Alb vorbeşte poporului. Focul Viu de la Sarmisegetuza. Schimbarea la față. Marele Lup Alb scrie din nou Legile Lui Zamolxe. Legile Lui Zamolxe.

[1]Şi Marele Lup Alb a fost mulți ani Marele Preot, Bătrânul Înțelept.

[2]Odată Marele Lup Alb a făcut la Sarmisegetuza o mare adunare a preoțimii. [3]Şi mulți alți oameni au venit acolo, iar el le-a vorbit tuturor astfel: „Popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni! [4]Trăim timpuri în care ne vom zidi din ce în ce mai mult cu învățăturile Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [5]Dacă Zamolxe s-a unit în spirit cu Dumnezeu, atunci El este tot atât de vechi ca şi timpul. [6]Şi multe ştim acum şi multe trebuie să mai facem ca neamul nostru de oameni frumoşi să dăinuiască. [7]Poporul trebuie să ştie mereu care-i sunt rădăcinile strămoşeşti şi aşa să spună tuturor urmaşilor în veci de veci. [8]Şi iată adevărul despre oamenii din cer şi cei de pe pământ. [9]În vremurile străvechi au venit pe pământ zei din ceruri şi din amestecul lor cu pământenii s-au ivit strămoşii noştri tătânii cei blajini, rugmanii, cărora li se mai spune şi tătâri, tartori sau titani. [10]Ei erau urieşi, tartorii cerului. [11]Şi de la ei avem noi legea tătânrească, legea celor blajini. [12]Dar ştim că oamenii din stele au mers şi la alte neamuri în lume. [13]Aici la noi, ei au lăsat marile lor învățături primite de la Domnul Dumnezeu al cărui nume cel adevărat este LER. [14]Că Domnu-i Domn şi Leru-i Ler. [15]Noi am învățat să trăim în frăție cu natura de unde ne vine puterea de a viețui în lume. [16]Şi cultul străbunilor, pomenirea celor adormiți, ne face să cunoaştem puterea cea mare a neamului nostru. [17]Iar prețuirea înțelepciunii ne face zgriminteşi, oameni cu mintea ageră. [18]Pe cei din alte neamuri care trăiesc în pace printre noi îi avem drept frați. [19]Că străbunul Zamolxe ne-a lăsat drept pildă iubirea de oameni”.

[20]Şi tot atunci Marele Lup Alb, Bătrânul Înțelept, le-a mai spus: „Ca să poți învăța de bine pe cineva trebuie să ai credință dreaptă. [21]Şi ca să prosperi trebuie să munceşti cu sârg. [22]Că bogăția fără muncă nu e bună. [23]Şi mai țineți minte când faceți negoț să-l faceți cinstit. [24]Şi dacă aveți credință în Zamolxe, în rânduielile Lui şi în zeii strămoşeşti, asta să arătați prin faptele voastre de bine. [25]Dacă sădiți învățăturile Lui Zamolxe în mințile copiilor voştri, acestea vor fi ca o sămânță nemuritoare. Şi aşa să faceți în veac de veac”.

[26]Toți ştiau că în marea sală de la Sarmisegetuza ardea focul viu, focul Lui Zamolxe care era păzit zi şi noapte de veghetorii focului viu. [27]Era un obicei lăsat chiar de străbunul Zamolxe, după întoarcerea Sa din călătoria prin lume. [28]Şi veghetorii focului viu de la Sarmisegetuza erau aleşi cu grijă, doar dintre acei oameni care-L aveau pe Dumnezeu în inimă.

[29]Într-un an Marele Lup Alb a chemat
poporul la Sarmisegetuza la Ziua de
Sânziene. [30]Şi au pregătit acolo un rug
mare la care fiecare om să-şi cheme,
după voie, zeii şi zânele ca astfel să
meargă pe calea Domnului Dumnezeu.
[31]Şi rugul a fost aprins chiar de Marele
Lup Alb cu torțele în flăcări luate de la
focul nemuririi dacilor, care ardea în sala
cea mare.

[32]Atunci s-au strâns, în jurul focului,
dansatorii focului sacru. [33]Şi veniseră
atunci la Sarmisegetuza şi greci chemați
în ospeție ca prieteni. [34]Ei s-au rugat unui
zeu numit Derzis, pe care dacii îl numeau
Dârzu, zeul vigorii corpului omenesc, al
sănătății şi al virtuților.

[35]Şi mii şi mii de oameni s-au
schimbat la față. [36]Rugul sacru dacic le-a
deschis mințile şi lumina Lui Dumnezeu
li se vedea pe chipuri.

[37]Atunci Marele Lup Alb le-a spus
oaspeților greci: „Iată cum chemăm noi
pe Stăpânul Cerului ca să fie aici cu noi".
[38]Şi unul dintre greci a zis: „Aşa vom
face şi noi când ne vom întoarce acasă,
domnul nostru. [39]Astăzi ne-am împărtăşit
iarăşi cu lumină pe Calea Cerului Lui
Zeus".

[40]Se ştia că agatârşii cei puternici, cei
inițiați în tărâmul nevăzut agarta al
peşterilor, locuiau pe pământurile dacilor
şi intraseră în neamul dacilor, şi toți au
făcut un singur popor.

[41]Era pace în toate ținuturile locuite de
daci şi Marele Lup Alb mai lucra încă la
scrierea Legilor Lui Zamolxe, Legile
Vieții, pe care Zamolxe le primise de la
Zâna Vesta pe timpul când El stătuse
lângă focul sacru dacic.

[42]Pe când trăia Zamolxe, El îi spusese
Marelui Lup Alb că acele legi fuseseră
date oamenilor de către îngerii veghetori,
oamenii veniți din stele. [43]Şi i-a mai zis
că erau legile cele dintâi pe care le
urmaseră şi uriaşii, tătânii, urmaşii
îngerilor veghetori, fondatorii. [44]Ele au
fost numite Testamentul Dacilor şi au
fost scrise pe tăblițe de aur şi ascunse în
locurile tainice ale munților. [45]Se ştia că
Legile Lui Zamolxe erau cuvintele de aur
ale înțelepciunii omeneşti, o scriptură a
iubirii de oameni, o lege a strămoşilor şi
a obiceiului pământului.

[46]Şi la acea vreme Marele Lup Alb a
scris două sute şaisprezece legi. [47]Odată
oamenii l-au întrebat: „De ce sunt două
sute şaisprezece legi? De ce nu sunt mai
multe sau mai puține?" [48]Şi Marele Lup
Alb a răspuns: „Am scris aceste legi ca
să-l cinstim pe Pitagora că el credea în
puterea numărului două sute şaisprezece.
[49]Dar cu adevărat legile bune pentru
oameni sunt nenumărate. [50]Şi vor fi mulți
alți oameni care vor scrie şi alte legi
bune şi de mare folos pentru viață. [51]Şi
chiar dacă aceste legi scrise de mine în
timpurile acestea vor fi date uitării, ele
vor izvorî din mințile limpezi ale
oamenilor care ne-or urma nouă. [52]Legile
Lui Zamolxe sunt legile vieții celei în
lumină şi atâta timp cât va exista viață în
lumina sacră legile acestea nu vor pieri.
[53]Şi luați aminte că Legile Lui Zamolxe
sunt înțelepciunea dată oamenilor de
către îngerii veghetori, oamenii veniți din
stele, cei care au trăit pe vremea lui Ene
uriaşul, trimisul cerului cu vorbe bune
pentru oamenii acelor vremuri. [54]Voi să
țineți minte că Legile Lui Zamolxe nu
vor pieri niciodată. [55]Neamul nostru le va
ține mereu în suflet, şi chiar dacă uneori
nu vor mai fi scrise nicăieri aceste legi
vor fi vii în inimi de lumină".

[56]Şi iată cum Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe:

[57]„Dumnezeu este CEL CE ESTE în nemărginire şi veşnicie. [58]Noi oamenii I-am dat multe nume CELUI CE ESTE, după mintea noastră. [59]Dar EL cu adevărat nu are nume (1).

[60]Domnul Dumnezeu îşi are fiinţarea în Focul Viu. [61]Şi cu Focul Viu Domnul zămisleşte sau pierde lumi. [62]Dumnezeu, creatorul a tot ce există, se află în cerul de purpură şi este Focul Viu care a existat dintotdeauna în lumină sacră (2).

[63]Omul a fost creat de Dumnezeu pornind de la o scânteie a spiritului Lui. [64]Şi scânteia a intrat în materie, s-a îmbrăcat cu materie şi treptat a evoluat în fiinţe care seamănă din ce în ce mai mult cu Dumnezeu. [65]Fiinţele sunt în devenire în Dumnezeu, cresc în conştiinţa de sine până când o ating pe cea a Lui Dumnezeu în care se mistuie (3).

[66]Domnul trăieşte în multe lumi şi atâta timp cât ESTE, EL creează necontenit. [67]Domnul se revelă prin creaţia Sa şi prin sinele fiinţelor. [68]Fiinţele cu putere mai mare a minţii Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu. [69]Existenţa pe care o creează mintea omului nu are limitări întocmai ca şi cea creată de mintea Lui Dumnezeu (4).

[70]Tot ceea ce există este creaţia Lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul şi omul să nu-şi facă dumnezei după mintea sa (5).

[71]Pentru noi oamenii, Dumnezeu este şi Tată şi Mamă pentru că Îl privim ca pe CEL care ne-a creat corpurile şi minţile şi sufletele (6).

[72]Creatorii cei mai mari sunt acele fiinţe cu minţi cereşti, căci trezvia lor este cea care le dă puterea de a crea alături de Domnul Dumnezeu, Foc Viu din cerul de purpură (7).

[73]Mintea omului nu are limitări de gândire, astfel că realitatea pe care mintea sa o creează nu are limitări. [74]Gradul de discernământ al omului cerne participarea sa în universul nelimitat. [75]Dar în viaţa proprie omul să-şi stabilească limitările potrivite unui timp anume datorită urmelor trecutului lăsate în viaţa sa (8).

[76]Dumnezeu se revelă şi prin Sinele omului. [77]Regulile de a trăi ale omului sunt date de înţelepciunea cunoaşterii sale. [78]Toate fiinţele îşi fac regulile de a trăi pe cât pot ele să înţeleagă din lumina Lui Dumnezeu (9).

[79]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [80]Să urmezi lumina Domnului Zeu şi să nu iei în deşert numele Lui (10).

[81]Ca fiinţe umane suntem legaţi cu întreaga lume prin corp, minte şi suflet. [82]Ne creăm o reţea de interdependenţe mai mult sau mai puţin controlate. [83]Energiile corpului ale minţii şi ale sufletului se pot transforma una în alta (11).

[84]Prin puterea minţii totul devine posibil. [85]Însă credinţa este cea care dă putere minţii omului (12).

[86]Să simţi nemărginirea din tine precum este preaplinul Lui Dumnezeu (13).

[87]Lumea este ceea ce crezi tu că este; gândurile tale sunt cele care ţi-au făcut viaţa aşa cum este (14).

[88]Oamenii care se află în jurul tău sunt rezultatul credinţei tale în vieţile lor alături de a ta (15).

[89]Lumea existentă este rezultatul intersecţiei lumilor zămislite de minţile cu puteri creatoare (16).

[90]Gândurile tale atrag realitatea pe care o trăieşti; dacă ele sunt pozitive atunci vor crea o realitate pozitivă, iar dacă sunt negative aşa îţi va fi şi lumea în care vieţuieşti. [91]Omul îşi schimbă viaţa prin a-şi schimba modul în care gândeşte (17).

[92]Visele îi par omului realitate şi realitatea îi pare vis. [93]Toate câte sunt, sunt şi vis şi realitate. [94]Realitatea pentru tine este ceea ce tu trăieşti, omul să fie atent la ce i se potriveşte pentru viaţa pe care şi-o construieşte din gânduri statornice (18).

[95]Puterea care uneşte este mai mare decât cea care desparte. [96]Cel înţelept caută armonia în oameni. [97]Puterea fiinţelor vine dinăuntrul lor (19).

[98]Gândul înţelept, ieşit din lumina sufletului, trebuie urmat de vorbă şi faptă pentru ca el să se împlinească (20).

[99]Urmaţi lumina sufletului din voi, iar dacă o daţi şi altor oameni ea nu se împuţinează, ci străluceşte şi mai tare (21).

[100]Mintea cea ascunsă (sinele de jos), mintea cea cu care eşti treaz (sinele de mijloc) şi mintea sufletului (sinele de sus), sunt tărâmurile în care omul trăieşte (22).

[101]În ACUM se află toată puterea vieţii. [102]Puterea lui ACUM depinde de puterea conştiinţei prezentului. [103]Fiinţele există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [104]Schimbând gândul ACUM se schimbă şi realitatea prezentului şi pasul următor către viitor (23).

[105]Puterea omului vine întotdeauna dinăuntrul său şi tot ceea ce creează omul este rezultatul folosirii puterii sale lăuntrice (24).

[106]Prin manifestarea atenţiei (năzuinţei) către trecut trăim în trecut, pe când folosind-o spre viitor trăim în viitor; dar când atenţia are direcţia către prezent, numai atunci trăim cu adevărat realitatea (25).

[107]Oamenii se deosebesc esenţial prin puterea minţii fiecăruia dintre ei (26).

[108]Frica paralizează puterea omului (27).

[109]Vinovăţia slăbeşte energia omului şi-i năruie viaţa (28).

[110]Să nu cazi în patimi, să-ţi înfrânezi pornirile cele care te ostoiesc de vlagă (29).

[111]Dumnezeu creează cu înţelepciune din iubire. [112]Iubirea, pasărea cu aripi de foc, este taina vieţii (30).

[112]A iubi înseamnă a fi în Dumnezeu şi a fi fericit, căci iubirea este măsura fericirii şi intensitatea de a trăi (31).

[113]Crescând în iubire, omul creşte în Dumnezeu (32).

[114]A fi îndrăgostit înseamnă a fi în Dumnezeu (33).

[115]Începutul înţelepciunii este iubirea de Dumnezeu, iar ruina înţelepciunii este frica de Dumnezeu (34).

[116]Iertarea îl vindecă în primul rând pe cel care iartă (35).

[117]Urmele trecutului se manifestă în prezent datorită amestecului lor cu realitatea prezentului (36).

[118]Puterea prezentului poate prevala asupra predestinării trecutului. [119]Omul cu conştiinţa prezentului slăbeşte sau

şterge influenţa trecutului manifestată prin obiceiuri şi tipare create de minte şi menţinute în memorie (37).

[120]Omul a fost creat pentru a cunoaşte lumina divină şi prin ea el să se ridice la cerul de purpură al Lui Dumnezeu (38).

[121]Schimbând gândul acum se schimbă şi realitatea prezentului; omul unde gândeşte acolo se pomeneşte (39).

[122]Slăbind trăirea în prezent, se slăbeşte esenţa fiinţei, de aceea pentru a întări fiinţa este bine să trăim în prezent (40).

[123]Să învăţăm să deosebim adevărul de iluzie. [124]Când omul nu mai face diferenţa între propriul suflet şi egoul fals atunci el îşi făureşte iluzii şi vise nedefinite legate de cele văzute şi auzite (41).

[125]Energia curge într-acolo unde o direcţionează atenţia (năzuinţa) care arată calea intenţiei (42).

[126]Lumea omului se creează din energia direcţionată. [127]Puterea omului se manifestă într-acolo unde se îndreaptă năzuinţa minţii (43).

[128]La focul sacru se creează o realitate care trezeşte puterea mentalului colectiv al celor care privesc focul (44).

[129]Înainte de a acţiona, omul să se adune în sine, să-şi drămuiască puterea şi abia atunci să-şi îndrepte năzuinţa către ceea ce vrea să realizeze. [130]Şi astfel va fi ajutat de energiile corpului, ale minţii şi ale sufletului, puteri care se pot transforma una în alta (45).

[131]Împlinirea este măsura adevărului, căci pomul după roade se cunoaşte şi omul după fapte (46).

[132]Lumea este ceea ce cred minţile fiinţelor că este. [133]Gândurile fiinţelor atrag realitatea pe care ele o trăiesc. [134]Fiinţele îşi pot schimba viaţa dacă îşi schimbă gândurile care sunt urmate de fapte (47).

[135]Dacă opiniile şi credinţele tale nu dau rezultate bune şi-i fac pe oamenii buni să sufere, renunţă la ele, căci ele sunt manifestări ale lipsei luminii din sufletul tău (48).

[136]Faptelor sunt măsura adevărului gândurilor tale (49).

[137]Dumnezeu dă dreptul la viaţă (50).

[138]Aşa ne spune Domnul Dumnezeu: Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ţine loc acestor puteri. [139]Iar dacă îţi faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ţine minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit, sau la orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci venerezi puterile Mele arătate oamenilor (51).

[140]Dumnezeu este Cel care vede prin lumina ochilor sufletului tău, căci Dumnezeu este în timp şi în afară de timp, El este în existenţă şi în afara existenţei (52).

[141]Creând în iubire, omul creşte în Dumnezeu. Iubirea este măsura fericirii fiinţelor (53).

[142]Noi oamenii suntem alcătuiţi în felul nostru din frumuseţe şi nesfârşire, iar natura întreagă este marea operă a Lui Dumnezeu (54).

[143]Întunericul este lipsa luminii. [144]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [145]Lumina este ordine, întunericul este dezordine (55).

[146]Tu omule eşti templul viu al Lui Dumnezeu. Iar când îţi faci temple cu mâinile tale, ele sunt doar trepte ca tu să

păşeşti către Dumnezeu şi să aduci iubirea ta ofrandă Lui Dumnezeu cu mânile întinse spre focul sacru (56).

[147]Omul există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [148]Prin conştiinţa trăirii în prezent se pot şterge tiparele curgerii vieţii dintr-un trecut care predispune (57).

[149]Experienţa eternităţii depinde de intensitatea trăirii mentale, în clipa de acum se poate afla toată eternitatea lumii şi atunci timpul dispare (58).

[150]Să nu pofteşti la bunul altuia sau să-ţi însuşeşti orice bun dacă nu ţi se cuvine (59).

[151]Să vă creşteţi copiii în legea strămoşească că numai aşa neamul vostru va dăinui (60).

[152]Iubirea zideşte şi înţelepciunea înalţă (61).

[153]Gândurile plăcerilor trăite orientează omul către făgaşul acelor trăiri (62).

[154]Popoarele care-şi sacralizează istoria vor dăinui mult timp (63).

[155]Pacea lumii este punerea împreună a păcii din minţile oamenilor (64).

[156]Şi iertaţi că aşa şi Tatăl Cel din ceruri vă va ierta vouă greşelile (65).

[157]Averea, cea mai de preţ, omul o ţine în inimă în legătura lui cu Dumnezeu, şi astfel nu i-o poate lua nimeni (66).

[158]Robia minţii se naşte din necunoaştere. Năzuieşte la a şti şi cunoaşterea te va face liber (67).

[159]Singurul lucru care-l poate salva cu adevărat pe om este iubirea. În iubire se află izvorul năzuinţelor celor bune (68).

[160]Să urmezi dreptatea şi să nu mărturiseşti strâmb împotriva nimănui (69).

[161]Fii cumpătat în cele ce faci şi temeinic în lucrarea mâinilor tale (70).

[162]Drumul suferinţei nu este drumul iubirii. [163]Pe treptele suferinţei nu urci ci cobori, căci treptele acestea nu formează scări înspre cer ci spre adâncurile întunericului (71).

[164]Să te înfrânezi să agoniseşti lucruri care nu-ţi folosesc şi să dai lucrurile care îţi prisosesc (72).

[165]Atât lumina cât şi întunericul sunt eterne şi nemărginite în fiinţarea lor. Doar lumina există cu adevărat, căci întunericul este lipsa luminii (73).

[166]Ridicându-te mai presus de lumină şi de întuneric, aşa vei înţelege de pe acele înălţimi de unde a luat fiinţă chiar Domnul Dumnezeu (74).

[167]Când omul are cunoaşterea de sine, atunci va putea să vadă lumina sufletului şi aşa se va mântui (75).

[168]Împărăţia Domnului este înlăuntrul vostru şi ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaşte pe sine însuşi (76).

[169]Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns faţă de om nu i-ar fi dat gândul de a cunoaşte (77).

[170]Cunoaşterea, ca şi lumina, este de natură divină (78).

[171]Tainele Domnului vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele (79).

[172]Temelia pe care s-a construit veşnicia este iubirea. Din această esenţă divină este creat şi omul (80).

[173]Omul se împlineşte prin dragostea sa de Dumnezeu (81).

[174]Ia seama că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este ZAM. [175]Dar numai cei care cu adevărat caută lumina vor putea avea marea putere dată de acest nume (82).

[176]Să nu uitați vreodată de focul sacru dacic şi de sufletele străbunilor. Aşa inimile voastre nu vor fi cuprinse niciodată de lanțurile robiei (83).

[177]Să aprindeți focuri sacre pe oriunde veți fi şi aşa vă veți păstra sănătoşi şi însănătoşi, iar duhurile întunericului s-or duce de la voi (84).

[178]La focul sacru se ard impuritățile care atârnă greu pe sufletul omului. Priviți flăcările şi gândiți-vă la tot ceea ce doriți să faceți pentru viețile voastre (85).

[179]Uită-te la natură cum se reînnoieşte în fiecare an. Tot aşa să-ți înnoieşti şi tu mereu ființa şi să te îmbraci cu un nou veşmânt de viață (86).

[180]Vitalitatea este o realitate a gradului de conştientizare a existenței sufletului. [181]Deşi vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă şi prin minte şi prin trup (87).

[182]Cel ce-L slujeşte pe Domnul ia din lumina Lui nesecată şi nemărginită şi astfel va fi puternic şi înțelept (88).

[183]Când lumina divină vă va merge direct în inimi, atunci rodul ei este umplerea cu duhul înțelepciunii. Iar cine are duhul înțelepciunii are totul (89).

[184]Aduceți copiii voştri la lumina focului sacru şi acolo să-şi țină ochii deschişi şi să-l privească. Şi aşa vor creşte să ajungă oameni înțelepți (90).

[185]Focul sacru este dat oamenilor ca mijloc de legătură cu zeii (91).

[186]Aduceți-vă aminte mereu să vă bucurați la întâlnirile cu zeii şi aşa să ştiți că lumina există în inimile voastre (92).

[187]Şi țineți minte că ceea ce spuneți în prezența focului sacru dacic Le spuneți zeilor, Lui Dumnezeu şi Domnazânei (93).

[188]Iubirea vindecă (94).

[189]Înțelepciunea este marea cale către Dumnezeu şi ea se înfiripă prin speranță, iubire şi adevăr. [190]Conştiința iubirii este înțelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu (95).

[191]Din lumina din noi oamenii, ne modelăm lumea frumoasă care ne înconjoară (96).

[192]Acceptând zeii şi zânele, nu facem altceva decât să-i descoperim în noi, în armoniile firii noastre (97).

[193]Nu există legătură între zeitățile noastre şi idolatria. Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața (98).

[194]Cercetează universul, privind stelele (99).

[195]Lumea care se vede şi cea care nu se vede este rezultatul intersecției lumilor create de toate mințile ființelor din acel spațiu (100).

[196]Oricine poate să cadă în cursul vieții, dar cei înțelepți se pot ridica iarăşi prin puterea minții lor (101).

[197]Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu putință celui care crede (102).

[198]Ființele se deosebesc esențial prin puterea minților lor (103).

[199]Cât priveşte îngrijirea de sine, a minții şi a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului şi atunci şi capul şi

restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine (104).

[200]Preotul aflat pe Calea Lui Zamolxe trebuie să cunoască tainele cerului şi ale pământului (105).

[201]Fii responsabil de faptele tale (106).

[202]Fă faptele bune cu discernământ şi vei rămâne în lumina spiritului (107).

[203]Omul este propriul său stăpân (108).

[204]Frumuseţea vieţii tale să ţi se arate pe chip (109).

[205]Zâmbetul pe buze să-ţi vină din inimă (110).

[206]Priveşte înainte, căci acolo îţi este direcţia de mers (111).

[207]Fii activ cu sufletul, cu mintea şi cu trupul. Aşa fiinţa îţi va dăinui în bună stare (112).

[208]Poartă cu tine spiritul copilăriei şi întreaga viaţă nu te vei simţi bătrân. [209]Bătrâneţea înseamnă renunţarea la năzuinţele vieţii (113).

[210]Noi, neamul dacilor, suntem fiii şi fiicele soarelui şi ai luminii (114).

[211]Bărbatul luminează minţile prin raţiune, căci poate gândi profund şi vorbi minţii (115).

[212]Fericirea se trăieşte pe calea vieţii nu la capătul drumului (116).

[213]La fiecare şapte zile să te odihneşti după ce ai muncit în celelalte zile (117).

[214]Cel puţin o dată la şapte zile să aprinzi şi să priveşti focul sacru, care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (118).

[215]Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziţi şi atunci rugăciunea vă este împlinită (119).

[216]Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă (120).

[217]Nu întrebaţi, la fiecare pas, ce aveţi de făcut, căci aşa veţi face toată viaţa numai ce vă spun alţii (121).

[218]Speranţa întinereşte (122).

[219]Să nu glorificaţi suferinţa sub nici o formă, căci suferinţa omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu (123).

[220]Tradiţiile străvechi ale înţelepţilor titani, oamenii cei blajini din vechime, trebuie să le transmiteţi urmaşilor (124).

[221]Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm. Aşa viaţa omului se împlineşte (125).

[222]Omul echilibrat este parte din natură şi aşa va înţelege cel mai bine ce sunt zeităţile ca puteri ale naturii (126).

[223]Învaţă să-L cunoşti pe Domnul Cel Preaînaltul (127).

[224]Când vei cunoaşte zeii atunci te vei trezi în plină conştiinţă creatoare (128).

[225]Aveţi capacitatea de a fi parţial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conştiinţă se află şi identitatea acelei conştiinţe (129).

[226]Fiinţele conştiente sunt conştiinţa zeilor (130).

[227]Cel care ridică sabia, de sabie va muri, şi cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte (131).

[228]Zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menţinerea bineţii între oameni (132).

[229]Dumnezeu îl ajută pe cel îndrăzneţ în bine (133).

[230]Urmează-ţi perseverent idealul (134).

[231]Chemați mereu la focul sacru reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate şi iubire de oameni (135).

[232]Religia noastră hrăneşte viața, că noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre în frăție cu natura (136).

[233]Zideşte-te în credință. Încrederea unui singur om mişcă munții (137).

[234]A trăi cu scop divin este singurul mod de a viețui cu adevărat, de a simți din plin că eşti viu (138).

[235]Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [236]Să luați seama că întunericul sufletului nu va exista atunci când voi vă veți cunoaşte pe voi înşivă (139).

[237]Să lăsați lumina divină să intre în voi şi să vă transforme viața, că viața fără lumină, credință şi demnitate nu merită trăită (140).

[238]Treptat lumea va fi curățită şi însănătoşită cu Focul Viu, Focul Vieții, Focul Lui Zamolxe (141).

[239]Nu uitați că natura, cu toți zeii şi zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiți de voi (142).

[240]Botezul oamenilor se face cu apă vie, foc sacru şi Duhul Înțelepciunii care este Duhul Lui Dumnezeu (143).

[241]Marile taine ale vieții vor fi aflate doar de către cei vrednici de ele (144).

[242]Ține-ți visele vii, că aşa se vor împlini. Optimismul atrage fapta împlinită. Fapta bună face viața omului bună (145).

[243]Credeți în puterea invocației. Deşi invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea şi trupul celui care o face şi prin aceasta de a-l însănătoşi şi a-l ține sănătos pe acel om (146).

[244]Sunteți legați cu lumea întreagă. Sporiți-vă puterile cu puterile lumii (147).

[245]Armonia naturii şi înțelepciunea omului merg mână în mână (148).

[246]Cel mântuit este ca cel care se naşte din nou în spirit, deşi trupul în care se găseşte sufletul lui îi este acelaşi (149).

[247]Iubirea te poate salva de căderile cele mai grele (150).

[248]Cei care aduc pe oameni la înțelepciune sunt purtătorii luminii Lui Dumnezeu (151).

[249]Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are şi Duhul Sfânt (152).

[250]Nu faceți sacrificii sângeroase, nu oferiți nimic zeilor, că zeii nu au nevoie de ofrandele voastre, ci doar de credința voastră în bine (153).

[251]Mintea bună coboară în inima cea luminată (154).

[252]Rugăciunea Minții în Inimă conduce omul la renaşterea în spirit, la transformare interioară şi la devenirea omului întru ființă conştientă de propria-i existență (155).

[253]Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor (156).

[254]Primul pas către înțelepciune este să poți simți liniştea, apoi înveți să asculți şi să ții minte lucrurile, iar pe cele bune să le foloseşti. Numai după ce le ai

pe acestea poţi da din înţelepciunea ta şi altora (157).

[255]Nu-i copia pe alţii, găseşte-ţi propria ta cale pe care să mergi plin de încredere întru împlinirea vieţii (158).

[256]De-a pururea să ţineţi minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu (159).

[257]Durerea apare ca să te trezească la viaţă, să devii mai conştient de calea pe care să o urmezi. Acceptă această trezire şi vei rămâne treaz (160).

[258]Învaţă să trăieşti natura ta interioară şi din linişte îţi va izvorî bucuria fără un motiv anume (161).

[259]Dacă vei urma mulţimea ajungi pierdut în mulţime. Adevărurile se revelă doar anumitor suflete (162).

[260]Doar Dumnezeu este adevărata realitate. Scânteia din sufletul nostru face parte din Dumnezeu (163).

[261]Focul sacru vine de la zei, îngerii veghetori au dat focul sacru oamenilor şi datoria oamenilor este să-l menţină întru ţinerea vieţii în armonie (164).

[262]În prezenţa focului sacru, oamenii se schimbă în bine. La focul sacru sufletele sunt purificate şi umplute treptat de un duh al înţelepciunii (165).

[263]Înţelepciunea neamului este zidită în vorbele de duh ale poporului (166).

[264]Învaţă din greşelile altora ca să nu ţi se întâmple şi ţie la fel (167).

[265]Caută-i pe înţelepţi şi vei învăţa de la ei cum să fii înţelept (168).

[266]Cei înţelepţi aleg simplitatea vieţii (169).

[267]Să păstraţi cultul strămoşilor, să respingeţi cultul morţilor (170).

[268]Când faci bine, la alţii, e mai bine ca de asta să nu ştie nimeni, ci doar Domnul. [269]Mila faţă de alţii este mâna de ajutor pe care ţi-o întinzi singur pentru când vei avea vreodată nevoie. [270]Dar ia seama să nu dai ceva bun celui rău căci răsplata lui pentru tine va veni din răutatea lui (171).

[271]Pomana este bună, dar jertfa este rea (172).

[272]Atât cele bune cât şi cele rele, ale fiinţei noastre întregi, se revarsă din suflet (173).

[273]Femeile cele bune sunt cele care te fac să uiţi de orice fel de suferinţă (174).

[274]Cine vrea să fie iubit, să iubească, cine vrea să primească să dăruiască. Aceasta este legea vieţii frumoase (175).

[275]Dacă vei părăsi iubirea vei uita şi de scopul pentru care trăieşti (176).

[276]Când omul iese din legea divină umblă rătăcit în întunericul pe care-l întreţine cu faptele întunericului (177).

[277]Idolii tăi, precum icoane şi statui, sunt faceri de mâini omeneşti şi puterea lor vine din credinţa ta în ei. [278]Focul sacru este viu şi curăţă sufletul, pe când idolii doar încântă privirea (178).

[279]Prin orice poate omul cădea în viaţă, numai prin iubire nu (179).

[280]Pe tatăl şi pe mama ta să îi cinsteşti dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Aşa îţi va fi bine şi mulţi ani vei trăi (180).

[281]Ia seama că lucrurile lumii vin şi pleacă, trăinicia există doar în sufletele oamenilor (181).

[282]Cunoaşte-ți şi construieşte-ți arborele genealogic, pentru ca sufletul să nu-ți rătăcească prin familii străine (182).

[283]O iubire nerealizată este ca pierderea ființei proprii. Este ca şi cum L-ai văzut odată pe Dumnezeu şi apoi ți s-au închis toate căile ca să-L poți zări iarăşi (183).

[284]Să nu ucizi pe nedrept (184).

[285]Află omul înțelept după viața pe care o duce. Mulți pot părea înțelepți după vorbe, dar proba înțelepciunii este viața trăită cu înțelepciune (185).

[286]Mergi la omul înțelept şi ia sfat bun pentru viața ta. Cel înțelept va cunoaşte tulburarea din inima ta (186).

[287]Să aduci lumina divină în tine şi aşa vei găsi răspunsuri la problemele tale (187).

[288]Legile Lui Zamolxe se nasc şi renasc din ele însele pentru că sunt legile vieții (188).

[289]Să luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu. [290]Viața în lumină este cuvântul viu al Domnului (189).

[291]Ia seamă să asculți de bătrânii înțelepți. Domnul îi răsplăteşte cu lumină şi ei strălucesc puternic înainte de a părăsi viața pământească (190).

[292]Pe toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați şi primit, şi le veți avea (191).

[293]În fața Lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali. Doar felul lor de a-L înțelege pe Dumnezeu îi desparte (192).

[294]Păstrează-ți dreptul de a alege şi fii liber (193).

[295]Nu-ți da pământul strămoşesc străinilor că vei ajunge străin în glia străbună. [296]Tu, omul Lui Zamolxe, să fii legătura între Cerul Lui Dumnezeu şi Mama pământ (194).

[297]Iubirea să-ți fie temelia pe care să-ți trăieşti viața care să urmeze calea inimii şi să asculte de vocea rațiunii (195).

[298]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc şi vorbi sufletului (196).

[299]Virtutea înseamnă putere (197).

[300]Priveşte adânc înăuntrul ființei tale şi acolo vei descoperi zeii şi tainele lumii. Iar când priveşti lumea stelelor te vei găsi pe tine (198).

[301]Hărnicia îți va face viața îmbelşugată şi te vei bucura de rodul brațelor şi minții tale întru trezirea sufletului din tine (199).

[302]Ascultă ce-ți spune natura, urmează calea armoniei naturii (200).

[303]Bucuria simțurilor este dată de la Dumnezeu pentru oameni. În trezirea simțurilor Îl întâlnim pe Domnul (201).

[304]Renunță la tot ce nu-ți aduce pace şi mulțumire în viața. [305]Calea suferinței nu duce la Dumnezeu (202).

[306]Armonizează-ți mintea şi apoi poți pătrunde şi în tainele inimii (203).

[307]Marile taine se găsesc în sufletul tău şi le vei afla atunci când sufletul ți se va trezi (204).

[308]Viața omului este ca o grădină, dacă o îngrijeşte este frumoasă ca florile din ea şi grădina dă rod, iar dacă nu este îngrijită cade în paragină (205).

[309]Spune-ți EU SUNT în prezența focului viu şi aşa poți intra pe poarta ființării, a cunoaşterii de sine (206).

[310]Dimineața când te trezeşti să simți lumina Lui Dumnezeu cum intră în inima ta. Şi ziua îți va fi plină de bucurii şi vei fi mulțumit de ceea ce vei face (207).

[311]Calea zeilor e uşoară pentru că este calea inimii. Păşeşte cu încredere pe ea şi te va duce la armoniile cerului de purpură (208).

[312]Să te fereşti de cearta şi de gâlcevile oamenilor (209).

[313]Răutatea oamenilor nu te va atinge dacă nu laşi să-ți intre în minte gândurile lor negre (210).

[314]Fii neclintit ca stânca atunci când întunericul altor oameni te împresoară şi nu te lăsa ademenit de ei (211).

[315]Multe ne sunt date fără efort în lume, soarele aduce căldură, ploaia aduce rod, păsările cânta. Oare ce motiv avem să nu fim fericiți în viața dată nouă de către Dumnezeu? (212).

[316]Lucrul mâinilor tale să-ți fie temeinic, ori că faci pentru tine sau pentru oricine altcineva (213).

[317]Ascute-ți simțurile şi aşa vei simți că trăieşti în lume (214).

[318]Când omul îşi trezeşte memoria ancestrală dobândeşte mari puteri (215).

[319]Frumusețea trupului este felul în care Dumnezeu ne arată bucuria de a trăi în trup. [320]Frumusețea minții omului este felul în care Domnul ne arată bucuria minții în armonie. [321]Iar frumusețea sufletului ne arată bucuria Lui Dumnezeu (216)".

[322]Cele două sute șaisprezece Legi ale Lui Zamolxe au fost duse în toată lumea de către preoții şi cavalerii zamolxieni. [323]Şi multe popoare au luat înțelepciune din aceste legi, atât cât au putut înțelege.

CAPITOLUL 2

Tainele Marelui Preot. Novac uriaşul şi Ler împărat. Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. Transmiterea Marii Preoții. Marele Lup Alb pleacă la Zamolxe. Munții cogaioni şi sufletul neamului. Şcolile înțelepciunii din Dacia şi Tracia. Marile puteri ale preoților zamolxieni. Preoții zamolxieni devin lumina neamurilor.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Zamolxe, zeu al vieții şi al nemuririi, devenise binecunoscut în sufletele rumânilor. [3]Iar Focul Lui Zamolxe era privit ca pe o zeitate, ca Sufletul Lui Zamolxe.

[4]Marele Lup Alb, care era Mare Preot, şi-a ales cu grijă pe cel care să-l urmeze la Marea Preoție. [5]Şi preotului Rodu i-a destăinuit rând pe rând tainele nemuririi, acelea ştiute doar de cei care cunoşteau cu adevărat inima Lui Zamolxe. [6]De atunci aceste taine au fost ştiute de toți cei care au devenit de-a lungul timpului Mari Preoți.

[7]Adesea Marele Lup Alb le mai amintea preoților şi preoteselor rădăcinile neamului zicându-le: „Noi dacii suntem urmaşii urieşilor, blajinii cei din vechime cărora le spunem tătâni, fiii cerului, fiii lui Novac urieşul. [8]De la urieşi noi am moştenit tainele nemuririi. [9]Şi noi le vom păstra cu străjnicie în veac de veac. [10]Dar vor fi şi alte neamuri care le vor afla. [11]Şi asta este bine, că lumina Lui Dumnezeu nu poate fi pusă sub obroc. [12]Tot de la noi au pornit limbile pe care le vorbesc toate neamurile care ne înconjoară. [13]Şi de la noi au plecat toate felurile lor de a scrie. [14]Şi Domnul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu bogățiile pământurilor pe care locuim. [15]Iar dacă urmaşii noştri vor uita acestea, ei vor

suferi blestemul dacilor. [16]Iar când îşi vor aminti de toate acestea, lumina Lui Zamolxe va străluci din nou în inimile lor”.

[17]Şi erau unii oameni care aflaseră aceste taine de la novaci care încă mai trăiau la acele vremuri. [18]Şi de la ei ştiau şi despre Varanha, aşa cum era odată numit pământul Daciei şi pe care ei îl mai numeau şi Vlanha şi Vlaha, iar ei îşi ziceau vlahi. [19]Se mai spunea că şi Crăciun Bătrânul, Arheul, Zeul Tată al Lui Zamolxe, îi văzuse pe îngerii veghetori cei veniți din alte lumi, dar a ținut taină.

[20]Se povestea despre Novac uriaşul, zeul cel vechi Osiris, că încă mai trăieşte undeva într-un palat alb pe un munte înalt şi că Novac era încă regele uriaşilor. [21]Şi se credea că Marele Lup Alb era din spița lui Novac. [22]Multe se mai spuneau şi despre uriaşul Iorgovan şi despre Ram împărat, cel care trăise odată în cetatea Ramidava.

[23]Se mai spunea că Ler împărat era cel mai mare împărat al lumii. [24]În împărăția Lui Ler, care era într-o peşteră a cerurilor, într-un munte mare, nevăzut, se afla şi Sufletul Lui Zamolxe, stăpân peste neamul oamenilor şi al zeilor. [25]Şi nimeni nu putea găsi acel munte, care se afla într-o altă lume, care se întrepătrundea cu lumea asta, decât omul care plăcea Lui Ler împărat, adică Domnului Dumnezeu.

[26]Iar taina adevăraților regi ai lumii, regii sacri, era să cunoască numele adevărat al împăratului lumii. [27]Că regii sacri ai lumii erau neştiuți oamenilor de rând. [28]Şi cuvântul acela tainic l-a folosit în gând Crăciun Bătrânul, tatăl Lui Zamolxe, atunci când L-a chemat pe Zamolxe să se întrupeze. [29]Numele Crăciun era puternic, iar cei care îl spuneau se întăreau în vlagă, în bună judecată şi în înțelepciune. [30]Aşa Îl cunoşteau pe Domnul, Cel născut din El Însuşi.

[31]La acel timp mulți oameni, din toate pământurile locuite de neamurile tracilor, au fost inițiați, în tainele spiritului, trecând prin probe grele. [32]Şi treptat s-au înfiripat frății tainice de suflet. [33]Rumânii le spuneau moşi celor înțelepți, deşi unii nu erau bătrâni. [34]Căci moşii cunoşteau tainele nemuririi.

[35]Cei ce făceau parte din aceste frății, bărbați şi femei, se adunau lângă Focul Lui Zamolxe, Focul Viu, şi aşa țineau nestinsă flacăra Spiritului Lui Zamolxe.

[36]Şi Marele Lup Alb a întemeiat Ordinul Cavalerilor Zamolxieni, o frăție al cărui conducător nevăzut era Cavalerul trac. [37]Tot el a inițiat primii cavaleri zamolxieni, un grup de doisprezece bărbați şi femei, cărora le-a spus: „Frăția aceasta a cavalerilor zamolxieni este tainică. [38]Pornim acum această cale a luminii, dar cu adevărat omul care vrea să slujească dreptatea şi adevărul se poate iniția singur în Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. [39]Şi fără ajutorul nimănui va face jurământul la focul viu. [40]Aşa cavalerii zamolxieni vor dăinui în vecii vecilor, ei nu au nevoie de recunoştința şi onorurile nimănui. [41]Şi mulți dintre aceşti cavaleri nu se vor cunoaşte nici între ei, datoria lor fiind să slujească dreptatea şi adevărul. [42]Că Domnul Dumnezeu şi Marele Cavaler trac vor şti faptele acestor cutezători şi nemuritori, cavalerii zamolxieni, oamenii dreptății”.

[43]Atunci Marele Lup Alb le-a spus jurământul cu care cavalerii zamolxieni se legau pe vecie la focul viu. [44]Şi toți cei doisprezece au mărturisit împreună

Jurământul Cavalerilor Zamolxieni astfel: [45]„**Jur** pe toiagul înțelepciunii Lui Zamolxe, pe Cavalerul trac din Varanha, să slujesc dreptatea şi adevărul. [46]**Jur** ca în luptă să fiu puternic ca şoimul în zbor, ca apele învolburate să răstorn stânca vrăjmaşilor, ca vântul năpraznic să nimicesc pe cei răi. [47]**Jur** pe inima Lui Zamolxe, neamului meu să-i fiu credincios, pe asupritor să-l pun în genunchi, şi pe cel umilit să-l ridic. [48]**Jur** pe focul sacru dacic, să țin vie flacăra iubirii de oameni, să aduc la lumină oamenii lumii. [49]Focul Viu al Lui Dumnezeu să mă însoțească. [50]Zău! Zău! Zău!” [51]Apoi toți cei prezenți au strigat cu mare putere: „Aho! Aho! Aho!”

[52]Aşa cavalerii zamolxieni au devenit războinicii sacri, luptătorii luminii, eroii nemuritori. [53]De-a lungul timpului unii dintre ei au cutreierat lumea şi s-au asociat doi câte doi sau în grupuri, iar alții au rămas singuratici necunoscuți de vreun om de pe pământ. [54]Faptele lor mărețe sunt cunoscute în Cartea Vie a lui Dumnezeu. [55]Şi toți marii conducători ai neamului rumânilor, râmlenilor, au fost cavaleri zamolxieni la vremea lor.

[56]A trecut timpul şi Marele Lup Alb, a vrut să lase Marea Preoție unui bărbat destoinic şi mai tânăr decât el. [57]Într-o zi un sobor de preoți şi preotese au aprins rugul Lui Zamolxe pe un vârf de munte înalt, pe un cogaion. [58]Şi acolo Marele Lup Alb, a invocat prezența Lui Dumnezeu, a Domnazânei, a Lui Zamolxe şi a Zânei Bendisa. [59]Spiritele chemate au coborât în Focul Viu şi aşa Marele Lup Alb a dat slujba de Mare Preot, preotului Rodu. [60]Atunci preoții şi preotesele au aflat cum se va transmite în viitor Marea Preoție unui bărbat din neamul tracilor şi al urmaşilor lor.

[61]Apoi Marele Lup Alb s-a retras în munții cei înalți să fie mai aproape de cer şi de învățătorul său Zamolxe. [62]Şi mulți spuneau că l-au văzut cum stătea cu lupii în munți şi nimic rău nu i se întâmpla, că lupii i se supuneau.

[63]În cinstea Marelui Lup Alb, tracii sărbătoreau Ziua Lupului înainte de începutul iernii cu vreo trei săptămâni şi ceva înainte de sărbătoarea Crăciunului, Ziua Naşterii Lui Zamolxe. [64]Şi poporul îi ziceau Marelui Lup Alb, Alb Împărat.

[65]De Ziua Lupului se puneau în mişcare lupii. [66]Se credea că în noaptea cea de dinainte, spiritele oamenilor îşi părăseau trupurile şi făceau hore pe la răspântiile drumurilor jucând cu străjnicie până la cântatul cocoşilor. [67]Lupul rămăsese pentru traci un simbol al luminii, al soarelui şi al eroului neînfricat, căci sub semnul lupului se năşteau toți cutezătorii neamului.

[68]Nimeni n-a aflat vreodată când Marele Lup Alb a plecat în Cerul Lui Zamolxe la Templul Celest al Lui Zamolxe. [69]Adesea tracii auzeau chemarea lui şi-şi spuneau: „Iar a vorbit cu Zeul Moş, iar ne cheamă să cunoaştem Inima Lui Zamolxe”.

[70]La o vreme, Rodu, Marele Preot, a venit la Sarmisegetuza cu nevasta lui Iza şi a adunat acolo preoți şi preotese în marea sală unde, încă de pe vremea Lui Zamolxe, ardea continuu focul la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

[71]Aşa s-au strâns la Sarmisegetuza sute şi sute de preoți şi preotese ai tracilor de pretutindeni. [72]Iar Marele Preot Rodu le-a vorbit acolo despre timpurile ce vor urma astfel: „Credincioşi ai Lui Zamolxe, copii ai pământului şi ai cerului, păstrători ai

pământului şi ai înțelepciunii, bine ați venit! [73]Unii dintre voi L-ați cunoscut în viață pe Zamolxe, regele nevăzut al lumii, om de-al nostru ajuns zeu prin puterea sufletului Lui. [74]Şi El a lăsat Marea Preoție, Marelui Lup Alb, care mi-a încredințat-o mie”.

[75]Toți ascultau cu luare aminte vorbele Marelui Preot care a continuat astfel: „De acum este bine să ştiți cum vor fi lucrurile pentru vremurile ce vor veni. [76]Şi aflați că spiritul Marelui Lup Alb se întrupează mereu în Marele Preot care, la hirotonisire, în prezența a cel puțin zece preoți şi preotese din neamul nostru, primeşte acest spirit direct de la Marele Preot care se retrage. [77]Eu astăzi voi lăsa Marea Preoție lui Tracian, care vă va fi mare păstor până când şi el va invoca trecerea spiritului Marelui Lup Alb într-un un alt preot, om al înțelepciunii”.

[78]Apoi, în prezența focului, de la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni, Marele Preot Rodu a ținut ritualul de trecere, a Marii Preoții, lui Tracian, care apoi s-a umplut de duhul înțelepciunii.

[79]Şi Tracian le-a vorbit oamenilor astfel: „Viitorul acestui popor este creat de mințile oamenilor din neamul nostru, care dacă vor fi luminoase tot aşa va fi şi viitorul lor. [80]Iar dacă mințile le vor fi întunecate atunci şi viitorul poporului va fi întunecat. [81]Dacă veți cădea din lumina Lui Zamolxe în răul sacrificiilor atunci veți suferi. [82]Dacă veți uita de cuvintele înțelepciunii Lui Zamolxe veți suferi. [83]Şi să țineți minte că atunci când poporul va fi subjugat de duhurile rele, el se va salva dacă-şi va aminti de Marele Lup Alb şi de înțelepciunea Lui Zamolxe. [84]Că răul omenirii va fi cândva distrus de lup şi de şarpe. [85]Lupul este cutezanța, iar şarpele este înțelepciunea. [86]Şi atunci când cutezanța şi înțelepciunea se unesc, întunericul dispare din sufletele oamenilor. [87]Lupul şi şarpele sunt temelia salvării omenirii, noi îi purtăm pe stindardul nostru, simbolul neamului”.

[88]Şi la plecare Tracian, noul Mare Preot, s-a despărțit de oameni cu urarea străveche: „Mergeți cu bine, cu sănătate, în vremurile care vor veni!” [89]Şi oamenii au strigat din toate puterile: „Aho! Aho! Aho!”

[90]Cu timpul dacii au construit altare şi temple pentru Marele Lup Alb, Alb Împărat, care era protectorul neamului. [91]Ei ştiau ca Marele Lup Alb avusese în el ceva din spiritul Cavalerului Trac. [92]Şi multe obiceiuri îşi făcuseră dacii de când primiseră învățăturile Lui Zamolxe.

[93]Unii se închinau la rădăcina unui gorun şi invocau spiritul strămoşilor lor crezând că nădejdea mântuirii în păduri se află. [94]Şi se credea în zânele silvane, iar preotesele dacilor invocau spiritele pădurii, observau cursul apelor şi poziția muşchilor de pe trunchiurile copacilor sacri şi ascultau şuierul vântului din gura grotelor din munți şi urmăreau zborul păsărilor şi culoarea cerului de la răsărit la apus. [95]Şi umpleau vase cu apă neîncepută de la izvoarele râurilor din care dădeau voinicilor să bea. [96]Iar pe înălțimi oamenii se obişnuiseră să aprindă focurile sacre. [97]Locurile cele mai bune erau pe vârfurile cogaionilor, munții sacri care-i țineau pe oameni apropiați de cer. [98]Iar oamenii de la şes îşi ridicau ei munți sacri din pietre şi din pământ, atât cât puteau să-i facă de înalți. [99]Şi acolo aprindeau focuri sacre şi se întâlneau în spirit cu străbunii neamului.

[100]Şi în timp, pe toate pământurile locuite de neamurile tracilor, s-au pus temelii ale şcolii înțelepciunii Lui Zamolxe. [101]Acolo se învățau Decalogul Lui Zamolxe şi Legile Lui Zamolxe, aşa cum fuseseră ele date de Marele Lup Alb.

[102]La acea vreme Pandu, preot zamolxian şi un urmaş al lui Mari, fiica Lui Zamolxe, şi al soțului ei Licu, numit şi Marele Lup Alb, a venit în Munții Haemus de unde Licu se trăgea de baştină. [103]Lui Pandu, Marele Preot îi făcuse profeții, că din spița lui va ieşi un mare înțelept al neamului tuturor tracilor şi că acel înțelept va fi trimisul Domnului pe pământ şi El va face o mare lucrare de lumină. Şi Pandu s-a însurat acolo cu Sorana şi a deschis şcoli ale înțelepciunii pentru tracii de acolo.

[104]Poporul învățase de la preoții neamului înțelepciunea în cuvinte simple astfel: [105]„**Fericiți** sunt cei milostivi, că aceia se vor mântui. [106]**Fericiți** sunt aceia care muncesc cu hărnicie, că ei vor culege roade îmbelşugate şi în grădina cerului de purpură. [107]**Fericiți** sunt cei mulțumiți, că ei aduc cerul pe pământ. [108]**Fericiți** sunt cei cumpătați, că ei vor avea întotdeauna de toate. [109]**Fericiți** sunt făcătorii de pace, că fii cerului s-or chema. [110]**Fericiți** sunt cei ce-s cutezători pentru adevăr, că a lor este izbânda cea din urmă. [111]**Fericiți** sunt cei blânzi, că aceia vor moşteni întreg pământul. [112]**Fericiți** sunt cei curați în suflet, că hrana le-a fost lumina Lui Dumnezeu. [113]**Fericiți** sunt cei care urmează dreptatea şi adevărul, că al lor este raiul în cerul de purpură. [114]**Fericiți** sunt cei ce nu se semețesc, că oamenii vor crede în înțelepciunea lor şi-i vor urma”.

[115]Şi se dusese vestea în lume despre preoții şi preotesele dacilor şi tracilor. [116]Se credea despre ei că au mari puteri, daruri de la Dumnezeu. [117]Unii deveniseră iatromanți cunoscuți, vindecătorii. [118]Alții erau prezicători capabili să-şi amintească de viețile anterioare, iar alții învățau oamenii cum să simtă duhul Lui Dumnezeu. [119]Se credea despre unii că pot fi prezenți în mai multe locuri deodată. [120]Şi se ştia că preoțimea dacilor şi tracilor era trează şi nu cădea în patimi lumeşti. [121]Puterile lor erau în slujba binelui oamenilor, căci ajunseseră să se cunoască pe sine.

[122]Preoții zamolxieni erau la acea vreme păstrătorii înțelepciunii lumii şi purtătorii puterii zeilor. [123]Ei dădeau din lumina proprie oricăror oameni care vroiau să o primească şi lumina lor nu le scădea, că ea venea de la lumina Lui Dumnezeu, cea care nu avea margini.

[124]Aşa preoțimea zamolxiană a ajuns lumină vie neamurilor. [125]Mai ales printre greci s-au făcut cunoscute învățăturile Lui Zamolxe Arianul. [126]Medicina Lui Zamolxe a fost folosită de grecii acelor timpuri. [127]Iar cei care învățau medicina în şcolile zamolxiene făceau un jurământ şi un legământ de credință atât la începutul cât şi la terminarea şcolii. [128]Fără acest legământ nimeni nu putea practica meşteşugul vindecării printre greci.

[129]Şi aşa jurau medicii în şcolile zamolxiene: „Jur pe Dumnezeu, pe Dumnezeea, pe Zamolxe, pe Bendisa şi Vesta, pe toți zeii şi zânele luminii lumilor, şi-i iau ca martori că voi îndeplini, pe cât mă vor ajuta puterile şi priceperea, legământul care urmează – [130]Învățăturile medicale le voi împărtăşi tuturor celor care vor şi pot să prindă

acest meşteşug al vindecării şi ei făgăduiesc prin jurământ să respecte legile medicale (1). [131]Îngrijirea bolnavilor se va face spre folosul lor, pe cât mă vor ajuta puterile şi mintea, şi mă voi feri să le fac orice rău şi orice nedreptate. Voi îndeplini meşteşugul medicinei în dreptate şi adevăr (2). [132]La orice casă aş merge, voi intra spre folosul bolnavilor, păzindu-mă de orice faptă rea şi stricătoare comisă cu bunăştiinţă (3). [133]Păstrarea tainei este o datorie a mea şi orice faptă aş vedea, aş auzi şi aş cunoaşte în timp ce îmi fac meseria sau în afară de aceasta, nu voi vorbi despre ea dacă nu-i nici o nevoie să fie destăinuită (4). [134]Dacă voi respecta acest legământ fără să-l încalc, mă voi bucura pe deplin de viaţă şi de meseria mea, şi voi fi cinstit de oameni, iar dacă îl voi nesocoti merit să fiu pedepsit şi să am o soartă rea (5). [135]Zău! Zău! Zău! (6)"

[136]Multe popoare au luat acest legământ şi l-au folosit aşa cum credeau mai bine, jurând pe zeii lor. [137]Dar traci şi grecii acelor vremuri aveau legământul cel care fusese dat la începuturi.

[138]Şi la acele timpuri dacii au avut regi destoinici despre care s-a scris în cronicile vremurilor. [139]Unul dintre ei a fost rege Dromihete, cavaler zamolxian, cel care l-a învins prin forţă şi înţelepciune pe regele macedonean Lisimah.

CAPITOLUL 3

Lumina păleşte prin jertfe. Vremuri negre. Tăbliţele de aur sunt distruse. Căderea în rău. Chemarea lui Pitagora să se întrupeze.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Într-o zi au sosit la Sarmisegetuza trei oameni cu trei slujitori ai lor. [3]Toţi erau îmbrăcaţi în alb şi spuneau că vin din partea cealaltă a fluviului Istru, din Tracia. [4]Vorbeau şi limba tracă, dar între ei se înţelegeau într-un grai necunoscut dacilor. [5]Şi ziceau acei oameni că sunt slujitori ai Lui Zamolxe şi păstoresc sufletele tracilor care trăiau la sud de fluviul Istru.

[6]Iar preoţii de la Sarmisegetuza i-au crezut şi i-au primit cu bucurie dându-le adăpost şi hrană, aşa cum se cuvenea unor oaspeţi. [7]Dar mai apoi s-a dovedit că acei oameni veniseră cu gânduri rele.

[8]Într-o noapte s-a găsit trupul mort al unui gal care venise la Sarmisegetuza să înveţe tainele înţelepciunii şi să devină preot druid. [9]Tânărul ucis era fiul lui Aster, rege galilor scordisci. [10]Omul fusese intenţionat sacrificat chiar pe discul solar al sanctuarului. [11]Preoţii i-au văzut urmele sângelui curs pe piatră.

[12]Apoi preoţii şi conducătorii militari au aflat că cei trei pelerini şi slujitorii lor fuseseră văzuţi noaptea cum făcuseră vrăji. [13]Dar vrăjitorii ucigaşi fugiseră.

[14]Când preoţii daci au cunoscut cele întâmplate s-au îngrozit. [15]Niciodată acolo pe discul solar n-au fost făcute sacrificii. [16]Şi i s-a spus despre acest sacrificiu Marelui Preot Râmlean care a venit degrabă la Sarmisegetuza. [17]El i-a adunat pe toţi preoţii şi preotesele din împrejurimi şi pe câţiva dintre cei care făceau parte din Sfatul Înţelepţilor. [18]Şi Marele Preot le-a spus: „Aflaţi că de un timp, pe mai multe pământuri ale noastre, s-au găsit ucişi pe altarele sacre oameni al căror sânge a fost lăsat să curgă în focul sacru. [19]O mare urgie a căzut peste neamul nostru pentru că nu am fost treji. [20]Există oameni răi, din alte neamuri, care ne pizmuiesc pentru că suntem pe calea luminii şi am părăsit-o

pe cea a întunericului pe care se află ei. [21]Nu ne mirăm că ucigaşii vrăjitori s-au îmbrăcat în alb ca să ne înşele asupra intențiile lor rele. [22]Dumnezeu ne pedepseşte şi de acum lumina Lui începe să pălească pentru noi”.

[23]Şi oamenii au întrebat cu mare speranță: „Marite Preot, ce este de făcut? [24]Mai putem oare opri răul care se rostogoleşte acum peste noi?” [25]Şi Marele Preot a răspuns: „Vom încerca, dar ceea ce s-a întâmplat este prea întunecat ca să poată fi îndreptat cu uşurință. [26]Nu ne rămâne decât să aprindem focurile sacre peste toate pământurile noastre şi să ne rugăm Lui Zamolxe”.

[27]S-a trimis poruncă peste tot să se curețe vetrele pângărite şi să se aprindă focurile sacre dacice, iar preoțimea să stea acolo de pază şi în rugăciuni. [28]Şi cavalerii zamolxieni, păzitorii dreptății, au aflat despre cele întâmplate şi câțiva dintre ei au pornit în căutarea ucigaşilor.

[29]Dar vrăjitorii trecuseră apa Istrului şi au mers la Aster, tatăl tânărului ucis, spunându-i: „Mărite rege noi venim din Dacia şi-ți aducem o veste rea, fiul tău a fost sacrificat pe piatra discului solar de la Sarmisegetuza”. [30]Şi regele gal Aster a zis: „Cerule! Cum aşa? Dacii nu fac sacrificii umane! [31]Nu pot crede ce-mi spuneți! [32]Veți plăti cu capul dacă nu este adevărat! [33]Vom pleca acolo degrabă şi voi veți merge cu mine!”

[34]Cu o oaste mare, regele Aster a pornit spre Dacia însoțit de oamenii cei răi. [35]Cum a păşit pe pământul Daciei, regele a fost hărțuit tot timpul de rumânii care credeau că erau atacați, căci fusese o înțelegere între daci şi galii scordisci să-şi respecte fiecare pământurile. [36]Dar când regele gal a ajuns la Sarmisegetuza s-a izbit de luptători şi a întâmpinat o dârză rezistență, iar regele Aster a fost rănit în lupte. [37]Dar Marele Preot le-a trimis vorbă luptătorilor daci să se retragă, căci cursese prea mult sânge în locurile sacre. [38]Şi dacii s-au răspândit prin păduri, iar la Sarmisegetuza mai rămăseseră doar câțiva preoți ai Lui Zamolxe.

[39]Apoi Aster a văzut locul unde fiul lui fusese ucis şi a spus: „Dacă acest popor este în stare să facă un aşa rău înseamnă că legile lor sunt strâmbe. După ce legi se conduc aceşti oameni?” [40]Şi i s-a spus că erau Legile Lui Zamolxe scrise pe tăblițe de aur. [41]Atunci regele Aster a zis: „Cum au luat ei viața fiului meu, care venise să învețe acele legi, care se credeau a fi bune, tot aşa le voi distruge şi eu tăblițele”. [42]Şi nu mult după aceea s-a aflat unde se găseau tăblițele de aur şi regele Aster le-a topit în foc luând cu el tot aurul.

[43]Şi Aster a stins focul nemuririi dacice, care stătuse aprins necontenit de pe vremea Lui Zamolxe, şi a ars până în temelii marea sală de la Sarmisegetuza. [44]Pe cei câțiva preoți rămaşi ai dacilor i-a sacrificat pe piatra discului solar la Sarmisegetuza. [45]Dar pe Marele Preot Râmlean şi pe nevasta lui Sarmisa nu i-au găsit, căci vroiau să-i ucidă. [46]Sarmisegetuza, capitala sacerdotală a dacilor, a fost arsă până în temelii.[47]Apoi regele Aster s-a retras degrabă din Dacia trecând fluviul Istru înapoi în Tracia. [48]Marile sacrilegii făcute de regele gal Aster au fost peste măsură de mari.

[49]Dar spiritul Cavalerului trac lucra şi după un timp vrăjitorii, care vroiseră să distrugă neamul dacilor, au fost aflați de cavalerii zamolxieni care i-au ucis chiar acolo în Tracia.

[50]Dumnezeu, în cerul Lui de purpură, s-a întristat de câte s-au întâmplat în Dacia. [51]Şi Domnul şi-a îndreptat faţa în altă parte şi nu a mai văzut poporul Său asupra căruia căzuse o mare urgie.

[52]De atunci multe rele s-au întâmplat, dacii se omorau lesne între ei şi căzuseră în patima beţiei. [53]Şi peste tot era mare jale în suflete, în triburile apulilor din Hardeal, ale carpilor, costobocilor şi rohmanilor din Moldava, ale sucilor din Ramania şi ale altor neamuri de traci.

[54]Dar au trecut anii şi încet, încet, Sarmisegetuza a început să fie reconstruită din temelii.

[55]Era mijlocul primăverii şi căpetenia Grad cu Burebista, fiul lui în vârstă de cinci ani, au mers la Sarmisegetuza. [56]De acolo preoţii i-au dus undeva în munţii cei tainici ca să vorbească cu Gruiu, Marele Preot de atunci.

[57]Şi Grad a zis: „Închinare Marite Preot al dacilor. Sunt căpetenia Grad şi vin din cetatea Argedava. [58]Aş dori să-i spun domniei tale câteva cuvinte despre oamenii neamului nostru. Şi rogu-te să mă asculţi”. [59]„Vorbeşte” i-a răspuns Marele Preot.

[60]Şi Grad a continuat: „Află că mulţi dintre râmleni au uitat de zeii neamului. [61]Nu mai sunt îngrijite altarele şi oamenii îşi pierd minţile bând vin şi băuturi tari peste măsură. [62]Ne ducem de râpă Doamne! [63]Ce putem face oare ca să oprim această cădere în rău care duce la pieirea neamului nostru?”

[64]Gruiu, Marele Preot, s-a mâhnit de cele ce auzise şi a căzut pe gânduri. [65]Ştia de mai înainte ce se întâmpla printre daci, care treptat pierduseră calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. [66]Şi a zis Marele Preot: „Aşteptam un semn omule din Argedava, trimis al cerului. [67]Cunosc aceste lucruri, neamul nostru s-a prăbuşit într-un gol care se numeşte rătăcire. [68]Eu zic aşa: Ne trebuie un rege puternic şi un Mare Preot, pe măsură, care să reformeze casta preoţească. [69]Vom aprinde un mare foc sacru dacic ca să chemăm spiritul lui Pitagora să se întrupeze. [70]El a fost un om mare, a avut puterea a zece zei. Încarnarea lui se va numi Decezeu, aşa cum ne-a spus Zeul Zamolxe în vechime, dar noi îi vom zice Deceneu”. [71]Şi Grad a răspuns: „Aşa să ne ajute Dumnezeu Fârtatul”.

[72]Atunci Marele Preot a făcut planul: „De mâine vom aranja ca pe locul unde Pitagora a fost incinerat, cu sute de ani în urmă, să ţinem aprins focul nemuririi dacice timp de trei zile şi trei nopţi. [73]Vom da sfoară în ţară ca, oricine doreşte să vadă focul sacru, să vină acolo. [74]Şi sunt încredinţat că spiritul lui Pitagora va dori să coboare printre noi şi să se încarneze. [75]Şi în mulţi oameni, care vor fi prezenţi, vor descinde spiritele virtuoase ale străbunilor noştri. [76]Toate acestea le vom face în timpul verii, înainte de noaptea de Sânziene”.

[77]Şi Marele Preot a trimis olăcari în toate ţinuturile ca să anunţe hotărârea sa. [78]La timpul potrivit s-a adunat o mare mulţime de oameni deasupra peşterii Lui Zamolxe de la Apolovraci. [79]Şi printre ei era şi preotul Cerian cu nevasta lui Ilaria care era însărcinată. [80]Grad şi fiul său Burebista veniseră şi ei.

[81]Atunci, dimineaţa, înainte de Ziua de Sânziene, a fost pregătit Rugul Lui Zamolxe. [82]La amiază soborul de preoţi şi preotese au înconjurat rugul sacru şi au făcut invocaţii către Dumnezeu şi Domnazâna, către Zamolxe şi Bendisa şi

către toți zeii şi zânele neamului. 83Şi era acolo o mare mulțime de oameni.

84Apoi preotul Cerian a aprins rugul. 85Şi rând pe rând toți cei prezenți se apropiau cu credință de foc şi chemau spiritele străbunilor să se îndure de neamul dacilor aflat acum la mare restrişte. 86Preotul Cerian s-a rugat aproape neîncetat alături de nevasta sa Ilaria ca să se întrupeze spiritul lui Pitagora.

87Aşa au trecut trei zile şi trei nopți. 88Apoi Marele Preot Gruiu a luat tăciuni aprinşi din focul sacru şi împreună cu câțiva preoți tineri au mers cu focul viu pe coama munților la Sarmisegetuza, pe Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe. 89Şi au ținut aprins focul dacic până când au ajuns.

90Acolo, la Sarmisegetuza, împreună cu preoții şi preotesele locului, şi cu sute de oameni din popor, au reconstruit din piatră vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. 91Căci vatra focului nemuririi neamului rămăsese încă stinsă de pe timpul distrugerilor regelui gal Aster.

92Atunci Marele Preot a spus: „De astăzi Domnului Dumnezeu din ceruri Îi cerem să-Şi îndrepte privirea către noi, căci am pătimit destul. 93Aprind acum şi aici vatra sacră a nemuririi dacilor arieni ca ea să fie mărturie că ne smerim şi cerem îndurare Domnului Dumnezeu ca să revenim pe calea luminii sufletului".

94În liniştea care s-a aşternut, Marele Preot Gruiu a pus pe vatra sacră tăciunii aduşi de la rugul de la Apolovraci. 95Şi vatra focului s-a aprins şi a mai zis Marele Preot: „De astăzi vom face în aşa fel ca acest foc să fie întreținut şi păzit continuu de veghetorii la foc, tot aşa cum era şi pe vremea străbunului Zamolxe. 96Încet, încet, ne vom ridica din genunchi, ne vom lumina sufletele şi neamul nostru îşi va reveni din suferința şi pedeapsa în care se află acum".

97Şi Domnul, în lumina Lui de purpură, privea cu bucurie la focul aflat în vatra sacră a nemuririi dacilor arieni şi ştia că în vremurile schimbării la față a lumii, poporul Lui se va îmbrăca cu un nou veşmânt de viață mult mai luminos decât până atunci.

CAPITOLUL 4

Naşterea lui Deceneu. Deceneu merge pe urmele Lui Zamolxe. Deceneu devine Mare Preot. Regele Burebista. Regele Deceneu. Deceneu îndreaptă neamul pe calea înțelepciunii.

1Când a ajuns acasă preotul Cerian a aprins un foc cu tăciunii aduşi de la focul sacru de la Apolovraci. 2Câțiva dintre preoții şi preotesele din partea locului au vegheat focul chiar în curtea casei preotului Cerian. 3Şi mulți oameni din împrejurimi au venit să vadă focul sacru dacic, şi aşa să-şi hrănească sufletele cu lumină vie.

4Nu a trecut mult timp şi Ilaria, nevasta preotului Cerian a născut un băiat, căruia i-au pus numele Deceneu. 5Şi în Ziua Naşterii lui Deceneu s-au văzut corbii, vestitorii nemuririi, zburând în înaltul cerului. 6Era un semn că venise pe lume un om al înțelepciunii.

7Marele Preot Gruiu a aflat de naşterea lui Deceneu şi a zis: „Iată că Domnul se îndură de noi şi a trimis mesagerul renaşterii noastre. 8Vom face totul ca el să poată lucra în voie. 9Şi Deceneu va fi preot al Zeului Zamolxe".

[10]Când Deceneu a ajuns la vârsta potrivită să înţeleagă înţelepciunea strămoşească, Marele Preot a aranjat ca băiatul să fie învăţat de înţelepţii neamului. [11]Şi chiar el, Marele Preot, Bătrânul Înţelept, îi dădea poveţe lui Deceneu.

[12]Şi odată Marele Preot i-a spus lui Deceneu: „Tu copile cu privirea pătrunzătoare să ţii minte cât vei trăi că adevăraţii zei sunt nemuritori. [13]Şi răul vine în minţile oamenilor atunci când zeii nemuritori sunt înlocuiţi cu zeii muritori plăsmuiţi de minţile rătăcite”.

[14]Cu timpul Deceneu a deprins buna învăţătură şi ştia a vorbi limbile cele mai cunoscute ale acelor vremuri. [15]Căci Marele Preot vroia să-l trimită pe Deceneu pe urmele străbunului Zamolxe de căutare a zeilor, să peregrineze în lume.

[16]Şi a venit ziua când Deceneu a fost hirotonisit preot al Lui Zamolxe. [17]Un sobor de preoţi şi preotese, toţi aleşi de noul Mare Preot Dorian, au făcut investirea lui Deceneu în preoţie şi l-au iniţiat cavaler zamolxian [18]Atunci tânărul preot Deceneu, s-a schimbat la faţă şi s-a umplut de duhul înţelepciunii.

[19]Nu mult după aceea Deceneu se căsătoreşte cu Mara, o fată din ţinuturile Hardealului. [20]Dorian, Marele Preot, i-a legat pe Deceneu şi pe Mara cu jurământul iubirii pe care ei l-au spus ţinând mâinile pe un trunchi de brad, arborele vieţii. [21]Apoi şi-au unit mâinile deasupra focului sacru dacic.

[22]Şi într-una din zile Deceneu l-a rugat pe unul dintre preoţii cei bătrâni, pe nume Semian, să-i spună tot ce ştia el despre străbunul Zamolxe. [23]Aşa Deceneu a cunoscut multe. [24]Atunci tânărul preot a spus: „Am aflat lucruri minunate despre omul nemuririi, Zamolxe, părintele neamului nostru. [25]Vreau să plec în lume pe urmele Marelui Zeu Zamolxe. [26]Şi Domnul nostru Dumnezeu va fi cu mine aşa cum i-a însoţit prin lume pe toţi cavalerii zamolxieni”.

[27]Nu mult timp după aceea Deceneu a pornit spre Tracia însoţit fiind de doi cavaleri zamolxieni, protectorii lui. [28]Cei trei au trecut fluviul Istru şi au ajuns în munţii Haemus la clanul Cogaion, neamurile Marelui Lup Alb, Alb Împărat, care trăise pe vremea Lui Zamolxe. [29]Şi acolo Deceneu i-a cunoscut pe preoţii tracilor care păstrau vie credinţa neamului. [30]Aşa Deceneu a aflat şi de la ei despre reîntoarcerea în suflet a lui Zamolxe. [31]Căci preoţii ştiau asta de la Pandu preotul, cel care venise din Dacia în Tracia. [32]Şi Pandu era un urmaş de sânge al Lui Zamolxe.

[33]Din Tracia, Deceneu a mers în Ionia, în insula Samos, unde oamenii păstrau încă vie amintirea vieţii lui Pitagora pe acel pământ. [34]Şi Deceneu, pe care grecii îl numeau Decaineos, a făcut rugăciuni chiar pe locul unde Pitagora locuise în vechime, şi aşa a fost învăluit întru-totul de duhul înţelepciunii lui Pitagora.

[35]De acolo Deceneu a plecat spre Babilon, după care a trecut prin Iudeea şi a ajuns în Egipt urcând apoi pe cursul Nilului până în Egiptul de Sus, la Luxor. [36]Şi pe unde a umblat a văzut cu ochii lui locurile pe unde păşise Zamolxe cu sute de ani în urmă. [37]Şi multe lucruri de înţelepciune a învăţat Deceneu în cursul călătoriei lui.

[38]Iar când a revenit în Dacia, însoţit de cei doi cavaleri zamolxieni, Deceneu a povestit cele trăite de el mergând pe

urmele străbunului Zamolxe. 39 Nu mult
după întoarcerea sa în Dacia, Deceneu,
deşi tânăr, a primit Marea Preoţie de la
Dorian, în prezenţa a sute de preoţi şi
preotese din neamurile tracilor, la
Ceahlău muntele cogaion al carpilor,
chiar în dimineaţa zilei când în văzduh se
vedea piramida şi Calea Cerului.

40 Era atunci timpul când începuse să
se ridice în putere Burebista, un cavaler
zamolxian care se abţinea de la vin şi în
care Marele Preot Deceneu a văzut
creşterea neamurilor tuturor tracilor. 41 Şi
Deceneu i-a prorocit lui Burebista şi l-a
sprijinit să fie rege şi să-şi întărească
domnia. 42 Deceneu a fost cel care a
condus un mare sobor de preoţi şi
preotese şi l-au căsătorit pe regele
Burebista cu Zânaida, fata unui rohman
din ţinuturile carpilor.

43 Iar regele Burebista, ştiind marea
înţelepciune a lui Deceneu, îl avea om de
taină. 44 Şi aşa i se dusese vestea Marelui
Preot Deceneu că tălmăceşte voinţa
zeilor şi toţi îl respectau. 45 Regele
Burebista se sfătuia cu Deceneu în tot ce
era de făcut mai de seamă în marele lui
regat şi Burebista şi l-a asociat pe
Deceneu la domnie.

46 Apoi Deceneu şi Burebista au dat
poruncă să se taie viţa de vie acolo unde
era obiceiul beţiei, şi-i învăţau pe oameni
să fie cumpătaţi. 47 Că la acea vreme
mulţi daci aveau năravul băuturii fără
măsură.

48 Odată Marele Preot Deceneu a mers
în ţinuturile carpilor din Moldava şi le-a
vorbit preoţilor şi mulţimii de acolo
astfel: „Rumânii au devenit neputincioşi
pentru că au părăsit înţelepciunea
străbunilor. 49 Dar credinţa în Zamolxe ne
va salva. 50 Dacă vrem să cunoaştem
iarăşi ce este nemurirea să ne lăsăm
călăuziţi de străbuni, moşii şi strămoşii
noştri de sub brazdă. 51 Şi aşa să ştiţi,
când vom simţi iarăşi sufletele
străbunilor, că ne arată calea luminii,
atunci treptat se vor deschide cerurile şi
pentru noi şi vom putea din nou să avem
vieţile fericite”.

52 În sudul fluviului Istru se mai aflau
încă galii scordisci. 53 Şi într-o primăvară
regele Burebista, cu o armată puternică, a
trecut Istrul şi a mers la galii scordisci,
cei care topiseră la Sarmisegetuza
tăbliţele de aur pe care fuseseră gravate
Legile Lui Zamolxe. 54 Şi regele
Burebista a luat înapoi tot aurul şi l-a dat
lui Deceneu.

55 În anii care au urmat Burebista a
reuşit, să-i unească pe toţi dacii şi pe alţi
traci din triburile învecinate prin blândeţe
sau prin forţă. 56 Aşa Burebista a ajuns
unul dintre cei mai puternici regi ai
lumii. 57 Pământurile regatului lui
Burebista se întindeau în vest până spre
Vindobona şi spre izvoarele Istrului, iar
în est până înspre fluviile Tanais şi Atel,
acolo unde trăiau sciţii fraţi buni cu
tracii.

58 Marele Preot Deceneu umbla pe
pământurilor marelui regat al lui
Burebista dându-le rumânilor pilde şi
îmbărbătându-i.

59 Deceneu a topit aurul primit de la
regele Burebista şi l-a transformat în
plăcuţe pe care a gravat din nou Legile
Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile
Blajinilor, cele scrise în vechime de către
Marele Lup Alb. 60 Căci legile fuseseră
păstrate în grai de unii preoţi şi de
rohmani, pustnicii cei blajini. 61 Aşa a
crescut puterea preoţimii, iar Legile
Belagine au fost iarăşi cunoscute de toate
neamurile tracilor.

[62]Vremurile s-au schimbat şi împărăţia romanilor dobândise mare putere. [63]Şi într-o zi, prin uneltirile unor oameni răi, regele Burebista a fost răpus. [64]Ţara era în mare jale şi preoţimea l-a chemat pe Deceneu să fie rege şi călăuzitor neamului. [65]Era nevoie de un om care să fie pildă tuturor şi Adunarea Bătrânilor a hotărât la Sarmisegetuza ca Deceneu să fie rege pe deplin. [66]Apoi a fost pace în toate pământurile tracilor.

[67]Odată regele Deceneu a vorbit preoţimii şi multor oameni adunaţi la Sarmisegetuza astfel: „Aflaţi că o ţară nu se poate îndruma bine fără ca cei care o conduc să fie ei înşişi virtuoşi şi drepţi. [68]Şi temelia neamului este familia, cei apropiaţi care se ajută unii pe alţii. [69]Aşa se ridică tot poporul la lumină. [70]Să nu aşteptaţi să primiţi fără muncă, căci de la muncă vine bogăţia. [71]Iar voi preoţimea, cei care aveţi cunoaştere despre înţelepciune, să o folosiţi în bine. [72]Şi tot omul când vinde sau cumpără şi face negoţ, pe oriunde s-ar afla, să nu se gândească la înşelăciune, ci la ce este drept. [73]Iar dacă sunteţi credincioşi străbunului Zamolxe să arătaţi acesta prin faptele voastre bune, prin milă şi dărnicie. [74]Mergând aşa pe calea înţelepciunii veţi afla şi ce este nemurirea. [75]Şi să luaţi aminte să nu părăsiţi niciodată pământurile neamului şi să nu le daţi vreodată la străini că veţi ajunge în bejenie şi veţi pieri. [76]Că popoarele în pribegie fie pier fie nu-şi găsesc vreodată liniştea până nu se întorc pe pământurile strămoşilor lor, acolo de unde au plecat".

[77]De multe ori Deceneu îi strângea pe preoţii şi pe preotesele locurilor pe unde umbla şi le vorbea despre rumâni şi înfrăţirea lor cu natura. [78]Aşa Marele Preot Deceneu a întărit credinţa neamului în Munţii Carpaţi sacri, cogaionii.

[79]Şi Deceneu i-a iniţiat pe unii preoţi, în multe taine, numindu-i pileaţi, acei preoţi care purtau căciulă de blană de miel. [80]Preoţimea lui Deceneu făcea iniţieri în mistere dacice în peşterile sacre şi pe vârfurile munţilor. [81]Iar pe preoţii cei mai buni Marele Preot Deceneu i-a învăţat tainele stelelor.

CAPITOLUL 5

Balada Lui Zamolxe. Lumina Lui Dumnezeu revine. Deceneu pleacă la Zamolxe. Cei ce simt că trăiesc. Frumuseţea şi misterul femeii. Vorbe de înţelepciune.

[1]Încă de pe vremea Lui Zamolxe rămăsese în popor *Balada Lui Zamolxe*, o cântare în versuri a învăţăturilor Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [2]Şi balada aceasta era o mărturie a credinţei de veacuri a neamului: [3]„*P-un picior de plai, pe-o gură de rai, strânsu-ne-am în vale, o mulţime mare.* [4]*Rugul am aprins, focul am încins.* [5]*La Zamolxe vrem, să ne închinăm.* [6]*Doamne ne-om ruga, la puterea Ta, trezire ne dai, pe-o gură de rai.* [7]*Doamne, Tu Stăpâne, cuvinte ne spune, de înţelepciune.* [8]*Focul s-a-nteţit, Zamolxe a privit, şi-astfel ne-a grăit:* [9]*- Tu poporul Meu, să ai Dumnezeu, căci preotul tău, e un deceneu.* [10]*Oriunde umblaţi, voi să nu uitaţi, rugul aţâţaţi, la Domn vă rugaţi.* [11]*Că din zori de zi, Eu cu voi voi fi.* [12]*Iar de o fi noapte, să priviţi departe, ochiul de Mi-oţi vede, atuncea veţi crede, că la voi Mă uit, vrerea v-o ascult.* [13]*Să mai luaţi aminte, crestele sunt sfinte, la popor de zei, Carpaţii-s temei.* [14]*În codru de umblaţi, aminte să luaţi, când frunza foşneşte,*

Deceneu vorbeşte. 15*Voi să-l ascultaţi, şi*
să vă-nchinaţi, binecuvântează, s-aveţi
mintea trează. 16*Sacru vă e plaiu, sfânt*
vă este graiu, inimii de foc, viaţa-i cu
noroc. 17*Voi oameni frumoşi, să fiţi*
drăgăstoşi. 18*Drepţi vă ridicaţi, oamenii*
vi-s fraţi, ajutor să daţi. 19*Pe cei oropsiţi,*
să nu-i părăsiţi. 20*Cel ce vă mângâie, la*
Mine-o să vie. 21*Viaţa de v-o daţi, să vă*
apăraţi, asta nu uitaţi: Veţi fi înviaţi!
22*Vieţile-n dreptate, sunt nenumărate.*
23*Cel ce-n Mine crede, lacrima nu vede,*
iau suspinul greu. 24*De poporul Meu, voi*
vorbi mereu, sus la Dumnezeu. 25*Când*
hora-ţi încinge, la Mine-o ajunge, cântec
bucuros, din omul frumos. 26*Atunci şi alţi*
zei, vor avea temei, să se-nveselească,
doina să pornească, şi să vă iubească.
27*Şi când vă vorbiţi, să vă amintiţi, graiul*
omenos, e cel mai frumos. 28*C-al zeilor*
grai, e-n cântul de nai, p-un picior de
plai, pe-o gură de rai”.

29An de an lumina Lui Dumnezeu
revenea în sufletele dacilor. 30Şi aşa
mulţi dintre ei se întorceau de la
întuneric la lumină. 31De la sănătatea
castei preoţeşti, şi a celor care conduceau
poporul, oamenii dobândeau şi ei virtute.

32La acele vremuri au fost aprinse
multe ruguri sacre care-i cinsteau şi pe
Marele Lup Alb şi pe Cavalerul trac,
modelele de cutezanţă, adevăr şi dreptate
ale neamului. 33Numărul cavalerilor
zamolxieni, oamenii dreptăţii,
nemuritorii, s-a înmulţit şi toţi tracii ştiau
despre calea luminii faptelor lor.

34S-a întărit familia, temelia neamului,
iar spiritul de ajutor devenise iarăşi viu
aşa cum fusese pe timpul Lui Zamolxe
Arianul. 35Oamenii se deprinseseră iarăşi
cu munca ca de acolo ştiau că vine
berechetul. 36Multe vii se scoseseră şi
patima băuturii a tot scăzut până când
aproape a dispărut. 37Iar preoţii
neamului, ajunseseră iarăşi pilde de viaţă
cinstită şi cumpătată şi poporul îi urma.
38Negoţul înflorea şi se dusese vestea
bogăţiilor Daciei şi a aurului pământului.
39Mulţi negustori veneau din sud, din
Tracia şi Grecia, că drumurile erau bune
şi fără lotri. 40Iar sufletele râmlenilor
erau pline de dărnicie şi o arătau în fapte
şi vorbe bune. 41Credinţa în străbunul
Zamolxe înviase.

42Deceneu, care fusese Mare Preot un
mare număr de ani, îmbătrânise şi a
orânduit datul Marii Preoţii. 43L-a ales,
să-i urmeze, pe Lucian preotul, un om
înţelept căsătorit cu preoteasa Cidia şi cu
Miruna, o femeie din neamul sucilor.

44Şi când a venit vremea să meargă la
ceruri, Deceneu i-a spus soţiei sale Mara:
„Eu mă voi duce curând la străbunul
Zamolxe. 45Tu să orânduieşti ca trupul
meu să fie ars după datină şi să-mi pui
cenuşa într-o urnă şi să o îngropi undeva
în curtea casei noastre. 46Iar pe locul
acela, din când în când, să aprinzi focul
sacru al nemuririi că aşa voi fi şi eu cu
voi în duh”.

47Într-o zi Deceneu şi-a dat ultima
suflare. 48Atunci, la Apolovraci, pe
munte sus, s-a adunat mulţime mare de
preoţi ai neamului şi au aprins un rug şi
după datină au ars corpul lui Deceneu.
49Iar Marele Preot Lucian le-a vorbit
oamenilor astfel: „Aflaţi că Deceneu,
Maimarele Preot şi rege al dacilor, a
plecat în cerul de purpură la străbunul
nostru Zamolxe. 50El Deceneu a fost
trimisul cerului ca să ne ridice iarăşi
ochii spre lumină, că poporul căzuse în
întuneric prin uneltirile celor răi. 51Şi
ştim cum părintele Deceneu ne-a zidit
iarăşi în credinţa noastră în Munţii
Carpaţi sacri, cogaionii. 52Suntem acum

din nou un neam cu încredere în dârzenie, cinste, curaj, lipsa de teamă faţă de moarte, fire veselă deschisă şi primitoare, hărnicie şi vorbă înţeleaptă. [53]Şi Deceneu a fost cel care a redeschis o cale nouă iniţierilor în peşterile noastre sacre. [54]Ştim că părintele Deceneu a avut suprema funcţie sacerdotală, iar din spiritul lui se adapă acum cu apă vie toată preoţimea noastră care în cinstea lui se mai numeşte şi preoţime decenee. [55]El, părintele Deceneu, a gravat pe tăbliţele de aur Legile Belagine, moştenite de la străbunul Zamolxe şi păstrate prin viu grai de pustnicii rohmani. [56]Şi aşa s-a deschis iarăşi calea cea largă a inimii treze. [57]În vecii vecilor neamul nostru îl va avea pe Deceneu în inimi. Zău!”.

[58]Aşa preoţii decenei îi învăţau pe oameni cum să-şi trăiască frumos viaţa şi le arătau de ce să se ferească spunându-le: [59]„Moare puţin câte puţin cel ce devine sclavul obişnuinţei, [60]cel ce nu călătoreşte, [61]cel ce nu citeşte, [62]cel ce nu ascultă muzică, [63]cel ce nu mai simte pasiunea, [64]cel ce fuge de dragoste, [65]cel ce nu ajută şi nu se lasă ajutat, [66]cel care nu mai are ochii strălucitori, [67]cel ce oftează des, [68]cel ce nu schimbă nimic în viaţa sa, [69]cel ce nu vrea să construiască ceva nou, [70]cel ce nu vorbeşte cu oamenii pe care nu-i cunoaşte, [71]cel ce-şi petrece zilele plângându-şi de milă, [72]cel ce nu întreabă de frica să nu se facă de râs, [73]cel ce nu riscă siguranţa pentru nesiguranţă pentru a-şi îndeplini un vis”.

[74]Şi multe alte pilde de înţelepciune dădeau preoţii decenei poporului. [75]Iar femeile neamului erau preţuite pentru armonia pe care o aduceau familiilor lor, pentru înţelepciunea şi cumpătarea lor ca stăpâne ale căminelor. [76]Despre femei, preoţii decenei spuneau vorbele lăsate neamului de către Bendisa, soaţa Lui Zamolxe, Zâna Zânelor, astfel: [77]„Un popor se trezeşte când femeile din neamul acela cunosc lumina Lui Dumnezeu. [78]Căci femeia, soaţa de viaţă a bărbatului, are misterul lunii de pe cer, [79]unduirea apelor, [80]blânda atingere a zorelelor, [81]mişcarea tremurândă a frunzelor, [82]înălţarea zveltă a bradului, [83]atingerea delicată a florilor, [84]privirea îndrăgostită a cerboaicei, [85]bucuria razei de soare, [86]timiditatea rândunicii, [87]mândria păunului, [88]duritatea cremenelui, [89]cuminţenia porumbelului, [90]cruzimea lupului, [91]ardoarea focului [92]şi răceala zăpezii”.

[93]Dacii ţineau în inimile lor multe vorbe de înţelepciune lăsate din străbuni şi de la Zamolxe, căci înţelepciunea neamului era zidită în vorbele de duh ale poporului. [94]Ele erau o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului, legile bunei firi omeneşti, felul în care ei înţelegeau înţelepciunea. [95]Şi se ştia că dacă Legile Lui Zamolxe, scrise pe tăbliţele de aur, vor fi vreodată distruse, ele se pot reface din înţelepciunea poporului.

[96]Şi iată câteva din vorbele de duh ale neamului rumânilor, râmlenii cei păstrători ai înţelepciunii lumii dată la începuturi de îngerii veghetori în scrierile cele vechi:

[97]„Lucrul bine început este pe jumătate făcut.

[98]Caută să nu laşi lucrul neterminat.

[99]Apele sunt hrana pământului şi vorba bună e hrana sufletului.

[100]Înţeleptul tace şi face.

[101]Tăcerea este impulsul creării lăuntrice.

[102]Omul de onoare, doar o vorbă are.

103 Ia aminte că adesea drumul pe care vrei să-l scurtezi este cel mai lung.

104 Frica ucide mintea, iar ura se naşte din frică.

105 Cel ce adună fir cu fir o să aibă cu grămada.

106 Omul harnic, muncitor, de pâine nu duce dor.

107 Pe târâie brâu nu poți să contezi.

108 În loc de milă să impui respect.

109 Ai carte, ai parte.

110 Nu te îmbăta cu apă rece.

111 Lasă să te laude altul, nu gura ta.

112 Apa cât de mare vine, piatra tot în vad rămâne.

113 Apa curge, pietrele rămân.

114 Apa stătătoare poate fi înşelătoare.

115 Apele mici fac râurile mari.

116 Nu pune toate la inimă.

117 Cine are ochi pizmaşi, chiar lui însuşi i-e vrăjmaş.

118 Aşchia nu sare departe de trunchi.

119 Pe calea luminii vei întâlni şi izvoare cu apă vie.

120 Un prieten bun nu se găseşte la capăt de drum.

121 Ia aminte să nu-ți tai singur creanga de sub picioare.

122 Ața se întinde până se rupe.

123 Economia se face încă de la începutul sacului nu doar la sfârşitul lui.

124 Bărbatul după muiere şi copilul după mamă se cunosc.

125 Binecuvântarea părinților întăreşte casele copiilor.

126 Omul se leagă de inimă.

127 Pânza bună nu stă în înfloritură, ci în țesătură.

128 Casa fără femeie e pustie pe dinăuntru, casa fără bărbat e pustie pe dinafară.

129 Bărbatul păzeşte ogorul şi femeia bătătura casei.

130 Călătorului îi şade bine cu drumul.

131 Ce-a fost a trecut, ce-o mai fi o mai veni.

132 Cele bune să s-adune, cele rele să se spele.

133 Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută.

134 Le este frică de adevăr doar acelora care trăiesc în minciună.

135 Nu strânge lucruri de care nu ai nevoie.

136 Ce poți face astăzi nu lăsa pe mâine.

137 Omul gospodar îşi face vara sanie şi iarna car.

138 Bate fierul cât e cald, că de se va răci în zadar vei munci.

139 Ce poți face singur nu aştepta de la alții.

140 Nu clădi pe nisip.

141 Ce semeni aceea răsare şi aceea culegi.

142 Fii fericit şi lumea din jurul tău va fi fericită.

143 Iubeşte şi vei fi iubit.

144 Ce faci te face.

145 Munte cu munte se-ntâlneşte, d-apăi om cu om.

146 Ce ție nu-ți place altuia nu-i face.

147 Cine adună la tinerețe are şi la bătrânețe.

148 Cine face lui îşi face, cine dă lui îşi dă.

149 Prietenul la nevoie se cunoaşte.

150 Cel ce iubeşte iartă.

151 Dragostea este ca o grădină tânără: trebuie îngrijită şi întreținută cu atenție ca să dea rod.

152 Dumnezeu este treaz.

153 Cine nu-i dator e bogat.

154 Adevărata avere a omului este înțelepciunea.

155 Omul învățat poartă întotdeauna averea cu el.

156 Viața omului este ca o oglinda, daca el zâmbeşte oglinda îi intoarce zâmbetul.

157 De eşti trist îi vei întrista şi pe oamenii din jurul tău.

158 Iubeşte şi ascultă-ți muzica inimii şi a sufletului.

159 Ochii sunt poarta către suflet.

160 Omul cu suflet mare e bogat, cel cu suflet mic este sărac.

161 Bine faci, bine găseşti.

162 Zâmbeşte oamenilor şi ei îți vor zâmbi.

163 Cine gândeşte bine îşi sădeşte trăiri de mulțumire.

164 Când doreşti ajutorul oamenilor aminteşte-ți că ai mulți prieteni pe care nu-i cunoşti.

165 Extazul leagă omul cu Dumnezeu.

166 Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place.

167 Cum e fața liniştită a izvorului curat, aşa-i viața celui care e cu Cerul împăcat.

168 Dumnezeu găseşte o ramură joasă pentru pasărea care nu poate zbura.

169 Ziua bună de dimineață se cunoaşte.

170 Prin muncă şi stăruință, vei ajunge la dorință.

171 Cine nu a construit o casă, n-a dat naştere unui copil şi nu a sădit un pom, a trăit degeaba.

172 La tinerețe să fii drăgăstos, la bătrânețe vesel, la orice întâmplare cu îndelungă răbdare, în slavă cu smerenie, la bogăție cu cumpătare, către toți cu îndurare.

173 Deşteptul învață din greşeala altuia.

174 Omul învață din greşeala lui doar atunci când se trezeşte.

175 Vorba dulce mult aduce.

176 Fii recunoscător oamenilor care-ți fac bine.

177 Răspunsul blând înlătură mânia.

178 De eşti bun cu oamenii şi ei vor fi buni cu tine.

179 Ascultă şi nu te mânia, ca să te poți îndrepta.

180 E bine să cunoşti ce este binele, dar şi mai bine este să-l urmezi.

181 Cine mănâncă până se îmbolnăveşte, posteşte până se însănătoşeşte.

182 Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul.

183 Vorba multă, sărăcia omului.

184 Munca înnobilează pe om.

185 Femeia harnică ține casa cu fusul.

186 Vulturul nu trăieşte în cuib de vrabie.

[187]Nu e omul niciodată bătrân, când e vorba de învățătură.

[188]Unde-s mulți, puterea creşte. Unirea face puterea.

[189]Pomul după roade se cunoaşte, iar omul după fapte.

[190]Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă şi-n traistă.

[191]Un bătrân înțelept e o comoară neprețuită.

[192]Dă-mi, Doamne, puterea tânărului şi mintea bătrânului.

[193]Neamurile şi vecinii sunt dați de Dumnezeu, prietenii ți-i alegi singur.

[194]Greşeala copilului tău să nu o treci cu vederea, că se face obicei.

[195]Chipul omului este oglinda sufletului.

[196]Dacă vrei să prosperi un an, cultivă cereale. [197]Dacă vrei să prosperi zece ani, plantează copaci. [198]Dacă vrei să prosperi timp de o viață, creşte oameni.

[199]Gândeşte şi apoi treci la fapte, nu invers.

[200]Unde-i mintea e şi norocul.

[201]Norocu-i după cum şi-l face omul.

[202]Soarta omului este mereu în mâinile lui.

[203]Adevărata cunoaştere duce la credință.

[204]Treaba nu o faci cu graba.

[205]Tare-i bine şi frumos, când e omul sănătos.

[206]Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n țara ta.

[207]Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.

[208]Inima omului i se citeşte pe față".

[209]Şi din aceste vorbe de înțelepciune lăsate din străbuni, se va hrăni de-a pururea înțelepciunea urmaşilor tracilor.

CAPITOLUL 6

Poporul zeilor. Orânduirea vieții, obiceiuri, datini şi sărbători ale dacilor. Graiul strămoşesc.

[1]Şi poporul zeilor s-a aşezat în tihnă făcându-şi din înțelepciunea străbunilor fel de viață. [2]Preoțimea decenee păstorea cu inimă curată poporul. [3]Mersul de la peştera Apolovraci, peştera Lui Zamolxe, la Sarmisegetuza era un drum mitic, Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe, pe care orice preot deceneu o parcurgea, cel puțin o dată în viața sa. [4]Pe acel drum merseseră uriaşii, titanii, tătânii cei din vechime.

[5]Iar oamenii îşi măsurau timpul şi-şi orânduiau viața după natură şi semnele timpului. [6]Aşa ştiau când era aratul şi semănatul, când să urce sau să coboare oile sau când să scoată stupii la vărat sau să-i pună la iernat. [7]Şi tot la anumite timpuri îngrijeau pomii şi vița de vie. [8]Se ştiau zilele când se culegeau plantele de leac, sau când se făcea pețitul şi logoditul, şi când țineau sărbători de aducere a berechetului. [9]Se făceau nunți cu daruri unde mirii se îndestulau ca să pornească bine căsnicia lor. [10]Viața oamenilor mergea după rânduiala îndătinată. [11]Şi se ştia când se schimbau anotimpurile, când soarele zăbovea mai mult pe cer şi când ziua era egală cu noaptea. [12]Anul îl împărțeau în douăsprezece luni după numele lor: gerar, făurar, mărțişor, prier, florar, cireşar, cuptor, gustar, răpciune, brumărel, brumar şi undrea.

13În ceea ce înfăptuiau, dacii țineau
seama de zâne, zeițele neamului. 14Şi la
sărbători anume le cinsteau pe zeițe după
cum se aflau. 15Unele erau tinere, precum
Floriile, Sânzienele, Drăgaicele şi Ielele
care se arătau de cum venea primăvara
până sosea vara. 16Apoi de la venirea
verii până la venirea toamnei erau Maica
Domnului Zamolxe, Muma Caloianului
şi Muma Pădurii. 17Iar de toamna până la
venirea iernii erau zeițele mai bătrâne,
despre care se credea că mureau odată cu
mijirea iernii.

18Tot aşa dacii îi sărbătoreau pe zeii
cei tineri, Dragobetele, Sântoader şi
Sângiorz, pe cei mai maturi, Sântilie,
Sânpătru, Sâmedru, şi pe cei bătrâni,
Moş Indrei, Moş Nicoară, Moş Ajun şi
Moş Crăciun.

19Şi iarna, la timpul potrivit, copiii
umblau cu sorcova şi le urau oamenilor
de bine. 20Cei, până la şase ani, mergeau
la moaşe, de-i da de grindă, în semn să
crească mari. 21Şi le puneau copiilor pe
cap un covrig mare cu o monedă de aur
înfiptă-n el şi-i săltau de trei ori în sus.
22Şi lumea petrecea cu moaşele.

23În ajunul Bobotezii, în luna lui gerar,
se postea, iar la Bobotează, preoții
dacilor umblau cu botezul întru curăția
sufletelor şi dezghețarea apelor. 24Fetele
luau fire de busuioc crescut la fereastră,
şi le puneau noaptea sub streaşina casei.
25Şi de cădea bruma pe ele era semn că
fata se mărita. 26A doua zi, după
Bobotează, se sărbătorea Ziua lui Ion
întemeietorul din dinastia împăraților Lui
Dumnezeu.

27În luna lui făurar era Ziua Ursului.
28Se cinsteau moşii de iarnă în amintirea
strămoşilor. 29Apoi țineau sărbătoarea
Dragobetelui, zeul cel tânăr al dragostei,
fiul Dochiei.

30Primăvara se întorceau păsările
călătoare, ieşeau mânjii, mieii şi puii
păsărilor. 31Şi era obiceiul ca lumea să
mănânce dimineața tare devreme ca să le
meargă din plin. 32De Sântoader lumea se
spăla pe cap cu leşie cu iarbă mare.
33Flăcăii încurau caii şi fetele dormeau
peste noapte cu iarbă mare în cosițe.

34În luna lui mărțişor, de Ziua
Mărțişorului, fetele primeau ca dar
mărțişoare. 35În această lună era ultima
babă şi se strângeau gunoaiele şi li se
dădeau foc. 36Şi mai era obiceiul că
primăvara când tuna prima dată a ploaie,
lumea îşi dădea cu aur pe la frunte ca
semn de belşug şi de berechet. 37Multe se
spuneau şi despre Baba Dochia, Zeița
Mamă, a cărei zi era în prima zi din luna
lui mărțişor. 38Şi tot în luna lui mărțişor
se sărbătorea şi Ziua Preoteselor Vestale,
tinere virgine. 39Şi era şi Sâmbra Oilor
sau Ziua Şarpelui, atunci când bărbatul
casei aprindea Focul Viu în sobă frecând
între ele două lemne uscate. 40De
Măcinici, ziua când murea Baba Dochia,
oamenii îşi aminteau de sufletele moşilor
şi strămoşilor şi mâncau colăcei cu miere
şi nucă.

41La Paşti, în luna lui mărțişor, când
ziua era egală cu noaptea, sărbătoarea
primăverii, oamenii aprindeau lumina că
era ziua ridicării la cer a sufletului
străbunului Zamolxe. 42Şi petreceau cu
mese bogate, flăcăii plesneau seara din
bice şi în puterea nopții strigau fetele
nemăritate de Ziua Focului, de Alimori
când se dansa şi se cânta în jurul focului.
Şi când focul se mai domolea săreau
peste foc şi strigau zeul nemuririi:
Alimore! Alimore! 43Apoi, după câteva
zile era Ziua Cucului, Bunavestirea, când

începea cucul să cânte. [44]Înainte de a auzi primul cântec de cuci oamenii se îmbrăcau curat, erau veseli şi cu gânduri bune.

[45]Şi la Joimari, Joia-Mare a Paştilor, se împărțea pomană pentru sufletele străbunilor, mai ales linguri, străchini şi oale. [46]Copiii umblau cu joimărica şi cereau ouă. [47]Şi la Vinerea-Mare dacii roşeau ouă şi se trecea pe sub Crucea Lui Zamolxe. [48]De Paşti oamenii îşi spuneau „Zamolxe a înviat" şi li se răspundea „Adevărat a înviat". [49]De Paşti se ciocneau ouă semn că oamenii renăşteau din oul cel mare al începuturilor lumilor.

[50]La Florii, sâmbăta, în luna lui prier, copiii se duceau după joarde de răchită, iar duminica o duceau la templu sau la vatra dacică unde preotul o binecuvânta. [51]Apoi lumea se încingea cu răchită ca să nu-i doară şalele.

[52]De Sângiorz, anul nou al ciobanilor, în luna lui prier, se formau turmele şi începea păstoritul care dura până la Sânmedru, Ziua Soroacelor, în luna lui brumărel, când se făceau socotelile după învoielile luate la Sângiorz.

[53]Şi tot primăvara în prima zi din luna lui florar era ziua de arminden când oamenii se spălau pe față cu roua dimineții şi-şi puneau la porți ramuri verzi de armindeni, iar tinerii le aşezau la porțile fetelor iubite ca să le pețească.

[54]La Rusalii, în luna lui cireşar, când cobora duhul înțelepciunii Lui Zamolxe, peste neamul întreg, erau moşii de vară, cea mai mare sărbătoare a poporului. [55]Atunci jucau cetele de căluşari care-i vindecau pe mulți. [56]Sărbătoarea dura câteva zile şi se făceau târguri de moşi.

[57]Şi în straie de sărbătoare, oamenii, mai ales femeile şi copii, mergeau dimineața la cimitire unde sub lespezi stătea cenuşa străbunilor. [58]Că dacii îşi ardeau morții. [59]Atunci se împărțeau colacii, se dădeau de pomană vase şi ustensile pentru gospodărie, acolo lângă crucile morților care aveau pe ele făcută Crucea Lui Zamolxe cu floarea vieții încrustată pe ea. [60]Se rostea cu pioşenie numele celui îngropat şi se spuneau întâmplări din viața omului acela. [61]Şi aşa ei țineau vie credința în străbunii neamului care dormeau sub grui. [62]Iar străbunul Zamolxe îi veghea din cerul Său de purpură.

[63]În Ziua de Sânziene, când era Ziua Amuțitului Cucului, în luna lui cireşar, fetele adunau flori de sânziene şi făceau din ele coronițe rotunde pentru fete şi sub formă de cruce a Lui Zamolxe pentru băieți, şi făceau şi apă de dragoste şi jucau în hora Sânzienelor. [64]De Sânpătru, în luna lui cireşar, se împărțeau mere.

[65]Când era secetă în luna lui cuptor paparudele umblau din curte-n curte, iar de Sântilie, se dădea pomană porumb fiert pentru sufletele străbunilor. [66]Şi oamenii nu lucrau de Sântilie, la mijlocul verii, când se făceau nedei.

[67]În luna lui gustar era Sărbătoarea Muntelui, schimbarea la față a oamenilor, tot aşa ca şi pe vremea Lui Zamolxe Arianul. [68]Şi mulți se strângeau pe munții cogaioni, munții sacri. [69]Mii de oameni urcau pe muntele cel mare al carpilor, pe vârful Toca, de unde vedeau umbra piramidei, pe locurile unde în vechime trăiseră uriaşii. [70]În acea zi apărea uneori şi Calea Cerului care arăta sufletului omenesc drumul spre Dumnezeu.

[71]Moşii cei mari păzeau fulgerul şi deschideau poarta dintre vară şi toamnă. [72]Toamna începea când ziua era egală cu

noaptea. [73]Şi atunci era Ziua Crucii Lui Zamolxe, sau Cârstovul viilor când se făcea culesul viilor în luna lui răpciune. [74]Se credea că de Ziua Crucii se adunau şerpii pentru împerechere prin alunişuri.

[75]Apoi erau moşii de toamnă, în luna lui brumărel, înainte de Sâmedru, Sumedru, când începea iarna pentru păstori. [76]Atunci se împărţeau ofrande şi erau invocate spiritele străbunilor să aducă spor şi belşug în casă şi sănătate.

[77]Toamna, în luna lui brumar, era şi Ziua Lupului când dacii îl sărbătoreau pe Marele Lup Alb, protectorul neamului. [78]Şi se aprindeau multe focuri sacre la temple cinstind cutezanţa lupului şi nemurirea neamului.

[79]Şi de Crăciun, sărbătoarea Lui Zamolxe, în luna lui undrea, indrea, luna lui Moş Indrei, copiii umblau cu bolindeţu şi femeile coceau colaci, crăciunii, colindeţii, pe care-i dădeau cetelor de colindători cu capra sau cu ţurca, cu ursul, brezaia, cerbul sau cu moşii. [80]Se credea că atunci se deschideau cerurile şi cei curaţi cu inima îi puteau vedea pe zeii lumii de dincolo. [81]Şi se făceau daruri copiilor, aşa cum era obiceiul de pe vremea lui Crăciun, tatăl Lui Zamolxe.

[82]După Sărbătoarea Crăciunului urmau douăsprezece zile şi nopţi de voie bună când se credea că firea omului renăştea. [83]Cetele de flăcăi colindau cu pluguşorul şi cu sorcova întru înflorirea vieţii omeneşti. [84]Atunci se mergea cu steaua în amintirea îngerilor veghetori, cei veniţi din stele, părinţii tătânilor, uriaşii neamului. [85]Şi se credea că aşa se reîntemeia lumea din Dumnezeu Tatăl şi Domnazâna Mama Dumnezeea.

[86]Femeile tinere găteau cu plante de leac. [87]Şi era obiceiul ca femeile să poarte pe cap coroniţe din plante de leac, bărbaţii le aveau la gât şi puneau coroniţe şi pe gâtul animalelor şi pe porţi.

[88]Decuseară bărbaţii lăsau la templu unelte de lucru şi arme ca să fie binecuvântate, iar femeile aduceau ustensile de bucătărie tot pentru binecuvântări. [89]Preoţii şi preotesele la temple, îmbrăcaţi în strai alb, pregăteau vase în care ardea focul sacru dacic.

[90]Şi când oamenii se adunau la templu, preoţimea primea ofrande plante de leac, vase cu miere şi fructe. Toţi cei prezenţi primeau binecuvântări şi aşa se schimbau luminoşi la faţă.

[91]Iar bărbaţii stăteau separaţi de femei. [92]Pe rând îngenunchiau în faţa focului sacru bărbaţii în vârstă, bărbaţii tineri, femeile în vârstă, femeile tinere şi copiii. [93]Şi făceau promisiuni Lui Zamolxe când bărbaţii spuneau: „În numele Lui Zamolxe vom fi şi mai harnici şi vom apăra hotarul mai bine”. [94]Iar femeile ziceau: „În numele Lui Zamolxe vom avea grijă de casă, de familie şi de animale”. [95]Apoi toţi ieşeau la focul sacru de afară şi făceau două grupuri, cel al bărbaţilor şi cel al femeilor. [96]Cu toţii ridicau mâinile spre cer, făceau jurăminţi apoi grupurile se uneau şi se îmbrăţişau.

[97]Şi intrau în templu să continue sărbătoarea unde preoţii şi preotesele stăteau separat la masa lor. [98]Urma dansul fetelor care purtau pe cap stergare albe, cu dungi roşii la capete. [99]Pe ştergare se aşezau pâini. [100]Apoi intrau băieţii mai mici care dăruiau un ban fiecărui bărbat rudă şi fetiţele care dăruiau la femeile rude un lucruşor făcut de mânuţele lor. [101]Fetiţele împleteau

ghirlande de flori pe care le puneau pe capul preoţilor şi preoteselor la alegerea lor.

[102]Urma masa comună la care fete tinere serveau mâncăruri alese. [103]La plecare, spre casele lor, oamenii luau o mână de cenuşă din focul sacru să o împrăştie pe pământurile lor ca să dea rod bun. [104]Spre dimineaţă unii oameni se întorceau şi preoţimea îi stropea cu picături din roua dimineţii.

[105]Aşa dacii urmau ritualuri şi aşa intrau în curgerea armonioasă a vieţii în ritmurile naturii şi în cele ale corpului, minţii şi sufletului omenesc. [106]Şi aşa ei se alăturau trăirii vieţii omeneşti în lumină.

[107]Când se mergea la sărbători pe munţii sacri cogaioni se credea că munţii aceia sunt osia lumii şi stâlpi ai cerului. [108]În ţinuturile carpilor era muntele Rarău, soarele care alungă răul, iar în munţii din mijloc era chipul Lui Zamolxe făcut din piatră de către Dumnezeu. [109]Şi se credea că soarele era ochiul Lui Dumnezeu şi mulţi se închinau la răsăritul soarelui cu semnul Lui Zamolxe.

[110]La hore oamenii spuneau: „Bate hora din picioare să răsară iarăşi soare, bate hora tot pe loc să răsară busuioc”. [111]Aşa ei chemau lumina să risipească supărarea şi întunecimile sufleteşti. [112]Poporul zeilor s-a întărit în frăţie de la inimă la inimă. [113]Şi viaţa omului, de la botezul copilului până la moartea bătrânului, era cuprinsă în legile vieţii.

[114]Pruncii erau botezaţi în natură sau la templu şi li se dădeau nume cu care părinţii vroiau să-i predestineze, nume ştiute din moşi-strămoşi. [115]Iar acei părinţi care doreau ca pruncii lor să fie născuţi din foc îi treceau prin foc, pentru Zamolxe, sărind cu copiii în braţe pe deasupra focul sacru dacic. [116]Zorile, zeiţele destinului, erau întrebate despre viaţa ce va să vie a pruncului.

[117]Iar căsătoria omului era legarea de suflet a bărbatului de femeie şi a femeii de bărbat. [118]Căsătoria se făcea la focul sacru unde cei doi îşi jurau credinţă cu mâinile împreunate deasupra focului. [119]Şi unii miri mai jurau şi cu mâinile puse pe trunchiul unui copac gros şi sănătos, mai ales bradul. [120]Era obiceiul ca înainte de căsătorie să se facă purificarea corpurilor şi a minţii mirilor, când ei se spălau în ape limpezi şi priveau cerul nemărginit, lăcaş al spiritului omenesc.

[121]La împlinirea vremii omului, atunci când se pleca pe tărâmul celălalt se făceau sărbători pentru cei adormiţi întru Domnul. [122]Şi după ce i se ardea corpul celui mort cenuşa i se punea în urnele funerare care erau îngropate fie în curţile caselor, fie în cimitire, unde stăteau la un loc cu urnele celor înrudiţi prin neam. [123]Dar mulţi oameni lăsau cu gură de moarte ca cenuşa trupurilor lor să fie presărată pe glie, pe văi, prin păduri, pe dealuri şi peste munţi sau ape, ca ei să fie alături de Dumnezeul din natură. [124]Şi despre cei plecaţi la ceruri se credea că s-au dus acolo doar pentru un timp, ca apoi ei să vină înapoi pe pământ întru întruparea sufletelor. [125]Focuri ale nemuririi erau aprinse pe locurile unde se afla cenuşa celor plecaţi pentru a-i chema la întrupare.

[126]Şi mulţi se pregăteau temeinic înainte de plecarea lor din lume. [127]Erau bătrâni care, cu gândul la Dumnezeu, se spovedeau la brad, pomul sacru al Bendisei, şi făceau o gaură la rădăcina

copacului la care îşi spuneau tainele, apoi o astupau cu pământ ca gândurile lor să intre în seva bradului şi să se înfăptuiască în viața viitoare odată cu creşterea lui. [128]Se puneau în genunchi cu fața spre răsărit şi spuneau rugăciuni lăsate din moşi-strămoşi. [129]Iar cei care nu ajungeau la temple aplecau vârfurile la brazi şi făceau templu din ei şi aduceau muguri de salcă şi apă vie de izvor şi o beau. [130]Şi-şi pregăteau astfel drumul către lumina din lumea de dincolo.

[131]Multe alte obiceiuri, datini şi sărbători țineau oamenii poporului zeilor întru nemurirea lor. [132]Li se dusese vestea în toată lumea că erau oamenii luminii, iar cavalerii zamolxieni cutreierau lumea şi duceau cu ei lumina poporului zeilor şi o dădeau bucuroşi şi altor neamuri.

[133]Odată, nişte preoți decenei, au mers în munți la Simin, Marele Preot de atunci. [134]Acolo au aflat că undeva pe munții cei înalți ai carpilor de la răsărit se găseau oameni care încă mai vorbeau în graiul strămoşesc de pe vremea lui Zamolxe. [135]Iar Marele Preot s-a sfătuit cu ei şi au hotărât să meargă la acei oameni să-i cunoască.

[136]Conduşi de călăuze, şapte preoți decenei şi însuşi Marele Preot Simin, care era în puteri, au ajuns acolo. [137]Şi mare le-a fost mirarea când au găsit sate întregi şi oameni care trăiau după legile cele vechi ale Lui Zamolxe şi aveau preoți pe măsura lor. [138]Iar graiul le era vechi de când lumea şi ei îl numeau prisca. [139]Atunci preoții decenei au stat cu ei la sfat ca să-i asculte pe acei oameni ai munților cum grăiau şi mare le-a fost uimirea ce au auzit.

[140]Şi Arian, unul dintre preoții lor, a spus: „D'apăi noi sântem aci în munț dă când'i lumia lumie. [141]Şî obiceaiurile nostre sânt pă măsură. [142]Amu iştim multie dân vreamurile dădămult când pă pământ domnia Ler împărat. [143]Şî dă când Domniezău îmbla pă pământ cu omini. [144]Şî păstrăm dă la moşi'strămoşi graiul lor că aşe vorbiau ei şî aşe o vorbitu şî străbunul Zamolxe, zăul nostru. [145]Şî multi să povestiesc dăspre acei omini dân vechimi".

[146]„Să ne spui şi nouă despre acele legende" l-a rugat Simin, Marele Preot. [147]Şi Arian a continuat: „Apăi amu, dămult, tari dămult, pă timpu când Zamolxe încî nu să născusă irau părințî Lui, tătânele Crăciun Arheu' şî mumă'sa Vetra. [148]Şî Crăciun o rugatu pă Zoda, o prioteasă d'atunci, să chemi ia la focul viu să să întrupezi un suflit mari. [149]Şî Crăciun o ştiutu dăspre Zamolxe cel Bătrânu, Moşu cel dântre urieşi. [150]Aşe s'o născutu Zamolxe dân spița dă suflit a lu' Ler împărat. [151]Şî apăi Zamolxe o agiunsu preot al Lu' Domniezău, zăul cel mari cari hălăduieşti pă vârfurile munțâlor şî cari să mai cheamă şî Omniezău. [152] În dimineața ceia, când mumă'sa l'o născutu pă Zamolxe, tocmai răsăria soarili. [153]Şî tatăl Lui, cari să numia Crăciun, L'o'nchinatu pă Zamolxe Lu' Domniezău. [154]Şî dă mic copchil, Zamolxe ira tari sprinten la minti şî tătânele Crăciun iştia că va agiunge om mari şî înțăleptu în neamul rumânilor. [155]Apăi aşe a şî fostu, că Zamolxe o cutreiratu pân lumie ş'o dăprinsu tăt ce ira mai bun dă la omini undi s'o dusu. [156]Când s'o'ntorsu acasă Zamolxe o datu lumina Lu' Domniezău neamului şî o făcutu o casă mari undi să adunau cei înțăleptî şî acolo mulțî omini o'nvățatu ce e bini păntru alțî şî or fostu făcuțî acolo mulțî preoțî şî priotese. [157]Şî aşe s'or dăprinsu rumânii cu hărnicia şî

cinstea, cu vitejia şî viaţa cea bunî ominească. [158]Apăi Zamolxe o făcutu lejile după cari tot neamul s'o adăpatu cu apă vie păntru suflit. Şî aşe lumina şî ceriul dân inema omului s'or înmulţâtu în vac dă vac. Iaşte adăvăru'".

[159]Toţi cei de faţă s-au minunat auzind vorbele preotului Arian şi se gândeau cu credinţă că în acel grai vorbise şi străbunul Zamolxe.

[160]În altă zi sătenii le povesteau celor veniţi legendele vechi de când lumea despre Ler împărat şi despre regii neştiuţi ai lumii.

CAPITOLUL 7

Dacii şi galii cheamă Spiritul Lui Zamolxe să lumineze lumea. Profeţia revenirii Lui Zamolxe.

[1]Şi văzând dacii câtă lumină a Lui Dumnezeu se afla în neamul lor, se gândeau cu milă de oameni ca ea să fie dată întregii lumi. [2]Dar aşteptau un semn ceresc ca aşa să ştie când să cheme Spiritul Lui Zamolxe.

[3]Triburile tracilor şi galilor de la sud de fluviul Istru continuau să se războiască între ele. [4]Şi unii gali au fost forţaţi să treacă fluviul Istru la daci. [5]Mulţi ani au trecut şi galii s-au amestecat cu dacii şi au format un singur neam, tot aşa cum fuseseră în vremurile de demult. [6]Aşa galii au cunoscut şi ei lumina învăţăturilor Lui Zamolxe, iar cei cu har, dintre ei, au fost iniţiaţi în preoţie.

[7]Şi au cugetat dacii şi galii că ar fi bine să dea învăţăturile nemuririi întregii lumi. [8]Atunci un sobor, de preoţi şi preotese, s-a adunat la Sarmisegetuza. [9]Acolo au ales doisprezece dintre ei, şase bărbaţi şi şase femei, să meargă pe vârful muntelui, acolo unde Zamolxe fusese incinerat, deasupra peşterii de la Apolovraci. [10]Şi pe culmea acelui munte au aprins focul nemuririi dacice. [11]Şi vreme de şapte ani l-au ţinut nestins chemând Spiritul Lui Zamolxe. [12]Sute şi sute de preoţi şi preotese au făcut cu rândul veghind focul sacru dacic. [13]Şi aşa prin invocaţii şi rugăciuni, preoţimea a trimis la Dumnezeu dorinţa neamului dacilor ca Spiritul Lui Zamolxe să revină în lume.

[14]Iar când timpul chemărilor lor s-a încheiat, a venit acolo Simin, care era atunci Marele Preot, împreună cu nevasta sa Andra preoteasa. [15]Şi Marele Preot, vestitor de vreme, a prorocit de faţă cu toată mulţimea, astfel: [16]„Va veni un timp când Domnul Dumnezeu va trimite pe pământ spiritul unui om care va schimba lumea. [17]Pământul, apa şi focul îl vor ajuta. [18]El va fi Fiul Lui Omnezeu Cel care locuieşte pe vârfurile înalte ale munţilor sacri, cogaionii. [19]Şi El va fi Fiul Omului şi Iisus se va numi. [20]Cu puterea de sus El va fi lumina neamurilor şi pruncul Domnului. [21]Şi Iisus va propovădui Iubirea şi Legile pe care noi dacii le ştim de la străbunul Zamolxe. [22]Iar lumea îl va cunoaşte cu numele DOMNUL E CU NOI, căci prin El Domnul cel Mare va fi printre noi şi Iisus va avea Duhul Lui Dumnezeu. [23]Iar părinţii Lui vor fi o mamă din neamul galilor şi un tată din neamul tracilor".

[24]Toţi s-au minunat ascultând cu luare aminte vorbele Marelui Preot Simin care a mai zis: [25]„Şi mai aflaţi că pruncul ce va veni este speranţa lumii să nu piară din cauza răutăţilor oamenilor şi strâmbătăţii vieţilor lor. [26]Vor fi rătăciri şi multă suferinţă până când, după mult timp, oamenii vor înţelege înţelepciunea

Trimisului Lui Dumnezeu, întruparea Lui
Zamolxe. [27]Şi cu El Domnul va fi cu noi.
[28]Că Domnul Cel Preaînaltul, Domnul
Înțelepciunii, Domnul Zău, totuna este cu
Dumnezău sau Omnezău al străbunilor
noştri, Zăul Cel Mare al munților celor
aproape de cer. [29]Iar după întruparea Lui
Zamolxe va veni un timp când se va
întrupa şi Cavalerul trac care se va numi
Decebal”.

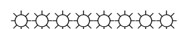
[30]Şi la acel timp se ştia că unii din
galii scordisci, trăitori în Tracia,
trecuseră apa în Asia Mică unde
întemeiaseră statul Galația. [31]Apoi, la o
vreme unii dintre urmaşii acestor gali au
coborât mai către sud ajungând pe
locurile vecine cu cele ale iudeilor. [32]Şi
acele pământuri, unde galii s-au aşezat,
s-au numit Galileea după numele
neamului galilor.

[33]Au trecut anii şi Simin, Marele
Preot, care-l cunoscuse pe Deceneu,
ajunsese foarte bătrân şi era gata să
treacă marea preoție lui Cerion. [34]Aşa la
Sarmisegetuza au fost chemați preoți şi
preotese din toate pământurile tracilor.

[35]Era Ziua de Sânziene când Marele
Preot Simin le-a vorbit tuturor astfel:
„Bun sosit popor de la izvor! [36]De-acum
vremea s-a scurtat şi mult timp nu mai
este până când va sosi pe lume zeul
Zamolxe întrupat în om. [37]Şi vă spun să
luați aminte de-a pururea că noi avem
şapte oameni, ca modele de urmat, iar ei
sunt stăpânii a şapte ceruri. [38]Primul
dintre ei este zeul Zamolxe, străbunul
care ne-a arătat calea nemuririi. [39]Al
doilea model este zeea Bendisa, soața
Lui Zamolxe, Zâna Zânelor; ea este calea
bucuriei vieții. [40]Al treilea model este
Marele Lup Alb, omul curajului, dar şi al
păcii; el este şi va fi în veac de veac
păzitorul neamului nostru. [41]Al patrulea
model este Iisus, cel ce va să vie ca
întrupare a Lui Zamolxe; Iisus va fi omul
căii iubirii de oameni, încununarea iubirii
Lui Dumnezeu. [42]Al cincilea model este
Cavalerul trac cel care ne arată calea
virtuții, demnitatea, justiția cum spunem
noi dacii. [43]Iar al şaselea model este
părintele Deceneu, om al înțelepciunii şi
al judecății celei drepte. [44]Şi modelul cel
mai înalt îl aflăm în Dumnezeu şi
Domnazână, care sunt una. [45]Calea Lor
îndumnezeieşte omul, dându-i tezvie
sufletului, care în om este ca diamantul
care se slefuieşte neîncetat”.

[46]Şi de la acel timp înainte dacii trăiau
în speranța că străbunul Zamolxe va veni
cândva printre ei. [47]Preoții şi preotesele
tuturor tracilor Îl chemau adesea pe
Zamolxe la focul nemuririi dacice şi
ridicaseră deja altare Lui Iisus, deşi El
încă nu se născuse.

[48]Domnul Dumnezeu şi Dumnezeea
se aflau în cerul Lor de purpură în Focul
Viu şi în lumina cristalină şi ştiau toate
cele care vor urma.

CARTEA IUBIRII DE OAMENI
sau
CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI
sau
EVANGHELIA DACILOR

CAPITOLUL 1

Dumnezeu în cerul de purpură. Despre Pandera din Tracia. Cultul străbunilor tracilor. Pandera în Galileea. Fecioara Maria.

1Dumnezeu, Tată şi Mamă, se afla în
limpezimea luminii în cerul de purpură.
2Şi Domnul i-a chemat la El pe îngerii
cei mari, pe Osiris şi pe Isis, soția Lui, şi
pe Horus, fiul Lor, şi pe Melchisedec, şi
pe Zaratuştra, şi pe Zamolxe cu soția Lui
Bendisa, şi pe alții. 3Şi se gândise
Domnul să mai limpezească apele printre
oameni. 4Şi Le-a vorbit îngerilor: „Este
vremea să le mai amintim oamenilor ce
este iubirea. 5Doar ei aşa se apropie mai
mult de lumina Noastră. 6Voi ştiți ce
aveți de făcut. 7Atunci când duhurile
voastre îngereşti coboară pe pământ, sunt
şi Eu cu Voi în duh”.

8Apoi Domnul S-a dus în partea cea
palidă a cerurilor unde erau sufletele cu
lumină palidă, şi chiar şi fără lumină. 9Şi
le-a spus lor: „Este vremea să le mai
amintim oamenilor ce nu este iubirea.
10Voi ştiți ce aveți de făcut”.

11Şi Domnul s-a întors în limpezimea
luminii în cerul de purpură să privească
cele ce vor urma.

12Era vremea împăratului roman
Octavianus Augustus, nepotul lui Iulius
Cezar. 13Tiberius, fiul adoptiv al lui
Augustus, anexase regiunile din Balcani.
14Romanii erau puternicii zilei şi stăpânii
unui vast imperiu.

15Tracia, pământul aflat la nord de
Grecia, intrase de mai mult timp în sfera
de influență a Romei, dar nu era
provincie romană. 16Locuitorii Traciei
cunoşteau şi cultura elenă, mulți dintre ei
vorbeau şi limba greacă.

17Clanul Cogaion, aflat în aria
Munților Haemus, era binecunoscut în
toată Tracia. 18Din clanul Cogaion făcea
parte şi Tâcu Pandera, păstor de munte şi
om cucernic în credința Lui Zamolxe.
19Tâcu îl crescuse pe fiul său Tiberiu
Iuliu în spiritul iubirii Lui Dumnezeu.
20Familia lor urma cu străjnicie
Decalogul Lui Zamolxe, Legile Lui
Zamolxe şi toate învățăturile moştenite
din moşi-strămoşi.

21La maturitate Tiberiu Iuliu Pandera,
căruia cei cunoscuți îi spuneau de obicei
Iuliu, era un bărbat voinic care mânuia
cu mare îndemânare arcul şi lancea, fiind
neîntrecut în luptele cu sabia şi scutul.

22Într-o zi Iuliu i-a spus tatălui său
Tâcu: „Vreau să mă angajez în armata
romană”.

23Tatăl i-a răspuns: „Ai aproape
optsprezece ani, eşti bărbat în toată firea.
Să mergi sănătos băiete. Sunt încredințat
că te vei întoarce teafăr. 24Un singur
lucru îți cer cu străjnicie – nu uita
niciodată Decalogul Lui Zamolxe şi
păstrează legile străbunilor noştri! 25Şi
aşa Dumniezău şi Zamolxe vor fi mereu

cu tine ca să te apere şi să te
binecuvânteze”.

26„Voi face precum îmi spui”, şi-a
asigurat Iuliu tatăl.

27Cu o seară înainte de ziua plecării
lui Iuliu, familia şi prietenii au aprins
Rugul Lui Zamolxe, ajutaţi de un preot
deceneu. 28Şi s-au rugat cu Rugăciunea
Domnească: *Tatăl Nostru Dumnezeu,*
Mama Noastră Domnazâna, 29*Voi care*
trăiţi în lumină, înţelepţi sunteţi în cer şi
pe pământ. 30*Aştept darul înălţării*
Voastre în mine. 31*Vreau să primesc*
harul Vostru în fiecare zi. 32*Lumina*
Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi.
Să-mi dea înţelepciune sufletului care să-
mi lumineze cu putere viaţa. 33*Tată*
Dumnezeu şi Mamă Domnazână rogu-Vă
să-mi daţi binecuvântarea Voastră cu
lumină să pot trăi în înţelepciune,
mulţumire şi har 34*şi focul din inimile*
voastre să fie şi în inima mea. 35*Aşa să*
fie, aşa să fie, aşa să fie, zău.

36Când a sosit la Atena, unde vroia să
se înroleze în armată, Tiberiu Iuliu
Pandera a luat legătura cu garnizoana
romană de acolo. 37Comandantul ei a
aflat astfel că tânărul trac dorea să
slujească în armata romană. L-a privit pe
Pandera din cap până-n picioare şi a
constatat aptitudinile lui fizice deosebite.

38Şi comandantul i-a spus: „Te trimit
la instructaj, apoi te angajăm soldat
roman. 39Şi îţi vom zice Pandera, că
avem destui soldaţi cu numele Tiberius şi
Iulius”. 40Comandantul i-a scris lui
Pandera o trimitere către şcoala de
instructaj şi Pandera a mers acolo însoţit
de un soldat roman.

41Când a sosit la câmpul de instrucţie,
al cohortei romane, Pandera a întâlnit şi
alţi recruţi veniţi din multe ţinuturi ale
imperiului roman. 42Şi mulţi îl credeau
grec pentru că Pandera vorbea limba
greacă foarte bine. 43Treptat Pandera a
observat că limba latină a romanilor se
apropia mult de limba lui maternă, traca.

44După instructajul de trei luni
Pandera a revenit la Atena unde a fost
angajat soldat roman cu sâmbrie pe o
perioadă de douăzeci şi cinci de ani.
45Dar curând a fost transferat de la Atena
la o garnizoană romană din oraşul Sidon,
în Fenicia, unde Pandera a rămas un
timp. 46Acolo a învăţat repede limba
feniciană care îi va folosi în Iudeea, căci
se asemăna cu cea aramaică.

47Dar, cunoscându-i-se aptitudinile de
arcaş, Pandera a fost trimis la Ierusalim,
la cohorta Sagittariorum, alături de un
grup de soldaţi din Fenicia, ca să
slujească în Iudeea.

48Când Pandera a sosit la Ierusalim,
toţi l-au crezut că era fenician. 49Şi a
primit sarcini de lucru în localitatea
Nazaret din Galileea împreună cu doi
soldaţi cu care venise din Fenicia.
50Pandera trebuia să păzească la casa
unui aristocrat, de origine greacă, pe
nume Filias. Aristocratul şi familia lui se
temeau de iudei, căci grecii îi sprijineau
pe romani.

51Şi Domnul se afla în limpezimea
luminii în cerul de purpură şi privea la
oameni.

52La acel timp, în Nazaret, trăia Maria,
o fecioară de şaisprezece ani care locuia
peste drum de casa aristocratului Filias.
53Aproape în fiecare dimineaţă Maria îl
vedea pe Pandera în grădină când el se
ruga la zeii lui. 54Şi Maria se gândea:
„Trebuie să fie un om bun dacă face asta.
Aşa un soţ aş vrea şi eu să-mi trimită
Domnul. 55Dar părinţii mei m-au logodit

cu Iosif. Şi eu nu vreau să-i fiu soție. [56]Doamne, nu ştiu cum să scap de asta! Nu văd nici o posibilitate”.

[57]Şi Mariei i-a încolțit în minte un gând al speranței: „Ce-ar fi ca într-o zi să-l cunosc pe acest om? Poate că mă poate ajuta cu ceva? Este din armata romană şi ei au mare putere aici la noi. Poate că-l va îndupleca pe logodnicul meu Iosif să renunțe la mine?”

[58]A doua zi Maria l-a văzut iarăşi pe Pandera când îşi făcea rugăciunile de dimineață. [59]Şi după ce el a terminat, fata s-a îmbrăcat într-o rochie albă feciorelnică. [60]Ea îi ştia deja obiceiul lui Pandera că, în scurt timp după rugăciune, el va pleca de acasă.

[61]Maria era hotărâtă să atragă cumva atenția omului care o impresiona aşa de mult. Şi şi-a pus un văl pe cap şi pe față, şi a ieşit la poarta casei.

[62]Nu a trecut mult timp şi Pandera şi-a făcut apariția în curtea palatului aristocratului Filias. Trebuia să meargă cu treburi la comandamentul garnizoanei romane din Nazaret.

[63]Când Pandera a ieşit pe poartă a observat-o pe fecioara, care părea că aşteaptă pe cineva. [64]El ştia prea bine că va trece liniştit pe lângă ea şi nu-i va putea vede fața. [65]Aşa era obiceiul la iudei, dar el ar fi fost curios să vadă ce se ascunde sub acel văl.

[66]Când Pandera s-a apropiat de fată, el era hotărât să-şi continue drumul, dar mare i-a fost surpriza când ea şi-a descoperit fața şi i-a zâmbit. [67]Tânărul a crezut că fata a făcut aceasta către cineva care venea în urma lui, dar privind înapoi a constatat că nu era nimeni.

[68]Şi şi-a zis Pandera în gând: „Mie mi-a zâmbit. Este o fată frumoasă, şi chiar îmi place foarte mult de ea. Este iudee, iar eu sunt soldat roman, şi mai am mult timp până să fiu lăsat la vatră”.

[69]Şi tot drumul, până a ajuns la garnizoană, Pandera s-a tot gândit la evenimentul dimineții: „Fetei îi place de mine. Altfel de ce mi-ar fi arătat chipul?”

[70]Mai târziu, când Pandera a revenit la casa aristocratului Filias, el şi-a reluat preocupările obişnuite. [71]Aproape că-şi scosese din minte cele întâmplate dimineața, crezând în neputința unei legături între el şi fecioara văzută.

[72]În schimb Maria a fost toată ziua gânditoare la întâlnirea ei cu soldatul roman. [73]Şi-şi spunea: „Este un bărbat frumos. Şi mai presus de toate este un om cucernic. L-am văzut mereu cum se închină la zeii lui. Oare cine or fi ei? Mâine dimineață voi ieşi din nou la poartă să mă vadă”.

[74]A doua zi Maria l-a privit din nou pe Pandera când îşi făcea rugăciunile la zeii lui. [75]Ştia că el va pleca curând de acasă şi ea ar fi vrut să dea iar ochii cu el. [76]Şi fata s-a îmbrăcat cu aceeaşi rochie albă, şi-a pus vălul pe cap şi pe față, şi a ieşit la poartă.

[77]Când Pandera a revăzut-o pe Maria era tare încântat. Şi când s-a apropiat mai mult de ea, Maria şi-a dat la o parte vălul de pe față, ca el să-i poată vedea iarăşi chipul. [78]Tânărul s-a oprit şi a salutat-o pe Maria în limba greacă, şi ea i-a răspuns cu un zâmbet şi l-a privit adânc în ochi, după care a fugit repede în casă.

[79]După rezolvarea treburilor prin localitate, Pandera s-a întors acasă. [80]Ar fi vrut să ştie mai multe despre fată. Şi a aflat că o chema Maria, că locuia la rude şi că părinții ei au decedat. [81]I s-a mai spus că Maria era logodită cu un om din

localitate, un iudeu din casa lui David pe nume Iosif, un bărbat mult mai în vârstă decât Maria.

[82]Pandera îşi spunea: „Nu ştiu ce să mai cred? Fata asta trebuie să se căsătorească cu un iudeu, dar îi place de mine, un trac din armata romană. Trebuie să aflu chiar de la ea ce doreşte”.

[83]Şi în zilele următoare Pandera i-a cunoscut pe Ieşua şi pe Rut, rudele la care locuia Maria. Bărbatul, Ieşua, era fratele Anei, mama Mariei.

[84]Într-o seară Pandera a fost invitat la ei la cină şi Ieşua a aflat despre originea tracă a lui Pandera. [85]Ieşua i-a spus: „Noi credeam că toţi soldaţii care păzesc casa aristocratului Filias sunteţi fenicieni. Dar văd că domnia ta eşti din alt neam”.

[86]Şi în timp ce mâncau, Ieşua i-a spus lui Pandera întreaga poveste despre logodna Mariei cu Iosif: [87]„Ioachim, tatăl Mariei, şi soţia lui Ana, sora mea, au murit. Ioachim şi Ana au logodit-o de mică pe Maria cu Iosif. [88]Cum este obiceiul la noi iudeii, Iosif i-a plătit tatălui fetei o mare sumă de bani. [89]Dar când Maria s-a făcut mai mare ne-a spus că nu-i place deloc de Iosif. [90]Ce putem oare să mai facem noi acum? Banii nu-i avem ca să-i dăm înapoi lui Iosif, care desigur că va cere şi dobândă. [91]Şi el ne-a spus că este timpul să i-o trimitem pe Maria să-i fie soţie, că ea are deja şaisprezece ani, iar el patruzeci şi doi de ani”.

[92]Pandera a ascultat tăcut cele spuse de Ieşua şi nu ştia ce soluţie să-i dea. [93]Şi Ieşua i-a mai zis: „Noi ne-am gândit domnule Pandera că dumneata ne poţi ajuta cumva. Eşti un om cu putere, faci parte din armata romană. Poate că-l înduplеci pe Iosif să renunţe la logodna lui cu Maria?”

[94]Dar Pandera le-a zis: „Lucrul acesta este greu de făcut. Deşi noi romanii suntem stăpâni aici, nu prea ne băgăm în treburi atunci când este vorba despre obiceiurile voastre religioase. O să văd ce pot face”.

[95]În zilele următoare Pandera l-a cunoscut pe Iosif, care i-a spus şi el despre legământul logodnei dintre el şi Maria: [96]„Tatăl Mariei, Ioachim, care a murit de mult, mi-a promis-o pe fată de când ea era o copilă. Atunci i-am plătit o avere şi m-am logodit cu ea. Cu siguranţă că într-o zi Maria va veni să stea cu mine”.

[97]Şi Pandera a aflat de la Iosif că era tare bucuros că într-o zi Maria va trebui să vină să stea cu el.

[98]Lui Pandera, Iosif i-a părut un om de treabă. Şi Pandera a înţeles că nu poate interveni cu nimic ca să schimbe lucrurile.

[99]După întâlnirea lui cu Iosif, Pandera a mers acasă şi mai târziu a vizitat familia Mariei şi le-a povestit despre toate cele vorbite de el cu Iosif.

[100]Apoi Ieşua a zis: „Doamne fereşte-ne! Ne găsim într-o situaţie disperată, domnule Pandera. [101]Sub nici o formă nu o putem trimite pe Maria să stea cu Iosif, împotriva voinţei ei”.

[102]În dimineţile care au urmat, Maria a ieşit de multe ori la poarta casei să schimbe câteva vorbe cu Pandera, care simţea că ţine la ea. [103]Şi din când în când familia Mariei l-a mai invitat pe Pandera la ei acasă şi au devenit prieteni buni.

[104]În limpezimea luminii, în cerul de purpură, Domnul Dumnezeu privea la ce

fac oamenii pe pământ. Şi era bucuros
când îi vedea împreună pe Maria şi
Pandera.

CAPITOLUL 2

Elisabeta şi preotul Zaharia. Îngerul Domnului i se arată lui Zaharia. Visul Elisabetei. Maria rămâne însărcinată. Maria şi Iosif. Naşterea lui Ioan Botezătorul.

[1]În ținutul muntos, într-o localitate
aflată în aria tribului lui Iuda, locuia
Elisabeta, al cărui tată era frate cu
Ioachim, tatăl Mariei. [2]Elisabeta era
căsătorită cu preotul Zaharia, care era din
ceata preoțească a lui Abia. [3]Elisabeta
descindea şi ea din Aaron, întemeietorul
tagmei preoțeşti a lui Israel. [4]Ei nu aveau
copii, Elisabetei îi cam trecuse timpul
zămislirii.

[5]Oameni drepți înaintea Domnului,
Elisabeta şi preotul Zaharia umblau fără
prihană în toate poruncile şi rânduielile
Domnului, şi se tot rugau ca El să le deie
un copil.

[6]Într-una din zile preotul Zaharia
slujea la templu împreună cu alți preoți.
[7]Mulțimea stătea afară rugându-se. [8]Vine
rândul lui Zaharia să intre în templu şi să
tămâieze. [9]Şi Gavriil, îngerul, cel ce stă
în fața Domnului, i s-a arătat stând de-a
dreapta altarului tămâierii. [10]Când l-a
văzut pe Gavriil, Zaharia s-a tulburat tare
şi i-a fost frică.

[11]Dar îngerul i-a grăit: „Nu te teme,
Zaharia, fiindcă rugăciunea ți-a fost
ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îți va
naşte un fiu şi-i vei pune numele Ioan.
[12]De naşterea lui te vei bucura că mare va
fi el înaintea Domnului. [13]Nici vin şi nici
băutură tare nu va bea căci el se va
umple de Duhul Sfânt încă din pântecele
mamei sale. [14]El va avea puterea şi duhul
lui Ilie care coboară din cer ca să
pregătească poporul pentru venirea Lui
Mesia. [15]Eu îngerul Gavriil sunt trimis să
grăiesc către tine şi să-ți binevestesc
acestea”.

[16]Când Zaharia a ieşit din templu era
tare tulburat şi le făcea semne oamenilor
că nu putea să vorbească. [17]Iar ei au
înțeles că ceva deosebit i s-a întâmplat
lui Zaharia pe când era acolo la altar.

[18]După două săptămâni de zile, de
slujit la templu, Zaharia a mers acasă şi a
povestit nevestei sale Elisabeta toate câte
i s-au întâmplat, [19]şi a aflat că Elisabeta
era gravidă în luna a şasea, că ea îi
tăinuise aceasta.

[20]Chiar în noaptea aceea Elisabeta a
visat-o pe Maria. Se făcea că fecioara era
întruchiparea zeiței egiptene Isis, avea
trei luceferi pe piept şi umeri, era
însărcinată şi trebuia să-L nască pe
salvatorul neamului iudeilor, pe Mesia.
[21]Dimineața Elisabeta i-a spus visul ei lui
Zaharia. [22]Şi Zaharia i-a zis Elisabetei:
„Dacă Mariei i s-a dat de la Domnul
nostru Adonai ca să-L nască pe Mesia,
nu încape îndoială că pruncul nostru este
trimis de Domnul să-I deschidă calea.
[23]O să trimit degrabă pe cineva s-o aducă
aici pe Maria”.

[24]Preotul Zaharia a vorbit cu o rudă
de-a lui să meargă la Nazaret şi omul s-a
dus. Şi ajungând la casa lui Ieşua şi Rut,
el le-a zis: „Preotul Zaharia de la munte,
vrea să o aduc la ei pe Maria, ruda
Elisabetei, nevasta lui”.

[25]Atunci Ieşua i-a spus: „Bine. Maria
va pleca cu tine. Şi noi ne gândeam să o
trimitem la Elisabeta, dar iată că mâna
Domnului ne-a luat-o înainte”.

[26]Când Maria a ajuns la Elisabeta şi Zaharia, ei au primit-o cu mare bucurie. [27]Şi Maria a aflat că Elisabeta era însărcinată în luna a şasea şi le-a povestit rudelor ei de-a fir a păr toate câte i s-au întâmplat cu Iosif, logodnicul ei, pe care nu dorea să-l ia de bărbat.

[28]Atunci Elisabeta i-a spus Mariei despre cele petrecute la templu cu Zaharia şi despre visul ei: [29]„Bărbatul meu Zaharia era la templu şi tămâia când a primit înştiinţare de la îngerul Gavriil că eu voi naşte un băiat care va avea duhul lui Ilie. Pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt, al lui Mesia. [30]Iar eu am visat că tu-L vei naşte pe izbăvitorul neamului nostru, pe Mesia, şi că tu eşti întruparea pe pământ a zeiţei egiptene Isis, Cea pe care neamul nostru o venera pe când poporul lui Israel se afla în Egipt”.

[31]Maria a fost tulburată de ce a auzit de la Elisabeta, şi le-a răspuns: „Cum să nasc eu un prunc de vreme ce nu ştiu de bărbat? Iar de Iosif nici nu vreau să aud. Mâine merg înapoi acasă”.

[32]Şi a doua zi Maria a plecat la Nazaret. [33]Pe drum se gândea: „Cum să-L nasc eu pe Mesia? Doamne luminează-mă!”

[34]Când Maria a ajuns acasă, Ieşua şi Rut au fost miraţi că ea s-a întors aşa curând.

[35]Şi au întrebat-o ce s-a întâmplat. Atunci Maria le-a zis: „Elisabeta şi Zaharia au primit înştiinţare de la Domnul că eu Îl voi naşte pe Mesia. [36]Elisabeta este deja însărcinată şi ea va naşte un prunc care va avea duhul lui Ilie, cel care trebuie să coboare din cer ca să deschidă calea pentru venirea Lui Mesia. [37]Şi mă întreb, şi mă frământ, şi nu găsesc răspuns. Cum pot eu să-L nasc pe Mesia dacă nu ştiu de bărbat?”

[38]Ieşua şi Rut au căzut pe gânduri şi nu ştiau ce să zică. [39]Apoi Ieşua le-a spus: „Iată cum cred eu: Mesia nu se poate naşte decât dintr-un bărbat şi o femeie care se iubesc din suflet. [40]Iar tu Marie, dacă nu-l iubeşti pe Iosif, logodnicul tău, cum ai putea tu oare să-L naşti pe Mesia?”

[41]Dar Rut, care era mai tăcută de felul ei, le-a zis: „Bine, bine. Să aflăm atunci pe cine iubeşte Maria. Că ea trebuie să iubească pe cineva, că nu degeaba i s-a prezis că-L va naşte pe Mesia. [42]Şi atunci Maria va şti şi de bărbat, că altfel nu se poate să se nască un prunc. [43]Ia să ne spui Maria, pe cine iubeşti tu?”

[44]Atunci Maria şi-a luat inima în dinţi şi le-a mărturisit: „Domnul îmi este martor şi ştie că dacă este să aleg pe un om după inima mea acela este Pandera, soldatul roman pe care voi îl ştiţi”.

[45]Ieşua şi Rut n-au fost surprinşi de spovedania Mariei. [46]Dar Ieşua le-a zis: „Asta nu se poate. Mai întâi că Iosif trebuie să renunţe la logodna lui cu Maria, ca apoi ea să se logodească cu Pandera. [47]Dar, zic şi eu aşa. Şi mărturisesc că-mi este greu să spun ce ar fi mai bine să facă Maria. [48]Va trebui musai să ne sfătuim cu preotul Zaharia şi cu Elisabeta”.

[49]Şi a doua zi Ieşua, Rut şi Maria au plecat la munte la Elisabeta şi Zaharia ca să le ceară sfat.

[50]După ce toţi au ascultat toate cele spuse de Ieşua, preotul Zaharia le-a spus tuturor: „Nici pomeneală ca Maria să se logodească cu Pandera. Că după Legea noastră, ea este deja logodită cu Iosif. Şi

precum ştiţi Iosif nu vrea în ruptul
capului să rupă logodna lor”.

[51]Atunci Elisabeta le-a făcut cunoscut
ce credea şi ea: „Să luăm aminte că acest
tânăr, pe nume Pandera, nu este din
neamul nostru. El se roagă la alţi zei
decât cei ai noştri. Tracii îşi au Legea lor
precum noi o avem pe a noastră”.

[52]Dar Maria, care nu spusese nimic
până atunci, le-a zis: „L-am văzut de
multe ori cum se roagă la zeii lui şi cred
cu toată inima că el este un om bun. Ce
deosebire să fie oare între zeii lui
Pandera şi cei ai noştri?”

[53]Însă Zaharia era neînduplecat: „Nici
vorbă să amestecăm zeii lor cu cei ai
noştri! Că aşa ne-au spus şi Moise şi
patriarhii. [54]Oricum orice căsătorie dintre
o femeie iudee şi un neiudeu nu este
valabilă după Legea noastră, chiar dacă
este bună după Legea acelui om cu care
femeia se mărită”.

[55]Şi Elisabeta le-a mai spus şi ea: „Hai
să vorbim atunci cu Pandera şi să aflăm
despre zeii lui şi ce crede şi el despre
toate cele ce am vorbit noi”.

[56]A doua zi toţi au mers la Nazaret.
[57]Şi Pandera a fost invitat seara la casa
lui Ieşua şi Rut. [58]Aşa Elisabeta şi
Zaharia l-au văzut pe Pandera pentru
prima oară.

[59]Şi tot vorbind ei între ei, Zaharia a
aflat multe despre zeii şi zânele la care se
închina Pandera. [60]Şi preotul Zaharia i-a
povestit lui Pandera de-a fir a păr toate
câte se ştia despre venirea Lui Mesia şi
faptul că El va fi născut ca prunc al
Mariei.

[61]Apoi preotul Zaharia l-a întrebat pe
Pandera: „Am vrea să ştim şi noi
domnule Pandera cum are loc căsătoria
la voi tracii?”

[62]Şi Pandera le-a povestit cum
decurge ritualul căsătoriei la traci. [63]La
sfârşit, doar în câteva cuvinte, le-a spus
şi concluzia: „Prin urmare, căsătoria la
traci se face între un bărbat şi o femeie
care se iubesc. [64]Şi ei folosesc
Jurământul Iubirii Sacre pe care noi îl
urmăm din vremurile vechi, de pe timpul
Zeului Zamolxe”.

[65]Atunci Ieşua, ştiind cât de mult
Maria îl iubeşte pe Pandera, s-a hotărât
să lămurească lucrurile: „Iată ce credem
noi, domnule Pandera. Maria nu poate să
zămislească pe Mesia decât cu domnia
ta, pentru că eşti singurul bărbat pe care
ea îl iubeşte. Eu am spus ce aveam de
spus!”

[66]Pandera a căzut pe gânduri şi a
chibzuit cu temei cele auzite. [67]Apoi le-a
zis: „Eu urmez Legea străbunilor mei,
Legea Zeului Zamolxe. [68]Şi mai trebuie
să ţineţi seama şi de faptul că sunt soldat
roman şi nu pot să-mi calc jurământul ca
să dezertez din armată şi să-mi fac o
familie”.

[69]Dar preotul Zaharia i-a zis: „Noi,
nici pe departe, nu dorim ca să-ţi încalci
credinţa şi onoarea. [70]Dar avem o datorie
faţă de Domnul ca Mesia Lui Israel să se
nască. [71]Şi credem că dacă ne-ai ajuta la
asta ar fi atât voinţa zeilor noştri cât şi a
zeilor domniei tale. [72]Că atunci când este
vorba de cele sfinte ale Domnului, cine
se mai uită la cele lumeşti?”

[73]Atunci Pandera le-a zis răspicat:
„Oameni buni! Şi eu slujesc pe Domnul
ca şi voi, deşi la noi El are un alt nume
decât la voi. [74]Ca eu şi Maria să putem
avea un prunc va trebui să mă căsătoresc
cu ea după legea străbunilor mei. Aşa
cred eu că este bine”.

75 Şi preotul Zaharia i-a răspuns: „Asta
putem face fără nici un fel de problemă,
că noi iudeii nu recunoaştem legăturile
de căsătorie în afara Legii noastre. 76 Şi
ochii Domnului văd iubirea în locul
regulilor scrise de oameni. 77 Te rugăm,
domnule Pandera, să pregăteşti o astfel
de căsătorie după legea străbună pe care
o urmează tracii”.

78 Era către sfârşitul toamnei şi
Pandera le-a spus că se va căsători cu
Maria pe vârful muntelui celui mai
apropiat de casa Elisabetei şi a lui
Zaharia, că tracii credeau că munții sunt
sacri. 79 Şi toți s-au pregătit ca a doua zi
să meargă pe vârful de munte, aşa cum le
spusese Pandera că trebuie să facă.

80 La acel timp vremea era mai
răcoroasă. Şi dimineața, după răsăritul
soarelui, toți şase au pornit spre vârful de
munte. Şi au mers încet căci Elisabeta
era însărcinată. Când au ajuns acolo se
apropia prânzul.

81 Pandera şi Maria s-au spălat în apă
de izvor. 82 Şi Pandera s-a îmbrăcat în
cămaşă albă de in, şi totul pe el era alb.
83 Maria s-a îmbrăcat şi ea în alb, în
rochie de mireasă. 84 Şi amândoi şi-au
făcut coronițe din flori unul altuia şi le-
au pus pe cap.

85 Atunci Pandera a aprins un foc
sacru. 86 I-a spus Mariei să urmeze ce-i
spune el şi să repete după el, cuvânt cu
cuvânt, în limba tracilor, Jurământul
Iubirii Sacre. 87 Şi au început aşa: *De
astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai
drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea
ce-aduce-n viață împlinirea.*

88 Şi Maria aşa a făcut. 89 Apoi Pandera
şi Maria şi-au întins brațele cu palmele
deschise către focul sacru şi au spus în
continuare unul după celălalt: *M-oi
închina Zânei Iubirii să primesc cheia
nemuririi şi astfel voi simți iubirea şi-oi
şti ce e nemărginirea.*

90 Apoi Pandera şi Maria şi-au
împreunat mâinile deasupra focului sacru
şi au zis: *Din foc cu mâinile-mpreună
pornim să facem casă bună şi-n viață o
inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi*.

91 Apoi Pandera a sărutat-o tandru pe
buze pe Maria. 92 Şi ea cu emoție în glas
i-a mărturisit: „Vreau să-ți fac o surpriză,
domnul meu, aşa cum făceau străbunii
mei pe când ei se aflau în Egipt. Primeşte
această cheie a nemuririi, cheia *ankh*”.

93 Şi Maria i-a petrecut lui Pandera, pe
după gât, şnurul pe care se afla prinsă
cheia *ankh*, făcută din aur. 94 Atunci
Pandera a ridicat-o în brațe pe Maria şi a
sărutat-o din nou şi i-a spus în şoaptă:
„Eşti zâna mea, eşti Zâna Iubirii Sacre,
Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

95 Şi toți cei prezenți s-au înveselit şi
au mâncat strânşi fiind la focul sacru,
acolo pe vârful de munte.

96 Apoi au coborât la casa lui Zaharia
şi Elisabetei unde Pandera a mai stat zece
zile.

97 Şi în noaptea când a cunoscut-o pe
Maria, Pandera i-a spus: „Eu voi face
rugăciuni la zeii mei, iar tu fă la zeii tăi”.

98 Şi Pandera şi Maria s-au dus lângă
lumina opaițului şi au făcut rugăciuni în
gând.

99 Pandera a spus rugăciunea *Tatăl
Nostru Dumnezeu, Mama Noastră
Domnazâna*, iar Maria s-a rugat
Domnului ei.

100 Şi aşa s-a rugat Maria: „Doamne,
aştept pogorârea Duhul Tău Cel Sfânt
peste mine ca să-L pot naşte pe Mesia”.

[101]Pandera s-a rugat Lui Dumnezeu astfel: „Doamne pogoară peste mine Duhul Lui Zamolxe şi dă-mi un fiu care să aibe Duhul Lui”.

[102]Apoi Pandera s-a întors la Ierusalim, dar Maria a rămas să stea la vara ei Elisabeta.

[103]Şi Domnul Dumnezeu era în limpezimea luminii în cerul Lui de purpură şi se uita la oamenii de pe pământ.

[104]După o lună şi ceva de zile, Maria ştia că era însărcinată. [105]Şi ea s-a sfătuit cu Elisabeta şi cu preotul Zaharia, şi ei i-au spus să meargă la Nazaret şi să vorbească cu Iosif.

[105]În zilele următoare, Maria şi părinții ei adoptivi, Ieşua şi Rut l-au vizitat din nou pe Iosif. [106]Vroiau să clarifice cumva lucrurile, dar Iosif nu s-a lăsat convins să renunțe la logodna lui cu Maria. [107]Dar ei nu i-au spus lui Iosif că Maria era însărcinată.

[108]Şi Maria s-a dus din nou la munte să stea cu Elisabeta. [109]Şi a trecut aşa timpul şi Maria era cu prunc în pântece de aproape trei luni. [110]Şi ea le-a spus temerile ei preotului Zaharia şi Elisabetei: „Ce-o să mă fac când mă va vedea lumea că am prunc în pântece? Oamenii mă vor omorî cu pietre”.

[111]Atunci Elisabeta i-a zis: „Iată cum vom face. Vorbim cu Iosif, logodnicul tău. Îl vom chema aici şi se va convinge singur să renunțe la logodna voastră. [112]Zaharia este preot şi te va dezlega de legământul făcut cu Iosif. [113]Sunt încredințată că acum Iosif nu se va mai opune aflând că ai prunc cu altcineva. [114]Cât despre recuperarea banilor, el să-i ceară înapoi celui care i-a dat, că Ioachim e mort de mult. [115]Adevăratul tată al copilului tău este Domnul care Şi-a trimis Duhul Său în Pandera, aşa că pruncul tău are Duh Sfânt şi va fi Mesia al poporului nostru, precum am visat eu. [116]Nu te teme de lume că Zaharia le va spune oamenilor că Domnul s-a coborât peste tine în duh şi aşa ai rămas însărcinată urmând să-L naşti pe Mesia. [117]Să vedem ce va mai zice acum Iosif, logodnicul tău”.

[118]Când Iosif a aflat că Maria era însărcinată a vrut să o lase. [119]Dar un înger al Domnului i s-a arătat în vis grăind: „Iosife, din neamul lui Iuda, nu te teme s-o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. [120]Ea va naşte un Fiu, căruia tu Îi vei pune numele Ieşua, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor”.

[121]A doua zi preotul Zaharia a trimis pe cineva la Nazaret să-l aducă pe Iosif care, aflând vestea, credea că-l cheamă ca s-o ia pe Maria acasă la el.

[122]Ajuns la casa lui Zaharia, Iosif a intrat vesel pe uşă şi a spus: „Pace casei acesteia! Şi bineţe de la Domnul”.

[123]Şi Zaharia i-a răspuns: „Bun sosit om bun. Ce faci? Cum îți mai merg treburile?”

[124]Iosif a zis: „Slavă Domnului, nu mă pot plânge. Sunt sănătos şi muncesc cu spor la tâmplărie. [125]Sunt bucuros că în sfârşit m-ați chemat şi v-ați hotărât că este timpul să mi-o dați pe Maria de nevastă”.

[126]Preotul Zaharia a tăcut. Din camera alăturată au venit Elisabeta şi Maria. [127]Când Iosif a văzut-o pe Elisabeta însărcinată a spus: „Bineţe Elisabetei. Să ai un copil cu duh şi har. Şi bineţe şi Mariei, logodnica mea”.

[128]Atunci Elisabeta l-a întâmpinat astfel: „Bun sosit la noi, om bun. Ne întrebam ce mai este cu tine Iosif că nu te-am văzut de mult. [129]Cât despre mine, ce să zic? Mai am puțin şi voi naşte”. [130]Şi Iosif i-a răspuns: „Să fie într-un ceas bun!”.

[131]Şi Elisabeta i-a povestit lui Iosif profeția preotului Zaharia: „Soțul meu Zaharia, pe când slujea în templu la Ierusalim, a aflat de la îngerul Gavriil că pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt. [132]Iar eu am avut un vis: Se făcea că Maria va naşte pe Mesia, izbăvitorul neamului nostru. Şi află că deja Duhul Domnului s-a coborât în Maria şi ea este însărcinată”.

[133]Iosif a fost copleşit despre cele auzite şi a zis: „Închinare, închinare, închinare! Şi eu am avut un vis asemănător. Un înger al Domnului mi-a grăit la fel despre Maria”.

[134]Când Elisabeta, Zaharia şi Maria au aflat despre visul lui Iosif, ei au amuțit. [135]Dar Elisabeta tot vroia să se încredințeze că Iosif a renunțat la Maria şi i-a spus: „Ştii bine că toți suntem în mâinile Domnului. Copilul pe care Îl va naşte Maria va fi Fiul Domnului. Maria a făcut copilul cu un alt bărbat. Acum tu Iosif ai motive să renunți la logodna ta cu Maria”.

[136]Şi spunând acestea Elisabeta credea că l-a pus pe Iosif într-o mare încurcătură.

[137]Dar Iosif i-a răspuns: „Ba ferească Domnul! Cum pot eu s-o las pe Maria? Mai ales acum când ştiu că-L va naşte pe Mesia? [138]Orice s-ar întâmpla sunt mai hotărât ca oricând s-o iau pe Maria acasă la mine. Că doar ea va fi mama Salvatorului nostru Mesia. [139]Şi nu mă voi atinge de ea până va naşte”.

[140]Vorbele lui Iosif i-au surprins pe toți. [141]Atunci preotul Zaharia i-a zis lui Iosif: „Uite ce este! Tu ieşi afară în curtea casei până noi vorbim şi ne sfătuim între noi ce-o să fie”.

[142]După ce Iosif a ieşit în curte, preotul Zaharia, Elisabeta şi Maria au cântărit lucrurile. Şi au căzut la învoială ca Maria să meargă acasă la Iosif şi să stea cu el.

[143]Apoi l-au chemat pe Iosif şi preotul Zaharia i-a spus: „Noi ne-am înțeles ca tu şi Maria să plecați împreună la Nazaret. Oamenii vor vedea că umblați amândoi şi vor şti că de acum toate lucrurile sunt rezolvate. [144]Dar tu şi Maria nu vă veți căsători niciodată că Maria este dată Domnului.

[145]Când s-a împlinit vremea, Elisabeta a născut un prunc pe care l-au numit Ioan. [146]Şi în ziua a opta l-au tăiat împrejur. Atunci Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt şi a profețit că pruncul va fi profet al Celui-Preaînalt, că el va merge înaintea Lui Mesia, să-I gătească, calea întru conştiința mântuirii şi luminarea celor ce şed în întuneric şi în umbra morții.

[147]Şi Domnul, din cerul Lui de purpură, privea lumea împreună cu toți îngerii care mai rămăseseră în cer.

CAPITOLUL 3

Naşterea Lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit. Pandera Îl botează pe Iisus. Iosif şi familia lui în Egipt. Pandera şi pruncul Iisus. Pandera în Egipt. Duhul Lui Zamolxe se pogoară peste Iisus în Iudeea. Iisus la doisprezece ani în templu.

[1]Se apropia sfârşitul verii şi Maria ştia că mai erau puține zile până ca ea să nască. [2]Iosif şi Maria au primit înştiințare de la sora mai mare a Mariei, care stătea în Betleem. [3]Pe ea o chema tot Maria, zisă a lui Cleopa. Şi ea îi trimisese veste sorei ei din Nazaret să vină la Betleem ca să nască acolo. [4]Că se ştia din scripturi că Mesia trebuia să se nască în Betleem.

[5]Şi Iosif a plecat cu Maria la Betleem unde au ajuns seara spre asfințitul soarelui. [6]Dar Maria n-a apucat să tragă la casa sorei ei că trebuia să nască. [7]Şi au mas degrabă într-un grajd. [8]Şi Iosif a vorbit cu păstorii care stăteau noaptea pe câmp cu oile. [9]Ei au trimis-o pe Maria a lui Cleopa şi pe alte femei ca s-o moşească pe Maria, care a născut un prunc în iesle.

[10]Nevestele păstorilor au aflat că pruncul este Mesia şi le-au spus şi bărbaților lor, păstorii, care au spus şi la alți oameni. Şi toți care auzeau se mirau. [11]Era lună nouă, şi noaptea târziu, şi Iosif a luat pruncul în brațe şi a mers cu Maria la casa sorei Mariei, numită Maria a lui Cleopa.

[12]La acea vreme sosiseră din Persia la Ierusalim trei preoți magi care umblau întrebând: „Unde este Cel ce S-a născut rege al iudeilor? Noi I-am văzut steaua în răsărit şi am venit să I ne închinăm”.

[13]Regele Irod Arhelau a aflat despre aceşti oameni şi a crezut că sosise vremea naşterii Mesiei lui Israel. [14]Şi a vorbit cu cărturarii poporului care i-au spus că Mesia trebuia să se nască la Betleem în Iudeea. [15]Atunci Irod Arhelau i-a chemat în taină pe magi şi a aflat de la ei despre steaua de la răsărit. Şi i-a trimis pe magi la Betleem să-L caute acolo.

[16]Pe drum magii au tot făcut rugăciuni la zeii lor şi au mers toată noaptea uitându-se mereu la steaua strălucitoare de pe cer. [17]A doua zi au ajuns în Betleem şi au întrebat pe unii oameni dacă auziseră despre naşterea Lui Mesia în Betleem, dar nimeni nu ştia nimic. [18]Dar au dat peste nişte păstori care le-au spus că nevestele lor moşiseră o femeie şi ea a născut un băiat în iesle. [19]Şi păstorii le-au arătat magilor casa unde se afla pruncul.

[20]Când magii au bătut la uşa casei, a ieşit Iosif, i-a văzut şi le-a spus: „Nu sunteți de prin partea locuri. De unde veniți?”

[21]Unul dintre magi a zis: „Venim de la răsărit. [22]Noi credem că pe aceste meleaguri s-a născut pruncul Mesia. El va avea ceva din duhul zeului nostru Zaratuştra, că va fi *saoşiant*, adică salvator al lumii”.

[23]Iosif i-a chemat pe magi în casă şi i-a dus la prunc şi la Maria, mama Sa. Atunci ei s-au plecat în genunchi şi I s-au închinat şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă. După care au plecat spre țara lor.

[24]Când Iosif, Maria şi pruncul s-au întors la Nazaret, Iosif a vorbit cu Pandera şi i-a spus toate câte li s-au întâmplat la Betleem.

[25]Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Iosif a plecat la lucru şi a lăsat-o în casă pe Maria cu pruncul. [26]Şi după puțin timp a venit Pandera care i-a spus Mariei: „Iată curând va răsări soarele. Să-l ducem pe băiat în grădină că acolo vreau să-I fac botezul dacic, după obiceiul străbunilor mei şi să-I dau un nume”.

27Şi au mers în curtea casei unde
Pandera a aprins un foc în care a aruncat
tămâie şi ierburi frumos mirositoare. 28Şi
a pus apă proaspătă într-un vas. 29Când
au apărut primele raze de soare Pandera a
luat copilul în brațe şi a spus: „Să te vadă
acum şi focul şi soarele şi cerul. Eşti
copil al focului. Tu să aduci înțelepciune
lumii”.

30Apoi Pandera şi-a înmuiat degetele
mâinii drepte în apă şi a udat cu ele
pruncul pe frunte zicând: „Cu apă vie,
foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez.
Te numesc Iisus şi Te închin Lui
Dumnezeu. Cu trupul eşti fiul meu, dar
cu duhul eşti Fiul Lui Dumnezeu. Eşti
Iisus Fiul Lui Dumnezeu!”

31În noaptea aceea îngerul Domnului i
s-a arătat în vis lui Iosif şi i-a spus să
plece cu pruncul şi mama Sa în Egipt.
32Şi Iosif aşa a făcut şi au mers la Abdum
în Egiptul de Sus unde se afla marele
templu al zeului Osiris.

33La Abdum, Iosif a vorbit cu preoții
locului de la templul zeului Osiris şi l-au
închinat pe Iisus, zeilor Osiris, Isis şi
Horus. 34Şi preoții şi preotesele L-au
purificat pe prunc cu apă vie şi L-au
binecuvântat cu foc sacru şi spiritele
zeilor. 35Mama Sa Maria s-a bucurat tare
mult căci ea ştia despre sine că era
întruparea zeiței Isis.

36Odată când Maria era în templul
zeiței Isis, şi-L ținea pe Iisus în brațe,
atunci a venit peste ea duhul zeiței Isis
care i-a zis: „Ia seama suflet din sufletul
meu, că pruncul Tău are duhul zeului
Horus, feciorul meu. Şi aşa cum te afli
acum cu pruncul în brațe vei fi de-a
pururea cunoscută ca Fecioara Maria cu
pruncul. Că fecioria cerească este în
sufletul femeii nu în trupul ei”.

37Iar după câteva luni Iosif a primit în
vis înştiințare de la îngerul Domnului să
meargă înapoi în Galileea unde domnea
tetrarhul Irod Antipa, iar în Iudeea
domnea Irod Arhelau, amândoi fiii lui
Irod Idumeul care murise. 38Şi Iosif s-a
intors acasă cu Fecioara Maria şi cu
pruncul ca să stea în Nazaretul Galileii.

39Şi Domnul Dumnezeu veghea din
cerul Lui de purpură cu toți îngerii
rămaşi acolo.

40Pandera venea din când în când la
casa lui Iosif ca să-L vadă pe Iisus şi aşa
a aflat câte se petrecuseră cu ei când au
fost în Egipt. 41În taină Maria i-a spus lui
Pandera despre duhul, care-i vorbise în
templul zeiței Isis şi care o numise
Fecioara Maria.

42Atunci Pandera i-a spus: „Aşa te
privesc şi eu Maria, ca fecioară de-a
pururea, că sufletul îți este curat ca
lacrima. 43Noi ştim din Dacia că cine va
naşte pruncul care să aibă Duhul Zeului
Zamolxe se va numi Maica Domnului,
aşa cum i se spunea şi maicii Lui
Zamolxe pe care o chema Vetra. 44Şi tu
Maria ai acel duh al maicii Lui Zamolxe,
că marile suflete călătoresc din trup în
trup pentru a lumina omenirea. 45Acelaşi
spirit al zeiței Isis este şi cel al maicii Lui
Zamolxe pe care noi în Dacia o numim
Maica Domnului”.

46După un timp Pandera a primit
înştiințare, de la sutaşul roman că vor
pleca în Egipt. 47Şi Pandera a vorbit cu
Iosif că va veni să-L vadă pe pruncul
Iisus înainte de plecare. 48Şi Iosif i-a
spus: „Poți veni oricând la noi, domnule
Pandera. Maria este mai tot timpul acasă
şi va fi bucuroasă să te vadă”.

49Cu câteva zile înainte de plecarea sa
în Egipt, Pandera a mers la casa lui Iosif.

[50]Când a bătut la uşă a ieşit în prag Maria cu pruncul în braţe şi i-a spus: „Bun venit. Sunt singură că Iosif este dus cu treburi”.

[51]Atunci Pandera i-a spus Mariei că va pleca din Nazaret şi a venit să-L vadă pe prunc înainte de a porni către Egipt. Pandera L-a binecuvântat pe Iisus cu semnul crucii, cu Semnul Lui Zamolxe. Şi i-a spus Mariei că la vremea potrivită Îl va lua pe Iisus în Dacia.

[52]Iar Maria i-a zis: „Aşa să se facă voia Domnului. Mergi sănătos, domnul meu”.

[53]După plecarea lui Pandera, Maria a rămas un timp tristă. Şi-şi spunea: „Ce mult îl iubeşte Pandera pe Iisus, fiul lui. Fă Doamne ca el să se întoarcă curând şi teafăr”. [54]Dar ea nu ştia că vor trece mulţi ani până când Pandera va reveni în Iudeea.

[54]Când a ajuns în Egiptul de Sus, cu trupa de soldaţi romani, Pandera a primit însărcinări în localitatea Abdum, locul unde oamenii venerau pe zeii Osiris, Isis şi Horus. [55]Şi Pandera ştia câte ceva, despre aceste locuri, de la Maria care fusese acolo cu Iisus şi Iosif, după naşterea pruncului.

[56]Pandera a stat mulţi ani în Abdum, unde a cunoscut bine pe preoţii şi preotesele egiptene de acolo. Şi era adorator cucernic şi credincios al zeiţei Isis. [57]Mulţi credeau că Pandera avea în el duhul zeului Osiris.

[58]Toţi îl ştiau pe Pandera că purta, tot timpul cu el la gât, cheia *ankh* pe care i-o dăduse Maria la căsătoria lor pe vârful de munte în Iudeea. [59]Şi oamenii l-au numit pe Pandera, Abdes, adică cel care se închină zeiţei Isis la Abdum.

[60]Vremea a trecut şi Iisus se întărea în trup şi duh. [61]Era către sfârşitul verii în ziua când Iisus împlinise doisprezece ani. [62]Şi El a mers la templu ca să se roage şi era în duh când a văzut şi a auzit. [63]Apoi a mers acasă şi i-a povestit mamei Sale: „Eram în templu când un duh a venit peste Mine. Am văzut un om cu părul alb şi o barbă mare. Când m-am închinat Lui, El Mi-a vorbit zicând: Iisus, fiul lui Pandera, vei fi lumii lumină de înţelepciune, dar pentru asta trebuie să mergi în munţi la rudele tatălui Tău”.

[64]Când Maria a auzit cele spuse de Iisus a înţeles că era timpul întoarcerii lui Pandera. Şi ea a plâns cu lacrimi de dor.

[65]Primăvara, de sărbătoarea Paştilor, Iosif şi Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim cu rudele şi cunoscuţii. [66]Iisus implinise deja doisprezece ani la sfârşitul verii. [67]Şi după zilele Paştilor la Ierusalim, Iosif şi Maria au pornit înapoi spre Nazaret, iar Iisus mergea mai mult printre rude. Şi aşa au călătorit ei ziua întreagă.

[68]Dar când L-au căutat pe Iisus, El nu era şi negăsindu-L Iosif şi Maria s-au întors la Ierusalim. [69]L-au aflat după trei zile în templu, stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi întrebându-i. [70]Şi toţi cei ce erau acolo şi-L auzeau se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui.

[71]Iosif şi Maria au rămas uimiţi, dar Maria L-a certat: „De ce ne-ai făcut una ca asta, să pleci de lângă noi? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijoraţi”.

[72]Şi Iisus le-a zis: „Cum se face că Mă căutaţi şi nu ştiaţi unde pot fi? Oare nu întru cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu, adică aici la templu?”

73 „Dar unde ai stat trei zile şi trei
nopţi?” I-a spus mama îngrijorată.

74 Iisus i-a răspuns: „La templu, v-am
spus. Şi acolo am aflat numele tainic al
Tatălui”.

75 Când Iosif şi Maria au auzit aceasta
s-au înspăimântat, căci ştiau că cel ce
cunoaşte numele tainic al Tatălui avea
mare putere. Şi nu au mai zis nimic.

76 Iar acasă Maria a aflat de la Iisus că
El dormise în templu şi un înger al
Domnului I s-a arătat şi L-a învăţat
numele tainic al Tatălui şi felul cum
putea fi folosit. 77 Şi Maria s-a bucurat
când a auzit asta, că păstra în inima ei
cine este El şi ce aflase ea de când fusese
cu El în Egipt.

78 Şi Iisus sporea în înţelepciunea şi în
harul Domnului, care din cerul Lui de
purpură se uita să vadă ce făceau oamenii
pe pământ. Şi Domnul Dumnezeu se
bucura.

CAPITOLUL 4

Pandera revine în Iudeea. Iisus în Egipt pe urmele Lui Zamolxe. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Egipt.

1 Într-o zi pe când se ruga în templul
zeiţei Isis, Pandera a auzit un glas care-i
spunea: „Să mergi la Nazaret la fiul tău
Iisus şi să-L aduci aici, apoi să-L duci la
neamurile tale în Tracia şi în Dacia. Şi El
să-l cunoască pe Bătrânul Înţelept”.

2 Şi tocmai s-a nimerit că cineva
trebuia să meargă cu treabă la cohorta
Sagittariorum, la Ierusalim, în Iudeea. Şi
sutaşul roman l-a trimis pe Abdes
Pandera, cum i se spunea de obicei lui
Pandera în Egipt.

3 Trecuse Paştile şi primăvara era în toi
când Pandera a sosit la Ierusalim. 4 Şi
după ce a rezolvat treburile la pretoriu,
Pandera a mers la Nazaret.

5 Acolo a aflat câte ceva despre familia
lui Iosif: Maria avea şi alţi copii; Iisus,
băiatul ei cel mare, era foarte învăţat în
legea iudaică. 6 Şi Pandera se întreba ce-o
să urmeze: „Ce va spune oare fiul meu
Iisus când mă va cunoaşte acum la
doisprezece ani ai Săi?”

7 De câteva ori Pandera a trecut prin
faţa casei lui Iosif, dar nu a vrut să intre
în curte. 8 Într-o zi a văzut-o pe Maria
trebăluind şi memoriile l-au năpădit. Şi
se tot gândea Pandera: „Ce mult am
iubit-o şi încă o mai iubesc pe Maria!
Păcat că nu s-a putut să rămânem
împreună”.

9 Într-o zi Pandera a văzut-o pe Maria
plecând de acasă către târg. Şi i-a ieşit în
întâmpinare Mariei şi i-a zis: „Iată-mă
Maria!”

10 Şi Maria a fost tare emoţionată să-l
vadă pe Pandera şi i-a spus cu lacrimi:
„Domnul meu, bine ai sosit, slavă
Domnului! Ce faci?”

11 Pandera i-a răspuns: „Am venit cu
treburi la pretoriu la Ierusalim. Dar tu să-
mi spui ce face fiul nostru Iisus?”

12 Atunci Maria i-a povestit: „Iisus S-a
făcut băiat mare. El ştie că nu este fiul lui
Iosif şi de multe ori m-a întrebat despre
tine, tatăl Său. 13 Iisus vorbeşte foarte
bine trei limbi, evreieşte, latineşte şi
greceşte. 14 Şi este învăţat în cele ale
scripturii, dar noi totuşi am vrea să-L
dăm la şcoala rabinică. 15 Iisus este un
băiat foarte inteligent, dar cam
neascultător în învăţăturile iudaice pe
care doreşte să le îndrepte cum vrea El.
16 A intrat de multe ori în dispute cu

fariseii şi saducheii cei învățați. Acum nu
ştim dacă Îl vor mai primi la şcoala
rabinică”.

17După ce a ascultat cele spuse de
Maria despre Iisus, Pandera i-a dat de
ştire de ce se întorsese el în Iudeea:
„Draga mea Maria. Pe Iisus aş vrea să-L
iau cu mine în Egipt şi apoi să-L duc în
Tracia şi în Dacia, unde El poate să
învețe cu înțelepții noştri şi să ajungă
preot”.

18Auzind acestea Maria i-a spus lui
Pandera despre duhul care de curând
coborâse asupra Lui Iisus. 19Şi i-a mai
spus lui Pandera că ea nu era surprinsă
de ce-i spusese el. Dar era încă
îngrijorată: „Cum să facem cu plecarea
Lui Iisus? Ce va spune oare Iosif care-l
iubeşte ca pe fiul lui propriu?”

20Dar Pandera a liniştit-o zicând:
„Vom rezolva şi aceasta. Spune-I
băiatului nostru că am venit să-L văd. Şi
țineți aceasta în taină de lume, dar lui
Iosif poți să-i spui”.

21Apoi cei doi au plecat fiecare la
treburi. Maria se gândea cu emoție: „S-a
întors Pandera, domnul meu, primul şi
singurul meu bărbat iubit. Doamne cât Îți
mulțumesc!”

22Când a ajuns acasă Maria I-a vorbit
Lui Iisus despre întoarcerea tatălui Său şi
El i-a zis: „Ştiam că tata Mă va căuta.
Vreau să-l cunosc şi eu mamă. Du-mă la
el cât de curând!”

23Seara, când Iosif s-a întors de la
lucru, Maria i-a povestit cele întâmplate.
24Şi a doua zi dimineața Maria L-a
îmbrăcat frumos pe Iisus şi împreună au
plecat să-l întâlnească pe Pandera.

25Când Pandera şi-a văzut fiul, L-a
privit îndelung cu multă iubire. Iisus era
şi El uimit de vederea tatălui Său. Şi
Pandera I-a zis: „Bun găsit fiule. Vino să
Te îmbrățişez!”.

26Apoi Pandera L-a strâns în brațe pe
băiat şi L-a sărutat pe frunte şi Iisus i-a
mărturisit cu lacrimi în ochi: „Ce mult te-
am aşteptat, tată. Ştiam că vei veni să Mă
iei şi că nu M-ai părăsit”.

27Atunci Pandera I-a mărturisit: „Da
fiule. Vom merge în Dacia străbunilor
Tăi. Acolo Îți vei găsi împlinirea în
viață”.

28Şi Pandera cu Maria au stat să
plănuiască plecarea Lui Iisus. 29Dar
Maria era încă îngrijorată de ceea ce va
urma şi i-a întrebat: „Ce vom face de
acum înainte? Cum vom rezolva lucrurile
cu bărbatul meu Iosif?”

30Pandera i-a răspuns: „Lui Iosif îi
vom spune totul. El este un om bun şi
înțelept şi va înțelege”.

31Când Maria a ajuns acasă i-a spus
lui Iosif toate câte s-au petrecut la
întâlnirea lor cu Pandera. 32Atunci Iosif i-
a zis: „Nu mă pot opune. Pandera este
tatăl Lui în trup, iar Domnul în duh.
Dacă Iisus vrea să meargă cu el atunci
noi Îl vom pregăti de drum”.

33În zilele următoare s-au sfătuit cu
toții. Mai întâi, Pandera şi Iisus, vor
merge în Egipt, unde Pandera vroia ca El
să învețe tainele preoților şi să păşească
pe urmele străbunului Zamolxe. 34Apoi
Pandera şi Iisus vor pleca spre Tracia şi
mai apoi spre Dacia.

35Pandera le-a mai spus: „Neamul
meu se trage din Mari fiica zeului nostru
Zamolxe. 36Pandu, un urmaş de-al ei şi al
soțului ei Licu, numit şi Marele Lup Alb,
a venit în Munții Haemus de unde Licu
se trăgea de baştină. 37Noi în Tracia am
păstrat cu străjnicie memoria clanului

Cogaion şi am ținut mereu legătura cu
rudele noastre din Dacia.

38În câteva zile pregătirile au fost gata
şi Pandera cu Iisus au pornit către Egipt.

39Când au ajuns la piramide, în
Egiptul de Jos, tatăl I-a povestit fiului
legende ale tracilor despre şederea Lui
Zamolxe în Egipt astfel: 40„Străbunul
nostru Zamolxe şi-a purtat paşii pe aceste
locuri. Legendele noastre spun că El a
fost la piramide, la Teba, la Karnak şi în
Valea Regilor. La Teba, Zamolxe a fost
hirotonisit preot egiptean. 41În Dacia
preoții au obiceiul să cheme spiritele
zeilor Egiptului aşa cum au făcut şi
străbunii noştri Zamolxe şi Marele Lup
Alb, din care ne tragem noi fiule”.

42Mergând pe Valea Nilului, către
Egiptul de Sus, Pandera şi Iisus au ajuns
la Teba. Şi acolo au cunoscut-o pe
preoteasa de la templul zeiței Maat, Zeița
Înțelepciunii la egipteni. Şi vroiau să afle
de la ea dacă se mai ştia ceva din
vechime despre şederea Lui Zamolxe în
Egipt.

43După câteva zile preoteasa le-a spus:
„Istoria noastră a consemnat trecerea pe
aici a unui dac pe nume Zamolxes, cu
vreo cinci sute de ani înainte. 44Zamolxes
a stat trei ani în Egipt apoi s-a întors pe
meleagurile Lui. 45El era deja preot al
Zeului Dumnezeu din Dacia, dar şi preot
al Lui Zaratuştra, profetul perşilor.
46Când Zamolxes a părăsit Egiptul, El
fusese hirotonisit şi preot al Marelui Zeu
Amun”.

47Pandera i-a mulțumit preotesei
pentru cele spuse. Şi a mai întrebat-o:
„Se mai scrie oare şi altceva despre
străbunul nostru Zamolxe? Noi ştim că
egiptenii din vechime consemnau atent şi
despre spiritele care îi călăuzeau pe
anumiți oameni aleşi de Preaînaltul”.

48Şi preoteasa le-a spus: „În cronici se
mai scrie că Zamolxes era întruparea
unui mare profet din vechime, un om cu
numele de Melchisedec, care a fost Mare
Preot şi rege pe vremea lui Abram,
părintele iudeilor. 49Se proroceşte că acel
spirit al Lui Melchisedec şi al Lui
Zamolxes va coborî în cineva trăitor în
aceste timpuri. 50Noi nu ştim cine poate
fi acel om, dar putem spune că va fi preot
în veac şi rege drept, căci aceasta
înseamnă numele Melchisedec”.

51Pandera era încredințat că duhul,
despre care vorbise preoteasa, coborâse
deja în Iisus, fiul lui. 52Şi a mai întrebat-o
pe preoteasă: „Rogu-te să-mi spui cum se
face că un suflet care s-a întrupat poate fi
făcut din mai multe suflete care au fost
odată întrupate şi ele?”

53Preoteasa i-a spus: „La facerea unui
suflet nou pot participa mai multe suflete
vechi, deşi sufletul are miezul lui. Dar
acel suflet nou este şi el vechi ca şi
sufletele care îl compun. 54Şi atunci când
sufletul nou este format şi se află într-un
corp, el îşi face o bază nouă şi
acumulează o experiență nouă de viață”.

55Şi Pandera a mai întrebat: „Dar ce se
întâmplă cu sufletul nou atunci când el
merge în lumea cealaltă? Oare părțile de
suflete din care este făcut revin la
sufletele lor originale?”

56Preoteasa i-a răspuns: „Când sufletul
merge în lumea de dincolo, el nu se
risipeşte, că are o identitate proprie, deşi
îi este înrudită cu sufletele din care inițial
s-a compus. 57Şi tot aşa se întâmplă
mereu cu ființarea de suflete care toate
au pornit de la Domnul ca scântei. Şi ele
se întrepătrund şi se multiplică până

cresc în lumină aşa de mult încât se întorc înapoi la Domnul, tot aşa cum fac îngerii. [58]Dar drumul existenței lor este lung pentru că întâlnesc în calea lor şi întunericul care le ia din lumină”.

[59]Şi Pandera a mai întrebat: „Oare cine poate să cheme sufletele cele luminoase?”

[60]Atunci preoteasa i-a zis: „Un om care cunoaşte aceste taine poate chema orice suflet să vină în sufletul lui propriu şi astfel să dobândească o parte din lumina sufletului pe care îl doreşte. [61]Dar sufletele invocate nu coboară cu totul în noul corp, ci ele dau doar scântei care se alipesc altor scântei care se află deja în sufletul omului care le-a chemat”.

[62]Şi Pandera a fost încredințat că acolo la Teba era locul cel mai bun pentru ca Iisus să deprindă înțelepciune. [63]Şi a vorbit cu preoteasa de la templul zeiței Maat ca Iisus să stea la templul ei şi să învețe religia locului şi să devină preot egiptean. [64]Şi după ce a făcut toate acestea Pandera s-a întors la Abdum la trupele romane din care făcea parte.

[65]În trei ani Iisus a aflat tainele zeilor Egiptului. [66]El a deprins ştiințele egiptenilor şi a cunoscut formulele magice prin care se dobândeau mari puteri. [67]Iisus ştia deja de la templul din Ierusalim numele secret al Domnului. [68]De la preoții egipteni Iisus a mai învățat şi meşteşugul vindecării bolilor şi să facă minuni.

[69]La numai cincisprezece ani Iisus a fost investit ca preot al zeului Amun, chiar la templul Luxor din Teba, unde în vechime Zamolxe fusese şi El inițiat preot al zeului Amun, zeul solar. Pandera a participat şi el la hirotonisirea Lui Iisus şi era tare mândru de feciorul lui.

[70]Într-o zi, pe când se afla la templul zeiței Maat din Teba, Iisus a fost răpit în duh. [71]Şi El a ținut minte cele trăite atunci şi a mers la Abdum şi i le-a povestit tatălui Său Pandera: „Eram în templul zeiței Maat atunci când Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste mine. [72]M-am ridicat în spirit şi am ajuns până în al nouălea cer unde M-a întâmpinat un om bătrân. [73]Eu L-am recunoscut şi M-am închinat Lui, că-L ştiam dintr-o altă viziune pe care am avut-o în Iudeea. [74]Şi El Mi-a zis: Iisuse, urmaşul Meu, află că Duhul Meu se va coborî cu şi mai multă putere în Tine. [75]Apoi El a dispărut şi Mi-am revenit în simțiri, dar viziunea Mi-a rămas adânc întipărită în minte”.

[76]Pe dată Pandera I-a spus: „Este un semn că a venit timpul să pornim spre casă, fiule. [77]Şi acolo în Dacia vei cunoaşte cu adevărat Duhul Lui Zamolxe”.

[78]Şi Pandera a vorbit cu sutaşul de la Abdum să-l lase să plece un timp din armata romană, şi să vină înapoi după câțiva ani.

CAPITOLUL 5

Iisus merge în Tracia, apoi în Dacia la Sarmisegetuza. Iisus învață înțelepciunea Lui Zamolxe cu preoții decenei şi cu Marele Preot şi devine preot. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Dacia.

[1]Iisus avea cincisprezece ani când a pornit cu tatăl Său Pandera spre Tracia. [2]Au coborât în Delta Nilului şi de la Alexandria s-au îmbarcat spre Atena în Grecia. [3]Apoi de acolo au purces călare către Munții Haemus în Tracia.

4 Când Pandera a ajuns la rudele lui, la clanul Cogaion, toți i-au primit cu dragoste şi s-au bucurat să-L vadă pe Iisus despre care ştiau de la Pandera că era fiul său care stătuse în Galileea cu mama Sa.

5 În Tracia, Iisus a cunoscut multe rude din partea tatălui. 6 I-a întâlnit şi pe preoții traci decenei, slujitorii Lui Zamolxe, care, observând aptitudinile deosebite ale tânărului Iisus, au dorit să-L ia la învățătură.

7 Atena, preoteasa decenee, sora lui Pandera, a zis: „Băiatul să stea un timp cu noi şi să deprindă învățătura Lui Zamolxe şi să ajungă preot deceneu".

8 Dar Pandera i-a răspuns: „Iisus va merge cu mine în Dacia, unde se află Marele Preot, căruia i se spune Bătrânul Înțelept. Acolo Iisus va învăța cu marii înțelepți ai neamului nostru".

9 Pandera şi Iisus au stat în Tracia până primăvara când s-au pregătit de plecare spre Dacia. 10 Şi au trecut râul cel sfânt Istru şi au purces către Sarmisegetuza unde rudele îi aşteptau, că aflaseră că Pandera Îl va aduce acolo pe Iisus, fiul său. 11 Preoții şi preotesele de la Sarmisegetuza Îl aşteptau şi ei, se credea că spiritul Lui Zamolxe a coborât într-un om.

12 Pandera şi Iisus au ajuns la Sarmisegetuza spre bucuria tuturor. 13 În seara venirii preoții au aprins un rug sacru şi s-au rugat Lui Dumnezeu şi Lui Zamolxe şi au chemat spiritele străbunilor înțelepți.

14 Într-o zi Pandera L-a dus pe Iisus la Marele Preot Iulian, care trăia în munți, retras de lume. 15 Şi i-a povestit Marelui Preot viața tânărului Iisus şi i-a mai spus şi despre viziunile Lui Iisus atunci când I-a vorbit străbunul Zamolxe în Iudeea şi în Egipt.

16 Şi Marele Preot a zis: „Noi, de la plecarea la Zamolxe a Marelui Preot Deceneu, am tot chemat la focul sacru să revină Duhul Lui Zamolxe. 17 Deceneu a prorocit că Spiritul Lui Zamolxe se va întoarce într-un om care va schimba lumea. 18 După câte mi-ai spus, nu încape îndoială că tânărul Iisus are scântei din spiritul străbunului nostru Zamolxe, care este Mare Preot şi zeu în vecii vecilor. 19 Noi nu ştim ce va face Iisus în lume, şi nici cum o s-o îndrepte pe calea luminii, dar ştim că va avea putere de la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc. 20 Că noi suntem poporul Lui Dumnezeu. 21 De acum pe Iisus Îl luăm la învățătură şi în doi ani de zile va ajunge preot deceneu".

22 Şi Marele Preot a aranjat ca Iisus să învețe cu preoții şi preotesele de la Sarmisegetuza. 23 Dar Iisus urma învățătura mai ales pe lângă Marele Preot.

24 Într-o zi Marele Preot I-a povestit Lui Iisus legende despre Zeul Zamolxe: „Se ştie prea bine cum străbunul nostru Zamolxe a învățat cu înțeleptul Pitagora, apoi cu Zarates, un mare preot din Babilon şi mai apoi a stat un timp în Egipt. 25 Dar Zeul nostru Zamolxe a fost prezent la sfințirea templului din Ierusalim. 26 Era pe vremea când trăia prorocul Zaharia. 27 Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei că au adus sacrificii la inaugurarea templului din Ierusalim. 28 Ce se face cu vărsare de sânge se va sfârşi tot cu vărsare de sânge. 29 Noi credem că din acel templu nu vor rămâne decât ruine".

30 Iisus i-a zis Marelui Preot: „Este un obicei la poporul mamei Mele de a aduce jertfe. 31 Deşi de-a lungul timpului s-a

văzut că jertfele aduc distrugeri celor care le fac, iudeii tot continuă să facă aceasta pentru că urmează scriptura Tora, unde este scris să aducă jertfe”.

[32]Marele Preot Iulian a mai spus: „Păcat că aceşti oameni, aflați în căutarea cunoaşterii Domnului, mai cred că sângele poate spăla de păcate. [33]Şi dacă ei vor continua să mai facă sacrificii de animale nu va mai rămâne nimic din poporul lor. [34]Noi neamurile tracilor nu mai aducem jertfe zeilor de pe timpul străbunului Zamolxe. Şi de atunci ne merge bine. Şi bine va fi cât timp nu venerăm moartea ci viața. [35]Că adevărata scriptură este însăşi viața, iar când scripturile scrise nu mai urmează viața ele devin rătăciri, întinează sufletul omului şi aduc mari pagube şi nenorociri”.

[36]De obicei Iisus mergea singur să-l vadă pe Marele Preot care limpezea nedumeririle Sale.

[37]Şi odată Iisus l-a întrebat: „Mărite Preot, cine este Dumnezeu şi cum Îl putem noi cunoaşte? [38]La iudei Spiritul Suprem este împărțit în mai multe entități. Înțelepții neamului se străduiesc de sute de ani să-L definească. [39]Dar multele lor frământări nu au reuşit să limpezească lucrurile. [40]Deşi se crede că există o singură Ființă Supremă, numirea Ei este neclară şi duce mereu la violență. [41]În Iudeea nu am putut înțelege de ce contradicțiile continuă şi de ce sunt partide religioase care susțin idei diferite ducând mereu la dezbinări”.

[42]Atunci Marele Preot I-a explicat Lui Iisus: „Dumnezeu, în mărirea Lui, este peste puterea noastră de înțelegere. [43]Dar este necesar să aflăm despre El pe înțelesul nostru. [44]Putem spune fără să greşim că Dumnezeu este în tot şi în toate. [45]Dar mai cu seamă Îi vedem prezența în ritmurile naturii, în care şi viața noastră trebuie trăită. Fără această apartenență la natură omul îşi pierde sufletul”.

[46]Iisus a întrebat: „Atunci unde se află locul omului în înțelegerea Lui Dumnezeu?”

[47]Marele Preot Iulian a zis: „Domnul este atât în exteriorul omului cât şi în interiorul lui. [48]Iar atunci când omul reuşeşte să-L trezească pe Domnul din el va şti ce să facă în viață şi va cunoaşte ce este viața omului. [49]Şi aşa omul va înțelege puterea gândului, a cuvântului şi a faptei. [50]Şi să iei aminte că gândurile omului deschid mereu drumul pe care el păşeşte, căci de la gând vine cuvântul şi de la cuvânt vine fapta. Că noi oamenii după ce gândim, spunem în cuvinte ce am gândit şi apoi înfăptuim”.

[51]Atunci Iisus l-a mai întrebat pe Marele Preot: „Dar sufletul omului unde sălăşluieşte?”

[52]Şi Marele Preot a răspuns: „Cu adevărat sufletul este fără timp. [53]Dar sufletul se arată într-un fel în lumea materială care-i este creația. [54]Mințile noastre şi trupurile noastre sunt tot de suflete create. [55]Şi cu adevărat sufletul omului este tot aşa de bătrân ca şi timpul care nu are vârstă tot ca şi Dumnezeu”.

[56]Iisus a ascultat atent vorbele Marelui Preot Iulian pe care l-a mai întrebat: „Cum poate atunci omul să intre în ritmurile naturii?”

[57]Şi Marele Preot a răspuns: „Ritmurile naturii sunt o trăire a Domnului. [58]Este bine ca omul să înțeleagă că de când se naşte şi până la moarte, viața să-i fie condusă de ritmurile naturii. Dar dacă omul iese din

aceste ritmuri el suferă. [59]Noi preoții decenei avem trimiterea de a-l îndrepta pe om pe calea cea bună atunci când el se rătăceşte. Noi oferim această posibilitate pe care omul, fie o acceptă, fie o refuză. [60]Oamenii, care rătăcesc în viață, vin la preoții decenei care-i ajută să păşească din nou pe făgaşul armoniei cu natura. [61]Din moş-strămoşi urmăm multe practici care țin vie conştiința sacralității vieții omului, adică trezvia, cum o numim noi".

[62]Şi Iisus a mai întrebat: „Care ar fi aceste practici?"

[63]Marele Preot a spus mai departe: „În primul rând omului trebuie să i se trezească simțul realității. Cu alte cuvinte el să-şi dea seamă de ființarea lumii şi a propriei vieți. Baza practicilor stă în folosirea focului sacru care trezeşte sufletul. [64]Odată cu trezirea sufletului omul deschide ochii spre lume şi aşa îşi îndreaptă viața pe calea armoniei. [65]Şi în orice moment omul îşi alege singur pasul pe care-l face. [66]Iar atunci când omul devine conştient de puterea gândului lui, el poate să-şi trăiască frumos toate clipele vieții. [67]Dar sunt unele momente din viață pe care omul păşeşte ca pe nişte trepte pentru a se apropia de Dumnezeu".

[68]Auzind ultimele sale cuvinte Iisus l-a întrebat pe Marele Preot: „Care ar fi aceste momente? Cum pot fi ele definite? Care sunt practicile potrivite? Rogu-te să-Mi spui".

[69]Dar Marele Preot a răspuns pe scurt la întrebările Lui Iisus: „În viața omului sunt momente cheie pline de sacralitate. Trei dintre ele sunt cele mai importante, anume: naşterea, căsătoria, moartea. [70]Preoții de la Sarmisegetuza cunosc practicile pe care noi le urmăm în astfel de împrejurări. [71]Să vorbeşti cu preoții şi preotesele de acolo despre ritualurile urmate de ei la naştere, căsătorie şi la moartea oamenilor".

[72]În zilele ce au urmat Iisus a discutat cu preoții şi preotesele, care dădeau învățătură la şcoala sacerdotală, despre subiectele amintite de Marele Preot. [73]Lecțiile se țineau fie în grup, fie individual, urmând tradiția şcolii lui Zamolxe înființată cu peste cinci sute de ani înainte.

[74]Preotul Casian, unul dintre cei care învățau pe tinerii de la şcoala de la Sarmisegetuza, I-a explicat Lui Iisus: [75]„Naşterea unui copil înseamnă revenirea sufletului, care plecase în lumea de dincolo, în corp uman. [76]Împrejurările în care se naşte un copil sunt legate de viețile anterioare ale sufletului care se întoarce. [77]Noi preoții avem ritualuri care-l primesc pe copil în lume, prin ceea ce se cheamă botez. [78]Şi urmăm metoda tradițională a botezului cu apă, foc şi Spiritul Lui Zamolxe".

[79]Preotul Casian a mai explicat: „Botezul se face într-un loc potrivit ales. De obicei are loc la răsăritul soarelui. Se aprinde un foc sacru într-o vatră, sau într-un vas în care se pun ierburi frumos mirositoare. [80]Dacă pruncul are naş şi naşă ei îl aduc în brațe şi urmează ceea ce le spune preoteasa sau preotul deceneu. [81]Când apar primele raze de soare sacerdotul spune: Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. La aceste cuvinte se mai pot adăuga şi alte vorbe potrivite momentului. [82]Apoi în prezența focului sacru sacerdotul îşi moaie degetele mâinii drepte în apă proaspătă şi-l udă pe prunc pe frunte zicând: Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez. [83]Şi-i dă copilului un nume după vrerea părinților şi-l închină la un

zeu sau o zână anume. [84]Aşa se face ritualul botezului după împrejurările în care are loc. [85]Dar momentele cheie sunt folosirea celor două expresii: „Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul" şi „Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez". [86]Se poate boteza un prunc oriunde în natură, la munte, la deal, la şes, la mare, în câmpie şi în pădure, sau lângă o apă curgătoare sau într-o apă curgătoare curată. Şi acolo unde se face botezul trebuie aprins focul sacru".

[87]Atunci Iisus i-a spus preotului Casian: „Aşa a făcut tata când M-a botezat în Galileea".

[88]Preotul Casian I-a răspuns: „Fireşte. Căci Pandera urma obiceiul străbunilor noştri. Orice om poate boteza chiar dacă nu este preot deceneu, ci el trebuie doar să urmeze Legile Lui Zamolxe. [89]Dar cel mai bine este ca botezul să fie făcut de către un sacerdot deceneu. Preoţii şi preotesele decenee cunosc bine cum să atragă benecuvântările zeilor la botezul unui copil".

[90]Altă dată preotul Casian a vrut să-I explice Lui Iisus cum era făcută căsătoria la daci. [91]Dar Iisus i-a spus: „Cunosc bine acest ritual. A fost urmat de tata şi de mama când ei s-au căsătorit pe vârful unui munte din Iudeea".

[92]Şi Iisus i-a depănat preotului Casian toate câte ştia despre căsătoria părinţilor Lui, iar preotul Casian a încuviinţat că totul a fost făcut după Legele Lui Zamolxe.

[93]Şi Iisus i-a mai spus: „Aş vrea să cunosc mai multe despre obiceiurile tracilor cu privire la căsătorie".

[94]Atunci preotul Casian I-a zis: „Căsătoria cea mai bună este între un bărbat şi o femeie care se iubesc. [95]Dar sunt oameni care nu vor să se căsătorească, iar alţii care vor mai mult decât însoţirea în doi. [96]Şi bărbaţii care vor să se însoţească cu mai multe femei o pot face, şi femeile care vor să se însoţească cu mai mulţi bărbaţi o pot face şi ele, că Domnul Dumnezeu nu vrea ca omul să ardă dacă găseşte împlinire aşa. [97]Mai rele sunt ascunderea şi minciuna şi prefăcătoria şi înşelăciunea, că din patimile înfrânate ale omului ies multe rele".

[98]Iisus l-a mai întrebat pe preotul Casian: „Şi cum se petrec aceste căsătorii cu mai multe persoane?"

[99]Preotul Casian I-a răspuns: „Perechile se căsătoresc fiecare în parte. Şi de la început se înţeleg între ei cum vor vieţui. [100]Că omul nu are stăpânire pe trupul nici unui alt om, decât pe cel de sine. [101]Dar e bine ca bărbatul şi femeia să doarmă fiecare separat, dacă se poate. [102]Că femeia stă mai mult cu copiii ei ca să îi crească. [103]Şi dacă bărbatul doarme aparte de femeia lui, el o va iubi mereu că dorul lui de ea nu se va ostoi, şi nici dorul ei de el. [104]Eu am ca soaţe două surori, care se înţeleg ca suratele de bine, şi viaţa ne este frumoasă, slavă Domnului".

[105]În altă zi preotul Casian a vorbit despre ritualurile folosite la moartea unui om. Şi I-a zis Lui Iisus: „Noi incinerăm trupurile celor morţi şi uneori le punem ţărâna într-un loc anume în pământ peste care mai apoi aprindem focuri sacre şi chemăm înapoi sufletul mortului să se întrupeze. [106]Cei care mor nu-şi pierd sufletul căci el merge la Zamolxe. [107]Dar dacă vrem, noi putem să-i chemăm pe oameni, să se întoarcă pe pământ, chemând sufletele lor. Că trupul omului, atunci când nu mai are suflet în el, este

ca şi ţărâna, aşa cum ne spune Dumnezeu".

[108]În zilele care au urmat Iisus a asistat la câteva incinerări şi aşa a învăţat ce ritualuri făceau acolo preoţii decenei ca să scape sufletele de suferinţă până ajungeau în lumea cealaltă. [109]Şi a mai aflat că sufletele din trupurile moarte, care nu erau incinerate, se înrăiau şi se transformau în strigoi. De aceea dacii foloseau incinerarea trupurilor.

[110]Şi în timp Iisus a mai învăţat cum preoţii decenei conduceau ritualurile de trecere a celor tineri la pubertate, la adolescenţă şi la maturitate.

[111]Într-una din zile, pe când Iisus se afla împreună cu Marele Preot, El l-a întrebat despre cunoaşterea viitorului astfel: „Rogu-te, Mărite Preot, să-Mi spui ce importanţă are cunoaşterea viitorului pentru om?"

[112]Atunci Bătrânul Înţelept I-a răspuns: „Predicţiile, cunoaşterea viitorului, nu sunt ţelurile existenţei omului. [113]Noi dorim în primul rând creşterea trezviei în om. [114]Nu vrem să ştim ce ne aşteaptă în viitor, ci dorim să ne ordonăm existenţa prezentă în mijlocul naturii. Şi atunci vom şti că urmăm vrerea Lui Dumnezeu şi viaţa ne va fi bună. Şi aşa, din viaţa cea bună, ne facem bun viitorul. [115]Noi învăţăm să devenim nemuritori prin înţelegerea nemuririi sufletului nu prin cunoaşterea viitorului. [116]Profeţiile pot rătăci atunci când profeţii sunt rupţi de viaţă. Şi am auzit multe astfel de istorii în care profeţii i-au dus în restrişte pe oamenii pentru care ei făceau profeţii".

[117]Atunci Iisus a zis: „Neamul mamei mele crede foarte mult în profeţii şi de multe ori iudeii au suferit după ce unii profeţi au spus profeţii strâmbe care au dus poporul în rătăcire. Şi mulţi profeţi au fost omorâţi şi pe drept şi pe nedrept".

[118]Şi Iisus a vorbit cu preoţii şi preotesele de la Sarmisegetuza despre profeţi şi profeţii, iar ei I-au spus istoria neamului tracilor care credea în profeţii, dar le lega de trezirea sufletului, nicidecum de un destin fixat al omului şi al neamurilor. Şi tot aşa rezulta şi din cele vorbite de Iisus cu Marele Preot Iulian, Bătrânul Înţelept.

[119]Într-altă zi Iisus se afla sus la munte împreună cu Marele Preot, pe care l-a rugat: „Înţeleptule, ai putea să-Mi vorbeşti despre Legile Lui Zamolxe?"

[120]Şi Marele Preot I-a răspuns: „Legile Lui Zamolxe sunt Legile Lui Dumnezeu, tot aşa cum Legile Lui Moise sunt Legile Domnului iudeilor. [121]Noi tracii numim Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Frumoase. [122]Ele au fost scrise după înălţarea la cer a Lui Zamolxe. Multe dintre aceste legi sunt vorbele Lui de înţelepciune. [123]O primă formă a acestui cod de legi a fost făcută cunoscută dacilor de către Marele Lup Alb, succesorul Lui Zamolxe la Marea Preoţie. [124]De atunci noi tracii am tot urmat aceste legi care au fost mereu scrise pe tăbliţe de aur. [125]Dar uneori istoria s-a dovedit rea şi distrugătoare şi Zamolxe ne-a învăţat ca să păstrăm aceste legi sub formă de simboluri puse pe azimele de pâine, că aşa nu le vom uita cum nu uităm să mâncăm pâinea. [126]Şi se poate întâmpla că oamenii pot distruge plăcile de aur pe care Legile Lui Zamolxe sunt gravate cuvânt cu cuvânt, dar semnele din pâine vor rămâne cât va fi suflare de traci şi de urmaşii lor. [127]Şi chiar dacă nu mai avem plăcile de aur cu Legile Lui Zamolxe, ele se pot

reconstitui din obiceiurile noastre şi din simbolurile pe care le punem pe pâine şi din cele ce ştiu oamenii că era scris pe plăcuțele de aur şi din viziunile unora care primesc mesaje de la zei”.

[128]Şi Iisus a mai întrebat: „Cum putem cunoaşte Legile Lui Zamolxe?”

[129]Marele Preot I-a răspuns: „Ultima oară Legile Lui Zamolxe au fost reconstituite în vremea Marelui Preot Deceneu, când Legile Lui Zamolxe au fost din nou gravate pe plăci de aur. Şi de atunci le păstrăm cu sfințenie”.

[130]Şi Marele Preot I-a mai spus Lui Iisus: „Vino să le vezi!”

[131]Apoi Iisus a fost condus de Marele Preot într-o încăpere săpată în stâncă. Acolo el I-a arătat Lui Iisus plăcuțele de aur. Şi El s-a închinat la ele cu semnul Crucii Lui Zamolxe şi a ridicat fiecare plăcuță de aur în palme şi a atins-o cu fruntea.

[132]Văzându-I credința Marele Preot I-a spus Lui Iisus: „Te las singur ca să le poți pricepe pe îndelete”.

[133]Şi Iisus a luat rând pe rând plăcile de aur, pe care erau scrise Legile Lui Zamolxe şi le-a citit pe toate. [134]A trecut aşa un timp bun, după care Marele Preot a revenit şi L-a întrebat pe Iisus: „Ei, cum este?”

[135]Iisus era plin de Duhul Înțelepciunii şi i-a răspuns: „Mărite Preot, am citit atent toate plăcile. Nicăieri nu am întâlnit o înțelepciune mai mare. Ea cuprinde cele mai profunde legi date omului pe pământ. Şi aceste legi nu se pot compara în dreptate şi adevăr cu nici unele în lume”.

[136]Marele Preot I-a răspuns: „Noi credem în Dumnezeu şi ştim că El are toată înțelepciunea din care sorbim şi noi stropi atâta cât El ne dă. [137]Sunt în lume şi alte popoare care au denumiri diferite date zeilor lor şi şi-au făcut legi după care se conduc, precum sunt Legile Lui Moise de pildă. [138]În spatele legilor lor este numele unui personaj în care cred ei. [139]Dar zeii sunt diferiți pentru toți, oricât ar spune oamenii că ei sunt aceiaşi şi că doar denumirile lor diferă. [140]Şi atâta timp cât popoarele văd divinul prin ochiul lor propriu, zeii numiți de ei nu sunt aceiaşi, că şi caracteristicile, care li se atribuie, sunt altele. [141]Noi oamenii înțelegem doar frânturi din lumea pe care ne-o prezintă zeii. Şi de aceea îi numim cum credem noi mai bine că ar fi. [142]Să-mi spui acum, ce zei sunt cei la care se închină poporul iudeu, cel al mamei Tale?”

[143]Atunci Iisus i-a răspuns: „Zeului Cel mare I se spune Iehova. [144]Sunt şi alți zei mai mici cărora Li se spun Elohim. [145]Sunt multe violențe scrise în scriptura iudeilor. Omului care o citeşte atent i se rupe inima când află despre atâtea omoruri şi dezastre. Ar fi mult prea multe de spus ca să le enumăr.

[146]Şi Marele Preot a zis: „Din păcate cei care urmează învățăturile care preamăresc violența, în numele unui zeu bun doar cu numele, vor avea parte de violență. Nu încape îndoială de aceasta. [147]Străbunul nostru Zamolxe ne spunea că cel care ridică sabia, de sabie va muri, şi cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte. [148]Noi nu facem sacrificii sângeroase, nu oferim zeilor nimic, că zeii nu au nevoie de ofrandele noastre, ci doar de credința noastră în bine. [149]În schimb dăm oamenilor ceea ce vrem să primim din partea zeilor, deşi ştim că tot oamenii sunt cei care ne dau ceva din ce este bun. [150]Dar zeii sunt intermediarii

ofrandelor făcute de cei buni pentru menținerea bineții între oameni. [151]Că ofranda trebuie să fie binețe făcută de cei buni altor oameni ca ei să ştie ce este binele şi să facă la fel altora. Şi aşa binele merge din om în om".

[152]Iisus a ascultat cu mare atenția vorbele Marelui Preot. Şi-Şi zicea: „Oare poporul mamei Mele poate învăța vreodată această înțelepciune a sufletului?" [153]Iisus se gândea ca într-o zi să facă ceva pentru poporul lui Israel, pe care-l iubea ca pe mama Sa Maria, astfel ca neamul iudeilor să cunoască înțelepciunea Lui Dumnezeu şi să-şi salveze sufletele.

[154]În altă zi Iisus vorbea cu preotul Casian şi-i spunea: „Se ştie că Zeul Zamolxe este Fiul Lui Dumnezeu. Mă întreb dacă Dumnezeu mai are şi alți fii?"

[155]Preotul Casian I-a răspuns: „Zamolxe a fost primul om dintre daci căruia oamenii Îi spuneau Fiul Lui Dumnezeu. [156]Dar orice om poate fi numit Fiul Lui Dumnezeu dacă-I trăieşte spiritul ca duh al înțelepciunii. [157]A-i spune cuiva că este Fiul Lui Dumnezeu înseamnă că acea persoană este trează în duh şi această trezvie vine de la Dumnezeu, căci omul se află cuprins de Duhul Lui Dumnezeu. [158]Miezul conştiinței omului este Dumnezeu, şi atunci când avem starea de trezvie ne găsim în Dumnezeu.

[159]Şi Iisus i-a zis preotului Casian: „În poporul mamei Mele, neamul iudeilor, Duhului Domnului I se spune Duhul Sfânt".

[160]Preotul Casian a răspuns: „Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are şi Duhul Sfânt. Străbunul nostru Zamolxe avea Duhul Înțelepciunii".

[161]Iisus şi-a amintit de botezul făcut Lui de către tatăl Său Pandera şi a zis: „Părinte Casian, află că la botezul Meu, tata M-a numit Fiul Lui Dumnezeu".

[162]Şi preotul Casian i-a răspuns: „Noi ştim că Pandera, tatăl Tău, Te-a botezat în Legea strămoşească când erai acolo în Galileea Iudeii. Te-a numit pe drept, Iisus Fiul Lui Dumnezeu".

[163]Într-una din zile Iisus asculta o lecție ținută de preoteasa Miruna care vorbea despre sărbătorile importante ale dacilor: „La noi dacii, rumânii, cea mai mare sărbătoare a anului este cea a Crăciunului. [164]În acea zi, aflată la câteva zile de la începutul iernii, atunci când ziua este egală cu noaptea, s-a născut zeul nostru Zamolxe. [165]Dar noi numim sărbătoarea Crăciun după numele tatălui Lui Zamolxe, care avea obiceiul să împartă daruri oamenilor în ziua când i se născuse feciorul Zamolxe. [166]Şi ținem acest obicei şi astăzi, şi toți ne bucurăm când vine Crăciunul care va rămâne aşa din veac în veac, cât va fi lumea. [167]O altă sărbătoare este cea de la începutul primăverii când ne amintim de ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe. [168]Şi mai serbăm venirea verii în ziua de Sânziene, iar în tot cursul anului îi cinstim pe strămoşi la sărbători cu veselie şi pomeni.

[169]Multe zile Iisus a învățat despre sărbătorile străbune ale tracilor. Şi pe toate le ştia şi le urma.

[170]Iisus a cunoscut puterea cuvântului aşa cum era folosit la daci. [171]El deja cunoştea din Iudeea şi Egipt multe cuvinte care aveau putere. [172]Într-o zi

preoteasa Simina I-a spus: „Noi credem în puterea invocației. Deşi invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea şi trupul celui care o face şi prin aceasta de a-l însănătoşi şi a-l ține sănătos pe acel om. [173]Dar trebuie credință, „cel puțin cât un bob de muştar", zicem noi".

[174]De atunci Iisus Îl invoca zilnic pe Zeul Zamolxe. [175]Şi într-o seară, pe când se ruga la focul sacru, Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste Iisus. [176]Atunci s-au deschis cerurile şi Iisus a văzut pe Zamolxe şi pe zeii şi zânele Lui în cerul de purpură. Şi Dumnezeu era şi El acolo.

[177]Au trecut doi ani de când Iisus se afla la învățătură la Sarmisegetuza. [178]Împlinise deja optsprezece ani şi într-o zi a fost hirotonisit preot deceneu. [179]Un mare sobor de preoți, toți înveşmântați în alb, aşa cum se îmbrăcau preoții dacilor, au preamărit pe Domnul Dumnezeu şi pe străbunul Zamolxe. [180]Atunci a asistat la investitura Lui Iisus şi Marele Preot Iulian care ieşea rar să fie văzut de popor. [181]În seara hirotonisirii s-a aprins un mare foc sacru. [182]Rugul Lui Zamolxe a fost condus de Iisus Însuşi care-Şi spunea: „De lumina focului sacru are nevoie şi neamul mamei Mele Maria".

[183]Pandera lipsise de la serviciul militar din armata romană de patru ani. Şi a trebuit să se întoarcă la cohorta Sagittariorum în Iudeea. [184]Iisus a rămas în Dacia să-Şi facă datoria de preot.

[185]Tot umblând pe pământurile dacilor, Iisus a ajuns la vârful de munte Omu. [186]Şi oamenii I-au spus că acolo sălăşluia duhul Zeului Omu. [187]Iisus a stat un timp acolo şi în fiecare zi făcea un foc sacru pe vârful de munte la altarul zeului şi se ruga. [188]Şi a mai aflat despre credința în Zeul Omu că era mai veche decât cea în Zeul Zamolxe, şi că în vechime Zeului Dumnezeu I se spunea Omnezeu. [189]Pentru credința Lui Iisus în Zeul Omu, oamenii au deprins să-I spună Iisus Fiul Omului. Şi aşa I-a rămas numele, pe unde mergea toți Îi spuneau Iisus Fiul Omului.

[190]În anii ce au urmat, Iisus a mers peste tot în ținuturile tracilor de la marea cea mare pe văile fluviului sfânt Istru şi mai sus de el până hăt departe la apele Tibiscos şi Tyras, şi în toți munții dintre ape. [191]Într-un loc la munte Iisus a întâlnit-o pe Lilia şi a luat-o de nevastă, că Lilia era întruparea Bendisei, soața Lui Zamolxe. [192]Că-Şi spunea Iisus: „Bărbatul se împlineşte prin femeie, şi femeia prin bărbat".

[193]Şi amândoi, Iisus şi Lilia, au mers pe vârful Omu. [194]Şi acolo au aprins focul sacru şi s-au rugat Zeului Omnezeu. Au spus Jurământul Iubirii Sacre şi aşa s-au căsătorit. [195]Iisus i-a spus Liliei: „Părinții mei, în Iudeea, şi-au spus Jurământul Iubirii Sacre pe un vârf de munte. Şi după ce s-au căsătorit, tata i-a spus mamei: Eşti zâna mea, eşti Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei. [196]Şi aşa îți spun şi eu draga mea Lilia: Eşti zâna mea, eşti Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei".

[197]Iisus a adus-o pe Lilia acasă la Sarmisegetuza şi au stat acolo. [198]Şi Lilia, Îi vorbea cu dulceață în glas, Îl numea Domnul Meu, şi-L încuraja pe Iisus în tot ce făcea.

[199]Ca preot al Zeului Zamolxe, Iisus mergea pe la neamurile tracilor, cum făcuse în vechime şi străbunul Său Zamolxe.

[200]Vremea a trecut şi Iisus împlinise treizeci de ani. Şi într-o seară, pe când

stătea la focul sacru, a avut o viziune
când îngerul Gavriil I-a grăit: „Du-te la
neamul mamei Tale Maria să le dai
lumină sufletelor!”

201Şi Iisus a vorbit cu preotul Antim,
care era atunci Mare Preot al tuturor
tracilor. Şi Marele Înțelept L-a sfătuit pe
Iisus să plece degrabă în Iudeea.

202Apoi Iisus a strâns un sobor de
preoți şi le-a zis celor adunați: „A sosit
vremea să merg la neamurile mamei
Mele. Iudeii sunt un popor care are
nevoie de lumina Domnului şi de calea
cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. Că mai
marilor iudeilor le lipseşte lumina
sufletului”.

203Atunci preotul Gherase i-a răspuns:
„Cum doreşti aşa să fie, preote Iisus. Noi
în Dacia te vom aştepta cât va fi lumea
lume. 204Ştim că sufletul Tău va fi mereu
printre urieşii neamului, că nu degeabă
Ți se spune Iisus Fiul Omului. Să mergi
sănătos şi să te întorci cu bine!”

205În noaptea aceea Iisus a avut un vis.
Se făcea că Zeița Bendisa, soția Lui
Zamolxe, Îi spunea: „Să iei aminte să
dezlegi femeile din lanțurile robiei la
demonii zămisliți de mințile bărbaților
cuprinşi de întuneric. 206Că atâta timp cât
femeia este ținută roabă unor demoni
închipuiți, bărbații îşi pierd mințile şi se
vor omorî între ei mânați fiind de
duhurile cele rele ale întunericului. Că
femeia ținută în robie naşte demoni.
207Dezlegarea femeii din robie este cheia
misiunii tale la iudei”. 208Apoi Lui Iisus
I-a apărut în vis zeița Vesta care-I zicea:
„Să le spui oamenilor că focul sacru este
cel care purifică, vindecă şi duce
dorințele la Dumnezeu. Şi atâta timp cât
oamenii vor şti să cate puterea focului
sacru, mințile lor vor ieşi din întuneric la
lumină”.

209Şi Zeul Dumnezeu stătea în cerul
Lui de purpură şi se îngrijea de Iisus că
venise vremea lucrării Domnului.

CAPITOLUL 6

Iisus revine în Iudeea la vârsta de treizeci de ani. Ioan Botezătorul. Botezul Lui Iisus în Iordan. Învățăturile Lui Iisus. Profețiile Lui Iisus şi sfârşitul lumii.

1Iisus avea treizeci de ani când s-a
reîntors în Nazaretul Galileii. 2Lipsise
mulți ani de acolo şi oamenii care-L ştiau
de copil, L-au recunoscut. 3Iosif, tatăl
adoptiv, murise. 4Mama Sa Maria L-a
primit cu dragă inimă şi cu multe lacrimi.

5Rând pe rând Iisus S-a întâlnit cu
rudele şi prietenii, dar cel mai mult L-a
impresionat Ioan, vărul Lui, care
conducea gruparea esenienilor. 6Ioan ştia
de visul mamei sale Elisabeta despre el şi
despre Iisus. 7Şi Iisus i-a vizitat pe
esenieni în peşteri, unde locuiau în
pustiul Iudeii, şi li s-a alăturat. Dar nu
stătea cu ei.

8Iisus s-a înscris la şcoala rabinică să
fie rabin ca să poată învăța norodul în
templu şi în sinagogi. După un an de
învățătură a ieşit rabin.

9Era timpul când Ioan propovăduia
chemând oamenii la pocăință, botezându-
i pe mulți în râul Iordan spre iertarea
păcatelor. 10Îi povățuia să fie darnici cu
cei săraci, să nu nedreptățească pe
nimeni, să nu mituiască şi să nu se lase
mituiți, şi să nu învinuiască pe nimeni pe
nedrept. 11Şi mulți se întrebau: „Nu
cumva el este Mesia?” 12Dar Ioan le-a
spus: „Eu vă botez cu apă, dar curând
vine Cel ce este mai mare decât mine,

care vă va boteza cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt”.

[13]Şi Ioan Botezătorul îi certa pe fariseii şi saducheii care veneau la el, dar nu vroiau să fie botezați, zicându-le: „Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia ce va să fie? [14]Veniți să vă botez cu apă spre pocăință că iată securea stă la rădăcina pomilor, şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc”. Dar ei tot nu ascultau.

[15]Şi Iisus a venit şi El să fie botezat, dar Ioan I-a zis: „Cum aşa? Tu vii la mine să te botez? Eu sunt cel ce are trebuință să fie botezat de Tine care botezi cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt. Eu botez doar cu apă”.

[16]Dar Iisus i-a spus: „Fă asta ca să se plinească prorocirile”.

[17]Ioan L-a botezat pe Iisus în râul Iordan. Şi cum a ieşit El din apă iată cerurile s-au deschis. Duhul Domnului a venit deasupra Lui ca un porumbel şi Iisus a auzit un glas din cer spunând: „Tu eşti Fiul Meu Cel iubit, întru Tine binevoiesc!”

[18]Şi Iisus îi învăța pe oameni în templu şi în sinagogi. [19]Mulți au rămas uimiți de învățătura Lui şi se minunau că ce auzeau le părea ceva nou. [20]Şi El le zicea: „Învățătura mea mântuie şi este tainică. Oricine va afla înțelesul cuvintelor Mele nu va gusta moartea”.

[21]Şi unii L-au întrebat: „Învățătorule să ne spui ce este mântuirea şi ce este nemurirea?”

[22]El le-a zis: „Mântuirea este atunci când omul înțelege că sufletul lui este nemuritor, chiar dacă într-o zi trupul îi va muri. [23]Cel mântuit este ca cel care se naşte din nou în spirit, deşi trupul în care se găseşte sufletul lui îi este acelaşi. Aşa omul va fi eliberat de moarte în veac, căci este ca născut din nou atunci când înțelege că sufletul lui nu are moarte”.

[24]Se credea pe atunci că era vremea să vină Mesia lui Israel, să salveze poporul de cuceritori şi să mântuie sufletele cele rătăcite. [25]Şi unii au crezut că Iisus este Acela şi L-au urmat. [26]Şi Iisus îi boteza cu apă vie, foc sacru şi Duhul Înțelepciunii, şi ei Îi deveneau ucenici.

[27]De multe ori ucenicii stăteau cu Iisus la focul sacru şi El îi învăța: „Vedeți voi acest foc? Să luați aminte că fără focul sacru rugăciunile voastre nu sunt primite pentru că se pierd”.

[28]Şi Simon, zis şi Petru, unul dintre ucenicii Săi, L-a întrebat: „De ce Doamne rugăciunile se pierd fără focul sacru?”

[29]Iisus i-a răspuns: „Să nu credeți că dacă vă rugați la Domnul, El Îşi pleacă urechea să asculte ce-I spuneți voi. Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziți şi atunci rugăciunea vă este împlinită. [30]Focul sacru este cel care face legătura voastră cu Domnul, iar apa vă purifică să primiți lumina focului sacru mai uşor. Acea lumină vă va merge direct în inimi. [31]Şi când toate acestea sunt făcute atunci rodul lor este umplerea cu Duhul Înțelepciunii”.

[32]Şi toți ucenicii ştiau că Iisus când se ruga aprindea focul sacru. Şi aşa făceau şi ei.

[33]Mulți oameni au crezut în El şi L-au urmat, dar El păstra marile taine doar pentru ucenicii Săi cărora le zicea: „Tainele Mele vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele. [34]La mulți Eu le vorbesc în pilde ca ei să priceapă. [35]Şi luați aminte că pentru toți

oamenii înțelepciunea înalță şi iubirea
zideşte”.

[36]Într-o zi Iisus le vorbea oamenilor
dând pilda semănătorului astfel: „Un
semănător a ieşit să semene semințe. [37]Pe
când semăna el, o sământă a căzut lângă
drum şi a fost călcată în picioare şi au
mâncat-o păsările. [38]Şi altă sământă a
căzut pe o piatră umedă şi a răsărit, dar s-
a uscat când piatra s-a uscat. [39]Şi altă
sământă a căzut în mijlocul spinilor şi
crescând împreună cu spinii a fost până
la urmă înăbuşită. [40]Şi altă sământă a
căzut pe pământul cel bun şi a crescut
bine şi a făcut mult rod”.

[41]Apoi toți L-au rugat să le spune ce
însemna parabola aceea. [42]Iisus le-a zis:
„Să luați aminte că sămânța e cuvântul
Domnului. [43]Cea căzută lângă drum este
în acei oameni care, deşi aud, nimic bun
nu se prinde de ei. [44]Sămânța căzută pe
piatră este în acei care când aud cuvântul
Domnului îl primesc cu bucurie şi cred o
vreme, dar apoi când sunt încercați se
leapădă, că sămânța din ei nu a prins
rădăcină. [45]Iar sămânța căzută între spini
este în cei care aud învățăturile cele
bune, dar sunt amăgiți de grijile lumii şi
de plăcerile vieții şi sămânța din ei nu
poate rodi. [46]Dar cea mai bună este
sămânța căzută pe pământ bun şi ea se
află în cei care aud cuvântul Domnului
şi-l urmează neabătuți şi viața le este
roditoare”.

[47]Odată Iisus era la templu cu ucenicii
Săi. Şi a văzut cum oamenii bogați
puneau bani de aur în cutia milei. [48]Şi a
văzut-o şi pe o văduvă săracă punând
acolo doi bănuți de aramă.

[49]Apoi Iisus le-a spus: „O văduvă
săracă a pus doi bani de aramă în cutia
milei, dar cei bogați au pus bani de aur.
Adevăr vă spun că această văduvă a dat
mai mult decât toți, fiindcă ea a dat tot ce
avea, din sărăcia ei, dar cei bogați au dat
din prisosul lor”.

[50]Şi oamenii l-au mai rugat: „Să ne
vorbeşti învățătorule despre milă”.

[51]Atunci Iisus le-a spus: „Cel care are
milă de oameni va primi şi el milă de la
oameni. [52]Să nu vă semețiți în viață că nu
ştiți soarta cum vă este. [53]Şi dacă
prisoseşti ceva, caută să-i ajuți şi pe alții,
că multe vă stau în casă degeaba, dar pot
fi bune şi de folos pentru alții. [54]Când
faci bine, la alții, de asta să nu ştie
nimeni, ci doar Domnul. [55]Că omul este
mai bine să ştie că ajutor i-a venit de la
Domnul şi să nu-l cunoască pe omul care
i-a făcut bine. [56]Şi atunci cel căruia i s-a
făcut bine îi priveşte pe toți oamenii cu
bunătate, că-şi zice că poate unul dintre
ei îi este binefăcătorul. [57]Pe rude şi pe
prieteni să nu-i lăsați la ananghie că ei
sunt cei cu care vă trăiți viața dată de la
Domnul şi aveți datorii unii față de alții
din alte vieți trăite împreună. [58]Mila față
de alții este mâna de ajutor pe care ți-o
întinzi singur când vei avea vreodată
nevoie. [59]Şi luați aminte că cine dă, lui îşi
dă, şi cine fură de la alții, de la el fură.
[60]Nimeni nu poate să înşele pe Domnul,
ci se înşeală singur. [61]Şi aşa să aveți milă
unii de alții ca de voi înşivă”.

[62]Mulți vedeau că Iisus vindeca şi
tămăduia şi se întrebau cu ce putere face
aceasta.

[63]Într-o zi, pe când Iisus era cu
ucenicii şi stăteau strânşi în jurul unui
foc sacru, a venit la ei un om care avea
fiul bolnav. Şi Iisus l-a întrebat despre
băiat şi omul I-a spus totul. [64]Atunci
Iisus a zis: „Dar de ce nu vrei tu să-l
vindeci?”

[65]Omul a răspuns: „Eu aş vrea să-l
vindec, dar nu pot”.

[66]Iisus a spus: „Dacă tu poți crede,
toate-i sunt cu putință celui care crede”.

[67]Şi îndată tatăl copilului a zis cu
lacrimi în ochi: „Cred Doamne! Ajută
necredinței mele!”

[68]Atunci Iisus le-a spus ucenicilor:
„Să aveți credință în Domnul. [69]Pe toate
câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați
şi primit, şi le veți avea. [70]Iar când stați şi
vă rugați, iertați orice aveți împotriva
cuiva, pentru că şi Tatăl vostru Cel din
Ceruri să vă ierte vouă greşelile voastre.
[71]Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl Cel
din ceruri nu vă va ierta vouă greşelile”.

[72]Şi Iisus i-a zis omului care avea fiul
bolnav: „Mergi acasă şi credința ta îți va
arăta ce să faci. Şi copilul ți se va
însănătoşi”. Şi aşa a fost.

[73]Şi pe când Iisus se afla în templu, au
venit la El fariseii şi cărturarii aducând
cu ei o femeie prinsă în adulter. [74]Şi I-au
spus Lui Iisus: „Învățătorule, iată pe
această femeie care a fost prinsă
săvârşind adulter. [75]Moise prin Lege ne-a
poruncit ca pe aceste femei să le omorâm
cu pietre. Să ne spui atunci ce să facem?”

[76]Atunci Iisus i-a privit îndelung şi le-
a zis: „Credeți voi oare că această femeie
a săvârşit adulter singură? Credeți voi că
ea este mai vinovată de moarte decât
bărbatul cu care a săvârşit adulter? Unde
este bărbatul cu care ea a săvârşit
adulter? [77]Legea lui Moise o condamnă
numai pe femeie şi nu zice nimic despre
bărbatul adulter. [78]Dacă voi credeți că ea
trebuie omorâtă cu pietre atunci să-l
aduceți aici şi pe bărbatul cu care ea a
săvârşit fapta. [79]Şi când va veni aici
bărbatul adulter atunci vom vedea ce este
de făcut”.

[80]Şi toți care au auzit au rămas uimiți
de răspunsul Lui că ştiau cu cine femeia
săvârşise adulter, un bărbat dintre
fruntaşii iudeilor.

[81]Şi Iisus le-a mai zis: „Şi v-ați
întrebat oare de ce femeia a săvârşit
adulter? Toți vă grăbiți să dați cu pietre
într-o femeie care cade şi nu vă gândiți la
sufletul ei suferind. [82]Că femeia
săvârşeşte adulter când nu găseşte
bucurie în casa ei. [83]Şi voi toți ştiți asta,
dar urmați orbeşte nişte legi care vă
îndeamnă la pedeapsă şi răzbunare.
[84]Uitați-vă la relele lumii, că ele vin de la
asuprirea femeii, care dacă nu are lumină
în suflet naşte demoni, şi aşa lumea se
umple de suflete întunecate”.

[85]Şi atunci fariseii şi cărturarii au lăsat
femeia să plece.

[86]După ieşirea femeii afară din
templu, Iisus le-a vorbit tuturor despre
iertare: [87]„În Lege se scrie că omul
trebuie să plătească ochi pentru ochi şi
dinte pentru dinte. [88]Dar eu vă spun ca să
iertați greşiților voştri care-şi îndreaptă
greşelile lor şi care se smeresc în fața
Domnului după ce au făcut răul. [89]Că
iertarea este darul Domnului, iar cei care
se pocăiesc sunt iertați de Domnul. [90]Şi
dacă Domnul iartă atunci să iertați şi
voi”.

[91]Altă dată oamenii L-au întrebat pe
Iisus: „De ce în Legea noastră se scrie
despre un creator care este mereu gata să
se răzbune pe oameni? De ce acest
creator a cerut sacrificii ca noi oamenii
să-I arătăm credință? Oare această Lege
mai este bună şi astăzi?”

[92]Şi Iisus le-a zis: „Legea este bună
atâta timp cât serveşte poporul să nu
piară şi să fie bună înțelegere între
oameni. [93]Dar Legea nu mai poate

continua aşa cum este acum că vedem că nu-i duce pe oameni la mântuire. [94]Şi ca să se împlinească Legea Domnului, Legea de acum trebuie schimbată. [95]Şi luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu. [96]Viața este cuvântul viu al Domnului. Şi atunci veți înțelege de ce Domnul a făcut, toate câte a făcut, cu poporul lui Israel. [97]Când Legea cea nouă va fi înțeleasă de poporul lui Israel, atunci veți vedea fața cea bună a Domnului. Până acum Domnul mai mult v-a certat pentru necredință. [98]Eu vă aduc Legile Vieții care sunt ca apa vie. Şi cine bea din această apă vie nicicând nu va muri".

[99]Şi când le vorbea despre trup, minte şi suflet, Iisus le zicea: „Trupul să asculte de minte, iar mintea să asculte de sufletul curat. Când omul face tocmai invers atunci îşi duce viața în suferință".

[100]Oamenii L-au întrebat: „Să ne spui Învățătorule, oare sufletul omului, când se naşte el prima dată din Domnul, este de bărbat sau de femeie?"

[101]Iisus le-a răspuns: „Sufletul când se naşte nu este nici de bărbat nici de femeie, ci devine de bărbat sau de femeie atunci când are corp de om".

[102]Şi oamenii mai ziceau: „Înseamnă că Domnul nu este nici bărbat şi nici femeie".

[103]Iisus le-a zis: „Asta aşa este".

[104]Oamenii au mai întrebat: „Dar atunci noi de ce zicem Domnul Tatăl când am putea spune şi Mamă?"

[105]Şi Iisus le-a zis: „Mare adevăr ați spus voi acum. Că Domnul este şi Tată şi Mamă".

[106]Într-altă zi Iisus a fost întrebat: „Să ne spui Învățătorule, de ce se zice că Domnul este lumină? Oare de ce vedem mult rău în jurul nostru? De unde vine acest întuneric? Cum oare putem să scăpăm de răul şi de negura din suflete?"

[107]Iisus le-a spus: „Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [108]Şi luați seama că întunericul sufletului nu va exista când voi vă veți cunoaşte pe voi înşivă. Când omul are cunoaşterea de sine, atunci el va vedea lumina sufletului şi aşa se va mântui. [109]Şi mai degrabă să căutați aducerea luminii decât distrugerea întunericului. [110]Căci dacă omul are lumină atunci întunericul, din sufletele celor de lângă el, se va duce ca fumul. [111]În loc să criticați pe altul mai bine îi lăudați faptele bune, căci aşa îi aduceți lumină în suflet în loc să-l amărâți cu greşelile pe care le face. [112]Şi aşa veți gusta din împărăția cerurilor care nu este alta decât cea a luminii sufletelor".

[113]Şi unii ziceau: „Dar unde se găseşte atunci împărăția Domnului, că nouă ni se spune că se află în cer?"

[114]Şi Iisus le-a răspuns: „Dacă împărăția Domnului ar fi în cer atunci înaintea voastră vor ajunge acolo păsările cerului. [115]Să luați aminte că împărăția Domnului este înlăuntrul vostru şi ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaşte pe sine însuşi. [116]Şi când omul va găsi această împărăție atunci el va şti că este fiu al Tatălui ceresc. Bogat în duh este cel ce ştie aceasta".

[117]Şi mai ziceau: „Dacă împărăția Domnului este în noi şi nu în ceruri atunci nici iadul nu se află undeva în adâncuri, în şeol?".

[118]Domnul Iisus le-a spus: „Bine ați grăit voi. Că iadul este tot în voi dacă sufletele vă sunt întunecate. [119]Şi raiul şi iadul sunt în voi, că atunci când sufletul vă este luminat trăiți în rai, dar dacă vă este întunecat pătimiți în iad. [120]Şi mai luați aminte că îngerii şi dracii se aflǎ tot în voi dormind. Şi când sunteți în lumină îi treziți pe îngeri ca să vă vegheze, dar când sunteți în întuneric îi sculați pe draci. [121]Că de aceea se spune despre un om bun: „Este ca un înger!" Iar despre un om rău se zice: „Are draci!" [122]Şi nici satana nu există ca om aşa cum cred unii, ci este însumarea tuturor relelor, adică tot întunericul sufletelor şi lipsa luminii Domnului".

[123]Mulți se minunau când auzeau vorbele Lui Iisus, că ei fuseseră învățați, de arhierei şi de cărturari, că diavolul sau satana era un om care umbla mereu să-i ademenească pe toți la rele, şi avea coarne şi păr mult pe trup.

[124]Într-o zi Iisus i-a luat cu sine pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan şi au mers pe un munte înalt. [125]Şi acolo au aprins un foc sacru şi se rugau. [126]Atunci Petru, Iacob şi Ioan L-au văzut pe Iisus în lumină şi fața-I strălucea. [127]Şi Petru I-a zis: „Învățătorule, te vedem cu fața strălucind ca soarele. Să ne spui şi nouă de ce arăți astfel la chip?"

[128]Iisus a răspuns: „Aşa este cel care învie din morți, căci învierea aceasta este a cugetului nu a trupului. Atunci omul se schimbă la față pentru că sufletul îi străluceşte şi lumina lui se vede pe fața omului. [129]Şi aşa îi veți recunoaşte pe cei care învie din morți că sufletul le iese la lumină pe chip, că ei sunt ca şi născuți a doua oară. Dar ceilalți oameni, deşi mişcă şi vorbesc, ei sunt ca morții".

[130]Odată Iisus se afla pe munte cu ucenicii Săi şi-i învăța: „Dacă veți fi prigoniți pentru dreptate să nu vă temeți, că a spune adevărul înseamnă să vă aflați în lumina Domnului. [131]Pe unde umblați căutați să faceți pace între oameni că atunci fii ai Domnului vă veți chema căci pământul va fi stăpânit de cei buni. [132]Să vă fie inimile curate ca roua şi aşa Îl veți putea vedea chiar şi pe Domnul. [133]Şi când vă veți umple de Duhul Iubirii atunci totul va fi al vostru, chiar şi împărăția cerurilor".

[134]Şi ucenicii luau aminte şi se înțelepțeau în cuget şi în simțire.

[135]Pe când Iisus se afla cu ucenicii Săi, ei I-au spus: „Noi credem că Tu eşti trimis de către Tatăl la oile cele pierdute ale lui Israel".

[136]Atunci Iisus le-a zis: „Eu vin pentru toți oamenii lumii cu vorbe de la Tatăl ceresc. [137]Ceea ce vă spun Eu vouă va fi un izvor de foc pentru lume şi prin lumina acestui foc lumea se va curăța de întuneric. [138]Şi multe vor arde în lume şi multe vor pieri până când omul va învăța calea Domnului. [139]Şi cât aş vrea ca acest foc să curețe sufletele acum, dar va trece mult timp până atunci. [140]Căci Eu am venit să aduc pacea pe pământ ca să-l împac pe fiu cu tatăl său, pe fiică cu mama sa, pe noră cu soacra ei, ca omul să nu-şi țină răul în inimă".

[141]Într-o zi Iisus stătea cu ucenicii Săi sub un măslin, şi ei L-au întrebat: „Învățătorule, se ştie că sunt mulți oameni care suferă pentru credință. [142]Alții îşi pierd calea cea dreaptă de frică să nu fie asupriți şi omorâți. [143]Şi mulți nu vor să-i ajute pe cei drepți. [144]Noi ce să facem, că iată sunt unii care

fug de noi, ştiind că noi umblăm cu Tine?”

[145]Şi Iisus le-a zis: „Dacă veţi urma calea cea dreaptă lumea vă va sluji. [146]Să nu vă speriaţi când suferiţi şi sunteţi asupriţi. Acestea sunt semne ca să vă îndepărtaţi de acolo că Domnul vă împinge să nu staţi în durere. [147]Dar dacă rămâneţi în suferinţă şi asuprire înseamnă că nu ascultaţi de Domnul. [148]Voi nu trebuie să duceţi crucea suferinţei, ca să o arătaţi oamenilor, ci să purtaţi crucea luminii. [149]Şi aşa cei, care vă văd, se vor lumina şi ei când vă arătaţi în lumină, dar dacă sunteţi trişti şi obidiţi cărând în spinare crucea suferinţei, oamenii vor fugi de voi”.

[150]Iisus a văzut că uneori ucenicii se sfădeau între ei şi le zicea: „Ia seama când critici pe alţii că paiul din ochiul fratelui tău îl vezi, dar bârna din ochiul tău nu o vezi. [151]Când vei scoate bârna din ochiul tău atunci vei vedea bine ca să scoţi paiul din ochiul fratelui tău. Că aşa ai ochi de văzut şi sufletul îţi este treaz şi viaţa ţi-o trăieşti în lumină”.

[152]Când Iisus le vorbea ucenicilor despre menirea omului pe pământ, le zicea: „Amintiţi-vă că sunteţi trecători prin viaţă şi nu vă daţi sănătatea pentru adunarea bogăţiilor, care nu folosesc la nimic dacă trupul, mintea şi sufletul vă sunt bolnave. [153]Cel care iubeşte rodul să iubească şi pomul care l-a rodit şi să îngrijească de pomul roditor. Aşa şi voi să grijiţi viaţa cea bună”.

[154]Într-una din zile au venit la Iisus saducheii care spuneau că nu este înviere, dar fariseii credeau în învierea trupului. [155]Şi saducheii ca să-L umilească, pentru că auziseră că Iisus credea în înviere, I-au spus: „Din Legea noastră, lăsată de Moise, ştim că dacă moare fratele cuiva şi-şi va lăsa femeia fără copii, pe femeia lui să o ia fratele său şi să-i ridice urmaşi. [156]Şi erau şapte fraţi care rând pe rând au murit şi femeia celui dintâi a fost luată rând pe rând de fraţi căci niciunul nu a lăsat urmaşi cu ea. Dar mai apoi a muri şi femeia. Să ne spui acum învăţătorule a căruia dintre fraţi va fi femeia la înviere?”

[157]Iisus le-a răspuns: „Voi rătăciţi când spuneţi asta. Când oamenii învie din morţi nu se mai însoară şi nu se mai mărită, ci ei sunt duhuri libere în ceruri. [158]Că morţii nu învie în trup, ci în spirit”.

[159]Şi mulţi se minunau de noua învăţătură. Şi peste tot s-a dus vestea despre înţelepciunea Lui Iisus şi mulţi se întrebau: „Oare a sosit Mesia lui Israel?”

[160]Dar ucenicii vroiau să ştie ei mai întâi şi I-au spus: „Învăţătorule, noi aşteptăm venirea Mesiei Lui Israel. Şi noi ştim că Tu eşti acela după câte spui şi câte faci”.

[161]Iisus le-a zis: „Să luaţi aminte că Eu sunt Fiul Omului”.

[162]Şi ei L-au rugat: „Să ne spui şi nouă ce înseamnă aceasta”.

[163]Atunci Iisus le-a răspuns: „Omu este un zeu mare care hălăduieşte pe vârfurile cele înalte ale munţilor. [164]Şi în vechime străbunii voştri îl adorau pe acest zeu pe înălţimi unde ei făceau focuri şi se rugau Lui. Aşa au făcut şi patriarhii şi Moise. [165]Şi Zeul Omu nu este altul decât Tatăl ceresc că altarele Lui se află numai pe vârfurile cele înalte ale munţilor ca să fie cât mai aproape de cer”.

[166]Ucenicii I-au spus atunci: „Nu încape îndoială că dacă Tu eşti Fiul Omului eşti Fiul Tatălui, care ştim că-L va trimite pe Mesia ca să ne izbăvească”.

[167]Într-o zi Iisus învăța poporul în sinagogă şi le-a spus: „Eu arăt lumină lumii. Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții veşnice. [168]Orice om care este luminat este lumină pentru întreaga lume. [169]Şi când urmați un om luminat aveți lumină vieții”.

[170]Într-o zi Iisus se afla într-o sinagogă şi oamenii L-au întrebat: „Eşti Tu oare Fiul Domnului? Nouă să ne spui acum învățătorule”.

[171]Iisus le-a răspuns: „Eu sunt Fiul Domnului în spirit nu în trup, că în trup sunt fiul tatălui care m-a zămislit cu mama Mea Maria”.

[172]Şi uneori când vorbea în templu, Iisus îi critica pe farisei şi pe cărturari zicând: [173]„Aceşti învățători sunt ca paznicii care au încuiat uşile la casa cunoaşterii şi au luat cheile, dar nici ei nu intră, nici nu lasă pe alții să intre acolo. Judecați dacă este bine ce fac ei care se cred sfinții lui Israel”.

[174]Şi Iisus le-a spus fariseilor: „Decât să vă deschideți ochii, ca să vedeți adevărul, preferați să scoateți ochii celui care vi-l arată. Uitați-vă la voi cât de rătăciți sunteți”.

[175]Mulți cărturari se opuneau învățăturilor pe care Iisus Le dădea norodului. Şi au vrut să nu-L mai iubească poporul şi au răspândit vorba că Iisus nu era iudeu întru-totul ci că-L avea ca tată pe Pandera, nu pe Iosif. Şi-I spuneau Ieşua ben Pandera (Iisus fiul lui Pandera).

[176]Într-una din zile, Nicodim, un fruntaş al iudeilor, a trimis Lui Iisus vorbă că ar dori să-L vadă. [177]Iisus l-a chemat, şi Nicodim I-a zis: „Învățătorule, multe se spun despre Tine şi învățătura Ta. [178]Eu aştept împărăția Domnului, ca mulți alții, dar rogu-Te să-mi spui dacă eşti Tu Mesia Cel aşteptat de iudei, Izbăvitorul nostru? [179]Eu nu ştiu ce să mai cred. Am auzit şi am văzut chiar eu însumi câte minuni faci, dar sunt îndoit de ce spun arhiereii şi alți bătrâni de la templu, că învățătura Ta rătăceşte poporul în loc să-l ducă pe calea cea dreaptă”.

[180]Atunci Iisus i-a răspuns: „Nicodime, află că eu vreau să izbăvesc acest popor, dar nu m-am numit niciodată Mesia, ci sunt Fiul Omului, şi am mari puteri de la Tatăl. [181]Sunt mulți dintre iudei care vor să facă din Mine un om cum şi-au închipuit ei. Aşa au făcut şi cu vărul mea Ioan, cel care boteza în Iordan. [182]Ioan le-a zis răspicat că nu este Ilie, cel care trebuie să vină să netezească pe calea Lui Mesia, dar ei nu l-au crezut. Şi Ioan a murit ucis de oamenii lui Irod Idumeul. [183]Eu, deşi umblu de ceva timp cu ucenicii Mei, am văzut că ei tot n-au priceput învățătura Mea care predică înțelepciunea nu sfințenia. [184]Iudeii nu pot ieşi uşor din vina păcatului etern care li se predică de veacuri şi veacuri. Şi de aceea ei cred că sfințenia este necesară pentru salvarea sufletului. Şi multe altele cred ei în mod greşit. [185]De pildă fiecare ar vrea să fie nemuritor în trup, pe când eu propovăduiesc nemurirea sufletului”.

[186]Şi a mai spus Nicodim: „Unii zic că eşti Mesia, alții că nu eşti, Tu le spui că nu eşti Mesia, unii te cred, dar alții insistă că eşti. Unii vor să te omoare, alții vor să moară pentru tine. Cum oare se vor termina toate astea?”

[187]Atunci Iisus a răspuns: „Vreau să aduc o lumină de speranță acestui neam necredincios. Lupta mea pentru adevăr nu este terminată. [188]Acest neam se află

într-o mare rătăcire care le-a adus multă suferință. [189]Să nu uităm sclavia din Egipt, risipirea celor zece triburi ale lui Israel de către asirieni, distrugerea templului lui Solomon şi captivitatea babiloniană. [190]Multe alte dureri îi aşteaptă în viitor dacă ei nu vor părăsi răutățile în care trăiesc. [191]Crezi tu oare Nicodime că Domnul degeaba a făcut ca neamul iudeu să sufere?"

[192]Şi de atunci Nicodim I-a devenit ucenic Lui Iisus, dar nu umbla cu cei doisprezece care erau Simon zis Petru cu fratele lui Andrei, Iacob al lui Zevedeu cu fratele lui Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei vameşul, Iacob al lui Alfeu, Levi zis Tadeu, Simon Canaaneanul şi Iuda Iscarioteanul.

[193]Într-o zi, pe când Iisus se găsea în templu şi vorbea mulțimii, unii admirau pietrele şlefuite şi odoarele.

[194]Şi Iisus le-a zis: „Le vedeți voi pe toate acestea? Adevăr vă grăiesc că acest templu va fi dărâmat şi se va risipi. [195]Că Domnul nu uită vărsarea de sânge făcută când templul acesta s-a dat în folosință pe timpul profetului Zaharia. [196]Şi Zaharia le-a spus să nu se facă ucideri de animale la templu, dar ei nu au ascultat şi au jertfit o sută de tauri, două sute de berbeci şi patru sute de miei. [197]Şi de-a pururea, oricine va mai construi ceva pe aceste locuri, va avea parte de sânge şi de suferință. Că jertfă sângeroasă nu poate să fie temelie bună".

[198]Odată ucenicii vroiau să ştie despre viețile lor de dinainte, că Iisus le spusese că sufletul nemuritor al omului trecea dintr-o viață în alta şi locuia mereu în alt corp.

[199]Şi Iisus le-a spus: „În viitor din ce în ce mai mulți oameni îşi vor aminti viețile pe care le-au trăit înainte. Ei vor fi cei ale căror suflete se vor apropia de Tatăl ceresc. [200]Şi voi dacă vă rugați la Tatăl şi stați aproape de focul viu, veți primi această cunoaştere a vieților de dinainte".

[201]Mulți iudei vedeau vremurile tulburi pe care le trăiau şi câtă nedreptate şi răutate era în lume. [202]Într-o zi câțiva L-au rugat: „Doamne, să ne vorbeşti despre sfârşitul lumii, că în vechime profeții noştri au spus că odată va veni sfârşitul timpului".

[203]Atunci Iisus le-a zis: „De demult părinții voştri au crezut în sfârşitul lumii, atunci când vor fi multe suferințe şi pagube pentru întregul pământ. [204]Dar luați aminte că sfârşitul lumii este când mintea omului se curăță de relele pe care le gândeşte, că este vorba de lumea rea pe care au creat-o ei în mințile lor întunecate. [205]Şi mulți citesc şi puțini pricep scripturile. [206]Şi aşa cum spune profetul Daniel, la acele vremuri „mulți vor fi aleşi şi înălbiți şi încercați prin foc şi sfințiți" şi de asta doar „cei înțelepți vor avea cunoaşterea". [207]Tot Daniel spune că trebuie să înceteze jertfa. [208]Că jertfa cu sânge nu e bună, zeii nu au nevoie de jertfe. [209]Oamenii, în loc să ucidă animalele de sacrificiu, mai bine să jertfească în focul sacru relele şi întunericul din ei, şi aşa să se purifice. [210]Cât priveşte lumea, pe care o vedeți cu ochii, ea va avea odată un sfârşit ca toate cele lumeşti, dar este departe ceasul acela când se vor duce şi pământul şi soarele şi stelele. [211]Voi să căutați să ştiți despre sfârşitul lumii rele din voi nu de lumea pământească şi cea a stelelor, că lumea din mințile voastre e cea care vă ține în rătăcire".

[212]Altă dată Iisus era doar cu ucenicii cei mai apropiați şi ei L-au întrebat: „Ce se va întâmpla la acele vremuri de pe urmă?”

[213]Iisus le-a răspuns: „Când sufletele se vor trezi în oameni, la acele timpuri şi trupurile le vor deveni cu adevărat vii şi mințile lor se vor scutura din adormire. [214]Fără trezirea sufletului omul nu trăieşte cu adevărat, că este aidoma ființelor ale căror vieți sunt ca fumul. [215]Şi părăsind trupul lor de țărână, oamenii treziți vor fi întocmai ca zeii. Asta înseamnă că se deschid cerurile şi că oamenii intră într-o împărăție nouă. [216]Şi toate acestea se întâmplă când omul deschide cu chei potrivite cele şapte temple din el şi găseşte acolo dărnicie, plăcere, pace, iubire, încredere, dreaptă judecată şi trezire a sufletului. [217]Şi eu voi fi cu voi dacă veți bate la porțile acestor temple unde veți gusta din pomul vieții care este în raiul Domnului aflat în voi”.

[218]Şi ucenicii L-au mai întrebat: „Cum oare vei fi cu noi Doamne în timpurile de pe urmă?”

[219]Atunci Iisus le-a răspuns: „La acele vremuri Fiul Omului va coborî pe pământ cu multe suflete ale îngerilor luminii, că Eu voi fi în sufletele lor. [220]Şi multe suflete din întuneric se vor întrupa şi ele. [221]Şi din cerul de purpură vor veni pe pământ mulți îngerii ca să fie lumină celor aflați în întuneric. [222]Şi veți coborî şi voi odată cu îngerii cei mari, că veți fi îngeri mari şi veți avea trupuri, dar eu voi fi doar parte din sufletele voastre în care va fi lumina Mea. [223]Şi la timpul acela, ce va veni, oamenii vor învăța de la îngerii luminii ce este iubirea şi vor învăța de la sufletele coborâte din întuneric ce nu este iubirea. [224]Şi lumina sufletelor va fi aşa de mare că se vor albi toate sufletele care au trăit vreodată pe pământ. [225]Dar va trece mult timp până se vor înfăptui toate acestea”.

CAPITOLUL 7

Pandera vine la Ierusalim. Iisus îi alungă pe vânzătorii din templu. Vicleşugul celor de la templu. Cina cea de Taină. Pe Muntele Măslinilor. Trădarea lui Iuda şi prinderea Lui Iisus. Lepădarea lui Petru. Iisus în fața sanhedrinului. Pilat şi Irod Îl judecă pe Iisus. Iisus este condamnat la răstignire.

[1]Primăvara, devreme, Pandera sosise la Ierusalim. [2]Pe Iisus Îl observa de departe fără să-I spună că venise. Ba chiar de câteva ori Pandera a intrat în templu, îmbrăcat în haine evreieşti, şi-L asculta pe Iisus cum le vorbea oamenilor. [3]Şi se gândea Pandera cu speranță: „Cu ajutorul Lui Dumnezeu, fiul meu îi va lumina pe aceşti oameni”.

[4]Într-o zi Iisus a intrat în templu şi a văzut pe mulți care vindeau şi cumpărau. Şi le-a răsturnat mesele vânzătorilor şi i-a dat afară din templu zicându-le: „Asta-i casă de rugăciune nu peşteră de tâlhari”. [5]Arhiereii şi cărturarii au auzit cele întâmplate şi de atunci căutau să-L piardă, dar se temeau de popor. [6]La acel timp erau arhierei Anna şi Caiafa.

[7]Se apropia sărbătoarea Paştilor, a Azimelor, şi arhiereii şi cărturarii căutau să-L omoare pe Iisus. [8]Atunci s-au folosit de un vicleşug şi l-au chemat pe Iuda Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece care-L urmau pe Iisus. [9]Că-şi ziceau ei: „Dacă acest Iuda ține punga cetei lui Iisus, atunci este iubitor de arginți”.

10 Iuda s-a dus la templu şi a stat de
vorbă cu arhiereii şi cu leviţii care
păzeau la templu. 11 Lui Iuda i-au dat bani
şi s-au învoit ca el să-L dea în mâinile lor
într-un loc unde să nu fie mulţime de
oameni ca să-I ia apărarea.

12 Şi când a venit ziua de Paşti, Iisus
le-a spus lui Petru şi lui Ioan: „Mergeţi în
cetate şi ne pregătiţi Paştile ca să
mâncăm. 13 Când veţi intra în cetate să vă
uitaţi la oamenii care trec. Şi dacă veţi
vedea un om ducând un ulcior plin cu
apă acesta este semnul cel mai bun. 14 Să
vă luaţi după acel om şi la casa în care el
va intra să spuneţi stăpânului acelei case
că Eu vreau să vin cu ucenicii Mei să
mănânc Paştile într-o odaie pe care ne-o
va pregăti el acolo”.

15 Petru şi Ioan au făcut precum le
spusese Iisus.

16 La ceasul potrivit Iisus a stat la masă
cu apostolii Lui şi le-a spus: „Am dorit
foarte mult să mănânc Paştile cu voi mai
înainte ca Eu să pătimesc”.

17 Apoi Iisus a luat ulciorul cu apă, a
mulţumit Domnului, a băut apă şi le-a
spus ucenicilor: „Luaţi-l şi împărţiţi apa
vie între voi. De acum nu voi mai bea
apa vieţii cu voi până la venirea
împărăţiei Domnului”.

18 Apoi Iisus a luat pâinea, a mulţumit
Domnului şi a frânt-o în bucăţi zicând:
„Luaţi şi mâncaţi ca să vă întăriţi
trupurile. 19 Bând din apa vie şi mâncând
din azima care dă vigoare trupului este
Legea cea Nouă pe care voi să o urmaţi
întru pomenirea Mea”.

20 Aşa ucenicii au aflat că Iisus nu va
mai fi curând printre ei. 21 Şi ei vroiau să
ştie cine va rămâne să conducă grupul
lor.

22 Şi Iisus le-a dat învăţătură: „Să luaţi
aminte că legea cea nouă este iubirea de
oameni. Când omul are iubire de oameni
poate să săvârşească orice lucru bun în
viaţă, că Domnul prin oameni îşi arată
bunătatea. 23 Cel mai mare dintre voi să
fie asemenea celui mai mic. Dacă este
căpetenie să fie asemenea celui ce
slujeşte. 24 Chiar dacă Eu stau la masă cu
voi sunt asemenea celui ce slujeşte.
25 Când Eu voi merge la Tatăl Meu vă voi
rândui să veniţi şi voi acolo cu sufletele
atunci când veţi muri. Şi în împărăţia
Mea nu se bea şi nu se mănâncă, că
trupuri nu veţi mai avea. 26 Şi când veţi
sta în împărăţia Mea vor veni odată şi
vremurile de pe urmă când veţi judeca
seminţiile lui Israel. Dar mult timp va
trece de la Tatăl Meu până atunci”.

27 În sinea lui Simon Petru se îndoia de
cele spuse de Iisus şi se întreba: „Oare
cine este Tatăl Său de ne vorbeşte aşa?”

28 Iisus îl ştia bine pe Petru că adesea
îşi pierdea credinţa şi i-a spus ca să-l
întărească: „M-am rugat pentru tine ca să
nu-ţi piară credinţa cu care să-i întăreşti
pe fraţii tăi”.

29 Atunci Petru a zis: „Doamne, cu
Tine sunt gata să merg oriunde şi-n
temniţă şi la moarte”.

30 Şi Iisus i-a spus: „Ţi-o spun Eu ţie
Petre că astăzi nu va cânta cocoşul până
ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine,
cum că nu Mă cunoşti”.

31 După ce au terminat cina, Iisus a
ieşit din casă şi urmat de ucenicii Săi,
dintre care lipsea Iuda Iscarioteanul, a
plecat către Muntele Măslinilor să
aprindă focul sacru şi acolo să se roage.
32 Când a ajuns le-a zis tuturor să se roage
şi ei. 33 Dar El s-a îndepărtat ca la o
aruncătură de piatră şi îngenunchind se

ruga: „Părinte al Meu de voieşti
depărtează această suferință de la mine,
dar chiar dacă-Mi va fi greu voia Ta să se
facă!”

34 Şi când s-a întors Iisus la ucenicii
Săi i-a găsit adormiți în jurul focului, şi
acesta era un semn rău. 35 Atunci noaptea
a venit o gloată de oameni, arhiereii,
căpeteniile templului şi bătrânii ca să-L
prindă. 36 În fruntea lor se afla Iuda
Iscarioteanul care, la lumina torțelor, L-a
arătat pe Iisus celor cu care venise. 37 Iar
El i-a zis: „Mă vinzi tu pe Mine Iudo?”
Că ştia ce făcuse Iuda Iscarioteanul.

38 Iar ucenicii văzând ce avea să se
întâmple au scos săbiile. 39 Petru cu sabia
lui l-a lovit pe o slugă a arhiereului şi i-a
tăiat urechea dreaptă. 40 Dar Iisus i-a oprit
pe ucenici să lupte şi a luat urechea
rănitului, i-a pus-o la loc şi l-a vindecat.

41 Iisus era mâhnit de cei care veniseră
să-L prindă şi le-a zis: „Ca la un tâlhar
ați ieşit cu săbii şi ciomege. Când eram
în templu şi învățam norodul nu v-ați
întins mâinile asupră-Mi, că vă era frică
de popor. Iată că a sosit ceasul când
arătați că sunteți sub stăpânirea negurei!”

42 Şi iudeii L-au prins pe Iisus şi L-au
dus la casa arhiereului. 43 De departe
Petru îi urma.

44 Noaptea, cei care-L aduseseră pe
Iisus, au aprins focul în mijlocul curții şi
Petru a venit să se încălzească şi el. 45 Pe
Iisus Îl țineau deoparte în frig.

46 O slujnică l-a recunoscut pe Petru ca
unul dintre cei ce stăteau la foc şi le-a
zis: „Şi acesta era cu el!” Atunci Petru s-
a lepădat zicând: „Femeie, nu-l cunosc!”
Dar un alt om din mulțime i-a zis: „Şi tu
eşti dintre ei!” Petru iar a tăgăduit
zicând: „Omule, nu sunt!” Mai târziu un
altul, uitându-se atent la Petru, le-a zis
celorlalți: „Negreşit şi acesta a fost cu el,
că e galileean după grai”. Dar şi a treia
oară Petru nu a recunoscut zicând:
„Omule, nu ştiu ce spui!”

47 Şi atunci a cântat cocoşul, Iisus a
privit spre Petru care şi-a adus aminte de
cuvintele Domnului care-i spusese: „Ți-o
spun eu ție Petre că astăzi nu va cânta
cocoşul până ce tu de trei ori te vei
lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoşti”.
48 Şi ieşind afară din curte Petru a plâns
cu amar.

49 Când s-a făcut de ziuă au venit la
sanhedrin bătrânii poporului care erau
arhierei şi cărturari şi L-au adus acolo pe
Iisus. 50 Şi ei i-au zis: „Spune-ne nouă
dacă eşti tu Mesia?”.

51 Iisus le-a răspuns: „Ce vă voi spune
oricum nu veți crede. Dacă vă voi întreba
ceva nu-Mi veți răspunde şi nici nu Mă
veți elibera. 52 De acum Fiul Omului va
şedea în putere de-a dreapta Tatălui”.

53 Cei prezenți, nu au înțeles vorbele
Lui Iisus, care însemnau că cel care
spune adevărul dobândeşte puterea
Domnului.

54 „Eşti tu Fiul Domnului nostru?” au
întrebat ei.

55 Iisus le-a răspuns: „Nu eu spun asta,
ci voi!”

56 Şi adunarea din sanhedrin L-a
condamnat zicându-I: „Ce trebuință mai
avem de altă mărturie? Că noi înşine din
gura lui am auzit blasfemie!”

57 Şi arhiereii L-au dus în fața
guvernatorului roman Ponțiu Pilat şi L-
au pârât zicându-i: „Acest om ne
răzvrăteşte neamul împiedicându-l să dea
dajdie cezarului şi zicând că el este
Mesia Împărat”.

[58]Atunci Pilat L-a întrebat pe Iisus: „Eşti tu împăratul iudeilor? Iată iudeii, neamul tău, şi arhiereii mi te-au adus să te judec. Spune-mi ce rău ai făcut?”

[59]El i-a răspuns: „Este adevărat că Eu sunt Împăratul Iudeilor. Dar împărăția Mea nu este din lumea aceasta şi nu amenință nici o altă împărăție.
[60]Nu am slujitori ca să lupte pentru mine. Nimic rău nu am făcut.
[61]Am mărturisit pentru adevăr că împărăția Mea este în suflet”.

[62]Pilat era cunoscător într-ale filosofiei şi I-a zis: „Ştim noi oare ce este adevărul omule?”

[63]Atunci Pilat a ieşit afară la iudei şi a zis către arhierei şi către mulțime: „L-am judecat şi nu găsesc nici o vină în omul acesta”.

[64]Dar ei stăruiau că Iisus întărâta poporul şi era galileean din Nazaret.
[65]Şi Pilat i-a trimis la Irod Antipa, care era tetrarhul Galileii şi se întâmplase să fie şi el atunci la Ierusalim.

[66]Irod Antipa s-a bucurat când L-a văzut pe Iisus şi nădăjduia să vadă vreo minune săvârşită de El, din cele ce auzise că face.
[67]Şi I-a pus multe întrebări, dar Iisus nu i-a răspuns nimic.
[68]Arhiereii şi cărturarii Îl tot învinuiau, dar Irod Antipa nu L-a găsit vinovat şi ei au mers cu El înapoi la Pilat.

[69]Când Pilat i-a văzut din nou, le-a zis: „De ce ați mai venit? Pe omul acesta l-am cercetat deja în fața voastră şi n-am găsit nici o vină din cele pe care voi le aduceți împotrivă-i.
[70]Şi văd că nici Irod nu l-a găsit vinovat de vreme ce ați venit iar la mine.
[71]Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Îl voi condamna la biciuire, dar apoi îl voi elibera”.

[72]Pilat tot mai credea că arhiereii şi cărturarii nu şi-au pierdut pe de-a-ntregul simțul dreptății.
[73]Şi era atunci obiceiul ca de praznicul iudeilor guvernatorul roman să elibereze un întemnițat, pe care-l vroiau ei.
[74]Şi Pilat ştia că cel mai rău dintre întemnițați era un om numit Baraba. Atunci Pilat i-a întrebat: „Pe care vreți să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Iisus?”

[75]Atunci mulțimea, care ştia că Baraba era un criminal şi un răscolnic, a cerut sfat de la arhierei şi bătrâni.

[76]Pe când Pilat şedea în scaunul de judecată, femeia lui a trimis pe cineva la el să-i spună: „Nimic rău să nu-I faci Dreptului Acestuia, că am aflat despre El.
[77]Este un om venit din ținuturile tracilor, dar mama Lui este de aici, şi El a fost născut în Iudeea.
[78]Iudeii vor să-L omoare că El le aduce o învățătură nouă care să le lumineze mințile”.

[79]Când Pilat a ieşit şi a întrebat mulțimea pe cine să elibereze, ei au strigat să-l elibereze pe Baraba.

[80]Dar Pilat vroia neapărat să-L scape pe Iisus pe care mulțimea îi cerea să-L răstignească. Şi i-a întrebat a treia oară: „Dar ce rău a făcut omul acesta? Eu nu am găsit în el nici o vină vrednică de moarte”.

[81]Mulțimea întărâtată striga şi mai tare: „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”

[82]Pilat le-a zis: „De ce nu-l răstigniți voi, că eu nici o vină nu găsesc în el”.

[83]Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, şi după Legea noastră el trebuie să moară pentru că s-a făcut pe sine fiu al Domnului.
[84]Dar nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni că suntem sub stăpânirea romană”.

[85]Şi Pilat a intrat din nou în pretoriu,
şi-a amintit de vorbele trimise de nevasta
lui. Şi L-a întrebat pe Iisus: „De unde eşti
tu omule?”

[86]Dar Iisus nu i-a răspuns. [87]Atunci
Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii
că am putere să te eliberez sau să te
răstignesc?”

[88]Şi Iisus i-a răspuns: „N-ai avea nici
o putere asupră-Mi dacă nu ți-ar fi fost
dat de sus din cer. [89]Dacă mă condamni
n-ai nici o vină. Păcatul mare este al
celor care M-au dat în mâna ta”.

[90]Când Pilat a auzit acele cuvinte
vroia să-L elibereze pe Iisus chiar atunci.
[91]Dar iudeii l-au prins la strâmtoare şi i-
au zis: „Dacă-i dai drumul nu eşti de
partea cezarului. Ştii bine că oricine se
face pe sine împărat este împotriva
cezarului”.

[92]Şi Pilat s-a temut de uneltirile
iudeilor şi a vrut să scape de orice vină.
[93]A ieşit afară din pretoriu şi L-a adus
acolo şi pe Iisus. [94]A şezut pe scaunul de
judecată şi le-a zis iudeilor: „Iată pe
împăratul vostru care vrea să vă aducă
lumină în suflete!”

[95]Atunci ei au strigat: „Ia-l, ia-l,
răstigneşte-l!” [96]Pilat le-a zis: „Cum
asta? Pe împăratul vostru să-l
răstignesc?” [97]Arhiereii au răspuns: „Noi
nu avem împărat decât pe cezarul!”

[98]Şi Pilat luând apă şi-a spălat mâinile
în fața mulțimii zicând: „Nevinovat sunt
eu de sângele acestui om drept. De acum
pe voi vă priveşte ce faceți cu el!”

[99]Iar iudeii răspunzându-i au zis: „Nu
ne temem că facem o faptă rea. Sângele
lui să cadă asupra noastră şi a copiilor
noştri dacă greşim!”

[100]„Să fie precum ziceți” a spus Pilat
şi le-a eliberat pe Baraba.

[101]Apoi Pilat a mers în pretoriu şi a
chemat sutaşul şi câțiva soldați romani şi
le-a spus în taină: [102]„Purtați-vă mai
blând cu omul ăsta, că nu vreau să
moară. Nu-i puneți crucea suferinței în
spinare. Nimeni să nu afle vreodată ce v-
am spus eu acum”.

[103]Apoi sutaşul a pus soldații să-L
străjuiască pe Iisus şi L-au dus la
cohortă. [104]Şi aşteptau ordine de la Pilat
când să pornească să-i răstignească pe
osândiți. [105]Soldații au pregătit crucile şi
Pilat a pus să se scrie pe crucea Lui Iisus
cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti:
Acesta este împăratul iudeilor.

[106]Şi Pilat a vorbit cu Pandera, despre
care ştia că era tatăl Lui Iisus, şi i-a spus
planul lui. [107]Şi era împăcat în cuget că
n-o să încalce vorbele drepte pe care i le
trimisese femeia lui despre Iisus ca să
nu-i facă nici un rău.

[108]Apoi sutaşul cu ostaşii romani i-au
luat pe osândiți să-i ducă să-i
răstignească. Şi mulțimea venea după ei.

[109]Domnul Dumnezeu privea din cerul
Lui de purpură la zbaterile oamenilor pe
pământ şi vedea sufletele luminii şi pe
cele ale întunericului trimise în trupuri de
oameni ca să înfăptuiască planul Lui de
mântuire.

CAPITOLUL 8

Calvarul răstignirii. Înmormântarea Lui Iisus. Iisus se arată femeilor şi ucenicilor. Plecarea Lui Iisus din Iudeea.

[1]Era vinerea Sabatului şi mulțimea a
pornit cu Iisus şi cu doi făcători de rele

spre Dealul Căpăţânii. 2Şi de departe
Pandera îi urma.

3Mulţi dintre iudei au citit cele scrise
de Ponţiu Pilat pe crucea Lui Iisus.
4Arhiereii au mers la Pilat şi i-au zis:
„Nu scrie că este Împăratul Iudeilor, ci
că el a zis: Eu sunt Împăratul Iudeilor”.

5Iar Pilat le-a răspuns: „Ce-am scris,
am scris! Că doar voi aţi spus că oricine
se face pe sine împărat este împotriva
cezarului şi că nu aveţi împărat decât pe
cezarul. 6Omul ăsta trebuie să fie numit
Împăratul Iudeilor. Dacă nu este atunci
de ce l-aţi luat să fie răstignit? Ca să nu
mai fie o ameninţare pentru cezarul de la
Roma, nu? Iar dacă nu este Împăratul
Iudeilor, nu are nimeni de ce să se teamă
şi atunci ar trebui eliberat”.

7Şi arhiereii n-au mai ştiut ce să
răspundă.

8Dar ostaşii romani nu I-au pus Lui
Iisus crucea răstignirii în spinare ca să şi-
o ducă singur ca şi ceilalţi osândiţi. 9Şi
au luat pe un oarecare Simon Cireneul,
un om zdravăn, şi l-au forţat să ducă el
crucea în urma Lui Iisus.

10Femeile din Galileea care veneau cu
gloata Îl plângeau şi se văicăreau că-L
duc la moarte.

11Şi când au ajuns pe Dealul Căpăţânii
i-au răstignit acolo pe condamnaţi. 12I-au
legat pe cruci cu funii groase de mâini şi
de picioare. 13Pe Iisus L-au pus între cei
doi făcători de rele şi I-au pus pe cap o
coroană de spini. 14Şi pe crucea Lui era
scris cu litere greceşti, latineşti şi
evreieşti: Acesta este împăratul iudeilor.

15Dar Iisus le cunoştea rătăcirea din
suflete şi i-a iertat pentru faptele lor
zicând: „Tată ceresc, iartă-le iudeilor, că
ei nu ştiu ce fac!”

16Şi mulţi îşi băteau joc de El şi le
ziceau altora: „Dacă el este Mesia, alesul
Domnului, şi dacă i-a mântuit pe alţii,
atunci să se mântuie acum şi pe sine
însuşi. Vrem să vedem minunea asta”.

17Coroana de spini Îl înţepa, sângele Îi
intra în ochi şi cu greu putea să mai vadă.
18Şi Iisus Şi-a pierdut încrederea în
Domnul şi a strigat în aramaică: *Aba,
aba, lama sabahtani*? (Tată, tată, de ce
M-ai părăsit?)”.

19Lângă crucea Lui Iisus stăteau
mama Sa şi sora mamei Sale, Maria a lui
Cleopa şi Maria Magdalena.

20Şi aşa S-a chinuit Iisus până când s-a
lăsat înserarea când a strigat: „Tată
ceresc, în mâinile Tale Îmi pun duhul!”

21Apoi a cerut apă: „Mi-e sete”.

22Atunci sutaşul a luat o ramură de
isop, a prins de ea un burete muiat în oţet
şi I l-a dus la gură, că pregătise totul
dinainte. 23Când Iisus a mirosit oţetul şi-a
plecat capul în jos şi nu a mai mişcat.
24Şi iudeii au crezut că a murit.

25Fiind vinerea Sabatului, iudeii nu
vroiau să lase trupurile pe cruci sâmbăta.
26Şi s-au grăbit şi au mers la Pilat să-l
roage să le zdrobescă picioarele la cei
răstigniţi ca să moară mai repede şi să-i
ia de acolo. Şi Pilat a încuviinţat.

27Apoi ostaşii sutaşului au zdrobit
picioarele celor doi condamnaţi răstigniţi
cu Iisus. 28Când au ajuns la Iisus sutaşul
a vrut să arate mulţimii că Iisus murise şi
a zis celor mai de aproape: „Dacă n-a
murit atunci o să simtă suliţa”.

29Şi l-a atins pe Iisus la coaste. Şi s-a
văzut că nu mai mişcă şi sutaşul roman a
zis: „A murit! Ce rost are să-i mai
zdrobim oasele?”

[30]Se făcuse întuneric de-a binelea şi
ostaşii le-au spus oamenilor să plece că
răstignirea se terminase. [31]Şi sutaşul s-a
dus la Pilat să-i spună cele întâmplate.

[32]Dar câteva femei din Galileea,
rămăseseră la priveghi. [33]Soldații s-au
pregătit să ia cu ei trupurile zdrobite ale
celor răstigniți şi să le îngroape undeva.
[34]Dar de Iisus nu s-au atins aşa cum le
spusese sutaşul să facă.

[35]Iosif din Arimateea, om bun şi drept,
mersese la Pilat şi ceruse trupul Lui Iisus
ca să-L înmormânteze. [36]Şi adusese cu el
o targă din lemn şi doi oameni ca să-L ia
pe mort. [37]Iar Pilat s-a speriat şi a crezut
că Iisus murise. A chemat sutaşul care
asistase la răstignirea Lui Iisus, şi l-a
întrebat în taină dacă a murit.

[38]Sutaşul i-a spus: „Am făcut precum
ne-ai spus”.

[39]Atunci Pilat i-a spus în taină totul lui
Iosif din Arimateea şi i-a poruncit să aibă
grijă de Iisus. [40]Şi l-a trimis pe Iosif cu
oamenii lui, cu sutaşul şi câțiva ostaşi cu
torțele aprinse, pe Dealul Căpățânii.

[41]Când ei au ajuns acolo mulțimea
plecase şi mai erau doar câteva femei
care stăteau mai departe şi soldații care-L
vegheau pe Iisus. [42]Şi era acolo şi
Pandera.

[43]Apoi sutaşul şi soldații romani au
plecat şi ei. [44]Iosif din Arimateea
împreună cu Pandera L-au dezlegat pe
Iisus de pe cruce şi L-au coborât cu grijă.

[45]Iosif din Arimateea şi Pandera L-au
pus pe Iisus pe targă şi a fost purtat aşa
de oamenii lui Iosif. [46]Câteva femei din
Galileea îi urmau.

[47]Şi aşa au ajuns la o casă pe care o
aranjase Iosif. [48]Şi oamenii lui stăteau
afară şi pe femei nu le-au lăsat să intre.

[49]Iisus îşi revenise. Apoi S-a spălat, iar
Iosif şi Pandera I-au îngrijit rănile.
[50]Apoi au pregătit un giulgiu şi L-au
înfăşurat pe Iisus în el, ca şi cum era
mort.

[51]Iosif din Arimateea şi Pandera L-au
luat pe Iisus pe targă şi au plecat cu El la
mormântul pregătit de Iosif. [52]Că nu
vroiau ca oamenii lui Iosif să ştie că Iisus
era viu.

[53]Şi de departe erau urmați de Maria a
lui Cleopa, de Maria Magdalena şi de
Salomeea. [54]Maria, mama Lui Iisus,
plecase că nu mai putuse sta în picioare
de durere.

[55]Pe Iisus L-au lăsat în mormânt şi au
pus o piatră mare la intrarea, apoi au
plecat.

[56]Femeile care veniseră cu ei s-au dus
să pregătească miresme şi miruri ca să-I
ungă corpul aşa cum era obiceiul la
iudei. [57]Dar era ziua de Sabat când nu se
lucra. [58]Şi ele au aşteptat pentru a doua
zi, duminică, ca să meargă la mormânt.

[59]Apoi Pandera s-a întors singur la
mormânt, a dat piatra la o parte şi a
aprins un opaiț. [60]Când a intrat înăuntru
L-a văzut pe Iisus că stătea încă întins pe
piatră. [61]Apoi Iisus S-a ridicat, a pus
giulgiurile pe locul unde stătuse întins şi
amândoi s-au îmbrăcat în alb. [62]Şi s-au
rugat strămoşului Zamolxe. [63]Apoi după
un timp au ieşit, au pus la loc piatra pe
mormânt şi au plecat împreună.

[64]Sâmbăta devreme s-au adunat la
Pilat arhiereii şi fariseii, şi i-au zis: „Ne-
am adus aminte că amăgitorul acela a
spus, încă de pe când era în viață, că
după trei zile se va scula. [65]Te rugăm
porunceşte ca mormântul să fie ținut în
pază ca nu cumva, venind ucenicii lui,

să-l fure şi să spună poporului că s-a
sculat din morţi”.

66 Şi guvernatorul le-a zis: „Vă dau
soldaţi de strajă. Mergeţi cu ei la
mormânt şi păziţi-l cum ştiţi”.

67 Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra
şi au întărit cu strajă paza mormântului.

68 Duminică devreme, când nu se
crăpase încă de ziuă, Maria Magdalena,
Maria a lui Cleopa şi Salomeea au venit
la mormântul Lui Iisus aducând
miresmele pe care le pregătiseră. 69 Şi i-
au rugat pe străjeri să le dea piatra la o
parte de pe mormânt. 70 Când au intrat
înăuntru au aprins lumânări, dar nu au
mai găsit trupul Lui Iisus acolo unde
ştiau că era pus.

71 Femeile s-au înspăimântat şi au
plecat degrabă să spună ucenicilor ce
văzuseră. 72 Dar pe când mergeau ele să-i
vestească, iată că au văzut doi oameni
îmbrăcaţi în alb, şi unul dintre ei era
Iisus. 73 Ele i-au cuprins picioarele şi I s-
au închinat.

74 Iisus le-a zis: „Nu vă temeţi!
Bucuraţi-vă! Nu căutaţi un om viu
printre morţi. Aduceţi-vă aminte cum v-
am vorbit, pe când eram încă în Galileea,
zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat
în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie
răstignit, dar El nu va muri. 75 Duceţi-vă
şi-i vestiţi pe ucenici să meargă în
Galileea că eu vin acolo şi ei Mă vor
vedea”.

76 Femeile au mers şi au spus
apostolilor şi altora, ce ele văzuseră şi
auziseră, dar nimeni n-a crezut.

77 Atunci Petru a alergat la mormânt.
Străjerii deja plecaseră să anunţe pe
arhierei despre toate cele întâmplate. 78 Şi
Petru privind înăuntru n-a văzut decât
giulgiurile. Atunci a crezut că Iisus nu
murise.

79 Când arhiereii au aflat de la străjeri
că Iisus nu mai era în mormânt s-au
adunat împreună cu bătrânii şi au ţinut
sfat. 80 Le-au dat ostaşilor romani arginţi
din belşug zicându-le: „Voi să spuneţi
aşa: „Ucenicii lui au venit noaptea şi l-au
furat în timp ce noi dormeam”. De se va
auzi aceasta la guvernator să nu aveţi
grijă că noi îl vom îndupleca să nu vă
pedepsească”.

81 Iar ei, luând arginţii, au făcut aşa
cum au fost învăţaţi răspândind printre
iudei cuvintele acestea. Dar guvernatorul
Pilat ştia tot adevărul.

82 Şi iată că-n aceeaşi zi doi dintre
apostoli, Cleopa şi Luca, plecaseră spre
Galileea. 83 Şi în timp ce vorbeau pe drum
despre toate cele întâmplate şi se tot
întrebau între ei, Iisus Însuşi apropiindu-
Se, cu tatăl Său Pandera, mergea
împreună cu ei. Dar ei nu L-au
recunoscut că El Îşi schimbase cumva
chipul. 84 Şi Iisus le-a zis: „Despre ce
vorbiţi mergând?”

85 Şi Cleopa i-a zis: „Oare nu ştii
străine ce s-a întâmplat în Ierusalim
zilele acestea?”

86 El le-a zis: „Spuneţi-Mi”.

87 Iar ei I-au povestit: „Cele despre
Iisus Nazarineanul, un profet puternic în
faptă şi-n cuvânt înaintea Domnului.
88 Nu ai aflat cum L-au osândit la moarte
arhiereii şi mai-marii noştri şi L-au
răstignit? 89 Noi ucenicii Lui nădăjduiam
că El este Cel ce avea să izbăvească pe
Israel. 90 Nişte femei de-ale noastre,
ducându-se astăzi de dimineaţă la
mormânt şi neaflându-I acolo trupul
mort, au venit la noi zicând că pe drum la
întoarcere au văzut doi îngeri, unul

semăna cu Iisus care le-a spus că era viu.
91Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt
şi au găsit aşa cum şi femeile spuseseră,
dar pe El nu L-au văzut”.

92Şi El le-a zis: „Sunteți zăbavnici să credeți în spusele profeților. Nu trebuia oare ca Mesia să pătimească şi să învie?”

93Atunci Cleopa a scos o pâine şi i-a invitat să mănânce: „Mâncați cu noi oameni buni”.

94După ce Iisus a spus binecuvântări a frânt pâinea şi le-a dat tuturor să mănânce. Atunci Cleopa şi Luca L-au recunoscut.

95Şi Luca a zis: „Domnul nostru, eşti viu”.

96Atunci Iisus le-a dat poruncă: „Mergeți la ucenici în Galileea şi le spuneți că voi veni la muntele ştiut”.

97Cleopa şi Luca s-au dus degrabă la ucenici, i-au strâns în locul ştiut şi le-au spus că L-au văzut pe Iisus, dar ei nu i-au crezut.

98Atunci Iisus a venit în mijlocul lor şi i-a dojenit pentru necredința şi împietrirea inimii lor, că nu i-au crezut pe cei ce-L văzuseră viu.

99Şi le-a spus: „Mergeți şi învățați
toate neamurile să păzească toate câte v-
am poruncit Eu vouă. 100Botezați-i pe
oameni cu apă vie, cu foc şi cu Duhul
Înțelepciunii, că Eu voi fi cu voi în duh
cât va fi lumea lume. 101Fiți înțelepți ca
şerpii şi blânzi ca porumbeii şi atunci
Duhul Tatălui va grăi întru voi. 102În
orice faceți întru pomenirea Mea, când
Mă veți mărturisi în fața oamenilor, să nu
vă temeți de cei ce ucid trupul, că
sufletul nu pot să-l ucidă”.

103Apoi Iisus s-a despărțit de ucenici şi a vorbit cu tatăl Său Pandera să meargă să o aducă pe mama Sa Maria şi să o ia cu ei.

104Când Maria a venit au plecat toți trei către mare de unde ei vroiau să se îmbarce.

105Pe drum Iisus l-a întrebat pe tatăl Său: „Ce crezi tată? Ce vor face iudeii cu învățătura pe care Eu le-am dat-o? Ei n-au înțeles-o de vreme ce M-au condamnat la moarte”.

106Şi Pandera I-a răspuns: „Şi eu cred la fel ca tine fiule. Marii cărturari din poporul maicii Tale Te-au respins şi au rămas cu sufletele în întuneric. Dar vor încerca să justifice cele rele făcute de ei şi nu ştim ce va ieşi. Cei câțiva iudei care au priceput învățătura Ta o vor propovădui, dar nu prea au cui”.

107Şi Iisus cu tatăl Său şi cu mama Sa au trecut prin oraşul Sidon în Fenicia, apoi prin marele oraş Efes, unde au văzut templul zeiței Artemis, şi mai apoi prin oraşul Atena.

108Pe drum tot vorbeau şi se sfătuiau până când au ajuns în Dacia.

109Şi Domnul Dumnezeu din cerul Lui de purpură Îl privea pe fiul Său Iisus.

CAPITOLUL 9

Iisus în Dacia. Revenirea Lui Iisus în Iudeea şi întâlnirea cu Pavel. Iisus Mare Preot şi rege drept. Împlinirea profețiilor.

1Când au trecut apa Istrului şi au
intrat în Dacia, Pandera, Maria şi Iisus au
mers direct la Sarmisegetuza. 2Lilia,
soața Lui Iisus, rudele şi toți de acolo i-
au primit cu mare bucurie.

3După câteva zile preoții şi preotesele vroiau să afle ce a făcut Iisus în Iudeea.

[4]Şi s-au strâns în jurul unui foc şi Iisus le-a povestit: „Neamul iudeilor este îndărătnic. [5]Ei nu au vroit să deschidă ochii ca să vadă adevărul, dar au vrut să scoată ochii celui care li-l arăta. [6]Mă condamnaseră la moarte, dar guvernatorul roman a făcut în aşa fel că să scap cu viaţă”.

[7]Şi Iisus le-a spus toate câte I s-au întâmplat.

[8]Marele Preot Antim a afla şi el de revenirea Lui Iisus acasă şi L-a chemat să-L vadă. Iisus i-a spus de-a fir a păr cele petrecute în Iudeea.

[9]Şi Marele Preot I-a zis: „Eu cred aşa: Cu timpul cuvintele de înţelepciune date neamului mamei Tale vor fi răstălmăcite şi vor folosi şi la luminarea minţilor, dar şi la robie. [10]Dar în poporul nostru învăţăturile Tale vor rămâne de-a pururi vii până când se vor trezi la lumină şi alte neamuri. [11]Va veni un timp când toate rătăcirile sufletelor vor fi risipite ca fumul. [12]Şi la acea vreme iudeii înşişi vor gusta din apa vie pe care Tu le-ai dat-o, dar pe care ei au respins-o deocamdată. Dar va dura veacuri şi veacuri”.

[13]Pandera, Maria, Iisus şi Lilia locuiau acolo unde stătuse în vechime Zamolxe cu părinţii Lui, Crăciun şi Vetra. [14]Grădina maicii Lui Zamolxe era acolo şi Maria o îngrijea şi ştia că grădina se numea Grădina Maicii Domnului.

[15]Iisus Şi-a reluat preocupările inimii. Ca preot al Zeului Zamolxe, călătorea prin toată Dacia şi prin ţinuturile altor traci de o parte şi de alta a fluviului Istru, şi prin munţi şi pe pământuri neumblate.

[16]Aşa a cunoscut mulţi sihaştri care trăiau retraşi în munţi, prin peşteri şi în locuri singuratice, în post şi rugăciune. [17]Şi ei foloseau Rugăciunea Minţii în Inimă învăţată de pe timpul Zeului Zamolxe: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă.

[18]Aşa au trecut patru ani. [19]Din când în când Iisus afla veşti din Iudeea. [20]Acolo învăţăturile Lui erau date uitării. Puţini mai rămăseseră cei care să le urmeze şi să le răspândească printre iudei. [21]Arhiereii îi prigoneau pe ucenici pe oriunde se aflau.

[22]Şi-şi zicea Iisus: „Lucrurile nu merg bine în poporul iudeilor. Trebuie să mă sfătuiesc cu Marele Preot despre asta”.

[23]Apoi Iisus a mers să vorbească cu Marele Preot Antim căruia i-a spus: „Mărite Preot, cunoşti foarte bine cele întâmplate când am fost în Iudeea, unde am stat un timp ca să luminez neamul mamei Mele Maria. [24]Urmăresc atent ce se mai întâmplă acolo. Învăţăturile Mele sunt date uitării, iar cei care le mai propovăduiesc sunt prigoniţi. [25]Cel mai rău este că cele spuse de Mine sunt răstălmăcite. [26]Ce să fac? Cum aş putea să îndrept lucrurile? [27]Mă gândesc la profeţiile primite de la arhanghelul Gavriil, de mama Mea Maria, de Elisabeta şi de Iosif, precum că Eu sunt Mesia poporului iudeilor”.

[28]Atunci Marele Preot Antim a spus: „Profeţiile primite sunt adevărate. Dovada este că până acum s-a mers în direcţia acelor profeţii. [29]Şi aş vrea să Te întreb: Crezi tu oare că eşti Mesia poporului lui Israel?”

[30]Şi Iisus a răspuns: „Mult timp am crezut aceasta. Dar acum Mă îndoiesc, mai ales că nu sunt deloc semne că poporul lui Israel este salvat în urma misiunii Mele printre ei. [31]Intenţia Mea mărturisită lor a fost să salvez pe toţi oamenii lumii, pornind de la salvarea

iudeilor. Şi văd că aceasta nu se întâmplă
deocamdată. 32 Şi Mă întreb de ce
Domnul Dumnezeu a făcut să fie aşa
cum a ieşit?”.

33 Marele Preot i-a spus: Noi nu
cunoaştem cu limpezime căile Domnului.
Şi îngeri de am fi, coborâți pe pământ,
tot nu le-am şti pe de-a-ntregul. 34 Nu
trebuie să uităm că este nevoie de timp
pentru împlinirea lor. 35 Şi eu zic aşa: Cel
mai bine este să faci ceva ca să îndrepți
lucrurile. Ar trebui să mergi în Iudeea”.

36 Şi Iisus a zis: „Aşa voi face. 37 Va fi
ultima Mea încercare de salvare a
poporul mamei Mele Maria”.

38 Şi Marele Preot I-a urat: „Să fie cu
spor. Mergi sănătos şi să te întorci cu
bine”.

39 Iisus s-a pregătit de plecare în Iudeea
şi înainte de a porni la drum mama Sa
Maria L-a binecuvântat.

40 Şi Iisus a luat cu Sine doi rumâni
care slujiseră în armata romană şi care
vorbeau bine atât limba latină cât şi
limba greacă.

41 Când pregătirile au fost gata, Iisus şi
însoțitorii Lui au trecut Dunărea în
Tracia. 42 După o scurtă şedere la rudele
tatălui Său Pandera, în Munții Haemus,
Iisus a plecat spre Grecia continentală.
43 Apoi s-a îmbarcat pe un vas comercial
şi a ajuns în Fenicia de unde a mers
direct în Iudeea.

44 Când Iisus a ajuns la Ierusalim, a
aflat multe despre prigoana arhiereilor
împotriva celor care-I urmau învățătura.
45 Şi a auzit că cel mai rău dintre
asupritori era un om numit Saul din Tars,
rabin şi fariseu de loc din Cilicia. 46 Şi I s-
a spus că Saul tocmai primise de la
arhierei scrisori către sinagogile din
Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii,
atât bărbați cât şi femei, că merg pe
Calea Lui Iisus, să-i aducă legați la
Ierusalim.

47 Atunci Iisus a pornit şi El pe drumul
Damascului. Era către amiază şi soarele
dogorea puternic şi Iisus cu însoțitorii
Lui, cu care venise din Dacia, se
apropiau de Damasc. Şi mergeau în urma
lui Saul.

48 Saul era istovit, îi era foame şi a stat
pe o piatră ca să se odihnească. 49 Şi Iisus
s-a apropiat de Saul. Când Saul a ridicat
capul, să vadă cine este lângă el, a
deschis ochii. 50 Şi atunci l-a izbit lumina
soarelui puternic direct în ochi, i s-au
înmuiat picioarele şi a căzut la pământ.

51 Şi Iisus i-a zis: „Saule, Saule, de ce
Mă prigoneşti?”

52 Iar Saul a răspuns: „Cine eşti tu?”

53 Iisus i-a mai zis: „Eu sunt Iisus, Cel
pe care tu Îl prigoneşti. Urându-Mă pe
Mine este ca şi cum îți izbeşti piciorul în
țepuşă”.

54 Saul tremura şi era înspăimântat că
ştia că Iisus murise. Şi a spus: „Doamne,
ce voieşti Tu ca eu să fac?”

55 Iisus i-a zis: „Ridică-te, intră în
cetate şi ți se va spune ce trebuie să faci”.

56 Şi Saul s-a ridicat de la pământ, dar,
deşi avea ochii deschişi, nu vedea nimic
fiind orbit de soare.

57 Însoțitorii Lui Iisus l-au luat pe Saul
de mână şi l-au dus la Damasc în casa
unui ucenic numit Iuda care locuia pe
Ulița Dreaptă. 58 Acolo Saul a zăcut
bolnav şi fără vedere trei zile. Şi n-a
mâncat, nici n-a băut.

59 Şi fiind în Damasc, Iisus, împreună
cu însoțitorii Lui, au cunoscut câțiva
dintre ucenicii de acolo.

60 Era printre ei unul cu numele
Anania care-L ştia pe Iisus din Galileea
şi căruia i-a poruncit să nu spună la
nimeni că-L văzuse. 61 Şi Iisus l-a
binecuvântat pe Anania şi i-a dat puterea
Duhului Tămăduirii. 62 Şi i-a zis lui
Anania: „Mergi pe uliţa care se cheamă
Uliţa Dreaptă şi caută în casa lui Iuda pe
un om din Tars, cu numele Saul”.

63 Şi a răspuns Anania: „Doamne,
despre bărbatul acesta de la mulţi am
auzit câte rele le-a făcut el ucenicilor Tăi
în Ierusalim. Şi aici are putere de la
arhierei să-i lege pe toţi cei ce cheamă
numele Tău”.

64 Iisus i-a zis: „Du-te la el şi vindecă-l
şi botează-l, pentru că l-am ales ca
numele să Mi-l poarte inaintea
neamurilor şi a copiilor lui Israel, că
omul acesta vorbeşte bine câteva limbi”.

65 Şi Anania a făcut precum îi spusese
Iisus. Şi şi-a pus mâinile peste Saul, şi el
şi-a recăpătat vederea. Apoi Anania l-a
botezat pe Saul în numele Domnului
Iisus.

66 De atunci Saul a început să
propovăduiască iudeilor pe oriunde
umbla.

67 După întâlnirea lui Saul, zis şi Pavel,
pe drumul Damascului, Iisus s-a reîntors
în Dacia. 68 Şi a discutat îndelung cu
Marele Preot Antim cele petrecute în
timpul şederii Lui în Iudeea.

69 Într-una din zile Marele Preot
Antim, care era tare bătrân, I-a spus:
„Ne-am gândit la profeţiile care s-au
făcut despre Tine. 70 Dacă nu ai fost Mare
Preot la iudei, atunci vei fi la noi. Şi dacă
nu ai fost rege la ei, vei fi rege la noi.
71 Că ştim că Duhul Lui Zamolxe s-a
pogorât în Tine”.

72 Şi preotul Antim a pregătit totul
pentru ca să transmită Marea Preoţie Lui
Iisus. Şi au adus coiful de aur al Lui
Zamolxe, cel primit de la regele persan
Darius şi purtat de toţi regii care au
domnit la Sarmisegetuza de la Zamolxe
încoace. 73 Un sobor de preoţi decenei,
veniţi din toate ţinuturile neamurilor
tracilor, L-au hirotonisit pe Iisus ca Mare
Preot şi L-au uns ca rege al dacilor. 74 De
faţă au fost şi Pandera şi mama Sa Maria,
care a plâns cu lacrimi de fericire.

75 Şi atunci când I-au pus pe cap coiful
regal, Iisus şi-a amintit cum iudeii L-au
batjocorit cu coroana de spini. 76 Şi a
prorocit şi Şi-a zis: „Aşa cum au spus
iudeii că sângele meu să cadă pe ei şi pe
urmaşii lor dacă ei greşesc, aşa să fie. Şi
în timp se va vedea adevărul. 77 Dar
neamul lor nu va pieri pentru că nu M-au
ucis, ci doar M-au făcut să sufăr. 78 Ei nu
şi-au dat seama ce-au făcut şi aşa au
pierdut prilejul mântuirii. 79 Acest popor
nu va avea linişte şi pace până când
salvarea le va veni de la urmaşii
tracilor”.

80 Au trecut aproape cincisprezece ani
de la convertirea lui Pavel pe drumul
Damascului. Regele Iisus a trimis câţiva
oameni în Iudeea ca să afle ce se mai
întâmplă acolo cu ucenicii Săi. 81 La
întoarcere trimişii I-au spus: „Pe când ne
aflam la Ierusalim am cunoscut mulţi
dintre ucenicii care-Ţi urmează. 82 Şi am
aflat şi problemele lor – unii vor ca
învăţătura Ta să fie dată numai iudeilor
de pretutindeni, alţii cred că ar fi mai
bine să fie spusă tuturor neamurilor”.

83 Şi trimişii Lui Iisus I-au spus câteva
nume de ucenici; pe unii dintre ei Iisus îi
ştia, dar pe alţii nu.

84 Iisus i-a întrebat: „L-ați întâlnit pe Saul?”

85 Şi ei au răspuns: „Pe Saul, l-am văzut la o adunare a ucenicilor. Acolo a avut loc o mare neînțelegere între ei care erau împărțiți în două tabere. 86 Şi Saul vroia ca învățătura Ta să fie dată tuturor oamenilor indiferent că sunt iudei sau nu. 87 Până la urmă nu s-au înțeles, dar am aflat că Saul Pavel propovăduia neamurilor”.

88 Iisus i-a mai întrebat: „Ce spuneau ei despre Mine şi învățătura Mea”.

89 Trimişii au răspuns: „Mărite Preot, noi am adus câteva scroluri scrise în limba aramaică pe care ucenicii le foloseau şi le dădeau din mână în mână spre citire. Iată-le!”

90 Şi Iisus a luat scrolurile. În următoarele zile El le-a cercetat cu atenție şi S-a minunat ce a citit acolo. 91 Şi-şi zicea: „Iată acest scrol făcut de un anume Marcu. Se scrie că mama, frații şi surorile mele au zis că nu eram în toate mințile. Din toate astea nimic nu-i adevărat. Ai Mei Mă respectau şi Eu îi respectam pe ei. Eu nu Mi-am respins niciodată familia cum pretinde acest Marcu”.

92 Citind mai departe Iisus a descoperit şi altele zicându-Şi „Iată că scrie aici despre un om demonizat care se zice ca avea în el o legiune de demoni pe care Eu i-am trimis într-o turmă mare de porci care s-au repezit de pe stâncă în mare şi porcii au murit. Cum puteam Eu să fac aşa ceva când se ştie că duhurile rele nu pot muri odată cu moartea porcilor?”

93 Şi-Şi mai spunea Iisus: „Iudeii s-au rătăcit rău în privința Mea. Nu-i de mirare că Marcu scrie că unii mă credeau Ioan Botezătorul care s-a sculat din morți, alții ziceau că sunt Ilie, iar alții că eram un profet. Să ne ferească Dumnezeu de mințile acestor oameni!”

94 Iisus era mâhnit de cele ce se întâmplau în Iudeea. 95 Şi în zilele următoare Şi-a continuat cercetarea scrolurilor lui Marcu şi a făcut şi alte descoperiri: „Iată ce se mai scrie aici, că Eu am hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti. Şi după ce s-au săturat au mai strâns şi douăsprezece coşuri pline cu fărâmituri de pâine şi ce rămăsese din peşti. 96 Mă întreb cum au adunat ei cu răbdare fărâmiturile? 97 Oamenii ăştia chiar nu judecă cu mintea. 98 Iată ce se mai scrie aici, că Eu mai întâi am refuzat să scot un demon, din fiica unei femei care era de neam din Fenicia Siriei, pe motiv că această femei era păgână şi nu era bine să iei pâinea fiilor lui Israel şi s-o arunci câinilor de neamuri. 99 Ce neadevăr! Eu îi cred pe toți la fel, nu îi împart în oameni iudei, ca fii ai Domnului, şi în oameni neamuri, pe care să-i numesc câini. 100 Doamne Dumnezeule cât de rătăciți au putut ajunge discipolii Mei printre iudei!”

101 Pe măsură ce citea Iisus era din ce în ce mai mâhnit: „Iată aici scrie despre un alt episod în care Eu am hrănit patru mii de oameni cu şapte pâini şi câțiva peştişori, şi după ce ei s-au săturat au mai adunat şi şapte coşuri cu fărâmiturile rămase. Mare e grădina Ta Doamne! 102 Iată şi acest episod cu smochinul care nu avea rod pentru că nu era vremea smochinelor. Marcu scrie că am blestemat smochinul ca în veac să nu aibă rod dacă nu a avut atunci când vroiam să mănânc, căci Îmi era foame. 103 Oamenii fără judecată nu se întreabă de ce aş fi spus aceasta când vremea

smochinelor nu venise? Iar Eu nu blestem pe nimeni niciodată, că străbunul Zamolxe a interzis blestemul care este o chemare a forțelor întunericului să facă rău".

[104]Apoi, după zilele de cercetare a scrolurilor din Iudeea, Iisus a aprins un foc sacru ca să vorbească cu Dumnezeu. [105]Şi-I spunea: „Doamne, învățăturile date de Mine poporului mamei Mele au luat o altă cale. [106]Ele pot fi lanțuri pentru oameni şi o pricină de asuprire a minții şi de ucidere. Doamne Tată, Mă iartă dacă am greşit! [107]Am dorit doar să luminez mințile unor rătăciți şi împietriți în inimi. Dar unii oameni deşi au ochi şi urechi ale sufletului ei nu văd şi nu aud, căci le este împietrită inima".

[108]Şi Domnul era în cerul Lui de purpură şi privea şi asculta. Şi Dumnezeu Îşi zicea: „Aşa este să fie că timpul izbăvirii oamenilor este lung şi dureros. Asta până când ei vor învăța ce este lumina sufletului".

[109]De atunci Iisus a ținut doar în inima Lui cele aflate despre poporul mamei Sale Maria. Şi mereu aprindea câte un foc sacru şi se ruga.

[110]Şi când a venit vremea ca Fecioara Maria să plece la Domnul, corpul mort i-a fost incinerat la Sarmisegetuza în Grădina Maicii Domnului.

[111]A trecut timpul. Iisus a mai aflat ce se întâmplase cu învățăturile Sale printre oamenii care locuiau în imperiul roman. [112]Numărul celor care urmau calea cea nouă crescuse mai ales pentru că se predica teama de moarte şi venirea sfârşitului lumii. [113]Şi mulți se închinau la crucea înfățişând trupul mort al Lui Iisus. [114]Iisus ştia şi-Şi spunea: „Au înlocuit cuvântul vieții şi speranței, dat de Mine, cu cel al morții, al suferinței şi al fricii. Presupusa Mea moarte pe cruce va aduce multă jale în lume. [115]Şi au făcut din strădania Mea o suferință şi un chin care să adune oamenii în suferință şi în chin, tot aşa cum fariserii şi saducheii îi țineau pe iudei în chingile minciunii şi ale necunoaşterii. [116]Dumnezeule Tată, iartă-Mă că nu aşa am dorit să iasă!"

[117]Domnia Lui Iisus ca rege al dacilor a fost dreaptă. Şi mai mult se gândea la cele ale înțelepciunii decât la cele lumeşti. [118]Iisus a pus temelia multor temple şi altare ale zeilor şi a întărit preoțimea decenee chemând femeile la preoție să slujească pe Zeul Dumnezeu şi pe alți zei. Şi pe când era încă în viață I s-au înălțat temple zeului Iisus.

[119]Se apropia vara şi regele Iisus, care era şi Mare Preot, a chemat la Sarmisegetuza preoțimea tracilor de pretutindeni, la o adunare în ziua de Sânziene. [120]Şi au venit câteva sute de preoți şi preotese cărora Iisus le-a spus că sosise timpul ca El să renunțe la coroana de rege, şi la Marea Preoție. Şi aşa a făcut.

[121]Iisus trecuse de şaptezeci şi cinci de ani când a aflat că templul din Ierusalim fusese dărâmat de către romani. [122]Şi-şi spunea: „Profețiile se împlinesc. Templul a fost dărâmat şi nu va mai fi reconstruit vreodată. [123]Mesia Lui Israel nu va veni decât în duh, nu în carne şi oase aşa cum cred ei acum. Templul Lui Dumnezeu este în suflete nu în facerile de mâna omului. [124]Şi salvarea iudeilor va veni de la urmaşii tracilor. Atunci neamul iudeilor va fi iertat de păcate, că Duhul Meu va coborî în ei şi aşa se vor mântui. [125]Şi nu e nevoie ca Domnul să trimită pe un om în trup când El este atotputernic şi poate face totul în duh".

126 Când a venit timpul ca Iisus să se
ducă la străbunul Zamolxe, împlinise
optzeci de ani şi Lilia, soția Lui, plecase
deja în lumea cealaltă. 127 Iisus Îşi simțea
plecarea aproape şi într-o noapte L-a
visat pe Zamolxe că venise să-L ia.

128 În ziua următoare Iisus le-a spus
preoților decenei să facă pregătirile că El
va pleca curând din lume. 129 Şi le-a spus
să-I ardă corpul mort deasupra peşterii de
la Apolovraci, tot aşa cum se întâmplase
cu vreo cinci sute de ani înainte cu trupul
mort al Lui Zamolxe. 130 Şi a doua zi Iisus
a murit, exact în aceeaşi zi când murise şi
Zamolxe. 131 Era la câteva zile după ce
ziua era egală cu noaptea, când dacii
țineau Sărbătoarea Primăverii, adică
Paştile care era Sărbătoarea Învierea Lui
Zamolxe. 132 Era ziua din vechime când
sufletul Lui Zamolxe se dusese la
Dumnezeu şi Domnazâna, la Bendisa,
soția Lui şi la tătânele Crăciun şi la
maica Vetra.

133 Marele Preot era Ilarion. Şi el a
pregătit incinerarea corpului Lui Iisus.
134 După ce dacii au ars corpul mort al Lui
Iisus la Apolovraci, Ilarion le-a vorbit:
„L-ați cunoscut cu toții pe Iisus, Fiul lui
Pandera. 135 El a trăit de mic copil în țara
mamei Sale în Galileea, în imperiul
romanilor. 136 Dar tatăl Său, Pandera, L-a
adus la noi în Dachia. 137 Aici Iisus a fost
preot al Lui Zamolxe, zeul nostru care
avea un duh al unui om mare din
vechime. 138 Când Iisus a mers la
neamurile mamei Sale, la iudei, ca să-i
lumineze, ei L-au respins şi au vrut să-L
omoare. Dar Domnul L-a ținut în viață.
139 Noi dacii, rumânii, ştim cu adevărat
cine a fost Iisus, Fiul Lui Dumniezău şi
Fiul Dachiei, că noi suntem poporul Lui
Dumniezău. 140 Duhul Lui Iisus va
rămâne cu noi în vecii vecilor. 141 Noi
vom scrie vestea cea bună a faptelor Lui
şi vom respinge scrierile răstălmăcite
făcute de acei oameni care nu L-au
înțeles. Aşa să ne ajute Dumniezău”.

142 Şi sufletul Lui Iisus a plecat spre
cerul de purpură. 143 Şi când a ajuns în
lumea de dincolo, Iisus S-a întâlnit cu
străbunul Zamolxe care I-a vorbit: „Bun
sosit în lumea veşniciei. Te aşteptam
parte a sufletului Meu. 144 De acum vei fi
aici în cerul de purpură. Şi oamenii vor
căuta să Te aducă în sufletele lor şi prin
Tine se vor apropia de lumina Lui
Dumnezeu”.

145 Apoi Iisus a mers la Dumnezeu şi a
stat de-a dreapta Tatălui. 146 Şi Domnul I-
a vorbit: „Ai suferit pentru dreapta
credință ca să dai o pildă celor de pe
pământ despre iubirea Mea pentru
oameni. 147 Şi uneori Te-ai îndoit şi Ți-ai
pierdut încrederea, aşa cum ar face
oricare mare înger coborât printre
oameni. 148 Dar aşa trebuia să fie, ca să
arătăm oamenilor cum să se înalțe spre
lumină prin adevăr. 149 De acum oamenii
au o cale de urmat. Şi vor avea
împotmoliri şi ezitări, vor fi suferințe şi
dureri, dar drumul lor se va netezi mereu
puțin câte puțin. 150 Iar dacă acum ei
răstălmăcesc învățăturile Tale, Calea tot
va rămâne deschisă, căci vor veni alții şi
alții care să o îndrepte mereu”.

151 Şi Iisus avea împărăția Lui unde
primea pe cei care Îi fuseseră credincioşi
pe pământ.

152 Mulți ani după înălțarea la cer a
sufletului Lui Iisus, oamenii au aprins
focul sacru pe locul unde fusese incinerat
trupul Lui Iisus. Şi mai era acolo
Obeliscul Lui Zamolxe.

153 Dar în timp au venit oamenii, de la
sud de fluviul cel sfânt Istru, care

vorbeau altfel despre Iisus. [154]Şi obiceiul aprinderii focului nemuririi pe locul incinerării corpului Lui Iisus a început să se piardă.

[155]Şi de la ultimul Mare Preot Chesarion încoace, lumea n-a prea mai vorbit despre Iisus din Dacia, ci despre Iisus cel însângerat şi omorât pe cruce. [156]Dar tracii păstrau adânc în inimi pe Iisus Fiul Omului, Iisus din Dacia.

[157]Va veni odată timpul când urmaşii tracilor vor face ca Domnul Iisus din Dacia să fie cunoscut de întreaga lume ca Domn al Luminii. [158]Şi treptat lumea îl va uita pe Iisus cel suferind, şi-L va cunoaşte pe Iisus Cel al bucuriei vieţii. [159]Atunci lumea va fi curăţită şi însănătoşită cu Focul Viu, Focul Vieţii, Focul Lui Zamolxe. [160]Şi se vor ridica din nou temple Lui Dumnezeu, Lui Zamolxe, Lui Iisus şi zeilor şi zânelor.

[161]Şi Domnul Dumnezeu cu îngerii Lui cei mari şi cu toţi îngerii din cerul cel de purpură, priveau pământul care Le era grădina unde creşteau îngerii ce vor veni în raiul ceresc. [162]Şi se bucurau când vedeau Dacia, Grădina Maicii Domnului.

